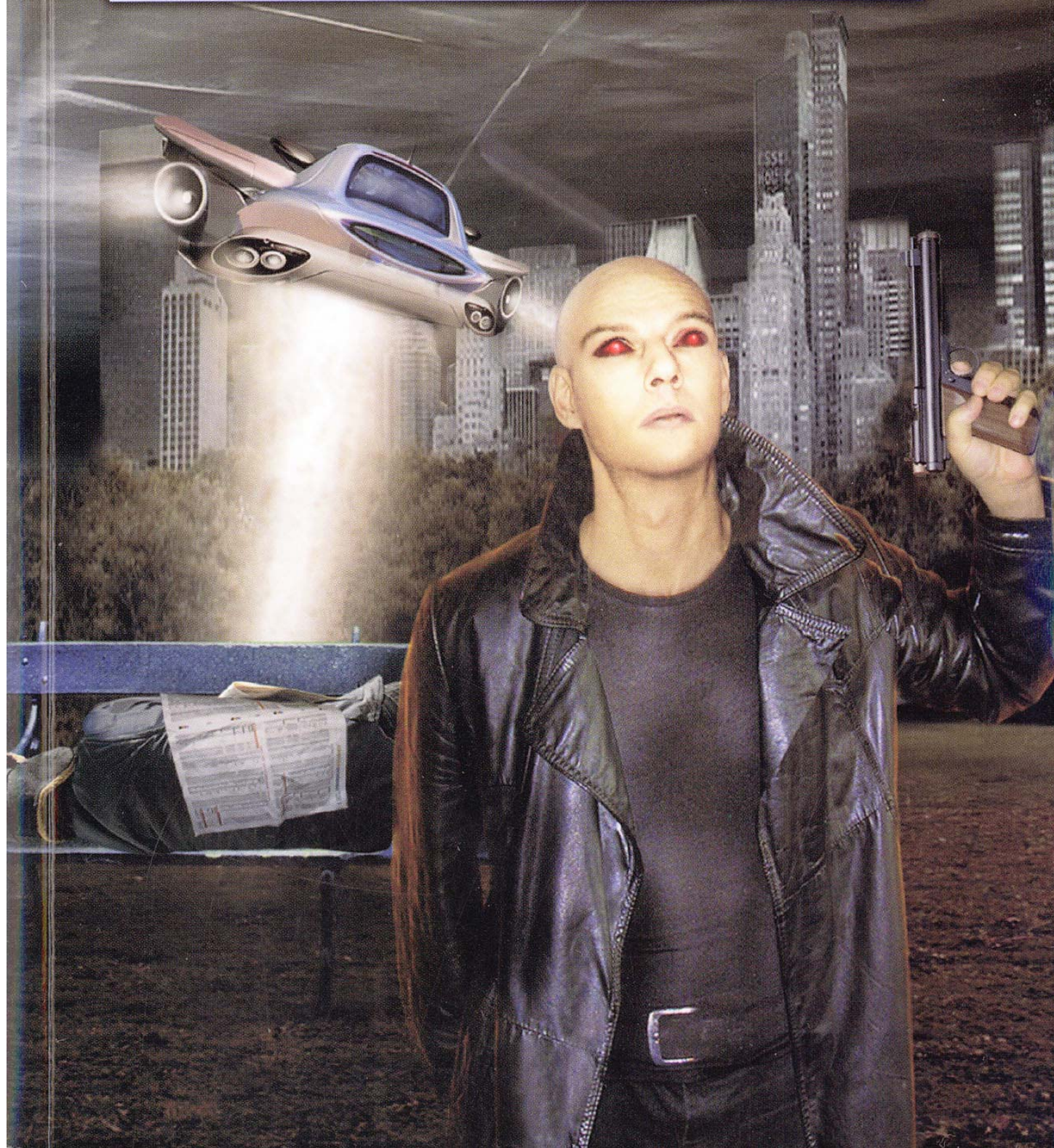

MARTIN MOUDRÝ

TEMNÉ ZÁBLESKY

Martin Moudrý

**TEMNÉ
ZÁBLESKY**

**LEONARDO
OSTRAVA**

Ondřeji Čadovi, Eudoxovi, Saille a vůbec všem, kteří si tuhle knihu přečetli jako první.

A samozřejmě Romisonovi, bez kterého bych se psaním vůbec nezačal

O B S A H

Začátek konce	1
Doma.....	10
Hájovna	32
Otrok	57
Vzpoura	69
Admirál	81
Vítěz	88
Přípravy	93
Zabíjení.....	106
Policejní stanice.....	119
Organizace	134
Na lodi.....	146
Konec začátku	150
Nový začátek	160

Martin Moudrý
TEMNÉ ZÁBLESKY

Copyright © 2006 by Martin Moudrý

Cover art © 2006 by Barbara Lech

For Czech Edition © 2006 by Lenka Pilchová - Leonardo

ISBN 80-85951-46-0

Začátek konce

„Vstávej, zlato, musíš na pracák,“ vetřel se mi do snů hlas mé lepší polovičky.

„Hmmpff, grrr,“ odvětil jsem do polštáře, otočil se na záda a odstranil si z jazyka pár nechutných oslintaných nití. Ty povlaky nějak nedrží pohromadě, nebo mám moc hladové sny. Nevím.

Protřel jsem si oči, posadil se a pokusil se na první pokus dostat do papučí. Samozřejmě, že se to nepovedlo. Nevím, čím to je - buď mám po ránu smysly rozhozené víc, než bych čekal, nebo mi v noci někdo ty mizerné bačkory přendává tak, abych do nich nevlezl ani omylem.

Mátožně jsem zamířil do koupelny a v duchu proklínal celý svět včetně mé milované - vzbudila mě z prvního pěkného snu za tenhle měsíc a ještě kvůli pracáku. Je jen málo míst, kam chodím tak nerad. Nerudná baba u přepážky, třicetičlenná rodina tmavší pleti okupující všechny židle v čekárně, v boxech apatické úřednice, které by člověku nenabídly práci, kdyby jim vhodný inzerát blikal do očí intenzitou jaderné exploze. A ještě je tam nechutné vedro. Prostě začátek dne, jaký byste nepřáli svému nejhoršímu nepříteli.

Já si v téhle souvislosti vzpomněl na šéfa z mého minulého zaměstnání a trochu jsem svůj názor přehodnotil - možná bych takový den přece jen někomu přál. Určitě bych takový den někomu přál. Zcela jistě.

„Co je zas sakra s tou vodou?“ houkl jsem na manželku tónem, jaký si šetřím speciálně na podobná rána.

„No co by bylo, zas neteče,“ odvětila v poklusu ke dveřím. Perfektně upravená, nalíčená, s nadšeným výrazem na krásně namalované tváři. Určitě se stihla zprovoznit dřív než voda přestala téct. Pomyslel jsem si cosi o člověku stíhaném osudem a vyčistil si zuby pomocí minerálky.

„Nezapomeň se oholit, lásko,“ připomněla mi ještě má drahá a zaklapla za sebou dveře. Miluju ji víc než cokoli jiného, ale jsou chvíle, kdy bych ji s nadšením uškrtl. Kdo se kdy pokoušel oholit za asistence slazené pomerančové minerálky, ten mě pochopí. Kdo ne, neví nic o životě.

Prohrábl jsem si lehce zvaleného ježka (ježek se češe tak, že se namočí, ale v téhle situaci...), ustrojil se a se strojeným úsměvem vyrazil na úřad práce. Když se prý člověk usmívá, navozuje mu to dobrou náladu. Nevím, kdo na to přišel, ale nejspíš to byl nějaký americký psycholog, který se celé dny válí v krásném koženém křesle, ve kterém se ani v takovémhle počasí nepotí zadek, a jenž nikdy neslyšelo nějaké České republiky a jejím geniálním systému práce s nezaměstnanými.

„Nejsem rasista, nejsem rasista,“ zpěvně jsem si zanotoval, když jsem ve druhém poschodí přeskakoval kaluž zvratků původně patřících někomu z nejbližšího bytu. Už dva roky tam žije rodina, která popírá minimálně deset fyzikálních zákonů jen tím, že byt je dva plus jedna a jich je dvacet jen v případech, že nepřijdou na návštěvu příbuzní.

„A to máme dneska sociální dávky,“ povzdechl jsem si ještě, odkopl pár neuvěřitelně páchnoucích bot z cesty a vyšel do krásného slunečného dne. Nemám rád slunečné dny, nemám rád horko a nemám rád svůj život. A s tím úsměvem to nepomáhá, kdybych se rozkrájel.

Cestou na úřad se nic zvláštního nestalo, a tím pádem jsem tam dorazil ve stejné skvělé náladě, v jaké jsem opouštěl byt. Nějak takhle se rodí masoví vrazi. Nejspíš.

Nevím, jak to dělají, ale na úřadu práce mají vždycky takovou teplotu, že by se v místnosti dal uvařit čaj jen tím, že se voda nechá chvíli stát bez povšimnutí. Začal jsem se potit dřív, než jsem překročil práh dveří. Když jsem po půlhodině konečně přišel na řadu u „recepce“, byl jsem jako po průchodu Niagarskými vodopády.

Slečna za přepážkou se štítivě podívala na můj průkaz (ano, je trochu zmačkaný, zmokl jsem s ním v kapse, co má být?) a podala mi kartičku s číslem.

„Bezva,“ ucedil jsem mezi zuby při pohledu na světelnou tabuli. Pochopitelně se na ní u mého boxu skvělo číslo jedenáct, kdežto já měl na kartičce zalité v umělé hmotě krásnou třiatřicítku.

Rezignovaně jsem se opřelo zeď v nejtemnějším rohu a snažil se necítit specifický odér všech přítomných. „Nejsem rasista, nejsem rasista, nejsem rasista,“ opakoval jsem si v duchu mantru, která samozřejmě ani v nejmenším neuklidňovala.

Když jsem se po dvou hodinách civění do zdi a poslouchání romského nářečí dostal na řadu, byl jsem potem naprosto prosáklý, bolely mě nohy a říkal jsem si, jestli opravdu mělo cenu posílat šéfa tenkrát do krajin, kam slunce nikdy nezasvítí. Jasně, byl to prvotřídní idiot, který nemělo konstruktérině ani ponětí a nedokázal pochopit ani to, že tyhle levné hřídele opravdu, opravdu, ale opravdu nemohou přenášet požadovaný kroutící moment, ale kdybych se tehdy ovládl, nemusel jsem teď procházet (prostávat) tímhle očištěm. Pozdě bycha honit.

„Bohužel, nic pro vás nemáme,“ oznámila mi znuděně slečna v boxu. Vypadala na šestnáct, mávala rukama ve vzduchu, aby jí zaschl lak a tvářila se, že tuhle větu občas vykřikuje ze spaní. Nedivím se jí, já to dělám taky.

Propálil jsem ji pohledem skrz černé zrcadlovky a opustil kancelář. Vystál jsem dvě hodiny v nesnesitelném vedru a puchu jen proto, abych se dozvěděl, že mám přijít za měsíc. Není ten život skvělý?

„Na sociálku mě dneska nikdo nedostane,“ řekl jsem před úřadem při pohledu do rozpáleného slunečního kotouče. Mívají tam (na sociálce, ne na slunci) ještě větší teplo než na úřadu práce a rasistou se tam nestane jenom silně osvícený člověk při první návštěvě.

„Je sice trochu brzo,“ pokračoval jsem ve svém vnitřním monologu, „ale takový nezaměstnaný si to jednou za čas může dovolit,“ ospravedlnil jsem se sám před sebou a vyrazil do nejbližší hospody. Takové správně vychlazené pivíčko mi přece musí zvednout náladu.

„Nazdar chlapi!“ zahlekal jsem už od dveří.

„Nazdar, inženýrskéj,“ odpověděl mi barman Karel, kterému všichni říkají Chozé, protože se příjmením jmenuje Chroustal a Donutilovu historku zná snad každý.

Kromě něj bylo v hospodě poněkud mrtvo - v rohu vyspával jakýsi cizí bezdomovec a u prostředního stolu mě s otevřenou náručí vítal kamarád Martin.

„Nazdar, chlope,“ přivítal mě, a než jsem se pořádně usadil, už přede mnou stála krásně orosená sklenice.

„Tak jak jde život?“ vyzvídal Martin poté, co jsme si přitukli a s chutí na jeden záťah vyžahli skoro tři čtvrtiny zlatavého obsahu.

„Ale, ani se neptej,“ zavrčel jsem a schoval brýle do kapsy (v hospodě je krásné přítomí, navozující představu příjemného chládka), „na pracáku jsem byl a na sociálku mě nikdo nedostane.“

„Jak já ti rozumím,“ pokýval soucitně hlavou Martin, „určitě tam bylo i v takovejhle den dost temno, co?“

„Jako bys tam byl,“ chmurně jsem se usmál - ani jeden z nás není rasista, ale ze sociologického stavu naší vlasti je nám mírně řečeno na blití.

„A práci ti tam taky nedali, co?“ pokračoval kamarád a gestem informoval Chozého, že brzy dojdou životodárné tekutiny ve sklenicích.

„Bohužel, nemáme vám co nabídnout,“ napodobil jsem slepici z boxu tak věrně, až se Martin neubráníl srdečnému smíchu. Trochu mi tím zvedl náladu.

„Kdyby mi berňák nešlapal tak na paty, tak máš u mně fleka hned,“ zasmušil se pro změnu Martin.

„A kdybych byl účetní a ne strojař, chceš říct,“ dodal jsem já.

„No jasně,“ pokrčil Martin rameny smutně. Má jakousi marketingovou společnost, či co a jen tak tak se drží nad vodou. Práci účetního bych se nebránil - je to lepší, než žít za tři tisíce od sociálky - ale marketing, daně a podobné věci šly vždycky mimo mě s takovou cílevědomostí, jako bych měl v mozku nějaký blok týkající se peněz. Tohle základní nepochopení jsem si vždycky omlouval nějak tak, že je to všechno uměle vymyšlené, na rozdíl od čistě logické strojařiny. Kdyby bylo na mně, tak dodneška funguje a vzkvétá maximálně tak výměnný obchod. Cokoliv navíc mi připadalo jako nesmyslná nadstavba sloužící k tomu, aby se lidi od marketingu měli čím živit.

„Radši se kouknem na televizi,“ navrhl Martin a já jen pokýval hlavou - situace ani jednoho z nás nebyla taková, aby nás těšilo bavit se o ní nad prvním (dobře, druhým) ranním pivem. Pokud se propracujeme tak k šestému, sedmému, možná nás začne těšit si na ni stěžovat, ale to je prozatím poměrně vzdálená budoucnost.

„Hm, zprávy,“ zamručel jsem, když se obraz vyjasnil. Na tuhle ranní dobu jsou zprávy poněkud neobvyklá událost, pokud si pamatuju. Ale televizi jsem nesledoval už poměrně delší dobu, takže co já můžu vědět.

„Na obloze se tohoto rána zčistajasna objevila řada jasných světelných bodů,“ odříkával právě moderátor a já poněkud zbystřil. Cestou na očištěc se mi zdálo, že na nebi je nějak moc svítících fleků, ale vysvětlil jsem si to ve své mizerné náladě tím, že možná probíhají nějaké vojenské manévry. Ted' tahle teorie dostala první povážlivou trhlínu. A získal jsem pocit, že jich bude víc.

„Nevíme o co se jedná a z oficiálních míst jsme nedostali žádnou odpověď,“ pokračoval mladý dynamický reportér a každé druhé slovo zdůrazňoval razantním pokývnutím hlavou, „nicméně jsme získali několik vysvětlení od osob, které se pozorováním oblohy zabývají ve svém volném čase.“ Následoval sestřih krátkých rozhovorů s několika lidmi, kteří by se většinou dali označit termínem „blázniví ufologové“. Už jen podle toho, jak vypadali.

„Jéžiš, to jsou kraviny,“ pravil Martin poté, co jeden z amatérských astronomů prohlásil, že se s nejvyšší pravděpodobností jedná o meteoritický roj mířící přímo k naší planetě. Chlapík vypadal, jako by celou noc nosil zásoby do svého soukromého proti atomového krytu, který si postavil za podobným účelem, jako je například přiletět mimozemšťanů nebo právě zbloudilý meteoritický roj.

„Taky si myslím,“ ze srdce jsem s ním souhlasil.

„Já vám nevím, chlapi,“ ustaraně prohlásil Chozé, který se postavil k našemu stolu a se zachmuřenou tváří sledoval obrazovku spolu s námi.

„Kdyby na nás letěly nějaký šutry, tak to minimálně amíci věděj půl roku dopředu,“ prohlásil Martin sebevědomě.

„Já ti nevím, Marto,“ hádal se barman, „amíci pořád snižují rozpočet na sledování oblohy, tuhle jsem to někde četl, tak je možný, že si tohle nevšimli.“

„Vždyť je to přes půl oblohy, jak by si toho mohli nevšimnout,“ zaťukal si Martin prstem na čelo.

Já je sledoval s celkem smíšenými pocity. Na jednu stranu jsem věděl, že Američani opravdu snižují drasticky výdaje na vesmírný program, aby měli peníze na vleklou válku v Iráku, která se jim před deseti lety tak trochu vymkla z rukou, a na stranu druhou mi bylo divné, že něčeho takového by si nikdo nevšiml. A že by to nezachytil ani žádný hvězdář amatér, kterých je v každé zemi na světě plno.

„Bud'te chvíli zticha,“ skočil jsem jim do řeči, která se slibně rozvíjela v plnokrevnou hádku a znovu soustředil pozornost na hlasatele. Ten mezitím stačil vyzpovídat další ufology a teď rozvíjel vlastní teorii o mikrometeoritech hořících v horních vrstvách atmosféry.

„To je vůl,“ zavrtěl Chozé hlavou a já jen přikývl - hořící meteority v atmosféře by vypadaly podstatně jinak než to, co se na nebi ve skutečnosti ukazovalo.

„Tak jsme se zas hovno dozvěděli,“ prohlásil Martin poté, co zprávy vystřídal blok reklam.

„Jako vždycky,“ řekl jsem já na oko klidně, ale někde uvnitř se mi začal rozlévat jakýsi nepokoj. Něco jako předtucha. Možná jsem divný, ale já na takovéhle věci dám.

„A jdu domů, ať ta moje nemá blbé řeči,“ rozhodl jsem se náhle a obrátil do sebe zbytek piva.

„Ale neblbni, vždyť je v práci, ne?“ nesouhlasil Martin s tím, že by měl zůstat v hospodě sám.

„Dneska měla jenom nějakou schůzi, tak se vrátí před polednem,“ zalhal jsem já, zaplatil, nasadil si zrcadlovky a vyrazil do jasného světla venku. Provázely mě citové výlevy o dezertérech, fluktuantech a tak podobně.

Moje manželka se ve skutečnosti měla vrátit až někdy kolem čtvrté odpoledne, ale já měl takový pocit, že bych neměl sedět v hospodě na druhé straně města, když se děje něco divného. To „bez komentáře“ určené nejsledovanější (a nejneodbytnější) TV stanici u nás mě znervóznilo víc, než jsem si byl ochotný připustit.

„Tak čus zas někdy, dezertére,“ ozvalo se ještě za mnou a když jsem se otočil, uviděl jsem, že Martin se rozhodl nesesedět v hospodě sám a radši se vrací zpátky do firmy. Jako šéf má ostatně právo zajít si na jedno, dvě pívka, když má chuť. A když si myslí, že tam potká starého dobrého kamaráda, který psychicky neunesel návštěvu pracovního úřadu. Tedy mě.

„Jo, jo, čau,“ mávl jsem na něj a vyrazil k domovu, oči upíraje na oblohu. Světelných bodů možná přibylo, možná byly o něco jasnější, to nevím. Co vím je, že mě i v takhle žhavý den dost zamrazilo. Tak říkajíc jsem cítil v kostech, že se chystá něco špatného.

Tenhle pocit se zřejmě zhostil více lidí - celou cestu jsem se musel vyhýbat individuím, která se zastavila uprostřed chodníku a s otevřenými ústy hleděla na oblohu. Možná je to dobrý způsob, jak snížit počet much v ovzduší, ale na druhou stranu to strašlivě ztěžuje plynulý chod pěší dopravy.

„Ty mně taky, krávo,“ zabručel jsem si pod vousy, když se jakási matrána zastavila v půli kroku a ještě mi vynadala do slepých blbců, když jsem jí vletěl na paty.

Napadlo mě, že statistiky nejspíš nelhaly, když mluvily o vysokém procentu nezaměstnanosti v našem kraji - zevlujících lidí bylo všude opravdu požehnaně na to, že pracovní doba začala minimálně před třemi hodinami. Já bojoval s pokušením taky se zastavit a civět na neobvyklý úkaz, ale ona předtucha mě hnala vytrvale k domovu.

Takže jsem zvedl hlavu k obloze až tehdy, když se ozval ten zvuk.

*

Nejdřív jsem si toho nevšiml, plně zaměstnán vyhýbáním se čumilům, ale pak se to stalo neodbytným a hlavně nepřeslechnutelným. Nejdřív to bylo jako takové basové hučení, ne hlasitější než čmelák zakopaný pět metrů pod zemí. Pak byly té země už jen milimetry a pak se čmelák rozrostl na velikost většího prasete. S patřičně navýšeným hlasovým fondem.

Když mě toto prase vytrhlo ze soustředěného slalomu mezi bližními, zastavil jsem se a otočil hlavu k nebi. Zjistil jsem dvě věci - za prvé je opravdu pohodlnější mít při tom otevřená ústa, a za druhé se světelné body zvětšily zhruba o polovinu, mají kolem sebe jakousi oranžovou korunu a tak nějak snově pomaličku se pohybují.

Pak se sen skokem změnil v noční můru.

Hlučné prase se přetavilo v rozzuřeného draka, světelné body nabraly dramaticky na rychlosti a změnily se v ohnivé čáry.

Doslova.

Než jsem se stačil pořádně leknout, dotkla se první čára dlažby na náměstí asi dvě stě metrů přede mnou.

Kašna se ve zlomku sekundy proměnila na smršť kamínků menších, než jsou ty do zapalovače, dlažební kostky se rovnou vypařily a pak vše zmizelo v kouli ohně, která se zvětšila nepředstavitelnou rychlostí. Nevím, jak je to možné, ale přesně takhle jsem to viděl, i když se všechno muselo odehrát rychleji, než lidský zrak dokáže zaznamenat. Stejně tak jsem viděl, že pár desítek spoluobčanů bylo tlakovou vlnou roztrháno na kousky dřív, než se k nim dostal oheň.

Ten olízl celé náměstí, v mžiku proměnil přilehlé domy v planoucí krabice a vymýtil život v okruhu dobrých padesáti metrů.

Mě ještě tak šokovaně stačilo napadnout, jaká že to musí být teplota, že dokáže takhle rychle zapálit cihlové domy, když do mě a lidí okolo uhodila tlaková vlna, která se přihnala z náměstí do uličky, v níž jsme stáli a cestou vysklila všechna okna.

A kdyby jenom okna.

Pár důchodců stojících nejbliž náměstí získalo perforaci vpravdě uměleckou a opravdu nevím, jestli za to mohla rozsekaná dlažba, kousky betonových laviček, nebo co vlastně. Bylo mi to jedno, jak jsem tak plachtil vzduchem s pocitem, že jsem dostal do ksichtu vzduchem o hustotě dobře namíchaného betonu.

Prásklo to se mnou do výlohy cukrárny, sklo zazvonilo, zmrzlina zavoněla, prodavačka zaječela a já přes čůrek krve tekoucí mi do levého oka zjistil, že sranda teprve začíná.

Lépe řečeno, že první ohnivá čára byla opravdu první z mnoha. Z mnoha.

Dům přes ulici získal jasné kontury, jak kdesi za ním dopadl další meteorit, nebo co to ksakru je. Sklo přšelo jako májový deštiček a já se honem hrabal na nohy a dál do cukrárny, než se zbytek výlohy rozhodne, že mě přepůlí na dva menší, nebo aspoň vykastruje.

Vrhl jsem se za převrácený plastový stolek právě včas tlaková vlna z toho druhého výbuchu právě rozprskla okna na protějším domě na jemnou spršku lesklých střepů, ostrých jako žiletky. Věru nerad bych tímhle dostal do obličeje.

„Co se to dějééé!“ zaječelo mi cosi u ucha, až jsem se leknutím málem pomočil, což nedokázalo ani vesmírné bombardování.

„Nevím, ale nehýbejte se,“ osopil jsem se na blond stvoření, které mi svíralo ruku stiskem, za nějž by se nemusel stydět ani kalený svěrák. Podle růžové zástěry a jahodového úsměvu to byla místní zmrzlinářka. Celkem hezká, ale nemusela by mít hlas, po kterém praskají zmrzlinové poháry, napadlo mě mezi myšlenkami na to, že nejspíš v příštích minutách bídne zhynu v apokalyptických plamenech.

A že to začalo být čím dál tím pravděpodobnější - vysklený dům se zhroutil jako umírající dinosaur, když dál v uličce vybuchla další vesmírná bomba. Jen třesk byl natolik zničující, že jsem přestal slyšet i vrískání blondatého svěráku.

A bylo hůř.

Prvních několik projektilů proti následujícím událostem vypadalo jako lehký jarní deštiček proti průtrži mračen. Rachot kamenů (nebo čeho) prolétajících atmosférou začal doslova trhat bubínky - musel jsem si při tisknout obě ruce na uši a přesto jsem měl pocit, že zvuk náhle získal pevné skupenství a je připraven toho náležitě využít a vymáčkout mi mozek z hlavy skrz oční důlky. Ještě jsem zahlédl, jak si prodavačka vedle mě rovněž tiskne ruce na uši a pak už jsem jen fascinovaně sledoval, co se venku děje - přes vyraženou výlohu jsme měli výhled kvalitní až až.

Obloha získala barvu dobře rozžhaveného železa se světlejšími, k zemi se stále spouštějícími pruhy. Vypadalo to jako zpomalený déšť žhavé oceli na pozadí kovářské výhně a v měřítku celého obzoru to působilo opravdu strašidelně. Staccato' výbuchů získalo ten správný elán a stolek a všechno v místnosti začalo poskakovat, jak všude v okolí dopadaly další a další ty věci. Neslyšel jsem absolutně nic, hlava mě bolela jako rozdupaný střep a nejasně jsem cítil, že blond zmrzlinové stvoření se ke mně tiskne, ruce stále na uších, a němě klape pusou. Odhadl jsem, že to budou nejspíš standardní nářky ženské v nebezpečí, a pak jsem odvrátil zrak od mé společnice zpátky k uličce právě včas na to, abych zahlédl, jak protější zdevastovaný, vysklený dům dostává přímý zásah.

Znovu jsem viděl nějak zpomaleně - střecha se promáčkla, roztrhla, vzplála, cihly se přestaly tisknout k sobě v jemném spojení maltou a rozprskly se na všechny strany jako špatně pasující stavebnice, a chodník před domem se zvilnil jako vzteklý had. Had útočící na nás - dlažební kostky se zvedly, vrhly se proti zmrzlinovému krámu... a pak byla jen a jen tma. Je dokonce možné, že se mi ten poslední zpomalený záběr jenom zdál.

*

„Miláčku, pálí se ti snídaneš,“ zahulákal jsem na manželku. Spalo se mi tak krásně a ona musí zrovna dneska spálit jídlo. A tak příšerně - vždyť to smrdí, jako by na pánvi obětovala angorskou kočku nějakému extra zvrhlému božstvu, sakra.

„Zlato, snídaneš,“ zaječel jsem zplna hrdla a přišlo mi divné, že i když tak řvu, neslyším ani ono pověstné ň. Zařval jsem na plné pecky a odměnou mi bylo bodnutí tak hnusné bolesti, že jsem to ještě nezažil. Kupodivu ne v hlasívkách, ale v levé ruce.

*

„Au, sakra,“ zařval jsem jako tur a znovu nic neslyšel. Ani neviděl. Jen na obličeji jsem cítil nějakou pevnou hřejivou váhu a už jsem neměl pocit, že manželka pálí snídani. Spíš to byl dojem, že jsem se právě vrátil do hodně špatného snu.

Pravou rukou jsem si zašátral po obličeji a zjistil, že se po hmatu vůbec nepoznávám a že navíc necítím, že bych si po tváři šátral.

Zmáčkl jsem cosi měkkého a poddajného a můj obličej ožil a začal sebou šít.

Vzpomněl jsem si na mladičkou zmrzlinářku a napadlo mě, že holka zřejmě přežila a že možná dostanu facku, protože jsem jí zmáčkl levé ňadro.

Naštěstí to vypadalo, že byla v bezvědomí o něco déle, než já.

Jelikož se mi v dané poloze poněkud hůře dýchalo, nahmatal jsem dívčino rameno a razantně zatřásl. Holka se probrala překvapivě rychle a ještě překvapivěji se ihned posadila a zmizela mi tak z obličeje.

Do očí mě udeřilo jasné blikotající světlo a do nosu zápach, který se mi tak netaktně vecpal do snu. Jako by opravdu hořely nějaké chlupy a maso.

„A sakra,“ řekl jsem a prudce se posadil - cukrárna začala. pěkně přihořívát a ani ne metr ode mě pokojně hořela nějaká mrtvola. Tak odtud ten smrad.

Napadlo mě, že bychom asi měli vypadnout dřív, než se nám krámek změní v pec a my v další pečení.

„Vstávej, musíme vypadnout,“ řekl jsem - aspoň doufám, pořád jsem slyšel kulové a z nechápavého výrazu na tváři té holky se dalo odhadnout, že ona na tom není o nic líp.

Popadl jsem ji tedy za předloktí a vyškrábal se na nohy kupodivu to vypadalo, že kamenná kanonáda, která mě poslala do říše snů, mi zlomila jen tu ruku a ani do mě neprorazila díru. Jen bouli na hlavě budu mít asi pořádnou a tu krev tekoucí do oka bude třeba taky zastavit. Ale všeho do času.

Už na první pohled jsem viděl, že hlavním vchodem to nepůjde - byl v jednom plameni a přes šlehající oheň bylo zřejmé, že ulice před domem není něco, po čem by se dalo bez problémů chodit.

„Kde je tu východ?“ zařval jsem holce do ucha a připadal jsem si jako hluchý cestovatel, který právě vypadl z balónu. V krku mě pořádně píchlo a holka na mě zírala stejně nechápavě, jako před tím.

„Co si člověk neudělá...“ pomyslel jsem si a rozhlédl se po místnosti. Zmrzlina v nerezových vaničkách už určitě dosáhla teploty varu, dřevěná podlaha začala doutnat a plameny nejspíš už delší dobu zlověstně hučely. Což jsem pořád neslyšel.

„Á, támhle,“ řekl jsem si znovu pro sebe, odkopl z cesty židli vytvarovanou do podoby čehosi postmodernistického, a táhl holčinu za sebou k něčemu, co mohl být východ do poloviny zasypaný hromadou cihel a roztříštěných dlažebních kostek.

Když jsem přes tu němou barikádu nahlédl do tmavé chodbičky, uviděl jsem, že to opravdu vede ven.

„Lez, dělej,“ pobídl jsem ji a pantomimicky naznačil, co po ní chci. Tou dobou se nejspíš konečně probrala z mrákot, protože energicky přikývla a vyšvihla se na hromadu kamení. Nervózně jsem se otočil směrem k ohni - vypadalo to, že má rád zmrzlinu, když se tak rychle šířil.

„Au, doprdele práce, mám to asi zlomený,“ zařval jsem, když mi holka chtěla pomoci přes překážku a chytla mě za levačku. Na jednu stranu to byla svinská bolest, ale na stranu druhou jsem zjistil, že zase začínám slyšet. Což mě vyloženě potěšilo.

Sešoupl jsem se po spadané suti a vyrazil za slečnou k východu. Napadlo mě, jak to vypadá za tímhle domem - jestli hůř nebo líp než před ním. Vzápětí mě napadlo, že vesmírné projektily nejspíš popadaly minimálně na celé město, pravděpodobněji na daleko větší plochu, takže to všude bude vypadat víceméně stejně. A za třetí mě zasáhla myšlenka, že mám nejspíš obrovské štěstí, že ne jsem rozmačkaný na kaši i s jahodovou slečnou pod tunami zdiva. A že to nemusí vydržet.

Dívka vyběhla na ulici a já za ní v těsném závěsu. Co jsem uviděl, mě přimrazilo v půli kroku, takže jsem ani nešlápl na paty své společnici, které se totéž stalo přede mnou.

Krajina široko daleko vypadala jako z hodně, hodně špatného snu.

A že špatných snů jsem už pár zažil.

*

V našem městě obvykle dohlédnete maximálně na dvě stě metrů, pak už je zeď dalšího baráku. Teď bylo vidět daleko, předaleko. Ale nepovažoval bych to za výhodu. Meteorická bouře zasáhla krajinu kam jen oko dohlédlo. Sem tam sice stály nějaké domy, ale hrubým odhadem vydržel tak každý desátý. A celý nezůstal stát ani jediný. Vypadalo to jako scéna z válečného filmu - trosky domů byly rozmetány po krajině, plameny šlehaly místy tak vysoko, jako by si někteří spoluobčané ve sklepě schovávali ropný vrt a ty domy, které stály, získaly opravdu zajímavé architektonické prvky - například díry ve střeších, stržené zdi, proražená průčelí a tak podobně. Nevěřil bych, jak takové bombardování dokáže změnit město, ve kterém jsem žil skoro třicet let. Kdyby se mě teď někdo zeptal, kudy se jde tam a tam, nedokázal bych mu odpovědět. Ale na druhou stranu těžko popisovat cestu, když místo ulic máte krátery, místo orientačních bodů hořící kupy cihel, betonu a pokrouceného kovu a místo lidí proudících těmi ulicemi roztrhané ohořelé mrtvoly.

A těch mrtvol skutečně bylo.

Na první pohled to vypadalo, že jsme zůstali jediní živí na celé planetě - dva metry od nás leželo mladé mužské tělo v bílém triku, kterému tak nějak chyběla hlava a pár končetin (tomu tělu, ne triku). Jako protihodnotu získala mrtvola několik úlomků dlažebních kostek zaražených hluboko do masa. Čili triko nebylo ani tak čistě bílé, jako spíš červené s několika bílými skvrnami. Znechuceně a šokovaně jsem odvrátil zrak a uviděl další mrtvolu - tentokrát důchodkyni, které zřejmě tlaková vlna nebo nějaká troska strhla maso z obličeje, takže se na nás šklebila odhalená lebka pokrytá tu a tam kousky masa. Hned vedle bylo něco, co vypadalo jako nepodstatná část pravého českého voříška - zbytek byl v okruhu snad padesáti metrů.

Fascinovaně jsem se rozhlédl po okolí a jen tak tak v sobě udržel snídani (kterou jsem vlastně naštěstí neměl) - mrtvých byla plná ulice a většina z nich vypadala daleko hůř než ty první, na něž padl můj zrak.

Moji pravačku znova sevřel minisvěrák a ozvalo se zalapání po dechu; následované výkřikem děsu a pak ještě nezaměnitelným zvukem žaludku obracejícího se naruby.

Odvrátil jsem hlavu, aby ve mně pach dívčích zvratků přece jenom nevyvolal touhu ukázat zdevastovanému světu, co jsem naposledy snědl a přešel očima horizont - vypadalo to, že bombardování přestalo někdy v době, kdy jsem byl v bezvědomí. Aspoň, že to.

„To není možný, to je sen, já se chci probudit, chci se probudit, chci se probudit,“ začala drmolit holka a s každým „chci se probudit“ zvyšovala hlas o jednu oktávu. Zřejmě upadala do šoku, ve kterém jsem já už buď byl, nebo se mu jakýmsi zázrakem vyhnul.

Vytrhl jsem jí nadloktí ze stále silícího (!) stisku a vlepil jí jednu pořádnou facku levou rukou. Přitom jsem jen tak mimochodem zjistil, že ruku nejspíš nemám zlomenou, když s ní můžu takhle pěkně mávat.

Holka zalapala po dechu a chytila se za pus, na které se už začala rýsovat moje ruka. Snad jsem to moc nepřehnal. No, aspoň je zticha.

„Uklidni se!“ řekl jsem jasně a nahlas (nečekaně pevným hlasem), „tím ječením si moc nepomůžu.“ A dál jsem nevěděl, co říct. Trapné.

„Ale to... to... to nemůže být pravda,“ vykotala holka a tak ztraceně se rozhlédla po tom, co ještě včera bylo normální město plné živých lidí. Teď to vypadalo jako předpekli v hodně špatném stavu.

„Buď si jistá, že to pravda je,“ houkl jsem na ni přísně - bylo mi jasné, že jenom můj pevný tón jí brání v psychickém zhroucení, „ber to tak, že se zkrátka stalo něco, cos zatím viděla jenom ve filmech. A že se s tím musíš vyrovnat.“ Sám jsem se divil, kam na takovéhle psychologické kecy chodím.

„Ale, ale...“ zablekotala a z očí jí vyhrkly slzy jako hrachy. Chytil jsem ji do náručí a pevně přitiskl na hrud'. Teplo cizího lidského těla prý příznivě pomáhá při vyrovnávání se se stresem. Co se mě týkalo, zařadil jsem si tuhle poučku hned vedle té o preventivním úsměvu. Ale na holku to kupodivu zabralo sice se rozvzlykala, ale současně přestala dýchat, jako by měla každou chvíli explodovat a taky se pomalu přestávala třást, jak jsem ji tak pevně objímal.

Já se zatím rozhlížel dál po krajině a pomalu se snažil dostat do stavu, ve kterém bych byl schopen rozumně uvažovat. Ačkoliv jsem se na holku snažil působit jako ztělesněný klid, kdesi v hlavě mi to víc a víc nahlas řvalo, že se mi všechno zdá a že se za chvíli probudím doma v posteli. Čím byl hlas hlasitější, tím víc mi všechno okolo připadalo neskutečnější a tím víc mi to přišlo k smíchu. A taky se mi v hlavě zrodil takový divný, klouzavý pocit.

Když mi uniklo první hlasité uchechtnutí, škulb jsem sebou a holka se ode mě odtrhla.

„Ne!“ zařval jsem z plna hrdla a vši silou kopl do hromady doutnajících cihel. V palci mi vybuchla ostrá bolest a klouzání v hlavě přestalo. Cítil jsem, že kdybych to neudělal, zdravý rozum by mi pomalu sklouzl až do hřejivého, příjemného šílenství a já bych se sebe nejspíš strhal šaty, pomazal se lidskou krví a začal bych tančit uprostřed vši té zkázy.

„Klid, jenom jsem se potřeboval probudit,“ uklidnil jsem svou společnici a přátelsky se na ni usmál. Mělo to efekt spíš opačný, než jsem chtěl, ale to nevadí.

„Já jsem Tibor,“ podal jsem jí ruku.

„Eliška,“ stiskla mi pravici. To úplně běžné gesto vypadalo v naší situaci jako ta nejšilenější věc pod sluncem.

„Co budeme dělat?“ zeptala se mě Eliška.

„Kde bydlíš?“ zeptal jsem se já a v žaludku mě opravdu píchlo, jak mi v hlavě vybuchla myšlenka na můj domov na manželku. Fyzicky to zabořilo tak, že jsem se musel posadit na hromadu cihel, do které jsem před chvílí kopal.

„Tam,“ ukázala Eliška za mě a ruka se jí třásla tak, že pojmula polovinu obzoru. Přesto jsem pochopil, že ukazuje na dům, ze kterého jsme právě vypadli. Na dům, jehož půlka se rozprskla po kraji likvidujíc bezbranné chodce a jehož druhá půlka pukala a rozpadala se v zuřícím požáru, před kterým jsme jen tak tak utekli.

„Byl někdo doma?“ zeptal jsem se a strašně moc nechtěl slyšet odpověď.

Přišlo jen přikývnutí, po kterém se mi dívka svezla do náruče a rozeřvala se na plné kolo. Já ji jen mechanicky hladil po vlasech a snažil se nemyslet na to, jak dopadl náš dům vlastně čert vem dům, hlavně jak dopadlo sídlo manželčiny firmy.

S bláhovou nadějí zaplavující mysl jsem vytrhl z kapsy mobil a zkusil vytočit ženino číslo - samozřejmě marně. Telefon neměl ani čárku signálu, i když sám o sobě přístroj fungoval. Jenže vysílač nejspíš leží rozmetaný po okolí, jako všechno tady. Sakra.

„Kam teď, co teď,“ drtil jsem mezi zuby a bezmoc mnou cloumala víc, než vzlyky otrásající mladým dívčím tělem.

Bylo mi jasné, že bych mohl vyrazit hledat svou ženu, ale že by to bylo k ničemu. Nemělo by cenu rozběhnout se pěšky až do Ostravy přes kráteratou krajinu s bláhovou nadějí, že ji najdu sedět někde u cesty jak čeká, až dorazí její manžel. Na něco takového se musím připravit, abych měl vůbec naději na úspěch. Na to, že by úspěch nemusel přijít z jiného důvodu, jsem si myslet zakázal. Určitě to přežila, stejně jako já.

„Máš kam jít?“ zeptal jsem se tak šetrně, jak jsem dokázal.

„Ne,“ vzlykla Eliška a přimkla se ke mně ještě pevněji. Bylo mi jí líto. Já v jejím věku ztratit rodinu, asi se z toho zblázním. I v tomhle věku jsem k tomu teď měl nebezpečně blízko a to jsem neviděl dům se svými blízkými v hučících plamenech. Ale možná mě to ještě čeká.

„Takže půjdeme ke mně domů,“ řekl jsem jemně a rozhodl se nedodat „pokud můj dům ještě stojí“. „Já musím najít svoji ženu, ale ty tam budeš moct zůstat. Mám zásoby jídla a vody a to je v takovéhle situaci nejdůležitější.“ Mluvil jsem tak klidně, jak jsem dokázal a snažil se předesílat jasná a uklidňující fakta.

„Dobře,“ vzlykla Eliška a podívala se na mě jako zraněný koloušek. Nikdy jsem sice zraněného koloucha na vlastní oči neviděl, ale bůhvíproč se mi při pohledu do jejích očí vybavilo přesně tohle.

„Tak pojď, půjdeme,“ pomohl jsem jí vstát, postavil se sám a zase se rozhlédl kolem. Už jsem říkal, že totální devastace krajiny hrozně ztěžuje orientaci?

*

Po důkladném zamyšlení to ale nebylo tak hrozné. Obešli jsme čelo hořícího domu (překračování roztrhaných mrtvol bylo něco příšerného - Eliška mi zase málem rozdrtila ruku, já si kupodivu nějak zvykl, nebo co), vyhnuli se zřícenému průčelí a vyšli na ulici, ve které jsem stál, když se to stalo. Místo domu před cukrárnou teď zabíral kráter dobře deset metrů v průměru.

„Budeme muset přes něj,“ pokrčil jsem rameny. Kráter naštěstí nevypadal hluboce, ani nebezpečně. Rozhodně to byla bezpečnější cesta, než přelézat napadané trosky v blízkosti hořících kusů všeho možného.

„Počkej tady, zkusím, jestli nás to unese,“ vyzval jsem Elišku a opatrně zkusil nohou povrch kráteru. Podivně se leskl a vypadal pevnější než kámen - síla nárazu nejspíš stlačila hlínu a všechno ostatní do podstatně kompaktnější hmoty. Když jsem si představil potřebnou energii k provedení něčeho takového, přejel mi mráz po zádech - meteor zřejmě přiletěl směrem od cukrárny a tedy i od nás a tudíž většina nárazové energie šla do země a pryč od nás. Takže jsme přežili. Stejně ale nejspíš zařadovalo hlavně štěstí - meteor musel být současně hodně malý, jinak by nám nepomohli ani všichni svatí a šoková energie by nás rozptýlila na atomy. Jen mě ještě tak na okraj napadlo, co se asi stalo s tím meteoritem, který kráter vytvořil. Buď se při nárazu vypařil, nebo to vůbec meteorit nebyl. Podobné starosti ale bude lepší odložit na později.

„Je to dobrý, dej mi ruku,“ chytil jsem dívčinu za tlapku a začal pomalu sestupovat po svažitém dně kráteru. Po čtyřech krocích mě do nosu udeřil jakýsi zápach. Ne, že by toho v okolí smrdělo málo - ohořelá těla, roztavená země, hořící plasty - ale tohle bylo, jako by mi někdo páčil gumu přímo pod nosem.

„A sakra,“ pravil jsem, když se mi podařilo lokalizovat zdroj nelibé vůně. Zpod podrážek se mi tak líně vinuly proužky tmavého dýmu.

„Přidej,“ sykl jsem na Elišku a sám vykročilo poznání rázněji. On povrch kráteru sice byl dostatečně pevný na chůzi, ale zároveň byl pořádně rozpálený. Ještě o pár stupňů víc a temně by žhnul.

Během pár desítek sekund pochopila i holka, co se děje a tak jsme se z kráteru na jeho druhé straně vyřítili jako párek sprinterů. Pokud by se někdy provozoval sprint po žhavých uhlících.

„Sakra práce, to pálí,“ švihl jsem sebou na zem a horečnatě sundával své těžké kožené boty s tlustou podrážkou. Ta teď připomínala tekutý asfalt - po vzorku na podrážce nezbylo ani stopy.

Když jsem vyprostil své nebohé nohy z rozpálené obuvi, mocně jsem vzdychl úlevou. Vzduch, který mi ještě ráno připadal nesnesitelně horký, mě teď na napůl uvařených chodidlech chladil jako balzám. Podíval jsem se po dívčině - stihla se zout rychleji než já a chladivému vzdoušku pomáhala ještě foukáním pusou.

„Teď ještě sto dalších a jsme doma,“ prohlásil jsem, když si Eliška přestala foukat na nohy. Podívala se na mne tak vyděšeně a mě samého napadlo, že mám podivně veselou náladu, když ještě takhle vtipkuju. Možná jsem ten zdravý rozum nezachránil tak rozhodně, jak jsem si myslel. Sevřel jsem malou dívčí dlaň o něco pevněji a rozhodl se, že od teď si budu dávat na svoje myšlenkové pochody větší pozor. Eliščin pohled ve mně totiž vyvolal pocit, že to strhávání šatů a pomazávání se lidskou krví pořád ještě není definitivně zažehnáno.

Následující kilometr cesty se dá popsat jedinečně jako cesta očistcem. Museli jsme se vyhýbat hořícím pokáceným stromům, kráterům s povrchem hladkým jako sklo, horám trosek, roztrhaným a neuvěřitelně znetvořeným mrtvolám a tisícovce dalších věcí. Jako například autům zaraženým do vozovky, poházeným obsahům bytů a obchodů (některé věci byly výbuchy vyhozeny z bytů naprosto neporušené - například jsme narazili na kožené křeslo hovicí si uprostřed neporušené travnaté plochy, jako by ho tam někdo postavil v očekávání zahradní slavnosti v koženém provedení) a tak podobně. Všude vládl neuvěřitelný chaos a nikde nebylo ani živáčka.

„Myslíš, že ještě někdo přežil?“ zeptala se Eliška, jako by mi četla myšlenky.

„Určitě,“ odpověděl jsem pevně a opravdu mi bylo divné, že bychom byli posledními živými ve městě. Nebo na světě.

„Támhle,“ zaječela najednou dívka, až jsem nadskočil. Ukazovala někam do dále. Upřel jsem tam pohled a zdálo se mi, že za hustou clonou kouře se něco hýbe.

„Nejsme sami!“ hulákala Eliška a táhla mě k tomu pohybujícímu se předmětu. Po deseti metrech jsem i já (s jedním okem pořád slušně zaneseným krví a mírným otřesem mozku) rozeznal, že k nám opravdu míří další člověk.

Po dalších deseti metrech jsem si tím přestal být tak úplně jistý. Člověk potácející se naším směrem byl totiž tak nějak nekompletní. Ať jsem se díval, jak jsem chtěl, chyběla mu jedna paže a obličej měl snad ohořelý. Upřímně jsem doufal, že je jenom špinavý.

„Pomoc,“ dolehl k nám hlas plný bolesti a ještě něčeho, co jsem nedokázal na první poslech identifikovat. Pak mi došlo, že ten člověk s utrženou rukou se směje, že přímo řve smíchy. Že to došlo i Elišce jsem poznal z toho, že se s hlasitým zajíknutím zastavila na místě a sevřela mi předloktí i druhou rukou. Člověk k nám dál klopýtal přes rozbité cihly, kusy panelů, ze kterých vyčuhovaly ostré armovací dráty a vůbec přes všechno, co se na zemi válelo. Když jsem viděl, jak si muž roztrhl lýtko o jeden takový drát, začali jsme couvat. Taky proto, že už byl dost blízko na to, aby bylo vidět, že ten obličej opravdu nemá špinavý, že se mu jedno oko speklo na regulérní škvarek a že místo ucha má jen pár třásní zakrvácené kůže. A že z utrženého pahýlu ruky pořád stříká krev.

Ve chvíli, kdy mě napadlo, že tohle už opravdu není možné a že se každou chvíli musím probudit, se ten muž konečně skácel jako podřátý.

Celá scéna na nás oba zapůsobila takovým způsobem, že jsme se beze slova vrátili dobrých padesát metrů a vydali se jinou bývalou ulicí. Elišce drkotaly zuby a mně se houpal žaludek tak, že jsem to nezažil.

*

Dobrou půlhodinu jsme šli mlčky, když jsem v dálce něco zaslechl. Eliška samozřejmě taky. Znělo to jako lidské hlasy, ale zněly tak nějak rozjařeně. Samozřejmě nám to připomnělo nedávnou událost a tak jsme dál postupovali velmi ostražitě.

„Radši počkej tady, kdyby něco,“ zašeptal jsem a vůbec mi to nepřipadalo nepatřičné. Elišce taky ne, protože jen pokývala hlavou a neochotně se mě pustila.

Vyškrábal jsem se na hromadu trosek (naštěstí studených) a opatrně vykoul nad okraj. Co jsem spatřil, mě zase o kousek posunulo k psychickému zhroucení.

Skupinka snad dvaceti cikánů se tryskem hnala za ženou s malým děckem v náručí. Na malou chvíli jsem zadoufal, že jí chtějí nějak pomoci, ale pak se realita přihlásila o slovo a z běžícího a výskajícího hloučku vylétl první kámen. Na to, že jej hodila běžící osoba, zasáhl nepříjemně přesně - žena vykřikla, chytila se za kříž a upustila při tom děcko. Když hlavička děcka dopadla na kámen a vystříkla tmavá krev, zavřel jsem oči. Žena dopadla na kolena a vydala zoufalý uširvoucí výkřik. Pak ji skupinka dohonila. Pořád nevěřicně jsem zíral, jak létají další kameny, jak nohy v těžkých botách kopou ženu do břicha, jak ji ruce tahají za vlasy a bijí pěstmi do obličeje. Zaslechl jsem, jak jedna cikánka triumfálně řve něco, z čeho jsem pochytil pouze slovo „gádžo“. Hlavou mi probleskla myšlenka, ze které se mi udělalo špatně od žaludku a pak se scéna stala opravdu hnusnou. Že někteří cikáni nosí po kapsách břitvy, jsem věděl, ale ještě jsem neviděl, aby je použili. Navíc ne ve rvačce, ale ve sprosté, hnusné vraždě - několik rychlých švihnutí rukou a ženin obličej se změnil v kusy rozřezaného masa. Když jí ostří břitvy přejelo přímo přes oči, poprvé v tomhle postapokalyptickém světě jsem se pozvracel. Pak mě k tomu všemu ta banda zahlédla.

*

„Á... do prdele,“ řekl jsem kupodivu klidně, když se cikáni rozběhli ke mně. Napadená žena ležela vedle svého mrtvého dítěte a nehýbala se. Po tom, co jí udělali, jsem doufal, že je mrtvá. Jako možná budu za chvíli já. A Eliška.

Seběhl jsem násep tak rychle, jak to šlo a řval z plna hrdla: „Utíkej!“

Elišce stačil jeden pohled na moje oči a víc nepotřebovala. Rozeběhla se jako o život ve směru, ze kterého jsme přišli. Já za ní.

V takovémhle terénu se moc běhat nedá. Pokud se ale za vámi žene banda krvežíznivých bestíí, hodně to vaše běžecské schopnosti zlepší. Podle toho, co jsem za sebou slyšel, jsme cikánům unikali. Možná je to přestane bavit - takovíhle „lidé“ většinou chtějí ubližovat a ne běhat pro zdraví. Ve chvíli, kdy mi tahle myšlenka probleskla hlavou, Eliška zakopla a natáhla se jak dlouhá, tak široká.

„Vstávej, sakra, zabijou nás,“ zabreptal jsem nezřetelně a tahal ji na nohy.

„Aúú,“ zaječela a chytila se za levé koleno. Mezi prsty jí prosakovala krev.

Než mi hlavou stačila problesknout myšlenka, že jsme totálně v hajzlu, doběhli cikáni na dvacet metrů a zpomalili. Jako by jim bylo jasné, že minimálně Eliška jim neuteče.

„Bude sranda, gádžo zasratý,“ oslovil mě zřejmě jejich vůdce a výmluvně zašermoval zakrvácenou břitvou ve vzduchu.

Pomalou jsem vstal a zvedl ruce před sebe, abych ukázal, že nebudu dělat žádné problémy a že neznamenam vůbec žádnou hrozbu.

„Dám vám peníze, dám vám co chcete, nemusíte nám ubližovat,“ řekl jsem co nejmírnějším hlasem a myslel to upřímně.

„Serem ti na peniaze,“ plivl po mně šéf a předvedl pár bleskurychlých švihů břitvou,“ teraz vám gadžom ukážeme, čo je to rasismus.“

Jako už poněkolkáté toho dne mě napadlo, že tohle je prostě a jednoduše sen, ze kterého se každou chvíli probudím. Přece není možné, aby přišel konec světa a místní cikáni to vzali jako signál, že si můžou beztravně dělat, co je napadne. Takové věci se přece nestávají!

Jelikož mě ale takhle myšlenka napadla už opravdu poněkolkáté, vyrovnal jsem se s ní poměrně rychle. Takže jsem se stihl vyhnout prvnímu útoku cikána s břitvou - uskočil jsem právě včas, aby mi čepel neprojela břišní stěnou.

Ve chvíli, kdy mi závan vzduchu dýchl na břicho a dřív, než jsem oběma nohama znovu dopadl na zem, se ve mně cosi naštválo. Cosi nebezpečného.

Bleskurychle jsem sáhl k opasku a vytrhl z malé nenápadné ledvinky cosi kulatého a krátkého.

Cosi s drsnou gumovou rukojetí.

Všiml jsem si, jak pobaveně se členové gangu tváří a pak jsem tím krátkým a kulatým švihl ve směru útočnickovy ruky.

Z pogumované rukojeti vyjelo šestnáct palců kalené oceli s ostrým zasvištěním. Černá trubka prořála vzduch a dopadla na předloktí milého Břítvy. Ozvalo se zaprašnění lámané kosti, břitva dopadla na zem a Břítva zařval a chytil se za přeraženou ruku. To bylo poslední, co tou druhou rukou kdy chytil. Než stačil zařvat podruhé, přetáhl jsem ho sérií prudkých ran přes zápěstí, ramena obou rukou a přes hrud'. Zvláště do té poslední rány jsem vložil veškerou sílu, takže cikán předvedl cosi jako náznak přemetu vzad - a to jsem ho vzal ještě jednou. Přes ohryzek.

Možná to tak nevypadá, ale teleskopický obušek je smrtící zbraň - Břítva dopadl na zem jako pytel brambor.

Chvíli panovalo nevěřícné ticho ze strany mojích i ze strany zbylých cikánů.

Pak bylo ticho přerušeno ohlušujícím řevem.

To jsem se na ně vrhl.

Než se vůbec stačili leknout, nebo dokonce nějak zareagovat, měli tři z nich proražené lebky a zpřerážené klíční kosti. Pak se konečně další tři probrali z leknutí a pokusili se na mě zaútočit. Proti kalené oceli jsou ale holé pěsti a kratoučké vystřelovací nože strašlivě nepraktické. Přesto mi čepel jednoho nože rozřízla triko na hrudi - tedy spíš roztrhla, než rozřízla, tihle lidi se o svoje zbraně evidentně dobře nestarají, takže mají nože strašně tupé. Přesto jsem ucítil ostrou bolest z pořádného škrábance. Ohnal jsem se obuchem, pak ještě dvakrát a pak jsem druhou rukou popadl úspěšného útočníka za vlasy. Jelikož jsem mu přerazil obě ruce a prošlápl koleno, visel v mé ruce za vlasy celou vahou. Muselo to asi dost bolet, ale myslím si, že tahle bolest byla to nejmenší. Kromě zpřerážených kostí a zmrzačeného kolena mu totiž ještě tekla po bradě krev spolu se zuby.

„Co jste zač?“ vypálil jsem na něj otázku. Jelikož přeživší útočníci prchali nadlidskou rychlostí, mohl jsem si trochu konverzace dovolit.

„Čo, čo?“ nechápal cikán mou otázku. Mně nebylo jasné, jestli mluví slovensky, nebo jen šišlá kvůli těm zubům.

„Co jste zač, že po něčem takovém útočíte na bezbranné lidi? Co s tímhle máte společného?“ ukázal jsem zakrváceným obuškem kolem dokola, abych obsáhl celou katastrofickou situaci.

„Nič spoločného, videli sme, že poliši sou v řiti, tak sme sa začli baviť se sviňami gádžovskými.“

Vzápětí mu došlo, co řekl (v jaké situaci to řekl) a zbledl jako stěna. Osobně jsem bledšího cikána nikdy neviděl.

„Svině odporné,“ odplivl jsem si mu do obličeje a úderem o jeho lebku jsem složil teleskop do výchozí polohy. Kupodivu jsem tím chlapa bezpečně poslal do krajiny snů. Nebo ho možná zabil, to je jedno.

Na malý okamžik jsem se zarazil nad tím, jak mi je jedno, že jsem právě zabil člověka (a ne jednoho), ale v následujícím okamžiku jsem nad tím jen pokrčil rameny. Lidé, kteří se chovají tak, jak jsem právě viděl na náspu, pro mě nikdy lidmi nebyli. Takže žádná vražda, pouhé utracení divé zvěře. Na hlubší zkoumání pocitů stejně nebyl čas.

„Jak to vypadá?“ sklonil jsem se nad Eliščino koleno a jemně jí odtáhl ruce stranou. Všiml jsem si přitom, že na mě kouká se směsicí strachu a současně i obdivu. Taková pěkná holka nejspíš má zkušenosti s podobnými skupinami výtržníků, proto ten obdiv k statečnému ochránci.

„Bolí to moc?“ podíval jsem se jí do očí.

„Hmm,“ pokrčila rameny a já z toho gesta vycítil, že se bojí, jestli ji tu nenechám samotnou a bezmocnou.

„Neboj, nenechám tě tu,“ řekl jsem zase tím jasným a pevným hlasem, kterým jsem ji dostával před cukrárnou z šoku. Usmála se na mě tak, že mě doslova zahřálo u srdce.

Následně jsme nejdřív zkusili jít tak, že by se mě chytla kolem krku a nezatěžovala by zraněnou nohu. Bylo to ale k ničemu - nohou stejně zachytávala o všechno možné, takže si naražené koleno pořád namáhala a taky se takhle šlo strašně blbě. Jako bych měl tři nohy a neuměl tu krajní pořádně ovládat. Během deseti ušlých metrů jsme se málem třikrát přerazili.

„Takhle by to nešlo,“ prohlásil jsem pevně, sehnul se, popadl Elišku pod koleno a zvedl si ji do náruče. Napadlo mě při tom, jak je ta dnešní ultrahubená móda najednou užitečná holka vážila tolik, jako by byla uvnitř úplně prázdná.

Když jsem ušel asi tři sta metrů, musel jsem názor na dnešní stravovací návyky razantně přehodnotit. Nikdy jsem sice nesledoval, čím tak ultrazdravým se to moderní lidé živí, ale ať je to co chce, má to velice zajímavé

vlastnosti. Pokud se člověk nedotýká nohama země (jako když ho někdo třeba nese), začne hmota tak nějak hutnět. Alespoň Eliška mi připadala každým ušlým metrem těžší a těžší. Ať si fyzikální zákony říkají, co chtějí.

Pak se stalo něco, co mi dalo na gravitační problémy rázem zapomenout. Vyškrábal jsem se zrovna na jakýsi kopec plný ujíždějící sutě (a pěkně při tom funěl), a tím pádem získal dobrý výhled do kraje.

„No do prdele, to není možné,“ vyletělo ze mě, až Eliška nespokojeně zasykla. Ale co bych si neulevil, když před sebou vidím něco takového - na rozdíl od krajiny, kterou jsem klopýtal poslední hodinu, se přede mnou rozkládalo celkem dost málo poničené město. Většina domů stála, hořelo jich jen několik a celé prostředí vypadalo vůbec tak, že jsem dokonce poznával, kde jsem. Hned jsem vykročil čerstvějším krokem a namířil si to rovnou k mému domu. Úměrně stupni poškození se zvětšilo i procento obyvatel v ulicích. Kdybych situaci popsal slovy „všude panoval neuvěřitelný zmatek“, ani zdaleka bych daný stav nevystihl. Lidé pobíhali sem a tam, hulákali na sebe a snažili se zjistit, co se stalo. Podle mě to z pořívání na ostatní nezjistí.

„Nikde nejsou policajti, ani hasiči,“ zašeptala mi Eliška zakřiknutě do ucha a já uviděl, že má pravdu - aut bylo sice všude dost (některá zdevastovaná k nepoznání), ale policajt, hasič, nebo dokonce doktor nikde. Napadlo mě, že jestli bylo zasaženo centrum města, tak tyhle tři složky organizovaného státu možná dočista zmizely ze světa.

„Nevím, co se stalo, nechte nás jít,“ skoro jsem odstrčil jakousi hysterickou ženštinu, která mi skočila do cesty a dožadovala se odpovědi nevybíravým křikem. Jako by skutečnost, že jsme vyšli živí z nejvíc zasažené zóny zároveň znamenala, že víme, co se děje.

„A sakra, už to začíná,“ zamumlal jsem si pod vousy, když jsme zabočili do vedlejší uličky - skrz rozbitou výlohu se do doutnajícího obchodu s elektronikou cpala jakási banda pubertáků. Můj skromný názor na lidstvo je ten, že v těch nejhrůznějších situacích se projeví pravá lidská povaha a zavládne všeobecný hyenismus. Jako ten, který jsme viděli před slabou půlhodinkou v zničeném centru a jako ten, který se odehrával právě teď před námi.

„Půjdem radši jinudy,“ řekl jsem a prudce změnil směr - obušek mám sice připravený v ledvince, ale ono je vždycky lepší se boji vyhnout, pokud to jen trochu jde. Na rozdíl od Romů se našťestí tahle banda zajímala jen o peníze a elektroniku. Tak nějak mě v hlavě zastudila myšlenka typu „a bude hůř“. Přidal jsem do kroku.

Doma

Jestli mi po spatření relativně nezasaženého okraje města spadl ze srdce kámen, tak při prvním zhlédnutí mého domu to byl regulérní balvan. Dům stál. Pravda, dobrá polovina byla tak nějak rozmetána po kraji, ale můj konec vypadal nedotčeně (až na vyražená okna) a co víc, dům nehořel.

„A jsme doma,“ vysvětlil jsem Elišce, proč jsem si tak mocně oddychl.

„Pane inženýre, vy žijete, to je hrůza,“ začala ječet paní Vonásková ze shluku sousedů, kteří se shromáždili před domem. Rozhodl jsem se nepřemýšlet nad tím, jestli je hrůza, že jsem naživu, nebo co to ta vlezlá baba myslela a vypálil jsem otázku: „Nebyla tu moje manželka?“

„Kdepak, ale nemějte strach, určitě je v bezpečí mimo město,“ odpověděl mi pan Pecinovský. Ten je známý tím, že denně vysedává u okna a sleduje, co se kde děje. Takový místní zpravodaj. Většinou jsem při míjení jeho okna v přízemí bojoval s touhou říct mu cosi o poslední výspě StB, ale teď jsem byl najednou rád, že tu někdo takový je. „Co říkají v rádiu, nebo v televizi?“ zeptal jsem se.

„Rádio ani televize nevysílá,“ pravil pan Pecinovský a ostatní sousedé vážně pokyvovali a prohlíželi si Elišku. Rozhodl jsem se zvědavé pohledy ignorovat a několika dalšími dotazy vyzvěděl, co se dělo tady, na okraji města. Podle sousedů skákajících si do řeči to zde bylo hodně podobné tomu, co jsem zažil v centru, jen v podstatně slabším provedení. Z nebe prý spadlo asi šest kamenů (sousedé tomu říkali celkem trefně „ohnivé čáry“), které rozbily pár domů v dohledu a způsobily několik lokálních požárů. Kuriózně na náš dům nespadlo vůbec nic, jeho levá polovina se zhroutila zřejmě od otřesů půdy. V duchu jsem si pomyslel něco o bezpečném bydlení a vyzvídal dál. Zaručených informací už moc nebylo - nefungují mobily, telefony, rádia, televize.

„Musím něco udělat s tou hlavou,“ rozloučil jsem se neurčitým gestem se sousedy a vyrazil i s Eliškou do schodů.

Zbývalo vyběhnout do třetího patra (kaluž zvratků tam pořád byla) a už jsem odemykal trojici zámků na dveřích svého bytu. Elišku jsem při té příležitosti opřelo stěnu, protože jsem se nemohl zbavit paranoidní představy, že na mě bude v mém bytě čekat rabující dav. Nečekal.

„Tady si lehni, přinesu ti něco na to koleno,“ dovedl jsem Elišku ke gauči a vyrazil do koupelny pro sadu první pomoci. Cestou přes kuchyň jsem mrkl z vytlučeného okna a letmo zhodnotil situaci - opravdu to vypadalo, že blízké sousedství je relativně nezasažené, kdežto z centra, odkud jsme přišli, stoupal hustý dým a byly vidět četné požáry.

V koupelně jsem zjistil, že voda stále neteče, sebral lékárničku, přešel k ledničce v kuchyni a vytáhl neslazenou minerálku, kterou jsem v ranním zrospaní přehlédl. Pak jsem gentlemansky věnoval pozornost

Eliščině kolenu - po vymytí rány (dívka jen statečně usykávala) se ukázalo, že to není tak strašné. Bude stačit pořádný obvaz a určitě pár dní klidu. To první jsem měl, o tom druhém se dalo úspěšně pochybovat.

„Odpočívej, jdu se dát do kupy,“ řekl jsem a zamířil zpátky do koupelny. Ani moje hlava nevypadala tak špatně, jak jsem se bál. Vypláchl jsem si oko minerálkou (ani to neštípalo), vyčistil tržnou ránu na čele peroxidem (to už štípalo jako čert) a omotal si hlavu slušivým obvazem. Triko jsem rovnou zahodil a prohlédl si v zrcadle ránu na hrudi. Opravdu to byl jen škrábanec, který stačilo polít desinfekcí a přelepit pár kousky náplasti. Ruka opravdu nebyla zlomená a po zátěžovém testu sedmnáctiletou dívkou to vypadalo, že jí v podstatě nic není, jinak by dávno vypověděla službu. Mávl jsem tedy nad ní druhou rukou, navlékl se do čistého trika a vrátil se za Eliškou se sklenicí minerálky.

Je čas zjistit, na čem jsme.

Přitáhl jsem si křeslo blíž k televizi a cvakl ovladačem. První, druhý i třetí program vysílal pouze rušení, čtvrtý a další jsme pro změnu nikdy neměli. Po počátečním nárůstu optimismu se mi v žaludku usadil jakýsi ledový knedlík. Ještě před chvílí jsem si myslel, že sousedi s tou nefunkčností televize nemístně přehánějí. Doufal jsem, že meteorická bouře zasáhla jen střed našeho města, že máme jen urvanou anténu na střeše, že nejde proud, doufal jsem zkrátka v cokoli. Ted' začínaly dostávat moje naděje pořádně na frak - tohle na místní poruchu nevypadalo. A televizní vysílač je přece až někde u Ostravy. Pokusil jsem se utěšit myšlenkou, že náhoda je blbec a ten vysílač možná dostal zásah jediným kamenem, který u Ostravy spadl, ale nějak jsem se nedokázal přesvědčit, že nekecám.

„Třeba je urvaná anténa na domě,“ pronesla Eliška nahlas jednu z možností, které se mi honily hlavou.

„No nevím,“ odpověděl jsem chmurně a pustil automatické ladění. Sice mě nenapadalo jediné rozumné vysvětlení, proč by se měly naladěné kanály najednou posunout na jinou frekvenci, ale člověk nikdy neví, zvláště v situaci, se kterou nemá zkušenosti. Třeba vypukla válka a naše vláda provizorně vysílá z nějakého tajného protiatomového krytu na náhodně zvolené frekvenci.

Nechal jsem ladění projet třikrát za sebou, ale neobjevil se ani náznak jakéhokoli signálu. Za jasných dní se mi občas dařilo chytit satelit polské televize, byť bez zvuku a s obrazem tvořeným napůl změnám a napůl trojitým duchovitým obrazem. Ted' jsem nezachytil ani stopu něčeho podobného.

„Zkusíme ještě rádio,“ řekl jsem do napjatého ticha a bílé zrnící přístroj vypnul.

Zapnul jsem velkou hi-fi věž a na chvíli nedýchal. Pak už to nešlo vydržet, tak jsem se zas nadechl. Ale strašně nerad - ani rádio nevysílalo na jediné frekvenci, kterou jsem měl v předvolbách. Sáhl jsem po ručním voliči frekvence a začal pomalu, pomaličku projíždět celou stupnici. Slabé šumění střídalo silné, ale jinak nebylo z přístroje slyšet vůbec nic.

Prásknul jsem ovladačem o zem a na chvíli opřel hlavu o chladné dřevo nábytkové stěny. Jestli není slyšet nic z rádia, na které se mi jednoho krásného dne podařilo chytit jakousi japonskou stanici, tak to je hodně, hodně, hodně špatné. To může znamenat, že tohle se stalo na celém světě. A taky klidně, že nepřežil nikdo, kdo by mohl vysílat. A že to pravděpodobně znamená, že je moje žena po smrti.

„Kurva,“ práskl jsem pěstí do dveří skříně, až mi z kloubů vystřelila ostrá bolest.

Uslyšel jsem, jak se Eliška zvedá z gauče a ve vyleštěném povrchu skříně viděl, jak jde ke mně a konejšivě mi klade ruce na ramena.

„To bude dobrý, uvidíš,“ zašeptala mi do ucha uklidňujícím hlasem. Zvláštní, čekal jsem, že do šoku po ztrátě rodiny upadne ona.

„Nebude, svět je v prdeli,“ vyletěl jsem a znovu inzultoval dveře skříně. Ruce mi zmizely z ramen a Eliška se zhroutila zpátky na gauč. Za chvíli jsem uslyšel, jak vzlyká do dlaní, ale neotočil jsem se a ani se jí nepokusil uklidnit. Bylo mi, jako bych měl uvnitř hlavy a celého těla dokonalé prázdno.

Nevím, jak dlouho jsem tak seděl na podlaze, opíral se hlavou o skříň a snažil se na nic nemyslet, ale když jsem zase začal vnímat realitu, slunce už oknem do kuchyně nesvítilo. Takže asi bude k poledni.

Napadlo mě, jestli bych neměl jít do koupelny a podřezat si hezky ve vaně žíly. Pak mě tak nesmyslně napadlo, že voda přece neteče, takže se do vany naložit nemůžu. Tahle myšlenka mi najednou přišla tak směšná, že jsem se neudržel a potichu se uchechl. To mě rozesmálo ještě víc, tak jsem se rozesmál hlasitěji. Za chvíli jsem se řehotal na plné kolo. Pak jsem začal smíchy řvát. A víc a víc a víc.

„Přestaň,“ zařvalo mi najednou něco do obličeje a na tvář mokrou slzami smíchu mi dopadla drobná dlaň. Drobná, ale překvapivě razantní. Přestal jsem se smát, jako když utne.

„Díky,“ zatřásl jsem hlavou a postavil se. Ta facka mi pomohla tak, že byste tomu nevěřili - najednou jsem měl opět jasno v tom, co musím udělat. Postarat se o Elišku, připravit se na cestu a najít manželku. I v případě, že je celý svět v prdeli, pořád to neznamená, že moje žena je mrtvá. Třeba zrovna v tomhle okamžiku jede svým autem zpátky domů. Třeba meziměstská silnice vůbec nebyla zasažená. Třeba...

„Jasně, do té Ostravy se vůbec nemusela dostat,“ skoro jsem zařval. Pak mi došlo, že odjížděla dřív, než jsem se já vypravil na úřad práce, že jsem tam strávil přes dvě hodiny a že jsem ještě pak seděl v hospodě. Minimálně půlhodinu. Pak to začalo. Takže moje žena je teď nejspíš někde v Ostravě, nejspíš ve firmě, kde pracuje. Na to, „v jakém stavu je budova firmy, jsem radši nemyslel.

Moje myšlenkové pochody mi asi musely být vidět na obličeji, protože se s gauče ozvala Eliška: „Jestli se začneš zase smát, tak ti fláknou takovou, žeš to nezažil.“

„Klid, do konce života veselý nebudu,“ odpověděl jsem a zároveň mě napadlo, že jsem vlastně ještě nezkusil síť.

„Hm, tak nic,“ pokrčil jsem rameny, když se počítač zapnul a skoro hned nato zase vypnul. Dráty elektrického vedení musí být potrhány po celém městě, takže elektriku pro televizi a rádio jsem bral z akumulátoru, který jsem si kdysi připojil k elektrickému vedení kvůli výpadkům proudu a počítači. Nic nenaštev tak, jako když uprostřed práce vypnou proud a hodinu vyráběný soubor je nenávratně ztracen. Teď jsem ten akumulátor vyždímal zapnutím televize a laděním rádia.

„Zůstaneš tady, zamkneš se a nevystřčíš nos,“ začal jsem se připravovat na odchod.

„Ty jako někam jdeš?“ zeptala se Eliška podivně klidným hlasem.

„Jo, musím najít ženu.“

„Půjdu s tebou!“

„To teda nepůjdeš,“ zastavil jsem se na půl cesty do kuchyně, „máš poraněné koleno, zdržovala bys mě a kromě toho je to venku nebezpečné, jak sis asi všimla.“

„Jo, ale co když někdo vleze sem?“

„Nesmysl, mám bezpečnostní dveře, zámek a ještě dva další, normální zámky. Kromě toho jsou tu sousedi.“

„Nenechávej mě tu samotnou, prosím,“ změnila najednou taktiku, „vím, že se skoro neznáme, ale nenechávej mě tu, fakt, prosím.“

Měl jsem chuť jí natvrdo říct, ať na mě nevytahuje tyhle tajné ženské zbraně, ale nějak jsem neměl to srdce. Místo toho jsem si k ní dřepnul a vzal ji za ruku. Je zajímavé, jak takový postup na ženské funguje.

„Slibuju, že se vrátím,“ zahleděl jsem se jí hluboko do očí.

„Slibuješ?“

„Slibuju.“

A bylo to.

Vytáhl jsem ze skříně batoh a rukou při tom zavadilo nějaký kožený řemínek. Zatáhl jsem a ze dna skříně se na světlo denní dostal můj starý vojenský dalekohled v kvalitním koženém pouzdra.

„No ne, na tebe bych úplně zapomněl,“ sdělil jsem mu důvěrně a hned nato mě napadlo, že by možná nebylo špatné zjistit, jaká je situace v dohledu našeho domu.

„Jdu na chvíli na střechu, podívat se po okolí,“ informoval jsem Elišku a začal odemykat dveře.

„Já jdu taky,“ byla za mnou rychleji, než jsem stačil odemknout druhý, dolní zámek.

„Když myslíš,“ nebyl jsem proti.

Na chodbě jsem otevřel dveře skrývající žebřík na půdu, zavěsil si dalekohled na krk a vylezl po pár příčlích až k poklopu.

„Jak dlouho nikdo neotvíral tohle...“ zabručel jsem si pod vousy a zabral plnou silou proti kličce držící poklop zamčený. Nejdřív to sice vypadalo, že titěrný kousek kovu spíše urvu, než se mi s ním podaří otočit, ale pak to najednou povolilo a západka vyjela ze zárubní.

„Poslední varování,“ shlédl jsem dolů na dívku, „na půdě je větší bordel, než si umíš představit a nám neteče voda. Takže si nebudeš mít kde vyprat tu svoji sukýnku.“

„Nežvaň a radši mi pomoz nahoru,“ zdravě se namíchl a já se nepatrně usmál - drobným popíchnutím se mi podařilo nám oběma trochu pozvednout náladu. A že jsme to potřebovali.

Na půdě nebyl takový nepořádek, jaký jsem si představoval. Bylo to tam snad stokrát horší. Hromady sazí vířily ve vzduchu (kterého sem urvaným koncem střechy proudilo opravdu dost), po celé ploše půdy byla silná vrstva holubího trusu a v něm, jako v mělkém moři, se považovalo všemožné harampádí.

„Co ty lidi neodtáhnou na půdu,“ zavrtěl jsem hlavou nad starým gaučem s roztrhaným potahem a vyčuhujícími péry. Neměl jsem jasno v tom, jak se taková věc dokázala na půdu dostat a jako technika mě podobné věci zajímají tak nějak od přírody.

„Tak co tam děláš?“ houkl na mě zespoda mladý dívčí hlas.

„Zjišťuju, jestli je tu bezpečno,“ houkl jsem dolů já a pomohl Elišce prolézt poklopem.

„No nazdar,“ nakrčila nos Eliška, když jsem jí pro názornost přešel po půdě sem a tam paprskem baterky.

„Snaž se vyhýbat tomu harampádí, do hoven šlápneš stejně,“ instruoval jsem ji a vydal se nechutným povlakem podlahy k nejbližšímu světlíku.

Zopakoval jsem si boj s nepoddajným jisticím mechanismem a opatrně se vyškrábal na střechu. Už na první pohled bylo vidět daleko, předaleko. Ale radši bych neviděl.

Pomohl jsem Elišce za mnou a pak jsme se oba přesunuli na lávku se zábradlím, po které chodívají kominíci. Sice jsem tady nikdy žádného neviděl, ale zas nepostávám celé dny u kukátka a nevyhlížím kominíky.

Opatrně jsem vyndal dalekohled z pouzdra a pro jistotu si přehodil přes krk řemínek, kterým byl opatřen. Pak jsem se zhluboka nadechl a rozhlédl se po kraji zrakem zesíleným řadou čoček.

Neměl jsem to dělat.

Nejdřív jsem přehlédnul blízké okolí a zjistil, že to nevypadá zrovna růžově. Policejní auto nebylo nikde vidět ani jedině, hasiči a záchranka na tom byli navlas stejně. Sem tam se na chodníku nebo na silnici váleli zranění - ať už z nabouraných aut, nebo ze zřícených domů. Zahledl jsem i pár mrtvol v dost ošklivém stavu - vypadaly

jako oběti požáru. Jinak se na několika místech loupilo, před většinou domů postávali debatující nájemníci a blíž k centru to dokonce vypadalo, že někoho napadlo zřídit polní lazaret. Mě napadlo, že bych tam mohl případně uklidit Elišku, ale když jsem se znovu podíval na rabující lidi, rychle jsem nápad zapudil. Kdoví, co tyhle hyeny napadne, když se policie nebo jiná ruka zákona neobjeví ani do večera. Radši jsem na to nemyslel a zaměřil pozornost víc do dálky. Přes zcela zdevastované centrum jsem přešel jedním rychlým pohledem - vypadalo to tam tak, že jsem musel žasnout nad tím, jak se nám dvěma podařilo přežít. V tenhle okamžik už tam nestál jediný dům a krátery byly místy tak husté, že se překrývaly. Jediné, co mě na té scénérii uklidnilo, byl fakt, že se požáry ze zničených domů nebudou šířit. Na rozmetaných ulicích nebude mít oheň potravu.

Když jsem přeměřoval pohled ještě dál, ukázalo se, že katastrofa postihla opravdu hlavně centrum města - na druhém konci to vypadalo velice podobně, jako v našem sousedství pár hořících a pár zborcených domů, ale jinak nic zvláštního.

Dál za městem to vypadalo ještě líp. Co jsem dokázal rozpoznat, tak tam snad nebyl jediný kráter a dokonce se tam pohybovalo pár aut. Absurdně mě napadlo, že šoféři možná nevědí, co se ve městě stalo. Vzápětí mě napadlo, že možná nebudu muset pěšky, pokud z některého souseda vyžebraám klíčky od auta. To byla tak lákavá představa, že jsem upustil dalekohled a zůstal zírat jako u vytržení.

„Půjč mi to taky,“ vytrhla mě Eliška z radostných úvah o tom, jak vtrhnu do Ostravy jako rytíř na bílém koni a vysvobodím svou manželku ze setmělé kanceláře. Zavěsil jsem jí dalekohled na krk a dál se opájel tou skvělou představou. Pokud jste si někdy mysleli, že jste přišli o nejdražší bytost na světě a pak jste zjistili, že to nejspíš není pravda, chápete, jak mi bylo. Krásně. A hlavně kvůli těm autům. Přitom mě nerozradostnilo ani tak to, že vidím funkční automobily s živými řidiči, ale prostá logická úvaha, která se přímo nabízela. Jestliže vidím auta na silnici z Ostravy, znamená to, že Ostrava je buď úplně nezasažená (navzdory neexistenci televizního a rádiového vysílání), nebo dopadla hodně podobně jako moje město. Protože nám s Eliškou trvala cesta sem zhruba hodinu. A jak dlouho trvá, než se dostanete z Ostravy k nám? Míň, než hodinu! To znamená, že řidiči museli vyjet až poté, co katastrofa začala. A že tedy museli nejdříve katastrofu někde přežít, aby mohli vyjet. A že tedy je naděje. O to větší, že firma mojích ženy není v centru Ostravy. Je na kraji.

Skoro jsem se na střeše roztančil radostí.

*

Nechal jsem Elišku důkladně si prohlédnout terén a pak jsme se v podstatně lepší náladě vrátili zpátky do bytu. Rohožku, o kterou jsme si očistili boty, můžu rovnou vyhodit.

Schoval jsem dalekohled zpátky do skříně a vylovil původně hledaný batoh. Nebudu sice možná pryč moc dlouho, ale v takovéhle situaci je důležité myslet na všechny možnosti.

Z lednice jsem vylovil dvoulitrovku minerálky (ještě, že nakupujeme vždycky ve velkém) a šišku salámu. Přidal jsem půl bochníku chleba ze spíže a měl vystaráno se svačinou na cestu. Teď ještě nějaké to vybavení.

Základní výbavu pro přežití nosím spolu s malým nožem pořád v kapse - je tam pár jehel, chirurgická nit, dvě žiletky, dva kondomy, malé zrcátko, zápalky a vůbec všechno možné, co člověku na pustém ostrově nebo v postapokalyptickém světě může zachránit život. Vždycky jsem si myslel, že pustý ostrov je ta pravděpodobnější varianta.

„Měl bych mít zbraň,“ řekl jsem neadresně a myslel přitom na lůzu, která si pod dojmem eliminované policie začala patřičně vyskakovat. Obušek mám sice pořád na svém místě, ale to brzy nemusí stačit. Po krátkém zaváhání jsem ze skříně vyhrabal svůj starý zálesácký nůž a připjal si jej na opasek. Na obranu sice je daleko lepší ten obušek, ale z psychologického hlediska má takový nůž s dvacetimetrovou čepelí také svou váhu. Pistoli jsem vždycky chtěl, ale od jejího pořízení mě odrazovala byrokracie, jakou je třeba projít pro získání zbrojního průkazu. A taky jsem si nebyl jistý, jestli bych dokázal vystřelit na člověka, kdyby mě někdy přepadli. Nakonec jsem se rozhodl, že bych to možná nedokázal a pořídil si ten obušek. A jak by se teď taková kvalitní pistole hodila. Po zážitku s cikány jsem už neváhal, zda bych dokázal vystřelit na člověka. Postřílel bych ty svině třeba zezadu, kdybych tím mohl zabítou ženu zachránit.

„No nic, bude mi muset stačit tohle,“ rozhodl jsem rukama nad svou bojovou výbavou a hodil si batoh na ramena. Samozřejmě, že mě napadlo jít a sehnat si pistoli nyní. Bohužel, problém s vlastněním zbraně se přesunul z roviny byrokratické do roviny geografické. Jinak řečeno, jediná prodejna zbraní v Karvině se nachází v centru. Nacházela.

Ještě jsem vybral všechny peníze ze šuplíku (z katastrofických knih vím, jakou cenu má například voda v situaci, ve které jsem), a tím byly přípravy u konce.

„Nejpozději do čtyřiaadvaceti hodin jsem zpátky,“ řekl jsem Elišce, která mě dokulhala vyprovodit až ke dveřím, „v ledničce je dost jídla na týden, minerálek minimálně na tři dny a víc mě nenapadá, co bych ti ještě řekl.“

„Hodně štěstí, Tibore,“ popřála mi a vzápětí jsem inkasoval rychlou pusu na tvář.

„Čím jsem si tohle zasloužil?“ usmál jsem se potěšeně a jal se znovu odemykat všechny zámky. Když jsem za sebou dveře zaklapl (Eliška stála tak ztraceně v chodbě, až jsem jí skoro řekl, aby šla se mnou), zase jsem zámky pěkně jeden po druhém pozamykal. Jistota je jistota.

„Kdo z baráku má nejlepší auto a kdo mi ho bude ochotný půjčit?“ uvažoval jsem nahlas, když jsem slézal ze schodů. Většina důchodců auto nemá, čímž se mi výběr poněkud zužuje - konkrétně na dva lidi. Jako první byla po cestě paní Jančíková, boubelatá padesátnice s jazykem ostrým jako pověstná japonská katana. Jak jsem se před chvílí přesvědčil pohledem z okna, venku už nepostává a tudíž bude doma.

Odhodlaně jsem se opřelo její zvonek, rozhodnut neustoupit a klíčky od auta z ní vyrazit.

„Blbče, takhle bys tu mohl stát až do soudného dne,“ vynadal jsem si, když mi došlo, že zvonit na zvonek, když nejde proud, je hovadina velkého kalibru. Sundal jsem prst ze zvonku a řádně zabušil pěstí.

„Kdo je?“ ozvalo se zpoza dveří vysokým hlasem. Jako bych nestál ksichtem přímo před kukátkem.

„To jsem já, Tibor Lánský,“ zvolal jsem na zavřené dveře.

„Á, pan inženýr,“ otevřely se dveře. Je zajímavé, jak někteří lidé dokáží říct „inženýr“ stejným tónem, jako by říkali „pakáž zlodějská“.

„Dobrý den, paní Jančíková, měl bych na vás velkou prosbu,“ začal jsem kajícím, prosebným tónem. Některým lidem dělá dobře, když se jim takhle neupřímně leze do prdele, „musím najít svou paní a vy byste mi mohla pomoci.“

„Co potřebujete?“ šla přímo k jádru pudla paní Jančíková. Tón jejího hlasu tentokrát říkal: „Táhni odkud jsi přišel, parchante.“

„Kdybyste mi půjčila auto, byl bych vám moc vděčný,“ podíval jsem se na ni tak, že bych hladovým štěňatům mohl dávat hodiny v psím pohledu.

„Auto je syna, na to zapomeňte,“ mávla rázně rukou ta dobrá žena a chystala se zabouchnout mi dveře přímo před nosem.

Tak to tedy ne, vážená.

Vrazil jsem mezi dveře nohu v kožené botě a vytasil peněženku: „Nechci to zadarmo, paní Jančíková, a moc, moc byste mi pomohla.“

Důchodkyně si nejdříve dlouze změřila mou nohu, pak pohled přesunula na peněženku a já přímo viděl, jak jí v hlavě šrotují kolečka. Nechat toho hajzla vzdělaného ve štychu nebo si na něm namastit kapsu? Nakonec zvítězila hamižnost: „Já bych od vás nic nevzala, pane inženýre, ale to víte, auto je syna a ten by se moc zlobil, kdybych vám to auto půjčila jenom tak.“ Bylo mi to jasné: „Spraví to tisícovka?“

„No víte, on má nové pneumatiky...“

„Tedy dva tisíce.“

„A taky nové čelní sklo...“

Mohl bych jí dát víc, v kapse jsem měl dobrých dvacet tisíc, ale tohle vyžírkovství mě hrozně štve, takže jsem situaci trochu přiosťřil: „Hrozně rád bych vám dal za takovou velkou laskavost víc, ale bohužel momentálně nemám. Ale určitě se dohodneme, jsme přece sousedi. A sousedi si musejí pomáhat.“ Kdybych při těch slovech tak nenápadně nepřejel rukou po pouzdru s nožem, libá slova by asi zůstala oslyšena. Takhle paní Jančíková trochu zbledla, sklouzla pohledem po tom krásném zálesáckém noži, po mé noze stále v jejích dveřích a nakonec se mi zahleděla do očí. Ne jsem si tím jistý, ale možná tam vyčetla zcela jasnou myšlenku, že kvůli své manželce jsem ochoten vzdát se zásad a ty pitomé klíčky od auta si vzít třeba násilím. Nejspíš si i uvědomila, že od té události se neozvala jediná policejní houkačka.

„A to máte pravdu, pane inženýre,“ prudce změnila tón na celkem přátelský a sundala z věšáčku klíčky. „Tady máte a hodně štěstí s vaší paní.“

„Děkuju vám, moc jste mi pomohla,“ vtiskl jsem jí do ruky ty dva tisíce (ať vidí, že jsem slušný člověk, megera) a rozběhl se po schodech dolů.

Ze vchodu jsem vyběhl takovou rychlostí, že jsem se málem přerazilo pana Josefského, který zpoza skleněných vchodových dveří cosi pozoroval.

„Málem jsem vás zabil, pane Josefský,“ vyčetl jsem mu a zeptal se, co tak upřeně pozoruje. Když jsem se podíval ve směru, kterým ukazoval, zařval jsem jako tur a vrhl se ven auto paní Jančíkové se stalo terčem útoku party ani ne patnáctiletých kluků.

„Jděte od toho auta, parchanti zatracení,“ zařval jsem a rozběhl se přímo na ně. Ne jsem žádný bijec, ale nejhůř taky nevypadám - sotva kluci spatřili, jak se tvářím, vzali nohy na ramena.

„Hajzlíci,“ ulevil jsem si při pohledu na vyražená skla a poškrábaný lak. Naštěstí pneumatiky vypadaly v pořádku a do motoru ti grázlové určitě nelezli. Chtěl jsem se ještě pana Josefského zeptat, proč na kluky nezařval a místo toho se schovával v chodbě, ale pak jsem nad tím mávl rukou - vlastně jsem to i chápal. V dnešní době jsou dorostenci tak oprsklí, že jako vetřák bych se sám bál ozvat i normálně. V situaci, kdy je policie nejspíš vyražena ze hry, bych se asi taky spíš schoval, než abych na sebe ještě upozorňoval.

„Moc si těch dvou tisíc neužiješ, babo, budeš kupovat skla,“ ulevil jsem si aspoň na adresu paní Jančíkové a nasedl do auta.

Motor chytil na první pokus.

*

Vyhnul jsem se pár lidem v šoku, bezcílně bloumajícím silnicí, objel pár hromad sutin a namířil jsem si to přímo na Ostravu. Přesně, jak jsem čekal, byla silnice úplně v pořádku. V pořádku a prázdná. Jel jsem dobrých pět minut a nepotkal jsem jediné auto.

„Sakra, to se mi nechce líbit,“ zachmuřil jsem se a šlápl na plyn - čím míň aut na silnici, tím míň přeživších to znamená.

Nervozita mnou přímo cloumala, takže jsem přidával a přidával, až jsem jel stošedesátkou. Vítr mě až skoro bolestivě šlehal do obličeje, ale jelikož jsem měl na očích sluneční brýle, tak to nevadilo. Stejně ale jízda bez předního okna není to pravé ořechové.

Podél silnice do Ostravy je to samý rodinný domek. Letnými pohledy do stran jsem zjišťoval, že jejich obyvatelé většinou postávají venku a dalekohledy sledují vzdálená města. Někteří si kvůli tomu vylezli na střechu. Víc jsem nezjistil, protože koukat v stošedesátikilometrové rychlosti po lidech není úplně nejlepší nápad, i když máte silnici sami pro sebe. V následujících okamžicích se tahle úvaha ukázala být životně důležitou.

Právě jsem minul ceduli vítající cestovatele v Orlové, když jsem zahlédl, že silnice přede mnou jaksi končí. Dobře dvacetimetrovým kráterem.

„Do hajzlu,“ zaječel jsem a zašlápl brzdový pedál skoro až na silnici. Kdyby cesta nebyla vysušená jak troud uprostřed Sahary, nejspíš bych skončil svůj život v hořícím autě na dně kráteru. Takhle jsem se během desetin sekundy jen stačil pomodlit, aby ABS zvládlo auto ubrzdit dřív, než se před smrtí poprvé v životě proletím.

Zvládlo.

Když se to tak vezme.

Dobrých pět minut po úplném zastavení auta jsem jen nehybně seděl, drtil volant, měl zavřené oči a zhluboka dýchal. Snažil jsem se tak uklidnit žaludek, který se mi nepříjemně bouřil. Aby taky ne, když jej podráždil nejdřív šok a teď mu neprospívalo ani pravidelné houpání auta. Abyste rozuměli, auto zabrzdlilo takovým způsobem, že jeho přední polovina i se mnou strměla nad okrajem kráteru a ta zadní se líně houpala nad pevnou silnicí.

„Sakra, tohle jsem někde četl,“ hlesl jsem do absolutního ticha a nechal se zhoupnout nahoru a dolů. Opatrně jsem natočil hlavu k bočnímu okénku a ještě opatrněji vykoukl ven.

„Jestli já nemám smůlu,“ zavrčel jsem při pomyšlení na krátery v Karviné, z nichž největší měly na hloubku maximálně pět metrů. Tenhle vypadal na dobrých deset. Čili něco, do čeho bych v autě padal skutečně nerad.

Dal jsem svým nervům asi dvě minuty na uklidnění a pak jsem se začal opatrně, přepatrně posouvat tak, abych se dostal na zadní sedadlo - přední dveře se nacházely nad propastí a vystoupit se jimi nedalo.

Nejhorší na celém přesunu byl první krok - musel jsem se nahnout mírně dopředu a zmáčknout knoflík, kterým se sklápí sedadlo. Při tomto drobném technickém úkonu se auto se zaskřípěním zahoupalo tak, že jsem si v duchu podepsal závěť. Pak se zase neochotně vrátilo k původnímu tichému pohupování.

Sedadlo se za slabého bzučení sklopilo a já se pomaloučku opřel. Pak už jen stačilo se citlivě odstrkovat nohama a dostat se až na zadní sedadlo nacházející se nad pevnou zemí. Jelikož jsem tak posouval těžiště celého vozu směrem dozadu, podařil se mi přesun bez dalšího nervy drásajícího zážitku.

Pak jsem mohl konečně vystoupit a musím říct, že tak rád jsem ještě žádné auto neopouštěl.

Dopřál jsem si pět minut duševního klidu a pak vyrazil obhlédnout situaci.

„Tohle není normální,“ pravil jsem do ticha, které kolem panovalo a pohlédl směrem k Orlové. Tam, kde jsem tušil centrum tohoto městečka, se k obloze líně plazil had černého, hustého kouře. Jako by něco hořelo. Jako by hořely domy a možná místní benzínka. Jelikož předměstí, kterým jsem zrovna projel, vypadalo stejně nezasažené jako rodinné domky v dohledu, přeběhl mi po zádech celkem ostrý mráz. Měl jsem pocit, že ty meteory padají výhradně na centra měst. Jako by je někdo vystřeloval na předem určené cíle.

„Ale kdo by proboha chtěl zlikvidovat Orlovou pomocí meteorického deště?“ zakroutil jsem nad tou myšlenkou hlavou. Kdybych nekoukal na hořící město, asi bych se i zasmál. Takhle mě jenom mrazilo.

Naštěstí jsem měl vážnější starosti, než spekulovat nad náhodností vesmírných jevů - díra v silnici mě efektivně připravila o dopravní prostředek.

„No já snad budu muset jít pěšky,“ povzdechl jsem si a vzápětí se zarazil nad tím, že si začínám povídat sám se sebou. Nato si musím dát pozor.

Rozvážně jsem se rozhlédl po okolí - silnice v dálce vypadala celkem mizerně - nedaleko hořel asfalt a v dálce jsem tušil dalších pár děr - sice to bylo na neozbrojené oko dost daleko, ale hladkou plochu tam něco narušovalo.

„Co se dá dělat,“ řekl jsem si tentokrát v duchu, nahodil si batoh na záda (naštěstí jsem j ej měl na zadním sedadle) a vyrazil na Ostravu pěšky. Odhadovaný čas cesty se tak protáhl dobře desetinásobně, ale doufal jsem, že za rozbitým úsekem silnice snad najdu nějaké opuštěné auto, nebo aspoň kolo.

*

Šel jsem už asi půl hodiny a hlavou se mi honily čím dál tím chmurnější myšlenky. Proč jsou zničená centra měst? Proč tímhle způsobem? Bude to stejné i v Ostravě? A neměl bych sejít z hlavní silnice a jít se podívat

přímo do Orlové? Uspokojivě jsem vyřešil pouze poslední otázku - čím blíží jsem byl centru, tím to tam vypadalo vážněji. Stejně jako v našem centru to vypadalo i tady - nebyl vidět jediný stojící dům. Takže jsem radši šel dál po hlavní a bedlivě se rozhlížel po jakémkoli dopravním prostředku. Neměl jsem ale štěstí - jediné, co jsem spatřil, byla hořící polovina auta. Druhá polovina nehořela, druhá polovina prostě nebyla - vypadalo to, jako by ji dopad nějakého toho projektilu doslova anihloval. Když vítr zavanul mastný kouř ke mně, došlo mi, že to auto ve chvíli zásahu jelo. Že ho někdo řídil. A že ten někdo se v autě s anihilovaným zadkem upekl nejspíš zaživa. Zahnal jsem dotěrnou myšlenku argumentem, že tlaková vlna musela řidiče zabít na místě a pokračoval dál ještě nervóznější.

Uvažoval jsem, jestli bych přece jenom neměl sejít ze silnice a pokusit se sehnat auto třeba od některého majitele rodinného domku. Ale když jsem si vzpomněl na vášně panující ve městě, rozhodně jsem tuhle myšlenku zapudil. I kdybych nenarazil na nějakou loupeživou bandu, auto by mi dobrovolně půjčil jenom blázen.

Pak se na mne konečně usmálo štěstí a já spatřil na kraji místního lesíka můj budoucí dopravní prostředek. Neměl sice kola, ale zato byl určitě stoprocentně ekologický. Koně už takové bývají.

*

Pokud bych měl sám sebe charakterizovat ve vztahu k přírodě, řekl bych nejspíš, že jsem vyloženě městský člověk. Jsem zvyklý spát v teple a suchu, mám rád drobné výhody moderního života, jako je teplá voda, toaletní papír a měkkoučkový gauč a můj vztah ke zvířatům je vyloženě kladný hlavně proto, že mám rád dobrá jídla. Takže teď jsem se na klidně se popásajícího koně díval s jistou dávkou obav. Nebyl jsem si jistý, jak se takový kůň přivolává, jak se na něj leze (v nějakém westernu jsem sice viděl jezdit na neosedlaných koních indiány, ale nebyl jsem si schopen vybavit, jestli v tom filmu ukázali, jak se dotyčný rudoch na koně vlastně dostal) a už vůbec jsem netušil, jak se kůň řídí, když nemá uzdu. Což tenhle neměl.

„Nu což, všechno je jednou poprvé,“ řekl jsem si polohlasem (a vzápětí se v duchu napomenul, že zas mluvím sám se sebou) a vyrazil směrem ke koni. Ušlechtilé zvíře se nerušeně páslo a pozorovalo mě při tom jedním okem. Dostal jsem chytrý nápad, že by možná bylo dobré koni něco nabídnout, abych si ho hned z kraje přátelsky naklonil. Projel jsem si v hlavě seznam věcí, které ve svém zavazadle mám. Salám jsem zavrhl hned, u minerálky jsem si nebyl jistý, jestli by se kůň dokázal napít z lahve, takže zbýval chleba.

„Že jsem si nevzal kostkový cukr,“ vzpomněl jsem si na známou koňskou pochoutku. Ale kdo by si byl pomyslel, že budu muset vyměnit auto za koně.

„Pojď sem, hochu, dostaneš chleba,“ promluvil jsem na koně, když jsem se dostal do komunikační vzdálenosti. Kůň zdvihl hlavu, rozvážně se na mě podíval, zastříhal ušima a pak se zřejmě rozhodl, že mě vezme na milost. Podal jsem mu chleba na rozevřené dlani (další věc, co si o koních pamatuju - mají se krmit otevřenou dlaní, aby člověku neukousli prsty) a kůň ho sežvýkal s přemýšlivým výrazem v očích.

„Hodný koníček,“ pronesl jsem a opatrně ho poplácal po šíji. Kůň byl zřejmě od přírody dobrák, protože jen přátelsky zafrkal a otřel se mi nozdrami o rameno, jako by chtěl naznačit, že nemám brzdit přísun chleba. Na udržení přátelských vztahů jsem vyplýval čtvrtku bochníku a pak se odhodlal k prvnímu pokusu o nasednutí. Z logického hlediska je nejspíš nutné se koně někde nahoře chytit a pak se co nejsilněji odrazit od země, aby se člověk dostal nahoru. Tato úvaha se jevila prostá podstatnějších vad na kráse, takže jsem přistoupil k realizaci. Obě ruce jsem položil koni na hřbet, párkrát zapružil v kolenou a mocně se odrazil.

„Všeho s mírou, sakra,“ poradil jsem koni, když jsem dopadl na opačné straně, než jsem nasedal. Buď jsem přehnal odraz, nebo kůň schválně pokrčil všechna čtyři kolena, nevím. Jen jsem měl silný pocit, že zvíře zadržuje smích.

Druhý pokus byl daleko úspěšnější - zůstal jsem viset na koňském hřbetu jako peřina přehozená přes okraj postele. Stačilo trochu zabrat rukama, přehodit správnou nohu na druhou stranu a už jsem seděl.

„A teď na Ostravu, Ferdo,“ pokřtil jsem oře a mírně mu stiskl boky koleny. Nečekal jsem od toho žádné převratné výsledky, takže mě celkem překvapilo, když se kůň pohnul z místa. A dokonce správným směrem.

„Pašák,“ poplácal jsem Ferdu znova po krku a pak se ho pevněji chytil, když zvíře přidalo do kroku.

*

Kůň je výrazně pomalejší, než auto, ale zase je rychlejší, než pěší člověk. Kromě toho takový pěší člověk většinou ocení každý dopravní prostředek, na kterém může prostě sedět a těšit se pohledem po krajině. Já se sice musel spokojit jen tím sezením (a navíc sedět na neosedlaném koni není tak jednoduché, jak se může zdát), protože krajina vyvolávala depresivní pocity, ale jinak jsem veskrze neměl důvod ke stížnostem. Navzdory obavám ohledně zlomyslnosti koní se Ferda pohyboval rovnoměrnou rychlostí a dokonce se držel silnice. Když byl v cestě kráter, zabočil ke kraji a díru obešel. Buď jsou tedy koně inteligentnější, než jsem si myslel, nebo jsem narazil na génia od boha.

Když už jsem se zmínilo té krajiny - jen co jsme minuli Orlovou, začalo to v okolí zase vypadat víceméně normálně. Takže se potvrdila moje domněnka ohledně ničených center měst. Když jsme po čtvrt hodině dorazili do Petřvaldu, změnila se domněnka v jistotu. Naprosto stejný obrázek - domky před městem v

pořádku, místo města jeden velký kráter. Napadla mě šílená myšlenka, že na malý Petřvald nechtěl vesmírný útočník plýtvat kameny, tak poslal jeden veliký. Věřte, že když koukáte na obrovskou díru v místech, kde jste vidávali malé město, není taková myšlenka ani trochu směšná.

Díky zničenému městu jsem musel konečně zjistit, jak se dá řídit neosedlaný bezuzdný kůň. Nechtěl jsem nahrazovat tahání za otěže taháním za hřívu, tak jsem Ferdu zlehka poplácal po levé straně krku. Ferda zastříhal ušima, jako by rozuměl a zabočil pomalým obloukem vpravo.

„Na první pokus...“ řekl jsem a poplácal ho z druhé strany. Kůň pochopil a zabočil na druhou stranu.

„Kdyby mi tohle někdo vyprávěl...“ řekl jsem zase a následujících pět minut nad tím geniálním zvířetem vrtěl hlavou.

*

Z Petřvaldu je to do Ostravy co by meteoritem dohodil.

„Tak teď ještě chvíli rovně a pak doprava,“ myslel jsem nahlas a jen tak mimochodem mě napadlo, že jestli kůň pojede chvíli rovně a pak zahne doprava, asi začnu křičet hrůzou. Ale zase tak chytrý našťěstí nebyl.

„Jo, přesně tohle jsem čekal,“ sdělil jsem Ferdovi, když jsem místo ostravské radnice spatřil v dálce sloup černého kouře osvětlovaného zespoda narudlou září. Přesně podle očekávání jsme zatím projížděli nezasaženou oblastí.

„Přidej,“ pobídl jsem koně, když jsme dojeli pod kopec, na kterém sídlí manželčina firma. Byl jsem tak nervózní, že jsem se skoro klepal.

Ferda vyklusl svižně do kopce a já se stal prvním člověkem, který kdy projel branou podniku na koni. Že nevidím nikoho na vrátnici, mě znervóznilo ještě trochu víc, ale pak jsem spatřil manželčino nepoškozené auto a zalila mě vlna obrovské úlevy.

Pak zazněl výstřel.

*

Ferdovi se rozprsklo levé oko, nohy předvedly variaci na moderní balet a kůň se i se mnou skácel na bok. Nevím, kde se ve mně vzalo tolik duchapřítomnosti, ale sklouzl jsem na stranu tak, že mi noha nezůstala pod mrtvým zvířetem. Následně jsem na nic nečekal a tryskem se vrhl k vrátnici, kterou jsme před chvílí minuli. Nad hlavou mi zazněl další výstřel.

„Sakra, sakra, sakra,“ mumlal jsem si horečnatě a opatrně vyhlížel útočníky. Nikde se ale nic nehýbalo a výstřely taky ustaly. Přehlédl jsem areál firmy a nevěděl, jestli se pokusit doběhnout do hlavní budovy, nebo se dál schovávat na místě a čekat, jak se to vyvine. Když mi hlavou bleskla myšlenka na manželku možná smrtelně postřelenou, měl jsem rázem jasno. Shodil jsem batoh ze zad a tryskem vyrazil ze dveří. Očekával jsem další střelení, v duchu jsem viděl kulky odrážející se od země v místech, kam jsem došlapoval, ale nic z toho se nestalo. Bez jediné nehody jsem se dostal až ke dveřím kancelářského křídla a pro sklenými veřejemi vběhl dovnitř.

Jelikož nešel proud, musely se moje oči nejdřív přizpůsobit šeru, které ve vstupní hale panovalo. Pud sebezáchovy mě donutil uhnout ze dveří a přitisknout se ke stěně, takže jsem na prvního zaměstnance firmy narazil dřív, než jsem ho uviděl. I když, narazil.. spíš jsem na něj šlápl. Nebo spíš do něj. Do ní.

*

„Panebože,“ unikl mi šokovaný vzdech, když jsem zjistil, v čem to stojím. V břišní dutině slečny Kalivodové, hezké, štíhlé recepční. Teď jí vzhled poněkud kazily vytřeštěné oči a díra v břiše, do které jsem šlápl.

Zatmělo se mi před očima, vrávoravě jsem udělal pár kroků a pak jsem ohodil nejbližší stěnu čerstvými zvrátky. Ani ne tak kvůli slečně Kalivodové, jako kvůli představě, která se mi uhnízдила v hlavě. Představě o mé ženě.

„Vlastóóóóó,“ řval jsem najednou a hnál se po schodech do druhého patra. Bylo mi jedno, jestli na mě někdo číhá s obrovským nožem v ruce, nezáleželo mi na ukrytém střelci, všechno, co jsem chtěl, bylo vidět, co je s mojí ženou.

V chodbě druhého patra jsem se málem přerazilo další mrtvé tělo ležící na břiše. Byla to nějaká tmavovláška, takže jsem se o ni víc nestaral - Vlasta je přírodní zrzka.

„Vlasto!!“ zařval jsem na plné pecky a vrazil do kanceláře, ve které moje žena sedí ještě se třemi kolegyněmi.

„Vlasto...“ unikl mi vzápětí z úst tichý povzdech spolu s většinou přičetnosti. Vlasta ležela na stole, sukni měla roztrženou až k pasu, nohy roztažené jako gymnastka a v ústech nacpaný nějaký hadr. Ruce jí svíral jakýsi chlap s kalhotami u kolen, stojící jí mezi roztaženými nohama.

Než jsem stihl jakkoli zareagovat, než jsem vůbec stačil uvěřit tomu, co vidím, nakopl mě někdo do kříže, až jsem přeletěl místnost, přistál na kancelářském stole, smetl monitor počítače a sám skončil na zemi.

„Hele, přišel její starej,“ ozval se hlas svědčící o majitelově zálibě v silném alkoholu a z tmavého rohu vystoupil jakýsi otrhaný bezdomovec, který nejspíš plnil roli diváka té příšernosti, kterou druhý chlap stále páchal na její ženě.

„Jen hezky lež, hajzle,“ zvedl se od sousedního stolu další muž a namířil mi do obličeje revolverem s krátkou hlavní. V psychickém stavu, v jakém jsem byl, by na mě mohl mířit klidně hlavní minometu, stejně bych ho nebral na vědomí. Oči jsem měl jenom pro svou ženu, na které to prase pořád, pořád...

„Lež, jsem řek,“ dostal jsem do prsou takový kopanec, až mi to vyrazilo dech. Dusil jsem se, ale vstávat jsem nepřestal.

„No tak když chceš za každou cenu chcípnout, tak ti nebudem bránit, ne?“ ozval se Otrhanec, popadl mě za triko a prudkým trhnutím mě postavil na nohy. Vzápětí si mě převzal ten týpek s pistolí. Vrazil mi ji pod nos a s vyloženým potěšením se na mě zblízka zašklebil.

„Naval všechny prachy, co máš, svině, a necháme tě dodívat se, jak to Franta udělá tvý starý, než ti ustřelím palici,“ pronesl větu, kterou si nejspíš musel v minulosti často nacvičovat. Tou dobou už jsem naštěstí byl při smyslech natolik, že jsem se jakž takž dokázal ovládat. Takže mě napadlo, že mrtvý bych své ženě už nebyl k ničemu. A že je lepší být znásilněný, než znásilněný a mrtvý, i když to zní strašně.

„Jo, dám vám peníze, tady, v kapse,“ řekl jsem a nemohl při tom odtrhnout oči od té příšerné podívané. Možná, že to zní jako ze špatného filmu, ale každou sekundu, co jsem se díval, jsem ztrácel podstatnou část zdravého rozumu.

„To víš, že nám dáš prachy, hajzle namyšlenej,“ popleskal mě Otrhanec po tváři a vylovil mi z kapsy peněženku s osmnácti tisíci.

„Je to hajzl zazobanej,“ informoval Otrhanec Pistolníka a zašustil mu před obličejem štosem bankovek.

„Tak to abysme mu zajistili dobrý výhled,“ sadisticky se usmál Pistolník a natočil mě tak, abych na svou znásilňovanou ženu dobře viděl. Díval se mi při tom do tváře a vychutnával si moji bezmoc.

„Nezabíjejte ji, prosím vás, udělám všechno, co budete chtít,“ řekl jsem co nejpokornějším hlasem - takovýhle typ lidí miluje, když se jim podlézá, připomněl jsem si toho dne už podruhé známou pravdu.

„Jasně, že ji nezabijeme,“ řekl Pistolník přátelsky, „ono už to ani nejde.“ A usmál se.

Trvalo mi neuvěřitelných dvacet vteřin, než jsem si uvědomil, co mi vlastně ten chlap řekl. Pak mi to pomalu, pomaličku docházet začalo. Uvědomil jsem si, že moje žena se nejenže vůbec nebrání, ona ani nezatíná ruce v pěst, nemrká, nepohazuje hlavou ze strany na stranu.

Že přes hadr nacpaný v puse není slyšet její přerývaný dech.

Že není slyšet pláč.

Že moje žena je mrtvá.

„Neměla tak škrábat, mrcha,“ poprvé promluvil hekající muž mezi stehny mé ženy a ukázal si na krvácející tvář rukou, kterou celou dobu svíral stehno mé ženy. A nepřestal při tom přirážet.

Ten poslední vjem byl na mou přičetnost už moc. Tlumeně jsem se uchechtl a najednou mi bylo všechno úplně jedno. Nezajímala mě pistole u mého nosu, nezajímala mě moje manželka, nezajímalo mě to, co se stalo se světem. Bylo mi jedno, jestli budu žít, jestli mě zabijí, nebo mě taky nejdřív znásilní. Bylo mi to jedno. Na dlouhých třicet sekund. Pak se mi hlavou prohnalo něco temného a vyjícího, tělem mi projela jakási křeč a já prohlásil přímo do hlavně revolveru: „Zabiju vás všechny. Pomalu.“

Než Pistolník stačil pochopit, co jsem to právě řekl, chňapl jsem po zbraní. V hlavě jsem měl jasnou představu, jak to provést, aby to nebylo to poslední, co v životě udělám. Ne, že bych se bál smrti.

Bleskurychlým švihem levačky jsem srazil ruku i se zbraní na stranu, sám se natočil tak, abych byl mimo dráhu výstřelu a pravačkou po pistolí hmátl.

Palec jsem vrazil mezi spoušť a pažbu revolveru a malíček přesně mezi jehlu úderníku a zápalku nábojnice. Pak jsem revolver vytrhl Pistolníkovi z ruky. Ucítil jsem, jak spoušť ostře zmáčkla můj palec a jak se jehla úderníku jemně zabořila do mého malíčku. Pak už byla pistole moje.

Následně jsem protočil zbraň na dlaní, ukazovák mi vklouzl do lučíku spouště, zbylé prsty sevřely pažbu a krátká hlaveň se zabořila Pistolníkovi do břicha.

Stačil na mě jen vyvalit oči a pak už zazněl první výstřel.

Je zajímavé, jak tlumeně to zní, když někoho střelíte takovýmhle způsobem do břicha.

Pistolník se skácel s nevěřicným výrazem v očích na zem, Otrhanec se pokusilo útěk a Franta konečně pustil stehna mojí Vlasty.

Střelil jsem Otrhance dvakrát do zadnice (hezky symetricky) a tomu s kalhotami u kotníků prostřelil obě chodidla. Levé a pravé. Oba chlapi dopadli snad ve stejný okamžik. Zastrčil jsem zbraň opatrně za opasek a zavřel dveře na chodbu, kterými jsem před malou chvilkou vpadl do téhle noční můry.

Překročil jsem řvoucího muže s prostřelenými chodidly a jemně zkontroloval puls Vlastě. Žádný neměla.

Vyndal jsem jí roubík z pusy, upravil roztrženou sukni a políbil ji na chladnoucí tvář.

„Miluju tě,“ zašeptal jsem jí ještě do ucha a naposled pohlídl ty její úžasně hebké vlasy. Pak jsem vyndal ze skříň starou deku a svou ženu bez jediného dalšího pohledu na ni celou zakryl.

„A teď si uděláme příjemnou hodinku,“ řekl jsem všem přítomným a hezky se usmál na Pistolníka svírajícího si prostřelené břicho. Nejspíš ho to muselo strašně bolet, ale řvát nahlas začal až poté, co se mi

podíval do očí. Souhlasně jsem pokýval hlavou a vytáhl z pouzdra svůj starý zálesácký nůž. Řev nabral na procítěnosti.

*

„Ne, ne, prosím vás, pane, nedělejte to,“ plakal hrůzou Otrhanec s prostřeleným zadkem, když jsem se nad ním rozkročil s nožem v ruce. To už jsme za sebou měli společnou hodinu, ve které jsem já pracoval, Pistolník řval a ostatní dva pánové se snažili odplazit. Teď byl můj první klient tichý jako hrob a pan Otrhaný pochopil, kdo je další na řadě. Důvěrně jsem se nad ním sklonil a takovým mentorským hlasem řekl: „A teď si představ, že úplně stačilo, kdyby ses vyhnul téhle kanceláři, abys dnešní den přežil ve zdraví. Představ si, že v téhle chvíli by tě nečekala dvouhodinovka té nejpříšernější bolesti, jakou si ani nedovedeš představit. No není ti to líto?“

„Dvouhodinovka?“ vybral si Otrhanec z mé řeči to nejzajímavější.

„To víš, něco jsem se na tom prvním naučil,“ usmál jsem se nad ním a chlap hrůzou omdlel.

Já mám času dost.

*

Ve skutečnosti to netrvalo celé dvě hodiny. Sice jsem se snažil vyhnout nějakým fatálnějším poraněním, ale bolest sama o sobě může zřejmě taky zabít. Co nadělám.

„A poslední pán na holení,“ řekl jsem Frantovi. Někdy v půlce práce s Otrhancem jsem musel práci přerušit a přivázat tohohle chlapíka k radiátoru jeho vlastním koženým opaskem pokoušel se mi totiž po kolenou utéct. Teď jsem mu několika pádnými švihy obuškem znefunkčnil klouby v pažích, odvázel ho a vytáhl na jeden ze stolů. Přece se nebudu při práci hrbít v koutě u radiátoru.

„Né, já nechci!“ řval chlap takovým způsobem, až mu přeskakoval hlas a praskaly hlasivky.

„Jestli si myslíš, že mně to přináší nějaké zvláštní potěšení...“ nechápavě jsem se na něj podíval - stále měl kalhoty i trenýrky u kolen a vypadalo to, že se během posledních minut hrůzou poněkud znečistil. Nechutné.

„Tak mě pusťte, prosím, udělám všechno, co budete chtít,“ blábolil Franta a klouby v rukou mu tak divně vrzaly.

„Ale co by na to řekli tvoji kamarádi,“ napomenul jsem ho přátelsky, „umřeli tak hnusnou smrtí a to se jenom dívali, co děláš mojí ženě. A ty - hlavní aktér - bys chtěl, abych tě nechal být. No to si musíš dělat srandu.“ Až jsem se tomu nápadu opravdu musel zasmát.

Pak jsem se už jen soustředil na práci. Jako první přišly na řadu ruce, jejichž stisk ukončil Vlastin život. Když jsem s nimi skončil, měl chlapík vykousané kousky masa ze rtů, jazyk nesl známky hlubokých kousnutí a místo těch rukou měl takovou vláchnou krvavou hmotu, která při sebemenším stisku tak nějak houbovitě bublala, nebo co. Na prstech bez nehtů se daly dělat uzly. Vím to, protože jsem je udělal.

Pak jsem se chvíli zabýval zbytkem těla a nakonec jsem si samozřejmě nechal to nejlepší. Mužovo přirození.

„Ber to tak, že bez něj ti bude líp,“ zkusil jsem Frantu uchlácholit, „kdybys ho neměl, tak ses například nedostal tam, kde jsi teď.“ Jen něco zabublal a jen tím potvrdil mou myšlenku, že bolestí zešílel už před dobrými dvaceti minutami. Bolest ale samozřejmě cítil pořád a to bylo hlavní.

Z toho, co jsem mu prováděl v příští hodině, bylo na zvracení i mně v psychickém stavu, ve kterém jsem byl. A to je co říct.

Když sebou muž po další půlhodině přestal škubat v provizorních poutech, kterými jsem ho ke stolu připoutal (kopal dokonce i nohama, v nichž jsem mu preventivně nenechal jedinou kost celou, zajímavé), završil jsem svou pomstu plivancem do jeho obličeje.

Pak nějak najednou nebylo co dělat.

*

Při pohledu vůkol mě napadlo, co byl zač ten černý záblesk, který mě zachránil před smrtí. Zešílení to asi nebylo, rozhodně ne v tom smyslu, jak jsem si pominutí smyslů představoval já. Spíš to bylo, jako by se mi v mysli spálily nějaké pojistky, nebo se zhroutilo pár zdí tvořících konstrukci mé osobnosti. Buď jak buď, nebyl jsem už ten člověk, který před několika hodinami vyrazil hledat svou manželku. Ten by se určitě nedopustil ničeho takového, jako jsem páchal v uplynulém čase já. A pokud by se toho i dopustil, nejspíš by se v klidnější chvíli psychicky zhroutil. Myslím tím v takové chvíli, jakou jsem zrovna prožíval.

„No možná to ještě přijde,“ koukl jsem se nerozhodně na hodinky. Nějak se mi nechtělo pouštět se do nějaké konstruktivní činnosti, když mě možná každou chvíli čeká psychické zhroucení.

„No a možná nepřijde,“ uzavřel jsem po pěti minutách, které jsem se rozhodl tomu věnovat.

„Takže bych se měl asi rozhodnout, co dál,“ dodal jsem ještě. Mluvení se sebou samým už mi přišlo jako náhražková forma konverzace, když zrovna poblíž není nikdo, s kým by se dala vést. Nic nenormálního.

„Buď se můžu zastřelit,“ pohlídl jsem pažbu revolveru za pasem, „nebo se půjdu porozhlédnout po Ostravě, jak to tam vypadá, nebo se vrátím domů.“ V tom okamžiku jsem si po dobrých třech hodinách vzpomněl na Elišku. A hlavou mi bleskla myšlenka, že v době, která nastává, budou asi brutální znásilnění dost běžná. A že bych tedy měl pokud možno spěchat, jestli nechci přijít zase pozdě. Skutečnost, že jsem o celé situaci uvažoval tak klidně a věcně, jasně dokazovala, že po psychické stránce jsem utrpěl vážné škody. Což v téhle nové době může na civilizaci závislému a mírumilovnému inženýru docela i pomoci.

Před odchodem jsem ještě otevřeným oknem zkontroloval situaci v areálu firmy a vzpomněl si na neznámého střelce. Pokud nestřelil Pistolník, tak bych ještě mohl mít problémy. Zkoumavě jsem se zahleděl na sluncem rozpálený beton mrtvý Ferda ležel v takové vzdálenosti od budovy, ve které jsem byl, že sice bylo možné, že by výstřel vyšel odsud, ale zas mi přišlo divné, že by se Pistolník trefil na takovou vzdálenost koni přímo do oka. Takovouhle pistolkou. I když náhoda je blbec.

Jelikož už jsem neměl ve firmě co pohledávat, vyšel jsem s pistolí v ruce z kanceláře. Předtím jsem z kapes zakrvácené mrtvoly vybral všechnu munici - dohromady osmnáct nábojů to bylo - a dobil bubínek.

Napadlo mě, jestli jsou ještě někde živí lidé, nebo je ti lupiči a vrazi pobili všechny.

Po zralém uvážení jsem se rozhodl, že mi je to vcelku jedno. Mohl bych prohledat celý areál, ale stejně jako bych možná narazil na přeživší zaměstnance, mohl bych padnout i do rukou hypotetickým kolegům těch tří hajzlů, se kterými jsem se tak nadřel. Takže se radši hezky potichu vypaím.

Seběhl jsem schody, překročil dívku v recepci a stanul v hlavním vchodu. Pokud tady je ještě někdo ozbrojený, neměl by odolat touze vystřelit si po mně a tím se prozradit.

Nestalo se nic.

Přeběhl jsem prostranství mezi budovou a vrátnicí a zase se nic nestalo. V rychlosti jsem sebral svůj batoh, opatrně vykoul oknem ven a pečlivě si prohlédl parkoviště - vypadalo mrtvě.

Vyběhl jsem na parkoviště a zase nic.

Napadlo mě, že jestli jsem ve firmě jediný přeživší, asi působím dost komicky.

Stejně jsem se ale naše auto odemykal v podřepu.

S přesvědčením, že se nemá zbytečně riskovat, jsem nad palubní deskou vykukoval pouze co nejméně a v takovéto nepohodlné poloze vyjel až před hlavní bránu firmy. Pak jsem se na sedadle narovnal a šlápl na plyn, co to šlo.

*

Až do Petřvaldu jsem dojel bez nehody. Pak mě jáma v hlavní silnici donutila zapřemýšlet, kudy se vydat, abych dojel domů co možná nejrychleji. Kdysi jsem do Ostravy jezdil, ale to bylo ještě za studentských let, kdy jsem neměl auto a jezdil jsem autobusem. A od té doby jsem byl v Ostravě jenom párkrát a jezdil jsem vždycky po hlavní silnici, takže teď jsem měl se znalostí terénu menší problémy, které ještě umocňovala skutečnost, že města a silnice vypadají tak, jak vypadají.

Před další cestou jsem se rozhodl posilnit. Nejedl jsem už kolik hodin a teprve teď mi žaludek sevřel hlad. Ono jíst při práci se stejně nemá.

Usadil jsem se na kapotu naší felicie a přikusoval k chlebu vysočinu. Přitom jsem se nepřestával obezřetně koukat po krajině - jednak jsem čekal potíže a druhak jsem nechtěl zírat do hluboké jámy.

Dojedl jsem salám, vypil minerálku, nasedl do auta a vyrazil. Vlasta naštěstí v autě měla automapu, kterou jsem si celou rozložil na sedadlo spolujezdce a mohl podle ní určovat, kudy bych měl jet.

Objel jsem petřvaldskou jámu, odbočil na vedlejší silnici, dvakrát se vyhnul menším jámám, třikrát se musel vrátit kvůli neprůjezdnému terénu, jednou jsem se širokým obloukem vyhnul nějakým nepokojům u rodinných domků a pak jsem byl u Orlové.

I tady jsem se proplétal postranními silnicemi, vyhýbal se cestám vedoucím skrz skupiny domů a dával pozor, abych to moc nepřeháněl s rychlostí. Jedno odepsané auto za den je až až.

V hlavě se mi proháněly chmurné myšlenky na osud světa, původce tak rozsáhlých úderů z vesmíru a na to, co bude s lidmi. Nic kloudného mě nenapadalo, tak jsem přemýšlení brzy nechal a jen řídil skrz chmurně vyhlížející krajinu.

Pár kilometrů před Karvinou mě z nudy vytrhlo blikající světélko, oznamující, že mi začíná docházet benzín. Jen jsem pohlédl na vysoko šlehající plameny, které byly i z takové dálky jasně patrné v místech, kde jsem tušil benzínku a jel dál.

*

Nahlodán dosavadním vývojem dne jsem napůl čekal, že místo domu najdu jen haldu ohořelého zdiva, nebo alespoň vyražené dveře mého bytu, byt vykradený a Elišku zavražděnou. Když jsem ale mocným smykem zastavil před vchodem, vypadalo všechno vyloženě mírumilovně - před domem už zase debatovali sousedi, jejichž příbuzní se konečně vrátili z práce a ani z mého okna nestoupal hustý kouř. Vyskočil jsem z auta, přátelsky se usmál na paní Jančíkovou a rozeběhl se do schodů. Jen tak letmo jsem si ještě všiml, že

nálada mezi sousedy kolísá mezi počínající hysterií a končícím optimismem evidentně ne všichni příbuzní došli v pořádku domů ze svých zaměstnání.

Vyběhl jsem do posledního patra rychlostí, jakou by mi mohl závidět každý sprinter.

„To jsem já, nelekni se,“ zvolal jsem za dveřmi a vylovil z kapsy klíče. Jeden zámek, druhý zámek, třetí zámek, a už jsem byl doma.

„Klid, holka, to jsem fakt já,“ zvedl jsem obě ruce nad hlavu, když na mě to štíhlé stvoření pozvedlo sekerku.

„Já se tak bála,“ zaduněla sekerka o koberec v předsíni a dívka se mi vrhla kolem krku. Rána na hrudi mě nepříjemně zaštípala, jak mě sevřela silou, jakou bych v ní nehledal.

„Ale no tak, zas jsem nebyl pryč tak dlouho,“ poplácal jsem ji z nedostatku jiných nápadů lehce po zádech.

„Stalo se něco zvláštního, co jsem tu nebyl?“ zeptal jsem se hned, jak mě pustila, jelikož jsem vytušil, na co by se chtěla zeptat ona. ° manželce a svých následných činech jsem před ní nechtěl mluvit, takhle navečer, po prvním dnu známosti. Nejspíš by s křikem vyběhla z bytu a padla do rukou nějakým chuligánům. Tyhlety mladé holky bývají děsně emotivní.

„Opatrně jsem koukala z okna, jak jsi mi řek, a nic zvláštního se nedělo,“ začala Eliška líčit sled událostí. „Přijely asi čtyři auta s nějakými lidmi, ti důchodci z baráku je vítali, pak začaly dohořívát některé domy, tamten barák chytnul od tamtoho baráku...“ sledoval jsem, jak ukazuje po okolí, „no a to je asi tak všechno. Jo, jestli sis ještě všiml, že to tu začíná trochu smrdět, tak to je proto, že nejde voda a nedá se spláchnout záchod.“

Toho jsem si tak matně opravdu všiml, když jsem sprintoval do schodů. Dokonce mě už cestou z Ostravy napadlo, že podobné problémy bude třeba vyřešit co možná nejdřív - problémy s vodou, odpadem, jídlem, odstraněním mrtvol a tak podobně. Ne, že bych byl nějaký znalec přežívání v postapokalyptickém světě, ale jednou jsem četl skvělou knihu na tohle téma. Šlo tam sice „pouze“ o nefungující elektřinu, ale problémy byly přesně stejné, jako teď čekaly nás. Pokud katastrofa postihla větší oblast, než je jenom severní Morava. Jako že určitě ano.

„Jak to dopadlo s tvojí ženou?“ zeptala se Eliška do mého zamyšlení tak opatrně, až zakřiknutě.

„Našel jsem ji. Mrtvou,“ řekl jsem a samému mi to znělo hrozně necitelně.

Elišce vyletěly ruce k ústům a v očích se jí objevily slzy: „To je... to je strašný.“ Je zajímavé, že v podobných situacích zní všechny verbální projevy tak strašně papírově, jak absolutně nedokážou postihnout hrůzu, skutečnost reality.

„Snažila se dostat domů a nabourala s autem do stromu u cesty. Našel jsem ji a pohřbil, proto jedu tak pozdě,“ řekl jsem dutým hlasem prostým emocí, „a pokud ti to nevádí, tak už bych o tom nikdy nechtěl mluvit.“

Eliška jenom hlasitě polkla a razantně pokývala hlavou, jako že rozumí, jaké to pro mě je (což vlastně rozuměla, připomněl jsem si, vždyť dnešního rána přišla o celou rodinu). Já se v duchu pochválil za tu rychle vymyšlenou lež - takhle to bude pro tu mladou holku lepší. Skutečnost, že auto, kterým jsem přijel, je to údajně nabourané, nemá šanci nijak zjistit, pokud jí to někdo ze sousedů nevyžvaní. Nepřipadalo mi to pravděpodobné.

„Kolik máme vody, případně čehokoliv pitelného?“ přešel jsem k praktickým věcem a udělal tak definitivní tečku za tím krutým tématem.

„V ledničce je asi pět minerálek a tamhle v té konvi je zbytek čaje,“ shrnula Eliška neuspokojivý stav.

„No a to jsem se chtěl osprchovat,“ zavrčel jsem a poškrábal se na zádech svědicích pod zasychající stružkou potu.

„Dneska už to nebudeme riskovat, za chvíli se setmí, ale zítra musíme jít sehnat nějakou vodu a taky jídlo, nejmíň na pár dní,“ rozhodl jsem nakonec při pohledu z okna - místy ještě hořely ohně a odněkud z dálky se ozývala střelba. S nadějí, že by to střílela policie nebo armáda, jsem se ani neobtěžoval. Ráno to doufám bude vypadat líp.

Koukl jsem na hodiny a napadlo mě, že by možná nebylo úplně od věci se jít pořádně vyspat a vyrazit do terénu co možná nejdřív ráno. Nejen kvůli tomu, že jsem byl po výletě pořádně utahaný, ale hlavně proto, že kriminální živly řádící po městě možná budou oslavovat dlouho do noci, budou pít, budou veselí, takže ráno pro ně zítra možná bude synonymem poledne. Takže od nich bude kolem páté ráno klid.

„Nemáš hlad?“ zeptala se Eliška starostlivě.

„Jak to vypadá s jídlem?“

„Snědla jsem tři chleby a kus salámu se sýrem,“ přiznala Eliška.

„Tak nemám, jídlem musíme šetřit,“ řekl jsem a hned dodal: „tím ale nechci říct, že ti vyčítám kus chleba, jíst musíme, abychom si udrželi sílu.“ Povedl se mi tak jistý a poučný tón, že jsem tu skoro anorektickou dívku určitě přesvědčilo nezdravosti veškerých diet, co kdy zkoušela.

„Já teď půjdu spát,“ řekl jsem, „ty bys možná měla jít taky. Ložnice je tvoje, já si ustelu na gauči.“

Přívál potenciálních protestů ohledně toho, že ona je host a tudíž by gauč měl být její, jsem zarazil už v zárodku zvednutou rukou a zamítavým výrazem obličeje.

„Věci na spaní ti půjčím, klíč od ložnice je tady.“ Sice jsem se na dívku samozřejmě nechtěl vrhnout hned, jak zalehne do peřin, ale na jejím místě bych se cítil daleko bezpečnější v zamčené ložnici - přece jenom má spát u úplně cizího chlapa, se kterým ji svedla dohromady docela hnusná náhoda.

„A nezapomeň si vyčistit zuby, tady je kartáček,“ vyndal jsem ze skříně zbrusu nový nástroj zubní hygieny. Hygiena bude v příštích dnech životně důležitá.

*

Zavřel jsem se v koupelně, sundal ze sebe šatstvo a výstroj a povolil si koupel ve skleničce neslazené chlazené minerálky. Cokoli chlazeného bude nejspíš v příštích dnech nevýslovný luxus, ale i tak jsem si přál, aby to nestudilo tak moc. A aby toho bylo víc, pochopitelně. Po dobré půlhodině pečlivého omývání, kdy jsem nechtěl utratit zbytečně ani jedinou kapku, jsem měl pocit, že na některých místech mého těla mám zaschlého potu sice o něco míň, ale zato na jiných zase o něco víc. Holt si budu muset zvyknout. A vyplivovat vodu po vypláchnutí vyčištěných zubů taky není dobrý nápad, připomněl jsem si a mnohaletý reflex úspěšně obrátil. Minerálka chutnala po zubní pastě, ale stávají se horší věci.

„Dobrou noc,“ popřál jsem Elišce střídající mě v koupelně a rozvalil se na gauči. Díky vyskleným oknům to v obýváku příjemně profukovalo, takže jsem se ani moc nepotil v tom triku a kraťasech, které jsem na sebe na spaní natáhl. Obyčejně spím nahý, ale v téhle situaci by to nebylo vhodné. Ještě mě napůl při vědomí napadlo, že se možná normálně probudím a budu muset na pracovní úřad a pak už jsem spal.

*

Při večerním čištění zubů jsem byl přesvědčen, že se mi hrůzy uplynulého dne vrátí ve snu, ale nestalo se tak. Zazvonění budíku mě vytrhlo z čistého bezvědomí do stavu podobného polomrtvosti, kdy jsem sotva věděl, kdo jsem. Abych si vzpomněl, kde jsem a co se stalo, na to mi takhle rychle mozek nestihl začít fungovat. Pak mě do očí udeřilo rudé světlo vycházející z kuchyně a rázem jsem si na všechno vzpomněl. Jsou myšlenky, které vám po probuzení dokážou zkazit celý den. Pokud pomyslíte na svět v troskách, mrtvou manželku a sebe coby několikanásobného vraha, budete mít zkažený minimálně příští rok. Nebo život.

„No tak už asi nejsem normální,“ pokrčil jsem rameny, když mě vzpomínka na Vlastu jen tak nepříjemně bodla u srdce a ostatní vzpomínky se nezmohly vůbec na nic. Věřte, není to tak špatné, mít výrazně snížený práh psychické bolesti. Vůbec ne.

Zanechal jsem planého přemítání a vyrazil do koupelny. Elišku jsem nikde neviděl a její šaty jsem našel úhledně poskládané na polici. Tudíž ještě spí, nebo utekla nahá do noci. Případně v mém triku a šortkách.

„Ranní čištění zubů je zbytečné plýtvání,“ poučil jsem hrůzného zjeva v zrcadle a jen si tak lehce přetřel oči vlhkou rukou.

Převlékl jsem se, posnídal suchý chleba se dvěma jablky (ovoce se stejně začne hodně rychle kazit, tudíž šetření není na místě) a šel vzbudit Elišku.

Došel jsem na pět kroků před dveře ložnice, když se ozvalo bušení na dveře od bytu.

„Kdo to takhle po ránu otravuje?“ zavrčel jsem rozespale a šel otevřít.

Když jsem se podíval kukátkem, měl jsem rázem po náladě. Za dveřmi stála paní Jančíková a tvářila se, jako by mě chtěla zakousnout.

„Dobré ráno, paní Jančíková,“ otevřel jsem dveře se širokým úsměvem na tváři.

„Dobrý,“ odsekla ta dobrá žena a ihned přešla k věci.

„Kde je naše auto?“

„No víte,“ začal jsem zeširoka, „dojel jsem do Ostravy a ve vašem autě došel benzín.“ Jak jsem byl rozespalý, nic lepšího mě nenapadlo. „A tak jsem ho zaparkoval ve firemní garáži a vrátil se naším autem. Ale hned, jak seženu benzín, tak se pro něj rozjedu a přivezu vám ho zpátky, nemějte obavy.“

Paní Jančíková si mě změřila pohledem, který by dokázal prorazit do dubové desky díru a otevřela ústa.

Nehodlal jsem poslouchat řeči o vyvrhelích, zlodějích, hajzlech a podobné sběři, takže jsem se na ni usmál ještě více zeširoka a vylovil z kapsy další dva tisíce se slibem, že pro auto rozhodně zajedu co nejdřív a že je jí zatím moje auto k dispozici. Baba sklapla, cosi nepřívětivého zavrčela a odešla. Já zabouchl dveře a vrátil se k plánovanému probuzení Elišky.

„Hodná holka,“ pochválil jsem ji, když jsem si málem rozbil ústa o nečekaně zamčené dveře. Lehce jsem zaklepal, zaklepal jsem i silněji. Teprve když se moje rány hlasitostí přiblížily pokusu o vyražení dveří, se za nimi něco ozvalo.

„Už jdu!“ zamručelo to tak ospale a nepřítomně, až jsem chápavě pokýval hlavou. Vlasta mi taky vždycky vyčítala, že po probuzení vypadám a mluvím jako mrtvola ledního medvěda uprostřed parného léta.

V zámku to zarachotilo a ve dveřích stanulo cosi rozčuchaného v příliš velkém triku. Mátožně mě to minulo a zamířilo to do koupelny. Jen tak okrajově mě napadlo, že milá zmrzlínářka má moc pěkné nohy, triko je jí tak akorát, aby jí z devíti desetin zakrylo zadek a že mě mělo napadnout, že ty kraťasy na ní prostě držet nebudou, protože má v pase o pěkných pár čísel míň než já. Taky nemůžu myslet na všechno.

Vrátil jsem se do kuchyně, hodil do sebe hrnek čaje a poslouchal, jak v koupelně šustí zubní kartáček.

„Díky,“ vypadlo z Elišky třetí slovo toho dne, odsunula si židli a usadila se ke krající chleba, čaji a ovoci, které jsem jí připravil.

Připadalo mi neslušné na ni koukat, jak jí, tak jsem radši přešel k oknu a sledoval, jak to venku vypadá.

Nevypadalo to nic moc.

Vycházející slunce nebodalo do očí obvyklou silou, zato mělo nějak červenější barvu, než je obvyklé. Jako by svítilo přes hustý dým, nebo tak něco. Odkudsi z mysli se mi vynořila myšlenka na studii o zániku dinosaurů. Obří meteorit prý tehdy zdvihl do vzduchu tolik prachu, že na několik let na zem nezasvítíl ani paprsek slunce. Nastal ekvivalent nukleární zimy a všechno větší krysy vymřelo. Vypadalo to, že teď se stalo něco podobného, jen naštěstí v patřičně mírnějším měřítku ve vzduchu bylo možná hodně prachu, ale na nukleární zimu to nevypadalo. Menší kameny možná neměly tolik síly, i když jich musela být obrovská kvanta. A možná to ani nebyly kameny, připomněl jsem si skutečnost, že ani v jediném kráteru jsem nenašel nic, co by vypadalo jako kámen z vesmíru. Divné.

„To je ale divné slunko,“ připojilo se ke mně ještě napůl spící stvoření, oblečené do zamazaných šatů z předešlého dne. Při pohledu na svoje svršky jsem se zastyděl, že mě nenapadlo najít něco na den i já. Holt jsem nikdy nebyl ranní ptáče mozek se mi obvykle probouzí někdy kolem oběda. Další věc, kterou budu muset změnit.

„Asi to dělá prach ve vzduchu,“ sdělil jsem jí svou hypotézu. Vážně pokývala hlavou, přežvykujíc jablko, jako že na tom něco pravdy může být.

„Pojď si vybrat něco na sebe,“ pobídl jsem ji, když ohryzek zahučel do koše.

Po půlhodině vybírání, během které jsem bojoval s chutí začít skřípat zuby (proč jsem vstával tak brzo, když teď musím koukat, jak se holka snaží barevně sladit kousky oblečení?) vypadala Eliška, že je připravená na všechno. Navlékla na sebe černé rifle mojí manželky, nechala si svoje značkové triko s červenou fajfkou na zádech a na kožený opasek si pověsila můj osvědčený teleskopický obušek. Sice původně nechtěla, ale vybranými slovy jsem ji přesvědčilo nepostradatelnosti zbraně za naší situace. Buď přesvědčil, nebo ji přestaly bavit moje řeči. To je jedno.

Já si připnul na opasek svůj nůž, rozdělil hotovost do více kapes, nacpal do igelitky pár prázdných PET lahví a náhradní tašky, a mohli jsme vyrazit. Revolver za opaskem mi pochopitelně nechyběl.

Ve dveřích jsem poděkoval dnešnímu módnímu trendu za skutečnost, že Eliška nosí i k jahodové zástěře v cukrárně poctivé kožené traktory a mohli jsme vyrazit.

*

Bylo mi jasné, že v domě se na vodu nemá cenu ptát. Pokud by někdo ze sousedů byl tak hloupý, že by mi načepoval pár lahví, tak bych si stejně připadal jako svině, kdybych si ji od něj vzal. Takže jsme vyrazili směrem k obchodům.

Cestou se ukázalo, že můj předpoklad se ukázal být správný - nikde ani živáček. Stejně jsme se drželi pokud možno blízko domům a rohy obcházeli pro změnu širokými oblouky - pro případné útočníky jsme tak byli horšími terči.

„Zkusíme támhlety Potraviny,“ řekl jsem Elišce poměrně přiškrceným hlasem - okolí takhle po ránu vypadalo v narudlém světle poněkud děsivě. Poněkud hodně - už z dálky bylo vidět, že obchody mají vytlučené výlohy, z trafiky šlehaly plameny, které někdo musel zapálit poměrně nedávno a ze stojících domů v okolí se stále ještě kouřilo, i když ohně povětšinou uhasly. Napadlo mě, jaké že je to štěstí, že se požár nerozšířil na celý zbytek města. Zároveň mi to bylo i trochu divné vždycky jsem si myslel, že takový požár má v povaze se šířit pokud možno co nejvíc a co nejrychleji. A tady většinou shořely jen domy, které byly nějak zasaženy tím útokem, nebo co to bylo. Možná cihlové domy a paneláky nemají ve zvyku tak dobře chytat, uzavřel jsem tento problém a vrátil se v myšlenkách k naléhavějším věcem.

Došli jsme k Potravinám a já opatrně nahlédl přes ostré střepy dovnitř - něco tam povědomě smrdělo, ale jinak vypadal obchod opuštěný. Pro jistotu jsem vzal do jedné ruky pistoli, do druhé mi vklouzla Eliščina drobná dlaň a vstoupili jsme do obchodu.

Vzápětí zahřměl výstřel, kolem ucha mi proletěla kulka a roztříštila zbytek výlohy za mnou.

Nevím, kde se ve mně vzala ta pohotovost, ale strčil jsem do Elišky takovou silou, až odletěla k pultu dva metry vlevo, a sám jsem se vrhl vpravo. Ještě, než jsem dopadl, stačil jsem zařvat: „Nestřílejte, nechceme vám ublížit.“ Tak nějak jsem totiž předpokládal, že po nás střílí majitel obchodu a ne ti, kteří sem přišli rabovat.

Odpověď mi byl další výstřel mým směrem, z čehož jsem měl skoro radost - pokud se střílí po mně, nestřílí se po Elišce. Nechci ani pomyslet, co by se se mnou mohlo stát po ztrátě další osoby, kterou jsem začal mít rád. Ne, že by na nějaké přemýšlení byl čas.

„Nestřílejte,“ zaječel jsem na plné pecky, „nejdeme krást, nechceme vám ublížit. Ale jsem ozbrojený a budu se bránit, jestli toho nenecháte.“ Podobný výrok by měl každého člověka naladit na přemýšlivější strunu.

Práskl třetí výstřel a tentokrát vyštípl kus dřeva z pultu nad mou hlavou.

„Čeho je moc, toho je příliš,“ prohlásil jsem a opětoval palbu. V minulosti jsem jistou dobu chodíval na střelnici, ale poté, co mě vyhodili ze zaměstnání, jsem si jaksí nemohl dovolit utrácet za střelivo, tak jsem toho nechal. Teď se ve mně staré návyky probudily stejně snadno, jako když jsem včera trefil jistého muže na první pokus od boku do chodidel.

Obchodem zazněla tři ostrá prásknutí a v místech, kde jsem tušil střelce, se rozprsklo pár lahví s alkoholem. Přesně podle plánu.

„Odhodťte zbraň a vylezte s rukama nad hlavou, jinak do té slivovice mrsknu benzinový zapalovač!“ zařval jsem a myslel to vážně. Ne, že bych nějaký zapalovač měl.

Ukázalo se, že hrozba smrti upálením je dostatečně vážná na to, aby někoho mohla přimět změnit názor. Zpoza bedny se zeleninou vylétla pistole a třeskla o podlahu dva metry ode mě. Vysoukal jsem se více méně do sedu, podepřel si zápěstí pravé ruky levačkou a namířil I zbraň. Pokud se ten někdo o něco pokusí, dostane kulku mezi oči.

„Vzdávám se, neubližujte mi, prosím vás,“ zvedl se za bednou břichatý chlapík v zástěře. Původně byla asi bílá, ale teď na sobě měla jakousi tmavě rudou skvrnu. Jako od kečupu. Nebo krve.

„Znova opakuju, že vám nechci ublížit,“ opatrně jsem se postavil a nepřestal na chlapíka mířit. Jen jsem ještě po očku koukl na Elišku u protějšího pultu, jestli je v pořádku. Hlasitě oddechovala a oči měla vykulené, takže asi byla.

„Kdo jste?“ štěkl jsem na muže ostře.

„Jmenuju se Tonda Vokrouhlík a prodávám tu,“ dostalo se mi odpovědi.

„Fajn, já jsem Tibor Lánský, tamto je Eliška...“ zadrhl jsem se, neznaje její příjmení.

„A nepřišli jsme vás vykrást, ani vás zabít ani nic,“ plynule jsem navázal.

„Co se vám stalo, pane Vokrouhlíku?“ zapojila se Eliška do konverzace.

„Včera k večeru sem vtrhli nějakí hajzlíci, abych jim prej dal prachy,“ posadil se pan Vokrouhlík na bednu, za kterou se před chvílí schovával, „já si řek, že radši nebudu dělat problémy a šel jsem ke kase a tvářil se jako mílius. Měl jsem tam pod stolem přidělanou tamtu pistoli, pro podobné případy,“ ukázal hlavou na zbraň na podlaze.

„A pak?“ pobídl jsem ho.

„No a pak se asi jeden z těch grázlů nemoh dočkat prachů, tak přeskočil pult, majzl mě po hlavě nějakou laťkou od plotu a pak už nic nevím. Probudil jsem se chvíli před tím, než jste přišli vy, a povolily mi nervy.“

„To je pochopitelné,“ uklidnil jsem toho vynervovaného muže a rozhlédl se po prodejně - pořád se mi zdálo, že tu něco tak divně smrdí, i když to pach rozlitého alkoholu částečně přerazil.

„Podívej se panu Vokrouhlíkovi na tu hlavu, prosím tě,“ vyzval jsem Elišku. Jestli tu ten chlap ležel celou noc takhle, tak se divím, že ještě žije - vlasy měl krví spleené takovým způsobem, jako by měl přinejmenším vystřelený mozek. Sám jsem sebral z podlahy pistoli a revolver si zasunul zpátky za opasek. Jestli ještě dojde na střelení, budu radši pálit něčím přesnějším a výkonnějším, než je osmatřicítka s ultrakrátkou hlavní. Pak jsem se přehoupl přes pult a vyrazil hlouběji do obchodu.

Na první pohled to tam vypadalo dobře - v tlustých igelitových obalech se u stěny vršily láhve Dobré vody. Na druhý pohled jsem narazil na tělo s blond vlasy a roztloučeným obličejem. Kdybych včera neviděl daleko horší věci, asi bych zařval.

Zkontroloval jsem tělu puls a žádný neobjevil. Navíc byl krk blondýny tak studený, že to vylučovalo veškeré pochybnosti. Pan Vokrouhlík dopadl ještě hodně dobře.

Prohlédl jsem zbytek obchodu a vrátil se zpět ke vchodu. Eliška tam vyrobila na hlavě pana Vokrouhlíka slušivý obvaz a muž začal vypadat poněkud zdravěji. Když jsem mu řekl, na co jsem narazil, zase zbledl.

„Věruško!“ zanařikal a vyběhl tam, odkud jsem právě přišel. Já jen zadoufal, že to nebyla jeho žena.

„Radši tam nechod,“ varoval jsem Elišku, kterou přemohla zvědavost. Podívala se mi do obličeje a poslechla.

„To byla Věruš, patřila jí polovina obchodu,“ zdrceně nás informoval pan Vokrouhlík, když se po chvíli vrátil. Ulevilo se mi.

Dal jsem pietě dobrých deset minut a pak jsem přešel k obchodním otázkám.

„Kolik byste si řekl za, řekněme, deset těch velkých balíků dobrých vod?“ otázal jsem se.

„Deset balíků, to je pět set flašek, to máte pět litrů. Teda pět tisíc,“ nezapřel se prodavač v panu Vokrouhlíkovi.

„Fajn, tady máte osm a půjčil bych si tu dodávku, co vám stojí za obchodem,“ podal jsem prodavači osm modrých papírků. V následujících dnech bude pitná voda cennější než zlato a já nechtěl nikoho ošidit. Ještě nějakou chvíli budou mít peníze jistou hodnotu.

„Jo, jasně, vždyť je toho půl tuny,“ převzal pan Vokrouhlík bankovky a nepřítomně se mě zeptal: „Co chcete s tolika vodama dělat?“

Zkoumavě jsem se na něj podíval, ale on si nedělal legraci. Nová doba zřejmě změnila psychiku více lidí, než jenom mě. Vzápětí jsem se napomenul - jestli tady ten chlap ležel celou noc s rozbitou hlavou, tak od něj těžko můžu čekat nějaké prognózy ohledně budoucích dnů.

„Skoro celé město je rozbité, Orlová, Petřvald a Ostrava vypadají stejně,“ vysvětlil jsem mu. Za mnou se ozvalo zalapání po dechu a já si uvědomil, že jsem vlastně Elišce nevyličil, jak to všude vypadá. Večer se nezeptala kvůli tomu s mojí manželkou a ráno jsme byli oba celkem neprobuzení. Tak nebyl čas.

„Takže bych vám doporučil zalézt domů, zásobit se nekazícími se potravinami a vodou a čekat, co bude.“

„Jo, to je dobrý nápad,“ přitakal horlivě pan Vokrouhlík a zkrivil při tom tvář bolestí, jak mu nakráplá hlava vyslala jasný signál, že si má podobné gymnastické cviky v budoucnu odpustit.

„Abych nezapomněl, neprodal byste tu pistoli?“ zeptal jsem se ještě.

„No proč ne,“ zamyslel se pan Vokrouhlík, „doma mám ještě loveckou flintu a vylízat ven fakt nebudu, takže mi flinta bude stačit.... dejte mi za ni deset tisíc a budem si kvít.“

Jelikož jsme ještě potřebovali nakoupit nějaké jídlo a chtěl jsem si nechat nějaké drobné pro strýčka příhodu, musel jsem se pustit do smlouvání. Možná v něm sehrál nějakou úlohu i fakt, že jsem měl v držení dvě střelné zbraně, ale nakonec se mi to podařilo srazit na osm tisíc, pokud k tomu dostanu i nějaké ty náboje. Dneska to vypadá, že se bude dařit.

Vybral jsem si v krámě hromadu nekazících se potravin a po uzavření všech plateb jsme se pustili do nakládání dodávky. Po zralém zvážení situace jsem panu Vokrouhlíkovi věnoval další podstatnou část mé hotovosti a získal tím zdatného pomocníka při nakládání a slib, že nám pomůže i doma vyložit. Myslím, že za ty peníze to stálo - blížila se osmá hodina a já bych byl rád se vším nákupem doma, než se probudí zvědaví sousedi. Hlavně bych byl nerad, aby mě viděli Balážovi. Já sice pořád ještě nejsem rasista, ale oni cikáni mají jaksi v krvi se v podobných situacích zorientovat nejrychleji ze všech. A v časech bez policie je byt nacpaný zásobami, a obývaný pouze jedním (dvěma) lidmi, jistě lákavou kořistí.

„To byla fuška,“ prohlásila Eliška, když se mi zhroutila po boku na sedadlo dodávky. Pan Vokrouhlík se usadil za volant a bylo na něm vidět, že si myslí cosi o lidech, kteří nemuseli nikdy fyzicky pracovat. Nebylo to fér - Eliška přece prodávala v cukrárně. Nahlas jsme ale nikdo nic neřekli.

Navigoval jsem pana Vokrouhlíka probouzejícím se městem (slunce už bylo výš, ale pořád svítilo tak nějak... nanicovatě) a bedlivě pozoroval, co se kde děje. Zatím se nedělo nic.

Nic se nestalo ani do chvíle, než jsme se dostali k našemu domu. A ani tehdy, když jsme vynášeli lahve a krabice s trvanlivým jídlem do třetího patra. Jen jsem při té příležitosti zjistil, že půl tuny vody sice zní jako ohromné číslo, ale že se to do třetího patra vynést dá. Pokud vám pomáhá statný majitel Potravin. Být na to sami dva z Eliškou, skončili bychom určitě pod jedním z těch tlustých igelitových obalů pohřbení, hned poté, co bychom padli únavou.

„Ještě jednou vám mockrát děkujeme, pane Vokrouhlíku,“ rozloučil jsem se s prodáváčem poté, co bylo všechno nanoseno u mě v předsíni, „kdybyste někdy cokoli potřeboval, víte, kde nás najít.“

„Ale jo, nemáte zač,“ potřásl mi pan Vokrouhlík rukou a byl pryč. Pak jsem konečně zamkl tři zámky na tři západy a zhroutil se do křesla. Eliška padla do toho druhého.

„Jestli máš na příští dny nějaké podobné nápady, tak bych snad pomalu i šla někam jinam,“ dostala ze sebe zpocená dívka po půlhodině našeho společného oddechování.

„Klid, teď si budem jen užívat společných chvil plných vzájemného hovoru a lásky,“ prohlásil jsem - ani nevím, kde jsem tohle vzal.

„Ale pokud máš někde rodinu, nebo přátele, ke kterým bys chtěla jít, tak já tě tam odvezu, to není problém,“ zvážněl jsem. Současně jsem i zadoufal, že Eliška nikde přátele nemá, nějak se mi nechtělo zůstat samotnému.

„V Přerově mám babičku,“ řekla dívka tiše, „ale bydlí na sídlišti uprostřed města a ty jsi říkal, že...“ nedopověděla a z očí se jí zase vyvalily slzy.

Proklel jsem se, že jsem s tím začínal a vzal ji do náruče. Prý to pomáhá.

Pomohlo.

*

Jako majitelé pěti set litrů vody jsme si v poledne povolili malou koupel v jednom litru. Nevěřili byste, jak takové umytí může pozvednout náladu.

„A teď si dáme oběd,“ prohlásil jsem, když jsem si zase připadal jako lidská bytost.

„A na čem chceš vařit?“ zeptala se Eliška a já se proklel, že jsem zapomněl na tak samozřejmou věc. Jestli nejde elektřina, jestli jsou města v širokém okolí v troskách, tak pravděpodobně nepůjde ani plyn. Stejně, jako nikde nejde voda (to jsem v obchodě pana Vokrouhlíka zkoušel). Takže jsme měli přibrat i nějaké ty propanbutanové bomby.

„Sakra,“ uhodil jsem pěstí do stolu a Eliška se na mě podívala takovým způsobem, že jsem si připadal jako trotl.

„Máš něco proti studeným párkům?“

„Pokud nebudou každý den...“

„Nebudou, časem seženeme i nějaké topivo. Přinejhorším rozštípu židle,“ uklidnil jsem ji a pak jsme se pustili do jídla. Po vydatné fyzické námaze chutnají i studené párky s hořčicí jako pravá mana.

*

„Tak, a aspoň jsme neumazali nádoby,“ prohlásil jsem po likvidaci veškerých párků z ledničky (stejně by se zkazily) a vysloužil si tím další pohled typu: „No jo, chlap.“

Pak zas nebylo nějak co dělat - sice mě napadlo oživit atmosféru nějakou tou konverzací, ale současně mě napadlo, že jestli se Elišky zeptám na koníčky, dostaneme se k její práci v cukrárně a nejspíš se nevyhneme slzám kvůli rodičům. A o čem jiném si má sakra chlap povídat s cizí holkou, kterou nechce sbalit?

Eliška to naštěstí vyřešila místo mě.

„Nechceš mi o sobě, Tibore, něco říct, když už jsme v takovéhle situaci?“

Nerad vyprávím o svém životě a o sobě, ale jsou situace, kdy se tomu člověk nevyhne. Takže jsem jí popsal, kdo jsem, co dělám (dělal jsem), co mě baví a zajímá a tak vůbec. Nudné, nezáživné věci, které každou ženskou bůhvíproč zajímají.

„Takže ty máš výšku, jo?“ zamyslela se Eliška, „mě učení nikdy moc nebavilo, spíš diskošky a tak. Znáš to. Teď jsem v třetíku na učňáku a v té cukrárně jsem dělala brigádu...“

Vzápětí jí vytryskly slzy. Jako bych to neříkal.

Na druhou stranu, to utěšující objímání mi ani v nejmenším nevadí.

*

Zbytek dne jsme strávili víceméně na střeše domu. Rozhlíželi jsme se dalekohledem po okolí, a zjišťovali, jak se vyvíjí situace.

Nevyvíjela se zrovna nejlíp.

V centru dohasly ohně, ale stále se tam vznášel tak hustý dým, že nebylo vidět, jestli jsme opravdu byli jedinými přeživšími z epicentra katastrofy.

Zbytek města se začal sociálně formovat na bandy lupičů a obránce domů (pokud jsem mohl soudit z pouhého pohledu dalekohledem). Na ulicích se sem tam povalovali mrtví, hlavně z pouličních přestřelek mezi jednotlivými bandami. Mrtví ze včerejška začali mizet v hrobech, které hloubili příbuzní a sousedi.

„To je hrozný,“ prohlásila Eliška, když jsem jí zase na chvíli půjčil dalekohled.

„A nejspíš bude hůř,“ prohlásil jsem já temně.

Nikdy jsem si o lidech nemyslel nic zvlášť dobrého. A teď se začalo ukazovat, že jsem měl pravdu. Žádné velké projevy solidarity se nekonaly, místo toho vznikaly divoké tlupy soupeřící o sféry vlivu, nebo bůhví o co. Jak plynul den, vídali jsme opravdu nechutné situace. Darmo mluvit.

„Já si odskočím,“ informovala mě Eliška a já si vzpomněl na jednu takovou myšlenku, kterou jsem se zabíral při té pěší túře. Jestliže neteče voda, nastanou nejspíš brzo celkem vážné problémy s odpadem. Tudíž by nebylo od věci sebrat sousedy a vymyslet nějaký náhradní systém kanalizace. Zatím na to bylo možná trochu brzo, ale já jsem už holt takový. Snažím se řešit problémy dřív, než přijdou.

*

Na večeri jsme se přemístili zpátky do bytu. - nálada nebyla nijak valná.

„Neboj, to bude dobré,“ pokusil jsem se Elišku utěšit, ale samozřejmě to moc nezabralo. Nedivil jsem se.

Tentokrát se vaření ujala Eliška. Ze základních surovin a bez jakékoli tepelné energie vykouzila moc hezky vypadající obloženou mísu s krající chleba jako přílohou. Mně osobně tam tak trochu chybělo maso, ale neměl jsem to srdce jakkoli kritizovat. Takže jsem přežvykoval posolená rajčata, jablka a papriku a tvářil se, jak moc mi to chutná. Zlaté studené párky.

Po večeri a krátké siestě mě osvítil napůl geniální nápad: seběhl jsem dolů do sklepa a přinesl odtamtud do bytu staré kolo.

„Co s tím chceš dělat?“ vykulila na mě dívka oči takovým způsobem, že vypadala jako postavička z japonského anime.

„Vyrábět proud,“ pravil jsem se skromným úsměvem na tváři.

„Super,“ hned se pro věc nadchla Eliška a než jsem vyrobil provizorní stojan a přimontoval dynamo původně držící na jediném zrezivělém šroubku, poskakovala nedočkavě okolo.

Chytře jsem využil jejího nadšení a nechal ji šlapat jako první. V duchu jsem si toto negentlemanství omluvil tím, že mě ještě po včerejšku tak trochu bolí kříž. Což tedy bolel, a ne trochu.

Sledoval jsem, jak ručička akumulátoru utěšeně stoupá, přehupuje se přes padesát procent a zase klesá ke stove.

„Fajn, můžeš přestat,“ vyzval jsem Elišku, když byl akumulátor plný.

„A teď si pustíme trochu muziky,“ zamnula si Eliška ruce.

Podíval jsem se na ni, jestli si nedělá legraci, ale nevypadalo to tak.

„Hudbu když tak později,“ řekl jsem diplomaticky, „teď bych rád zjistil, jak je na tom síť.“

„A jo vlastně,“ zapýřila se Eliška a přitáhla si židli k počítači.

Já se usadil na svoje pohodlné, otočné křesílko (nebo superluxusní židli, jak chcete) a zapnul počítač. Pokud si pamatuju, umožňuje plně nabitý akumulátor rovnou hodinu provozu. Tolik nebudeme ani náhodou potřebovat, a stejně chci ještě vyzkoušet rádio.

Operační systém naběhl rychle jako vždycky a už jsem netrpělivě ťukal na ikonu prohlížeče.

„Probíhá vytáčení,“ informovalo mě nevzhledné okno. Vzápětí se namísto známého cvrlikání modemu (vím, jsem trapně nemoderní, ale mně vytáčené připojení úplně stačí) objevilo nesympaticky vyhlížející okénko oznamující chybu při připojování - konkrétně prý není oznamovací tón.

Ignoroval jsem možnost zkusit vytáčení znovu, protože mi bylo jasné, že síť je definitivně mrtvá stejně jako televizní a rádiové vysílání.

„Ale jestli máš vytáčené spojení, tak budou možná někde u nás jenom přervané dráty,“ napadlo Elišku. Nemyslete si, ne jsem takový antitalent, abych na něco takového ve dvoudenním plánování nepomyslel. Jen jsem měl dojem, že telefonní vedení je v zemi a tudíž by mu hned tak něco nemělo ublížit. Ale na druhou stranu, třeba je budova Telecomu v troskách a proto to nejde. Takhle to nezjistím.

Vypnul jsem počítač a dal se znovu do ladění rádia. Na všech stanicích opakovali šumivé vysílání ze včerejška.

„Tak si pojď vybrat, co si poslechnem,“ vyzval jsem Elišku, když moje ladicí pokusy nepřinesly ovoce ani po pěti minutách. S akumulátorem a dynamem nemusíme proudem nijak zvlášť šetřit.

Eliška se mi prohrabala v cédéčkách, nad něčím se snažila netvářit se moc pohrdavě, nad něčím se jí to nepodařilo (co má proboha proti Roxette?) a pak začala celou sbírku prohlížet hezky znova od začátku. Utěšoval jsem se myšlenkou, že možná neví, který skvělý kousek pustit jako první.

Nakonec skončila u Evanescence a po počáteční skepsi se jí obličejík celkem vyjasnil. Po pěti minutách podupávání do rytmu to její mladá krev nevydržela a Eliška začala předvádět jakési moderní tanečky. Usadil jsem se pohodlně na podlaze u rádia a sledoval, jak se ladně vlní. „Jen jestli mě nehodlá svádět,“ blesklo mi hlavou a až jsem se trochu lekl. Ne, že by se mi nelíbila, ale manželku jsem pochoval teprve včera a svádět mladé holčiny v nouzi rozhodně nikdy nebyl můj styl. Po krátké úvaze jsem se rozhodl nic nepodnikat, abych Elišku třeba neurazil, nebo tak. Buď přejde ke konkrétnějším činům, nebo se ukáže, že mám moc bujnou fantazii. Uvidíme.

Než se Eliška vydováděla, začalo pomalu zapadat slunce. Když kleslo na úroveň balkónu, nechala dívka blbnutí a fascinovaně vyšla na balkón. Já se připojil a tak jsem západ slunce sledovali spolu. Nemyslete si, nešlo o nějakou romantiku, jen jsem prostě ještě nikdy nic takového neviděl. Západ slunce totiž nevypadal vůbec normálně. Spíš to připomínalo surrealistický obraz někoho, kdo o západu slunce slyšel vyprávět, ale nikdy ho sám na vlastní oči neviděl. Pokud bych měl scénérii k něčemu přirovnat, tak možná k západu slunce, kdy se chystá déšť. Jen mraky bylo o dvě stě procent rudější, paprsky slunce byly měkčí a míchaly se do toho další barvy - hlavně fialová a temně modrá. Kdybych nevěděl, že se dívám na západ slunce po strašlivé katastrofě, asi bych byl jako u vytržení. Takhle jsem byl sice jako u vytržení taky, ale navíc mě dost mrazilo. Koukl jsem se nenápadně po Elišce - opírala se o zábradlí, puslu měla otevřenou a široce otevřenýma očima zase připomínala japonskou animovanou tvorbu.

Vydrželi jsme se na to koukat, dokud slunce definitivně nezapadlo a nad krajem se rozhostila taková tma, jakou jsem ještě v noci ve městě nezažil - nesvítilo jediné pouliční osvětlení, jen tu a tam v oknech stojících domů matně zářily svíčky nebo snad petrolejky. Kdesi v dálce, směrem k jihu bylo vidět oranžovou záři. Když jsem si na ten úkaz přinesl dalekohled, zjistil jsem, že to patrně hoří plynovod nebo snad nehasitelná benzínka.

„Začíná mi být trochu zima,“ informovala mě Eliška asi po hodině koukání do tmy. Tak jsme se vrátili do bytu a já jí našel něco teplejšího na sebe. Zítra musím něco udělat s těmi okny, předsevzal jsem si.

„Nepůjdeme spát?“ zeptal jsem se - stejně už bylo půl desáté, což sice není tak moc, ale my vstávali před pátou ranní.

„Nemohl bys mi něco vyprávět?“ zaprosila místo odpovědi Eliška a tak přítulně se ke mně přivinula. Potlačil jsem překvapení a honem přemýšlel, co bych jí tak povídal místo večerníčku na dobrou noc. Já osobně mám moc rád horrory a sci-fi, jak filmové, tak v knihách, ale to se pro mladou holku nejspíš nehodí ani v normální situaci, natož tehdy, když je před vámi budoucnost v postapokalyptickém světě.

Nakonec jsem si vzpomněl, co jsem za podobných večerů vyprávíval Vlastě, když jsme ještě nebyli manželé - jejím nejoblíbenějším námětem byly moje roky na vysoké.

Když jsem Elišce dopověděl historku o profesoru matematiky a jeho dokonalém důkazu jisté matematické poučky, zmizel z dívčích očí strach z nadcházející noci a holka se neovladatelně chechtala s hlavou opřenou o moji hrud'. Její střapaté vlasy mě celkem příjemně lechtaly na bradě.

„A teď umýt a spát,“ rozkázal jsem poté, co se jí přestaly po tvářích koulet slzy smíchu.

„Ano pane,“ zasalutovala a zmizela v koupelně. Já si rozestlal gauč, zastrčil pistoli pod matraci (jistota je jistota) a čekal, až bude koupelna volná.

„Dobrou,“ zamávala mi Eliška laškovně a zmizela v ložnici. Klíč v zámku cvakl a mě napadlo, jestli bych jí neměl říct, že jí zpod mého trika kouká zadek. Ale proč si vlastně kazit jedno z mála potěšení dne, že.

Vyčistil jsem si zuby, převlékl se a padl na gauč. Během deseti vteřin jsem nevědělo světe.

*

„Pán se nám vyspal,“ ozvalo se druhého dne, když jsem otevřel oči. V kuchyni něco příjemně vonělo a já se cítil nádherně odpočatý.

Posadil jsem se a zrak mi padl na hodiny.

„To je fakt deset dopoledne, nebo se mi to zdá?“ zeptal jsem se pro jistotu - takhle po ránu svým smyslu zrovna dvakrát nevěřím.

„Jo, deset,“ odvětila Eliška „já jsem se taky vzbudila sotva před půl hodinou.“

Koukl jsem vyskleným oknem ven a napadlo mě, že není žádný div, že jsme oba spali tak dlouho. Venku to vypadalo jako hodně časně ráno a ne letní dopoledne. Bylo tak nějak šero. Jako v zimě pozdě odpoledne. Při pomyšlení na zimu jsem si uvědomil, že jsem se v noci zahrabal do potahu, který máme na gauči - nejspíš tedy bylo chladno netypické pro letní noci.

„Je nějak chladno, ne?“ zeptal jsem se Elišky.

„Taky myslím, půjčila jsem si tvoji košili,“ souhlasila se mnou dívka od kuchyňského stolu.

„Sluší ti to,“ řekl jsem nepřítomně a vydal se do koupelny.

Po návratu jsem do sebe naházel další vegetariánskou snídani (to musí přestat) a zapil to pomerančovým džusem. Jedl jsem mlčky a promýšlel, co bude dneska třeba udělat.

Kouknem se na ta okna,“ informoval jsem Elišku - zdálo se mi, že je opravdu nějak nehezky chladno.

Rozvažoval jsem o zalepení vytlučených rámu starými novinami, ale pak jsem si vzpomněl na Vlastiny igelitové ubrusy. Stačily nůžky, trocha lepicí pásky, čtyři šikové ruce a měli jsme okna skoro jako dřív. Když do bytu přestalo táhnout, uvědomil jsem si, jak je venkovní vzduch chladný. Až bych řekl nepřírozeně chladný.

„A teď si seženeme nějaký zdroj tepla na vaření,“ řekl jsem a zapřemýšlel, co by se tak dalo nejsnáze sehnat. Propanbutanové láhve by možná mohli mít v nějakém obchodě, ale ven se mi po tom, co jsem ze střechy domu viděl včera, nějak nechtělo. Pak jsem si vzpomněl na souseda Bieleho z přízemí. Je to starý kutil a jednou jsem ho spatřil, jak do sklepa táhne svařovací bomby. Rozjasnilo se mi čelo - svařovacím plamenem se dá nejen svařovat. Svařovacím plamenem se dá svařit i víno.

Vybral jsem ze šuplíku dva tisíce, za opasek pod košili zastrčil pistoli a vyrazil za sousedem.

Před jeho dveřmi se odehrál známý představovací rituál (na co ty lidi mají ta kukátka?) a pak mi bylo otevřeno na vzdálenost řetízku.

„Dobrý den, pane Biely, neprodal byste mi ty svařovací lahve, co máte ve sklepě?“ šel jsem rovnou na věc. Pan Biely se nejdřív vykrucoval, že o žádných lahvích neví, ale jak zjistil, že jsem strojař, tak roztál. Sice mi nebylo dvakrát po chuti postávat na chodbě a debatovat o svařování, ale pro vyšší dobro jsem to vydržel. Pak jsem přišel o dva tisíce a stal se majitelem čtyř svařovacích lahví - dvou kyslíkových a dvou acetylenových.

Srdečně jsem se s panem Bielym rozloučil a vytáhl postupně do bytu od každého druhu lahve jednu.

„Co s tím chceš proboha svařit?“ projevila Eliška základní strojařské vzdělání.

„Třeba mlíko,“ odvětil jsem vtipně, máje na paměti, že alkohol se nezletilým nalévat nesmí.

„Ha ha,“ odměnil mě upřímný dívčí smích.

„No vařit na tom budem, pochopitelně,“ řekl jsem už vážně.

„A to jde?“ podivila se dívka takovým způsobem, že jsem zauvažoval, jak sakra mohla na první pohled poznat svařovací flašky, když jí není jasné, že z té hadice s tryskou tryská oheň.

„Jasně, před obědem ti to předvedu,“ řekl jsem a naaranžoval obě lahve tak, abych hořákem dosáhl nad sporák a zároveň jsme se o láhve pokud možno nepřerazili.

„Tak copak by sis dneska dala?“ nevydržel jsem to už po půl hodině.

„Teplou čínskou polívku,“ vyhrabala Eliška z bedny dva sáčky instantních nudlí.

Já si vzpomněl na dobu, kdy jsem se živil výhradně těmito polévkami a žaludek se mi sevřel hrůzou.

„Já si dám klasickou párkovou,“ vytáhl jsem z bedny klasickou sáčkovou polévku. Na rozdíl od té čínské je ji nutno chvíli vařit, ale věřil jsem, že to nebude problém. Zkrátka podržím trysku s ohněm na hrnci trochu déle.

Opravdu se ukázalo, že to problém nebude. Tedy až poté, co jsem čistě přepálil na dvě poloviny jeden z hrnců.

„Zatracené nastavování plamene,“ hučel jsem nad zničeným hrncem a kaluží cenné vody. Ale když plamenem jsem nikdy nesvařoval - na střední jsme měli pouze svařování elektrickým obloukem a od školy jsem nepotřeboval ani to.

Druhý pokus jsem radši provedl na jedné půlce toho prvního hrnce. Zasyčelo to, smalt zasmrđel, ale když jsem se ještě trochu povrtal ve směšovací poměru plynů, začalo to vypadat, že to přece jenom půjde.

„Tak druhý pokus,“ prohlásil jsem a nechal Elišku přistavit na sporák druhý hrnec s vodou. Opatrně jsem o jeho stěnu opřel špičku plamene a když se nestalo nic dramatického, začal jsem ohněm po hrnci přejíždět tak, aby se dostalo co možná na každou část a oheň byl využit co nejvíc. Po pěti minutách se ukázalo že můj nápad byl opravdu dokonalý - voda začala bublat, a to dokonce dřív než kdybych vařil na klasickém plynu. Pochopitelně, klasickým plynovým hořákem nepřepálíte hrnec na dvě půlky.

Uhnul jsem s ohněm, Eliška ulila polovinu hrnce do svého talíře na dva rozdrobené sáčky instantních čínských nudlí a pak vysypala do zbylé vody v hrnci moji polívku. Já ji předepsaných deset minut zručně vařil, občas zamíchal (jednou mi málem chytla vařečka) a pak už jsme mohli obědvat.

Po dvou dnech o studené stravě chutná obyčejná sáčková polívka s chlebem jako pravá mana.

*

Následující dny ubíhaly víceméně v podobném duchu. Jedli jsme trvanlivé potraviny, zapíjeli je Dobrou vodou s multivitamíny, střídali jsme se na kole s dynamem, poslouchali muziku a tak podobně. Eliška našla

zalíbení v mojí knihovně plné dobrých knih i zábavného braku a dlouhé hodiny prolenošila na gauči s knihou v ruce. Já čítal v křesle.

Vyřešili jsme taky pár problémů, jako například ten s odpadem - to jsem třetího dne obešel mladší sousedy, vysvětlil jim technickou stránku problému a pak jsme se sebrali a vykopali za domem hlubokou žumpu. Kdyby k práci bylo chlazené pivo, bylo by to ideální.

Eliška se páté noci nepřeslechnutelně nezamkla v ložnici a já přemýšlel, jestli to je gesto důvěry, nebo mi tím chce naznačit něco víc. Jako předtím, i teď jsem to odložil k ledu.

Ani my dva, ani sousedi jsme přes den moc nevycházeli z domu. V okolí to vypadalo nebezpečně, ale zdálo se, že gangy do obydlených domů loupit nechodí. Nebylo divu - zrovna minulý večer jsme zahlédli, jak se z asi kilometr vzdáleného domu stíhají - vypadalo to, že jedna banda dostala zálusk na poklady ukryté v domovech a střetla se s nečekaně silným odporem. Mě osobně to potěšilo víc, než jsem čekal - jestli se obyvatelé domů začnou bránit pouličním gangům, možná to s městem nedopadne úplně nejhůř. Možná to nejhůř nedopadne ani s námi.

Relativně brzy se ukázalo, že předčasný optimismus je hrozná věc.

V našem případě znamenalo relativně brzy zhruba měsíc od té katastrofy.

*

Toho problémového dne nás časně zrána probudil nějaký hluk. Abych byl přesný, Elišku probudil nějaký hluk. Mě probudila Eliška, která mnou začala mocně lomcovat.

„Vstávej, Tibore, něco se děje!“

Nezvykle rychle se mi podařilo zburcovat všechny smysly a zjistil jsem, že panující hluk opravdu nezní nijak hezky. Spíš zněl tak nějak nebezpečně - ozýval se křik a nějaké rány.

Sáhl jsem pod polštář pro pistoli a Elišce vrazil do ruky revolver s krátkou hlavní.

„Umíš s tím zacházet?“

Jenom přikývla.

Opatrně jsem se postavil za dveře a kukátkem sledoval, co se děje. Na chodbě před našimi dveřmi se nedělo nic, jen se mi zdálo, že z přízemí se ozývá nějaký nárek. Po krátké úvaze jsem se rozhodl vyčkat, co se bude dít a nejtít to zjišťovat osobně. Po chvíli se ukázalo, že jsem se rozhodl rozumně - do našeho patra vyběhlo pět chlapů a ten nejmenší z nich zabušil na dveře.

„Otvírej, a fofrem.“

Koukl jsem přes rameno na Elišku a naznačil jí, aby se schovala do obývacího pokoje, aby nebyla tak na ráně, kdyby něco.

„Kdo jste a co chcete?“ houkl jsem přes dveře.

„Nám to tu patří, tak nežvaň, nebo dostaneš přes hubu,“ dostalo se mi odpovědi.

Poznal jsem, že na řeči není ten pravý čas a mlčky vyčkával, co bude. Bylo mi jasné, že se právě dostavili představitelé gangu, kteří nejspíš právě ovládli naši část města, nebo náš blok, nebo náš dům, to je jedno. Důležité bylo, že noví páni si přišli pro výpalné.

„Neslyšels, hajzle?“ přidal se k mluvčímu další chlap a kopl mi do dveří.

Než jsem se stačil rozmyslet, jestli bych se neměl pokusit je přes dveře po střilet, došla jim trpělivost. Ten největší, stojící vzadu a připomínající gorilu, se zničehonic vrhl ramenem proti dveřím, až zapraštěly. Napadlo mě, že ještě dva tři takové pokusy a dveře se poddají.

Je čas jednat.

Přiložil jsem oko ke kukátku a hlaveň pistole kolmo ke dveřím. Kdysi jsem to viděl v nějakém filmu.

Ve chvíli, kdy se gorila znovu vrhla proti dveřím, jsem posunul pistoli do potřebné polohy a zmáčkl spoušť.

V uších mě ostře bodlo, kukátkem jsem zahlédl, jak ze dveří vylétla sprška třísek a jak se gorilí hlava rozprskla po chodbě.

Pak to šlo ráz na ráz - než se zkoprnělí útočníci vzpamatovali, stékali tři z nich po dveřích protějšího bytu a zbylí dva prchali po schodech dolů. Nevypadalo to, že by se chtěli vrátit, přesto jsem hodnou chvíli počkal, než jsem dveře otevřel a vyšel na chodbu zkontrolovat, jak úspěšná byla moje střelba.

Gorilu a jednoho týpka v kožené bundě jsem zabil prvními dvěma výstřely, třetí chlap ještě žil, jen na prsou se mu šířila rudá skvrna a z úst mu vycházely takové temně rudé bubliny.

„Co jste zač?“ přešel jsem hned k věci a opřel mu hlaveň pistole o čelo.

Vyvrátil oči v sloup a něco zabublal. Mávl jsem na Elišku opatrně vykukující z obývacího pokoje, aby zase zalezla a vykloubil chlapovi dva prsty. Nehodlám se vyptávat jak u blbých.

„Jsme Fredyho gang a patří nám to tu,“ vypadlo z něj, jen co přestal výt. Blbější název jsem dlouho neslyšel.

„A ty seš Fredy, že jo?“ optal jsem se.

„Jo,“ zabublal.

Zdvořile jsem se optal na počet členů jeho gangu, nechal si popsat pole působnosti a po ujištění, že jich bylo deset, a že ovládají domy od hlavní silnice až ke školce, jsem mu vpálil kulku do čela. Co s ním jiného.

Pak jsem se vrátil do bytu.

„Tys ho, tys ho...“ koktala Eliška a dívala se na mě jako na... no na vraha.

„Ano, zabil. Protože jinak by oni udělali to samé nám. Věř mi.“ Rozumově mi možná uvěřila, ale jinak se až do večera chovala poněkud zakřiknutě.

Zadoufal jsem, že ji to přejde a s pistolí v ruce šel zkontrolovat sousedy. Pan Pecinovský stál na chodbě a sledoval, jak scházím ze schodů.

„Jste v pořádku?“ optal jsem se ho. Jenom pokýval hlavou a dál na mě zíral. Že by nikdy neviděl chlapa s pistolí?

Sešel jsem až do přízemí a zjistil, že dveře pana Bielyho jsou vyražené a že pan Biely leží v předsíni v kaluži něčeho tmavého. Kečup to asi nebude.

Opatrně jsem vešel do bytu, zběžně nakoukl do všech místností a pak se vrátil k ležícímu tělu. Po kontrole pulsu se potvrdilo, že už je to opravdu jenom tělo.

„Vy jste je postřílel?“ kde se vzala, tu se vzala paní Jančíková.

„Tři jsem postřílel, dva utekli,“ informoval jsem ji chladně - děláním drahot s autem si ve mně přítele nezískala.

„A potřeboval bych pomoci s mrtvolama,“ řekl jsem do ticha zbylým sousedům, kteří se kolem mě shlukli.

Pana Bielyho jsme po krátké poradě zabalili do ubrusu a uložili ho do poměrně mělkého hrobu. Ty tři grázly jsme naházeli tam, kde je jejich místo - do žumpy.

Pak jsem se sousedy prohodil pár zdvořilostních frází (důchodcovské stesky nad starými dobrými časy se konečně ukázaly být opodstatněnými) a dohodli se, že my, mladí chlapi, bychom měli v noci ve vchodu držet hlídky, kdyby se ti mizerové vrátili. Mě sice napadlo, že první problémy tohoto druhu přišly ve dne, ale nechtěl jsem kazit všeobecné nadšení pro dobrou věc.

Pak jsem se vrátil do bytu a po zbytek dne sledoval, jak se Eliška vyrovnává s tím, že žije s masovým vrahem. Jelikož mi večer přichystala jídlo jako obvykle, zdálo se, že to nese dobře.

*

Dalších pár dnů probíhalo v nezměněném tempu. My, mladí chlapi, jsme po nocích drželi hlídky (vždy dva lidi na hlídku), takže jsem v úterý, po své první hlídce, celý den spasal.

Kolem konce týdne se nám začala povážlivě tenčit zásoba jídla. Mně sice instantní polévky začaly lézt pomalu, ale jistě krkem (v krámu neměli zrovna velkou paletu chutí), ale bylo mi jasné, že něco jíst musíme.

Takže jsme se zase sebrali a šli s Eliškou shánět jídlo. Já si nesl za pasem svou pistolí, Eliška malý revolver. Když jsem ji sledoval, jak si krátkou zbraň zastrkuje za opasek, napadlo mě, že jsem ji ještě neviděl ani jednou vystřelit a že tudíž nevím, jestli to vůbec umí. Předsevzal jsem si, že to budu muset co nejdřív zjistit.

„To je ale zima,“ hlesla Eliška, když jsme došli k místním obchodům.

„Jo, není to normální,“ souhlasil jsem a dopnul si knoflík manšestrové košile až ke krku. Za ten měsíc a půl se opravdu citelně ochladilo - i v bytě jsme už nemohli chodit jenom v trikách s krátkým rukávem. Teploměr po ránu ukazoval většinou kolem pěti stupňů nad nulou a přes den se rtuť nevyšplhala nad třináctku. Ještě, že ne jsem pověřivý.

Slunce stále svítilo tak kalně a nepřesvědčivě, jako když jsme to krátce po katastrofě zpozorovali.

„Tak tady nic neseženeme,“ prohlásil jsem, když jsme došli k obchodům. Všechny byly vypálené, prázdné a většinou i uvnitř páchnoucí a znečištěné. Rozhlédl jsem se po oknech okolostojících domů a rázem jsem zatoužil být v bezpečí našeho bytu - okna vypadala tak nevlídně, jako by za každým čekal nájemník s puškou a mířil na nás. Podle toho, že jsme za celou dobu nepotkali jedinou loupeživou bandu, nemusí být tenhle dojem daleko od pravdy. Jen jsem zadoufal, že my s Eliškou nevypadáme jako někdo, kdo jde loupit. Stejně jsme se odtamtud odporoučeli co nejrychleji.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Eliška, když za námi zapadly dveře bytu.

„Nevím,“ přiznal jsem a svalil se do křesla. Podle hodně optimistických předpokladů máme jídla tak na týden. Když se pokusíme o progresivní dietu. Já osobně za ten čas zhubl o dobrých pět kilo a Eliščina žebra taky získala na výraznosti, takže jsem do nějakých diet moc chutí neměl.

Hlavou mi táhly myšlenky na katastrofické knihy, které jsem četl. Pokud mě paměť neklamala, tak v žádné nikdy neřešili, co dělat v případě, že v obchodech okolo dojde navždy jídlo. Vždycky to byly jen problémy se zbraněmi, benzínem a tak podobně. A přitom jídlo a pitná voda jsou ty základní věci, má-li člověk přežít.

„My snad budeme muset pěstovat před barákem brambory,“ plácl jsem se dlaněmi do stehén, když jsem ani po čtvrt hodině usilovného uvažování nepřišel s použitelnějším nápadem.

„Myslíš, pokud bychom měli brambory na sadbu a pokud bychom nezemřeli hladem dřív, než by nám vyrostly?“ zeptala se nevinně Eliška. Pobytem se mnou si osvojila hezky hnusnou odrůdu černého humoru, potvora jedna.

„Taky mi to nezní jako výplod génia,“ uznal jsem.

„A co takhle vesnice?“

„Co je s vesnicí?“ nechápal jsem.

„No na vesnici by mohli mít jídla dost, pokud si ho normálně pěstují na poli, ne?“

„Jasně, to by mohli. Ale pochybuji u, že by nám nějaké jídlo dali, případně prodali. Jak jsem tak nabyt dojmu z dnešní procházky městem, tak bychom měli kulku v těle dřív, než bychom se přiblížili na doslech nějaké chalupy s polem. Aspoň já bych se takhle zachoval, kdybych měl přežít.“

„Asi máš pravdu,“ souhlasila Eliška, „ale co teda budeme dělat?“

Nevěděl jsem.

Dalšího dne nám situaci vyhrotila paní Jančíková.

*

To takhle kolem poledne zabušila na dveře a když jsem otevřel, nabídla mi deset tisíc za polovinu našich zásob.

„Ale my nemáme co jíst už teď,“ zasyčela ta dobrá žena, když jsem jí co možná nejohleduplněji vysvětlil, že nám dvěma jídlo dojde dřív než za týden.

„Nezlobte se, paní Jančíková, ale vážně vám nemůžu prodat nic z toho, co máme. Sami jsme zrovna včera řešili, kde sehnat další jídlo. Nikde v okolí není.“

„Aspoň kus chleba, se synem jsme nejedli už dva dny,“ podívala se na mě paní Jančíková, jako by si vyměřovala, jak velký pekáč by byl potřeba na mě.

„Vážně je mi líto, ale ne,“ odmítl jsem a přes logické argumenty si připadal, jako bych byl za ni zodpovědný.

„Ty hajzle inženýrskéj, koukej sem dát to žrádlo,“ zavřeštěla najednou paní Jančíková a vrhla se na mě. V ruce, ve které nedržela peníze, držela sekeru.

Pomyslel jsem si, proč někteří lidé tak nenávidí vysokoškoláky a hbitě uskočil. I tak mi ostří sekery zasvištělo dobré dva milimetry od špičky nosu. Fakt.

Sáhl jsem po pistoli, ale vzápětí do mě paní Jančíková strčila, až jsem upadl. Nevěřili byste, jakou může mít hladová důchodkyně sílu.

„Eliškoóó,“ zaječel jsem a jako ve snu sledoval, jak se nade mnou ta šílená ženská napřahuje, aby mi rozpoltila lebku kuchyňskou sekerkou: Pistole mi při pádu vyletěla až někam nad hlavu do kuchyně, takže jsem byl vlastně úplně bezmocný. Zvlášť, když mi paní Jančíková šlápla na břicho, abych se nemlel a ona měla jistější ránu. V okamžiku, kdy mi hlavou proběhla myšlenka, jak asi budu chutnat coby přírodní řízek, zazněl výstřel.

A druhý.

A třetí.

Sekera mi zaduněla vedle hlavy, paní Jančíková mi pozpátku sestoupila z břicha a ladně začala ustupovat pozpátku ke dveřím.

A čtvrtý.

A pátý.

Paní Jančíková měla najednou místo poloviny dolní čelisti krvavou masu a její ústup se změnil v poměrně rychlý útěk. Pozpátku.

A šestý.

Osobně si myslím, že žena byla mrtvá dřív, než klopýtla o práh a svalila se do venkovní chodby. Ale dokázat to nemohu.

Vyškrábal jsem se na nohy a otočil se směrem, odkud přišly výstřely. Eliška tam stála předpisově rozkročená, pravou ruku se zbraní měla podepřenu levačkou a stále mačkala spoušť. Cvakalo to.

„Zachránilas mi život,“ rozhodl jsem se co nejrychleji pozitivně zapůsobit, než se dívčiny zmocní šok (oči měla zase jako postava z japonského komiksu, a tentokrát to nebylo úžasem), a jemně jí pistoli vykroutil z křečovitých prstů.

Jelikož se jí oči pořád rozšiřovaly a po těle jí začal přebíhat viditelný třas, odhodil jsem revolver na podlahu a pevně ji objal. Rozzvlykala se jako na povel.

Začal jsem jí do ucha šeptat uklidňující fráze typu „bez tebe bych tu už nebyl“ a „bylas moc statečná“ a co možná nenápadně se snažil natočit tak, abych viděl na stále otevřené dveře. Ne, že bych čekal, že paní Jančíková vstane z mrtvých, ale nedělal jsem si iluze o ostatních sousedech. Potraviny dojdou všem a z dřív jen mírně nepřátelských důchodců se stanou hyeny. Také mě napadlo, že po delším hladovění by se hyeny mohly stát i z nás dvou.

V té chvíli jsem se pevně rozhodl náš byt opustit.

*

Po patnácti minutách utěšování a hlazení po vlasech se Eliška uklidnila natolik, že jsem ji mohl bez obavy její duševní zdraví pustit a jít zavřít dveře. Paní Jančíková opravdu našťěstí padla tak, že do bytu z ní nečouhal ani kousek paty, tak jsem měl o starost míň.

„Babo hamižná,“ rozloučil jsem se ještě s její prostřílenou mrtvolou (Eliška snad neminula ani jednou!) a zabouchl dveře.

„Kde ses naučila tak dobře střílet?“ zeptal jsem se rovnou s myšlenkou na to, že pokud Eliška co nejdřív pochopí, že občas musí zabít, aby nebyla zabita sama, bude to pro nás oba nejlepší.

Sice sebou trochu cukla, ale pak odpověděla celkem pevným hlasem: „U strejdy na venkově, v patnácti jsem tam s bratrancema neměla co dělat, tak jsme stříleli ze vzduchovky na prázdné konzervy. Byla jsem nejlepší.“

Já se nad tím, jak skromně řekla tu poslední větu, musel pousmát. A můj úsměv zase vyvolal úsměv na její tváři.

Takže jsme Eliščino první zabití nakonec přečkali v pohodě.

Zbytek dne jsme věnovali debatě o tom, zda máme odejít, nebo počkat, jak se situace vyvine. Já napůl uvažoval, že i přes hyenovitě sousedy bychom mohli přežít relativně dlouho, jenže pak mi nedostatek jídla udělal rázný škrť přes rozpočet. I kdybychom vyšli vítězně ze sousedské války o jídlo, znamenalo by to jen oddálení našeho hladovění. Jestliže na nás sousedé zaútočí, bude to proto, že jim samým jídlo dojde. Tudíž z jejich bytů žádné jídlo nezískáme. Tudíž budeme tam, kde jsme byli, jen chudší o pár nábojů. Tudíž musíme odejít.

„Mohli bysme se usadit někde v lese, jako třeba v hájovně a lovit tam vysokou a tak,“ nadhodila Eliška do ticha, které zavládlo po mém nástinu budoucnosti.

Zamyslel jsem se nad tím - pokud by nás neodstřelil majitel hájenky, mohlo by to být řešení. Vysoká je celoročně hájená a tudíž je jí dost. Stejně jako zajíců, bažantů a zbylého lesního zvířectva, které ještě v českých lesích žije. A místní les máme nedaleko.

„Tak jo, do několika dnů se sbalíme a odejdeme. Není přece možné, že bychom někde nepřežili,“ uzavřel jsem debatu. Eliška jen chmurně přikývla.

Ještě před tím návrhem útěku do lesa jsme uvažovali o jejím strýci na venkově, ale ukázalo se, že to není zase tak dobrý nápad. Podle Eliščina vyprávění to není příbuzný, kterého by navštěvovala zrovna často a tak se nedalo předpokládat, že by neteř přijal s otevřenou náručí. A pokud neteř ano, tak mě těžko. Přesto bych byl Elišku ke strýci klidně doprovodil, kdybych věřil v úspěch aspoň pro ni. A kdyby milý strýček nebydlel dvě stě kilometrů odsud.

Já toho večera nastražil před dveře do výšky krku ostrý ocelový drát, akorát v takové vzdálenosti, ve které umožňoval bezproblémové otevření dveří. Hypotetický útočník měl bez problémů rozrazit dveře, vrhnout se do bytu a podříznout si na drátu krk.

Už nemůžeme věřit nikomu.

*

Příštího dne jsme se věnovali balení. Každý budeme potřebovat co nejvíc jídla, nějakou tu vodu na cestu a pak samozřejmě další věci nutné k přežití. Do svého batohu jsem přibalil i miniaturní stan, který se dá složit na rozměry větší poskládané košile. Je lehký, pevný, nepromokavý a jestli nenarazíme na vhodnou hájovnu, budeme v něm moci pár dnů žít.

„Rybářské vlasce, háčky, rezervní nůž, vlhku odolné zápalky, toaletní papír,“ vypočítávala Eliška věci, které jsem jí minulého večera napsal na kus papíru. Nemůžeme si dovolit na něco zapomenout.

„Balíček žiletek, krabičku kondomů... krabičku kondomů?“ podívala se na mě tak, jako bych plánoval týdenní orgie v lese a téměř neznatelně se začervenala.

„Jo, ale ne na to, na co myslíš ty,“ poučil jsem ji s úsměvem. „Když se dá kondom do ponožky, můžeš v něm nosit vodu.“

„Jo ták,“ protáhla Eliška a ne jsem si jist, ale znělo mi to tak trochu zklamaně. Možná ale začínám být na tohle téma přecitlivělý, po tak dlouhé době nucené sexuální abstinence. Kdyby aspoň ta holka nosila na spaní něco jiného, než moje trika, sakra.

„No já bych řekla, že toho máme dost,“ prohlásila Eliška, když nacpala celý obsah mého seznamu do batohu.

„Snad jsme na nic nezapomněli,“ řekl jsem já a pomyslel si, jestli to vůbec uneseme.

Po chvíli se ukázalo, že většina věcí spíš jen zabírá objem, než aby nějak moc vážila. Já dokázal se svým batohem i poskakovat (až drnčely hrnky v kredenci), Eliška mohla chodit.

„Zítra odejdeme,“ prohlásil jsem pevně a ještě jednou zkontroloval mapu. Do Černého lesa to máme slabých sedm kilometrů, to by nám nemělo trvat dlouho ani s takovým nákladem.

Druhého dne jsme odešli.

Hájovna

Dveře jsem zamkl na všechny západky a zámky, které šly a klíč si zastrčil do kapsy. Sice jsem k tomu neměl žádný důvod, ale zahodit jediné pojítko s civilizací se mi taky nechťelo.

„Snad nás nikdo neuvidí,“ zašeptala Eliška a snažila se dívat na opačnou stranu, než ležela paní Jančíková. To já jsem tu dobrou ženu přejel pohledem - polovina čelisti, kterou jí Eliška ustřelila, byla zabodnutá uprostřed dveří protějšího bytu. Vidět něco takového po ránu znamená určité zpestření, ale jinak to nemůžu nikomu doporučit.

Jak jsme scházeli co možná potichu ze schodů, přemýšlel jsem, jestli na nás někdo ze sousedů nečíhá. Minimálně syna paní Jančíkové jsem čekal a dost mě překvapilo, že tělo přes noc nezmizelo. Buď měl pan Jančík strach, nebo nevím.

„A teď k lesu,“ zavelel jsem, když jsme se dostali bez jakékoli příhody z domu. Nejspíš zafungovalo taky to, že byly sotva čtyři hodiny ráno (Eliška i já jsme svorně zívali).

Opatrně jsme se propletli mezi domy a vyrazili směrem k lesu. Nikde nebylo ani živáčka, všude mrtvolné ticho a od pusy šla pára. Při odchodu jsem se nekoukl na teploměr, ale nemohlo být moc stupňů nad nulou, opravdu ne. Při představě, že třeba přežijeme v lese do zimy, se mě zmocnila ještě větší zima - už teď bych si na sebe s chutí navlékl všechno zimní oblečení, které jsme pobrali.

Po hodině chůze už mi to tak nepřišlo - pod koženou bundou jsem byl solidně zpocený a to jsem měl ještě štěstí, že Eliška nešla dvakrát rychle.

Po dvou hodinách jsme dorazili na kraj lesa. Ze vzdálenosti sta metrů dostával svému jménu - byl černý a dýchal takovou nějakou divokostí, nebo čím. Jako by říkal: „Tady končí civilizace, dál jen na vlastní nebezpečí.“ Ať to zní jakkoli směšně, já to nepodceňoval. V téhle době se může v lese schovávat i něco horšího, než je zabloudivší medvěd.

„Tak s chutí do toho,“ řekl jsem na oko vesele Elišce a vykročil po staré asfaltce vedoucí přímo do lesa. Kdyby po její levé straně nestála řada vypálených rodinných domků, asi by se mi vykračovalo daleko lépe.

„Já mám strach,“ řekla Eliška, když jsme pochodovali už deset minut a les kolem nás byl hlubší a hlubší. Vzpomněl jsem si na vyprávění své babičky, ve kterém coby malá holka v tomhle lese sbírala houby. To byl les dobře šestinový a stromy v něm nebyly tak staré. Jenže od konce druhé světové už uplynula pěkná řádka let, les se rozrostl na šestinásobek své dřívější rozlohy a stromy taky pěkně povyrostly. Takže jsem se Elišce ani moc nedivil, sám jsem měl smíšené pocity. Obavy se smísily s nervozitou, abych to upřesnil.

„Neboj, nemáme se čeho bát,“ pokusil jsem se ji uklidnit a bojoval jsem u toho s touhou vzít si pistoli přímo do ruky a nemít ji jenom zastrčenou za opaskem.

„Jak chceš vůbec najít nějakou hájovnu?“ zeptala se Eliška po dalších deseti minutách chůze.

Vysvětlil jsem jí, že z téhle asfaltky by brzy měla odbočit nějaká boční cesta, ze které by zase měl odbočit chodníček, a po tom bychom se měli dostat k hájovně. Tak to aspoň říkala ultrapodrobná mapa našeho města a přilehlého okolí, kterou minulým rokem vydal magistrát v elektronické podobě. Člověk si tam mohl přiblížit krajinu do takového zvětšení, že skoro viděl jednotlivé stromy. A jelikož byla tahle mapa zamýšlena jako průvodce pro turisty, byly na ní vidět i všechny čtyři hájovny, co jich Černý les má. Mapu jsem si doma pochopitelně vytiskl a zastrčil do fólie pro případ nečekaného deště. Spolu s kompasem nám měla zajistit bezpečné nalezení cíle.

Po dalších pěti minutách chůze jsme opravdu došli na jakési rozcestí - z hlavní asfaltové silnice odbočovalo něco, co si na asfalt možná vzpomínalo ve chvílích nezkalené jasnozřivosti - šlo zkrátka o uježděnou zem s několika koláči asfaltu sem a tam.

Odbočili jsme na tuto napodobeninu cesty a šli a šli a šli. Stromy se nad námi doslova zavíraly, slunce zřejmě zapomnělo vyjít a tíseň na nás padající byla skoro hmatatelná. Když mi do dlaně vklouzla drobná Eliščina dlaň, byl jsem sám rád.

„Hele, chodníček,“ ukázala najednou Eliška, zrovna ve chvíli, kdy už jsem si začínal myslet, že nás cesta nedoveze vůbec nikam.

Plni očekávání jsme na chodníček sešli a zase šli a šli a šli. A ještě.

„Já už nemůžu, nemohli bychom si odpočinout?“ zeptala se Eliška po dlouhé chvíli vyplněné monotónní chůzí po stále se zužujícím chodníčku.

„Ještě chvíli vydrž, už tam musíme každou chvíli být,“ řekl jsem slabým hlasem a upíral zrak současně na skoro neznatelnou stezku pod nohama a na obzor mezi stromy, kde jsem každou chvíli doufal objevit svítící okénko hájovny. Místo toho jsem viděl jen stromy a tmu.

„Tak jo, odpočinem si,“ řekl jsem po čtvrt hodině chůze, když nám stezka zmizela pod nohama a v dohledu nebylo jediné stavení. Měl jsem z toho tak nepříjemný pocit, že jsem měl sto chutí se otočit a vrátit se zpátky do bytu. Ať si nás sousedi třeba sežerou.

Usadili jsme se do studeného jehličí pod obzvlášť velký smrk a dali si malou svačinku. Eliška se během ní ke mně přitulila a já úplně cítil, jak se bojí. Vzal jsem ji kolem ramen a už potřicáté koukl do mapy, kterou jsem si vytiskl. Podle všeho už jsme měli tu pitomou myslivnu dávno najít. Nebo aspoň krmelec.

Odpočinuli jsme si, nabrali duševních sil a vyrazili dál. Po půl hodině chůze nastal razantní zvrát v situaci - do této chvíle jsem věřil, že vím, kam jdeme. Teď už jsem si byl jist, že jsme se ztratili.

„Neboj, nemůže se nám nic stát, máme jídlo, stan a všechno,“ chlácholil jsem Elišku, když i ona zjistila, že absolutně nevím, kde jsem.

„Jak jsme se mohli ztratit, vždyť jsme furt šli po té pěšině!“ zvyšovala Eliška hlas s každým slovem. Nebyl v tom zlý úmysl, jen narůstající hysterie.

„Nemám tušení, ale ona ta pěšina byla místy jenom symbolická a navíc se pořád kroutila,“ odpověděl jsem defenzivně, protože samotnému mi připadalo divné, že se nám podařilo tak rychle se ztratit.

„Půjdeme kousek zpátky, to přece není možné,“ řekla Eliška a tak jsme šli kousek zpátky. Podle mého soukromého názoru jsme tím už jen dokonali dílo zkázy, ale kdybychom to nezkusili, neměl bych do večera klid.

„Nikdy nenajdeme cestu zpátky a sežerou nás vlci,“ začala Eliška regulérně popotahovat.

„Neblázni, vlci tu ne jsou a máme kompas. Vyrážíme jedním směrem a kdyby jsme měli projít celý les, nakonec z něj vyjdeme.“ Na podobných racionálních prohlášeních je jediný problém v tom, že se zdají být dokonale racionální pouze v dobře vytopených místnostech, kde vás od okolního světa oddělují čtyři solidní zdi. Pokud něco takového prohlašujete uprostřed divočiny, většinou tomu nevěříte ani sami. Já se na Elišku radši ani pořádně nepodíval, abych neviděl, jak moc nedůvěřivě se tváří. Stačilo mi, že jsem se sám začal rozhlížet, jestli ve tmě neuvidím nízko nad zemí pár žlutých očí.

„A půjdeme na západ,“ pokusil jsem se zaplašit narůstající paniku rázným prohlášením.

A tak jsme šli.

Kolem poledne mi už nebylo absolutně jasné, jak to, že dávno ne jsme z lesa venku. Mému technickému myšlení zkrátka unikalo, jak je možné, že jsme přišli ze západu, šli jsme slabě dvě hodiny, pak jsme se na ten západ otočili, šli jsme hodiny čtyři a z lesa jsme pořád ještě nevyšli. Eliška mi cupitala po boku totálně vystrašená, nazlobená a unavená, mě začaly nepříjemně dřít boty a jedinou útěchu v naší situaci nám poskytovalo slunce, které zřejmě někde mimo les konečně vyšlo a věnovalo nám alespoň trochu tepla a světla. Na polovinu srpna to ovšem nevypadalo. Spíš na začínající zimu.

„Já už fakt nemůžu, Tibore,“ zakňourala Eliška po dalších dvou hodinách chůze mezi statnými stromy. Já byl taky na pokraji svých sil, paty jsem měl jako přejeté struhadlem a kdesi uvnitř mě narůstala panika. Být ztracen sám v hlubokém lese vždycky patřilo k mým nejhorším nočním můrám. Asi jako každého člověka závislého na civilizaci.

Složili jsme se tedy pod další smrk (já aspoň doufal, že je to jiný smrk, než ten předtím. Hrozně nerad bych chodil v kruhu) a já uvažoval, jestli mám rozložit stan. Zeptal jsem se Elišky, ale dostalo se mi odpovědi, že ona by nejradši byla z toho zatraceného lesa co nejdřív venku. Pokud možno dřív, než padne tma.

Z té představy se udělalo hodně nepříjemně i mně.

Dopřáli jsme si hodinovou pauzu, během které jsme se utěšovali výroky typu „určitě jsme za chvíli venku“ a „podle kompasu se přece nemůžeme ztratit“, a pak znovu vyrazili na západ. Já tou dobou už absolutně nevěřil na neměnnost světových stran, ale nic jiného nám nezbývalo.

Pak jsme dorazili na severní pól.

*

Nebo to tak aspoň vypadalo.

Už hodnou chvíli jsem měl pocit, že se motáme v kruhu.

Kompas sice tvrdil, že jdeme zhruba po přímce, ale mně se to nezdálo. Když jsme pak ve čtyři hodiny odpoledne kopli do konzervy od hovězího masa ve vlastní šťávě, přeběhlo mi po zádech něco strašně malinkého a přímo příšerně ledového. Tu nasládlou chuť tuhého masa jsem mezi zuby cítil ještě teď, téměř čtyři hodiny poté, co jsem maso jedl.

„A do prdele,“ neudržel jsem se, když mi malé ledové zvířátko přeběhlo vzhůru po páteři už potřetí během deseti vteřin.

„To ne,“ jen vydechla Eliška. Nic tak nekonečně zoufale ztraceného jsem už neslyšel hodně dlouho.

„Neboj se, to zvládnem,“ řekl jsem dutě a vyrazil podle kompasu na sever. Eliška mi křečovitě svírala ruku a cupitala za mnou.

Pak jsme narazili na ten zmíněný severní pól.

Samozřejmě to nebyl ten pól, který jsem znal z filmů o jeho dobývání, ten v Arktidě. Tenhle se nalézal uprostřed malého polomu a měl podobu asi třímetrového kráteru. Kráteru, ve kterém nebylo zhora nic. Kráteru, jakých jsem ve městě viděl desítky.

„Do prdele, do prdele, do prdele,“ opakoval jsem pořád dokola a za obcházení kráteru jsem sledoval, jak se střílka kompasu otáčí směrem ke středu té nehluboké díry.

„Chodili jsme v kruhu,“ sdělil jsem Elišce na rovinu a napůl se přichystal, že ji chytím do náruče, až se začne hroutit.

Nakonec to nebylo zapotřebí, i když zbledla jako stěna a viditelně se otřásla fyzickou i psychickou zimou.

„Co budeme dělat?“

„Nerad ti to říkám, ale fakt nevím,“ přiznal jsem a bylo mi skoro do breku. Jak se má člověk jako já vyznat v hlubokém lese, když mu na kompas působí bůhvíjaké vlivy. Podle lišejníku na stromech?

„Zkusíme jít podle lišejníku,“ řekl jsem, když se nedostavil lepší nápad.

Jelikož ani Eliška nepřišla s ničím lepším, šli jsme podle lišejníku.

Asi tak pět minut.

Pak lišejník tak nějak došel.

„Jestli my nemáme smůlu... „ zadíval jsem se přemýšlivě do korun stromů.

„A začíná se stmívat,“ řekla Eliška.

„O tom mi ani nemluv,“ řekl jsem já. Šero se mezi stromy začalo vkrádat už před půlhodinou a nyní to stmívání nabralo na rychlosti. Podle mého skromného odhadu bude nejpозději do dvou hodin tma jako v ranci. Uvažoval jsem, podle čeho by se dalo ještě z lesa vyjít. Napadla mě mraveniště svažující se pozvolněji k jihu, ale cestou jsme nepotkali jediného mravence. Napadla mě orientace podle kratších větví stromů, ale připadalo mi, že všechny jehličnany v okolí mají větve rozmístěny zlomyslně stejnoměrně. Také jsem si představil, že teoreticky by šlo vytyčovat si přímý směr tím způsobem, že bych si nakreslil pomyslnou přímku mezi stromem, který je blíž ke mně a stromem o něco dál, po té přímce bych šel, pak bych ji protáhl na další strom a tak pořád pryč. Teoreticky by se tak člověk měl dostat ven z lesa po nejkratší trajektorii. Teoreticky. Mně jako člověku v lese připadalo, že hustota stromů mi podobný vědecký postup zkomplikuje natolik, že chyba vytyčování mi z přímkové trajektorie udělá víceméně libovolnou křivku, po které dokážu projít les křížem krážem. A další bloudění jsme opravdu nepotřebovali.

„Co bys řekla tomu, kdybysme tu počkali do rána?“ navrhl jsem nesměle - chození jsem měl už plné zuby a uniknout před narůstající panikou do nevědomí spánku mi připadalo jako ten nejlepší nápad pod sluncem.

„Já jsem pro,“ souhlasila Eliška celkem nečekaně ochotně.

„Tak jdeme na to.“

Našli jsme místo, kde stromy nerostly tak hustě a vybalili z mého batohu stan. Nejenže byl báječně skladný, lehký a pevný, ale dal se i jednoduše složit do potřebného stavu. Nezabralo mi to ani čtvrt hodiny.

Pak jsme se oba nasoukali dovnitř, já zatáhl zip na vchodu a zjistil jsem, že stan je uvnitř nečekaně malý. Eliška mi koukala do očí z necelého metru.

„Nebude ti vadit, když se k tobě přitulím?“ zeptala se nesměle.

„Vůbec ne,“ odpověděl jsem a byla to pravda. Po celodenním pochodování temným, hrůzostrašným lesem jsem na nějakou erotiku neměl ani pomyšlení. Takže mi nemělo co vadit.

Uložili jsme se na podlažku oblečení tak, jak jsme byli. Já si dal pod hlavu vlastní batoh, Eliška se ke mně přivinula a během pěti minut začala pomalu a zhluboka dýchat. Já pro změnu nemohl usnout, ačkoli jsem byl nehezky unavený. V hlavě se mi pořád přehrávala ta nekonečná cesta mezi stále stejnými stromy, točící se střelka kompasu, díra v zemi, polámané stromy, vlhké, studené jehličí, kalné slunce...

A to už jsem spal.

*

Ráno mě probudilo lechtání Eliščiných vlasů: Jako už dlouho ne jsem si připadal krásně vyspaný. Pak jsem si uvědomil kde a v jaké situaci jsme. Rázem mě příjemná nálada po probuzení přešla.

Koukl jsem koutkem oka na Elišku, ale ta stále spala a blaženě oddechovala. Neměl jsem to srdce ji budit a tak jsem jenom tak ležel na celkem nepohodlné zemi a čekal, až se vzbudí sama od sebe. Sám jsem už znovu usnout nemohl, i když venku bylo celkem temné šero a tak bylo možné, že ještě ani nevyšlo slunce.

„Už je ráno?“ zamručela Eliška náhle a já konečně mohl pohnout zdřevěnělou rukou, na které jsem si asi celou noc ležel.

„Jo, dá se to tak říct,“ odpověděl jsem, jen jsem zahlédl hodinky. Bylo devět dopoledne.

„Já mám hlad,“ zavrňela mi Eliška do ucha a já zjistil, že pomyšlení na jídlo mi taky není nepříjemné. Vyhrabali jsme se tedy ze stanu a já rozdělal malý oheň. Jelikož jsem měl kvalitní zápalky, nebyl to takový problém. Suchých větviček bylo všude okolo dost.

Ohřáli jsme si jednu trvanlivou konzervu dohromady a mlčky jedli. Já v duchu uvažoval, jestli se nám dneska podaří vyjít z lesa, nebo narazíme na hájovnu, nebo zde bídne zhyne. Na co myslela Eliška, nevím, ale netvářila se moc šťastně. Na druhou stranu, ten zoufalý a ztracený výraz ze včerejška se jí na tváři ještě neobjevil.

Pak mě něco napadlo. Nejprve jsem si vynadal do tupců, hlupáků a idiotů, kteří nikdy neměli získat diplom a pak, když se na mě Eliška začala dívat opravdu vyděšeně, jsem se jí svěřil s tím, co mě k silné sebekritice dovedlo.

„Dneska se z lesa určitě dostaneme, Eli,“ pravil jsem pevně a vysvětlil jí, co mě včera v panice naprosto nenapadlo. Vůbec nevadí, že se v lese nachází kráter, který funguje jako obrovský kus magnetu a přitahuje nám střelku kompasu svým směrem. Nám přece stačí vzít kráter jako pomyslný sever a pak vyrazit na pomyslný jih. Tak půjdeme v podstatě rovně a časem se určitě dostaneme mimo les. Prosté, jednoduché.

„Tak půjdeme,“ prohlásil jsem, když nám v podstatně radostnější atmosféře po jídle slehlo a začal balit stan. Prozřetelně jsem si nechal návod, takže po složení stan nezabíral víc místa než před rozložením.

A pak jsme zase šli.

*

Kolem poledne mi nálada poněkud poklesla. Za tři hodiny chůze jsme se nepřiblížili okraji lesa snad ani o metr, alespoň podle toho, jak to vůkol vypadalo. Stromy a zase stromy. Ale les je možná jenom o hodně větší, než to vypadá na mapě.

Zrovna jsem přemítal, jestli nám kráter náhodou nemate i naše smysly, takže se točíme v kruhu, když se na nás konečně usmálo štěstí. I když, jak se to vezme.

Na smrkové větvi deset metrů před námi viselo něco zeleného.

Eliška na to ukázala prstem a dala si ruku na pus. Nejspíš má zrak daleko lepší, než já, protože jsem musel přijít na osm metrů; než mi došlo, na co se to vlastně dívám.

Na větvi stromu visel oběšený myslivec.

Mírně fascinován jsem došel až k oběšenci a zadíval se mu do fialové tváře s rezavým plnovousem rámujícím ústa, ze kterých visel oteklý jazyk.

„To je hnus,“ zaslechl jsem za sebou Elišku a jen tak mimochodem mě napadlo, že ta dnešní mládež nemá vůbec úctu k mrtvým. Mě osobně pan hajný vyloženě potěšil. Hlavně tím, že tu vůbec visel.

Protože kde je hajný, bude i hájovna.

Zlomyslný mozek mi sice přehrál představu, jak myslivec opouští domov, potácí se dva dny nazdařbůh lesem a pak se oběsí, ale logika říkala něco jiného. Totiž to, že člověk se věší na nejbližším stromě, když se mu zachce. A že tedy hájovna bude nedaleko.

Když jsem tuto úvahu přednesl v povzdálí postávající Elišce, rázem jí přestala mrtvola vadit.

„To máš pravdu!“ vykvikla takovým tónem, jako bych jí právě oznámil, že nám odložili pomalou a bolestivou popravu. Já se cítil podobně.

V následující půlhodině jsme velice opatrně prozkoumali blízké okolí stromu s oběšencem a nakonec objevili domek z nahrubo otesaných klád.

Málem jsem se radostí rozplakal.

*

Hájovna byla nízká, fortelná, s na první pohled bytelnými dveřmi a pevnými okenicemi. Z komína se nekouřilo, takže jsem si byl skoro stoprocentně jist, že jsme našli domov nedalekého oběšence.

„Jak se dostaneme dovnitř?“ zeptala se Eliška hlasem plným naděje. I mně se do žil vtilo nalezením příbytku tolik dobré nálady, že jsem nic nebyl ochoten vidět jako problém.

„V nejhorším případě vyrazíme dveře,“ řekl jsem ledabyle a pozorně si prohlédl myslivnu ze všech stran. Vypadala nedobytně.

„Což ovšem nebude zapotřebí,“ navázal jsem na svou předchozí větu, když jsem se zase vrátil ke dveřím a nakoukl klíčovou dírkou dovnitř. Klíč jsem v zámku neviděl.

„Ty umíš otevřít zámek kusem drátu, nebo tak něco?“ zeptala se Eliška a já zapřemýšlel, jestli to přece jenom nemám zkusit. Přece to nemůže být tak složité, když to zvládá každý kriminálník. Ale měl jsem lepší nápad a neměl jsem drát.

„To nebude nutné, stačí uvažovat logicky,“ prohlásil jsem. Eliška se na mě podívala jako na neoblíbeného učitele, ale zvyk jí nedovolil něco říct - přece jenom jsem ji ještě nikdy nenechal ve štychu.

„Podívej se na to jako Sherlock Holmes,“ pustil jsem se do vysvětlování, jak jsem byl v dobrém rozmaru, „máme tady zamčenou chatu, potřebujeme se dostat dovnitř a nemáme klíč. Zato máme nedaleko oběšeného myslivce. Co z toho plyne?“

„Že budeš muset vyrazit dveře, jestli se chceme dostat dovnitř,“ odpověděla Eliška a já si pomyslel, co že to dneska v těch školách ty děcka učí.

„Špatně,“ řekl jsem mírně „jestliže myslivec žije sám, znamená to, že sám taky zamkl. A jelikož je po smrti, můžeme myslím předpokládat, že klíč je buď někde nad dveřmi, nebo ho má ten chlap v kapse.“

Na Elišce bylo vidět, jak na ni má logika zapůsobila, ale nebyla by to ženská, kdyby se aspoň nepokusila o poslední zoufalou obranu: „A jak víš, že ten klíč nehodil někam do lesa, než se šel pověsit?“ Vzápětí trochu zbledla, když si vybavila, že mluví o někom, kdo visí pár metrů odtud.

„Pokud byl tak pořádný, že zamkl chatu, než se šel zabít, tak asi klíč nezahodil,“ rozdrtil jsem její obranu. „Pokud za sebou zamykáš, tak chceš zabránit tomu, aby ti do domu nevlezl nikdo normální cestou. Vniknutí násilím ale zabránit nemůžeš. Takže je logické zamknout a někam schovat klíč. Tak se dovnitř dostanou třeba příbuzní nebo známí, kteří o tvou skrýš vědí, ale lupiči, kteří netuší, že si dáváš klíč třeba nad dveře, musí stejně rozmlátit dveře. Jasně?“

„No jo,“ zahučela Eliška, „tak kde je podle tebe ten klíč?“

„Podíváme se,“ řekl jsem, „ty prohledej rámy oken a tak podobně, já se podívám kolem dveří.“

Jako první jsem zasařtral nad rámem dveří. Měl jsem jasnou představu, že hned po rohožce je tohle nejobvyklejší skrýš.

„Auuu, sakra práce, do hajzlu!“ zaječel jsem, když jsem prsty přejel po nějakém kovovém výstupku a vzápětí mi je přirazil nějaký drát.

„Kterej blbec dává pastičky na myši na rám dveří,“ zavrtěl jsem navztekane hlavou, když jsem se podíval, do jaké pasti jsem se to chytil. Eliška se u vzdálenějšího konce hájenky tak divně otočila, abych jí neviděl do

obličej, až jsem měl pocit, že se tam tajně chechtá. Osobně mi taky začalo cukat koutky úst, když jsem si představil, jak asi s tou pastičkou na ruce vypadám.

Mrskl jsem s ďábelským vynálezem o zem a dál prohledával spíš zrakem. Nad dveřmi jsem neobjevil nic, práh vypadal v betonovém zápraží zasazen velmi pevně, pod nohama lavičky stojící vedle dveří nebylo taky nic a zbytek byl na Elišce.

„Máš něco?“ houkl jsem na ni.

„Nic, a ty?“ dostalo se mi odpovědi.

Prohlédl jsem po Elišce všechna okna, nahlédl pod všechny květináče a ona na oplátku znovu prohmatala rám dveří (pořád jí u toho škubalo koutky úst) a podívala se všude tam, kam předtím já.

„Tak nic, horší varianta,“ prohlásil jsem, když skončilo druhé kolo prohlídky.

„Ty tam pochopitelně nemusíš,“ řekl jsem Elišce, když jí koutky pusy poklesly a vůbec poněkud zbledla v obličej.

„Aspoň si tu můžeš nechat batoh.“

Shodil jsem tedy náklad na lavici u dveří (příčemž mě napadlo, proč už jsem to neudělal dřív) a vrátil se k visícímu panu hajnému. Moc se mi do prohledávání jeho kapes nechtělo, ale neměli jsme na výběr. Tedy pokud nechci spravovat rozmlácené dveře nebo okno.

Opatrně jsem zajel rukou do všech kapes mysliveckého saka, povzdechl si, a začal prohledávat kapsy vnitřní a kapsy u košile.

„No jestli už to nebude tady, tak do kapsy u trenek mu sahat nebudu,“ řekl jsem si sám pro sebe, když jsem s výrazem znechucení zalovil v zadních kapsách myslivcových kalhot.

„Heuréka,“ vykřikl jsem vzápětí úlevně a vylovil masivní litinový klíč.

„Mám!“ volal jsem na Elišku už z dálky.

„Super!“ zahalekala mi dívka v ústretu a mě napadlo, že se to v temném lese nějak nehezky rozléhá. Budeme na to muset pamatovat a tak neřvat.

Vrazil jsem klíč do zámku a dvakrát jím otočil. Dveře se bez problémů otevřely.

„Sakra, to je den,“ zanađával jsem, když jsem škobrtl botou o nezvykle vysoký práh a málem sebou švihlo zem. Jen tak tak jsem udržel rovnováhu a jen se pořádně zapotácel. V následující pikosekundě cosi rozladěně zadrnčelo a pootevřenými dveřmi projela ve výši mé hlavy ocelová šipka. Kdybych nezakopl a otevřel dveře dokořán, prošpikovala by mi lebku skrz na skrz.

„Ani se nehni,“ zařval jsem na Elišku dosud stojící venku.

Sám jsem strnul jako vytesaný z kamene.

*

Když se po půl minutě nic nedělo, opatrně jsem do dveří strčil, připraven co nejrychleji uskočit stranou. Panty zaskřípaly, dveře se otevřely a odhalily zařízení, které mě málem připravilo o život. Na zdi byla přidělaná jakási polička s přišroubovanou kuší, které od spouště vedl ke dveřím tenký provázek. Vycvičená mysl konstruktéra mi okamžitě zobrazila, jak je nad dveřmi přidělaná kladka, přes kterou vede provázek ke hřebíku ve dveřích. Když se dveře otevřou, provázek se napne a potáhne za spoušť kuše. A udělá to přesně to, co to udělat.

Koukl jsem se opatrně nad hlavu a opravdu - byla tam kladka, byl tam i hřebík s přivázaným provázkem.

„Zůstaň zatím venku,“ zavolal jsem na Elišku a opatrně se pustil do prohlídky celé chaty. Byla tam kuchyň s krásnou kachlovou pecí, byl tam jeden pokoj, jedna ložnice a byla tam koupelna se záchodem. Dále jsem zaregistroval schody vedoucí zřejmě na půdu. Postavil jsem se zhruba doprostřed domu, odkud jsem měl výhled do všech pokojů a bedlivě si prohlížel veškeré vybavení. Po deseti minutách jsem došel k názoru, že pokud není pod peřinou v ložnici nainstalovaná mina, měl by se počet pastí vyčerpat tou jedinou kuší naproti dveřím. I když další pastičky na myši jsem prozatím nevyučoval.

„Je to dobrý, pojď opatrně dál,“ zakřičel jsem ze dveří a šel Elišce pomoci s našimi batohy.

„Tady je to hezké,“ úplně se rozzářila Eliška, když za námi zaklaply dveře.

„A to počkej, až na to pořádně uvidíme,“ řekl jsem, protože po zavření dveří bylo v domě dost velké šero. Zasařtral jsem na zdi po vypínači (zcela automaticky, a zcela nesmyslně, jedinou elektrinu široko daleko jsme si vyráběli my na dynamu) a nenahmatal naprosto nic. Zato na kuchyňském stole jsem zahlédl starodávnou petrolejku.

„Jak ono se to jenom...“ mumlal jsem a zatímco mi Eliška svítila mačkáci baterkou, snažil jsem se zapálit knot a vůbec uvést lampu v život.

Po necelých třech minutách se mi to kupodivu povedlo.

„Budiž světlo,“ pravil jsem, když se lampa rozzářila a Eliška mohla přestat mačkat páku baterky.

„Tady je to fakt hezké,“ zopakovala Eliška, když světlo ozářilo vybavení domu. Já se předtím díval jenom po nástražných systémech a tak jsem byl teď stejně příjemně překvapen jako Eliška. Na stěnách kuchyně visely krásné malované talíře, byly tam poličky s porcelánovými hrníčky, a nad pecí visely svazky sušených rostlin. Na bidle nad pecí visela i pravá peřina vycpaná husím peřím. Tedy, po pravdě řečeno, to peří jsem si jenom

představoval, ale ta peřina opravdu vypadala vyloženě přírodně, jako vytažená z mládí mé babičky, nebo dokonce její babičky.

Na stěnách pokoje trůnilo jelení paroží a dvě krásné lovecké pušky.

„To je nádhera,“ pronesl jsem posvátně, když jsem konečky prstů přešel po vyleštěné hlavni jedné z nich. Jak už jsem dlouho nestřílel, tak teď mě vyloženě popadla touha krásnou zbraň vzít a vyzkoušet. Ale na to bude dost času v dalších dnech, teď máme na práci důležitější věci.

„Já si myslím, že bychom tu mohli zůstat,“ řekl jsem Elišce a vysloužil si nechápavý pohled asi v tom smyslu, že proto jsme do lesa vůbec šli, tak proč vůbec něco tak samozřejmého říkám.

„Podívej se do ledničky a do špajzu, já se kouknu na půdu,“ řekl jsem Elišce a napadlo mě, jestli ji poslední dobou nějak moc nekomanduju. Uklidnil jsem se myšlenkou, že pusu má dost prořízlou na to, aby se sama ozvala.

Po úzkých schůdcích jsem s pistolí v ruce vystoupal na půdu - vypadalo to tam čistě, uklizeně a právoplatnému majiteli chaty to zřejmě sloužilo hlavně jako skladiště. Jen tak na první pohled jsem spatřil spoustu zajímavých věcí - staré, ale dobře udržované kolo, houpací křeslo s trochu pocuchaným výpletem, nějaké zbytky starého televizoru a tak podobně. Myslivec nespíš občas míval dlouhou chvíli. Prošel jsem se po půdě a zastavil se u řady srovnaných beden. Zapumpoval jsem rukojetí baterky a paprskem elektrického světla přešel přes etikety na bednách.

„No tohle!“ vyloženě jsem zařval. Milý pan myslivec tady měl snad deset beden velice kvalitní whisky. Jel jsem paprskem dál a narazil na další drahocenný obsah - náboje do loveckých pušek a náboje do bubínkového revolveru. Podle cedulky na krabičkách šlo o ráži pětáctýřicet magnum. Čili pořádný kapesní kanón. Umínil jsem si, že revolver musím najít a pasovat na svou osobní zbraň.

Prošel jsem zbytek půdy a nálada se mi stále zlepšovala. Nalezl jsem soupravu na čištění zbraní a dokonce i staré ohmatané manuály, podle kterých mohl naprosto nezkušený člověk pušku rozebrat do posledního šroubku a pak ji zase složit do takového stavu, jako byla před rozebráním. Jen tak namátkou jsem v jednom manuálu zalistoval a hned bylo něco chytřejší. Co teprv, až se za krásného zimního večera usadím do houpacího křesla, do sklenky si naleju whisky a knihu začnu pěkně pomalu a v klidu číst. Úplně mě ta představa uchvátila.

Dokončil jsem obhlídku půdy a vrátil se za Eliškou.

„Máme plný špazj trvanlivých potravin a piva, lednička tu není,“ informovala mě dívka a mně proletěla hlavou myšlenka, že v hájovně bez elektřiny by lednička mohla fungovat maximálně jako dekorace. Občas mi nedocházejí vyloženě jasné věci.

„Bezva, já našel náboje do zbraní a deset beden whisky,“ odpověděl jsem radši. „Takže se můžem ožrat jako prasata a vyrazit na lov.“ Vysloužil jsem si tím sice další pohrdavý pohled, ale přesně tenhle nápad ve mně bedny alkoholu těsně naskládané vedle beden munice vyvolaly. Tak jsem neodolal.

Jelikož byly teprve dvě hodiny odpoledne, měli jsme dost času pořádně si naši novou rezidenci prohlédnout. Já se zaradoval nad krásným revolverem nalezeným v šuplíku pracovního stolu, do kterého se určitě budou hodit ty náboje z půdy. Do revolveru, ne do šuplíku. Eliška měla pro změnu radost z té kachlové pece. Vždycky si prý představovala, jak se na něčem takovém spí.

„Tak to si budeš moci určitě vyzkoušet,“ potěšil jsem ji, „nocí bývají čím dál tím chladnější a když tu tak stojím, tak mi není moc teplo ani v tom, co mám na sobě. Takže budeme muset stejně topit i přes den.“

Zrak mi spočinul na hraničce dřeva vedle pece a zároveň jsem si vzpomněl na pořádnou hromadu dřeva ležící kus od chaty. Hezky vyrovnanou hromadu, zakrytou dehtovanou plachtou. O tohle se tedy starat nemusíme.

„Měli bysme najít nějakou vodu,“ připomněla Eliška další prioritu.

„Jo,“ souhlasil jsem já - z domu jsme vzali sotva čtyři litry na cestu a během bloudění jsme ji většinu vypili. A i když je to lákavé, nemůžeme pít jen pivo a whisky. I když, v největší nouzi by to nemuselo být nejnejpříjemnější možné řešení.

„Teče, to není možný,“ vykřikla Eliška, když jsem otočil vodovodním kohoutkem. Napadlo mě, že téct vodu z trubky jsem už neviděl víc než měsíc a půl. Jak rychle člověk odvykne!

„Pod chatou musí být pramen, nebo něco,“ vysvětlil jsem zázrak prýštící vody.

„Takže máme vodu, máme teplo, teď ještě něco k jídlu,“ řekla Eliška.

„Na pár dní máme ještě to, co jsme si přinesli, něco o trvanlivých potravinách jsi říkala i ty a než nám to dojde, vyrazíme na lov,“ informoval jsem ji.

„A vzpomínáš si, že bysme cestou viděli cokoli živého?“ zeptala se Eliška tak podivně zaraženě.

„No jo, nevzpomínám, ale lesní zvířata jsou plachá,“ odpověděl jsem, i když mi taky zatrnulo. Lesní zvířata jsou možná plachá, ale my neviděli jediného brouka, jediného ptáka na stromě, nezahledli jsme ani pitomou veverku. Vzpomněl jsem si na kráter z minulého dne a napadlo mě, jestli ten neznámý magnetismus, který mi přitahoval střelku magnetu, náhodou taky nevyhubil veškeré zvířectvo.

„To budem řešit, až to bude nutné,“ utnu I jsem vlastní neradostné myšlenky a rozhodl se, že zatopím. Zápalky jsem našel snadno, staré noviny byly připraveny vedle pece, našťápané dřevo jsme měli, takže za chvíli se v peci začal rozhořivat malý ohníček. Opatrně jsem přihodil větší polínka a za chvíli začalo být v hájence příjemné teplo.

„To je fajn,“ přimknula se Eliška k peci. Já se sebe shodil koženou bundu a přitáhl si k peci židli. Z dlouhého pobytu v lese jsme byli tak nějak prochladlí. Nejspíš za to mohla stejně tak fyzická zima, jako počínající hysterie a prožitý stres. Teď nám pro změnu začalo být moc příjemně. Eliška se po chvíli tulení k peci taky zbavila bundy a usadila se na lavičku. Po chvíli se přesunula tak, že se mohla přitulit ke mně na židli. Po další chvíli váhavě vstala, postavila se těsně ke mně a položila mi ruku kolem krku. Jen jsem se nahoru zvědavě podíval a nic neříkal.

Eliška si dodala odvahy a lehce se mi usadila na klíně, jako malá holka. Objal jsem ji kolem pasu a trochu ji k sobě přitiskl. Povzbuzena tímto gestem se ke mně při vinula ještě těsněji a lehce mě políbila na tvář. V té chvíli se ve mně probudil skoro dva měsíce spící muž, já ji lehce uchopil za bradu a políbil na ústa. Eliška se ke mně přimkla svým drobným pružným tělem, vášnivě opětovala polibek a začala mi rozepínat knoflíky na košili. Probuzený muž lehce smetl veškeré námitky mého svědomí, že je o třináct let mladší než já a že je to v podstatě jenom dítě v nouzi a pevně ji sevřel pevný zadeček.

Pak už si to pamatuj u jenom tak matně.

Vím jen, že svetr, který jsem Elišce věnoval, jsme mohli druhého dne vyhodit, protože by se ho nevyplatilo zašívát, a moje košile potřebovala najednou přišít pár knoflíků. Taky si vybavuju, že jsem z Elišky vidělo něco víc, než jen tu desetinu zadku, která jí každé ráno vykukovala zpod krátkého trika. Abych řekl pravdu, viděl jsem toho mnohem víc. Taky si vzpomínám, že pec, ve které se topí, při milování krásně hřeje do nahého těla. Ale víc si opravdu nevybavím, kdybyste mě zabili. Zůstal jen nádherný pocit po probuzení a nádherná, úplně nahá dívka, schoulená v mém náručí.

*

„Dneska musíme uklidit a vůbec se pořádně zabydlet,“ řekl jsem po snídani.

Eliška s plnou pusou jen souhlasně pokývala hlavou.

Prosmýčili jsme důkladně celou chatu, zjistili, co kde bývalý obyvatel má a uvažovali, co by se nám mohlo hodit. Já našel pod chatou malý, ale hluboký sklípek a v něm uskladněné různé ovoce. Hlavně hrušky a jablka.

Co se týče oblečení, měl jsem zas jednu štěstí - mrtvý lesník měl skoro stejnou postavu jako já, jen v pase bylo dost silnější. Když jsem si vzpomněl na visící mrtvolu, napadlo mě, že za ten měsíc a půl musel řádně zhubnout, když jsem si žádného extra nápadného břicha nevšiml. Což by mohlo znamenat, že neměl co jíst, nebo neměl k jídlu chuť. Podle nalezených potravin to ale bylo spíš to druhé.

Jelikož teplota přes den nevystoupila nad pět stupňů (uprostřed srpna, proboha!), topili jsme v peci i přes den. Mělo to taky tu výhodu, že naprosto odpadly starosti s vařením - stačilo postavit na pec hrnec a bylo to. Jen mně se trochu stýskalo po technické přípravě jídla pomocí svařovacích lahví.

„Co bys řekla tomu, kdybychom vyrazili na lov?“ zeptal jsem se, když nám po obědě hezky slehlo.

„Ale vždyť jsme cestou neviděli jediné zvíře,“ namítla Eliška.

„Což neznamená, že to nemůžem zkusit,“ řekl jsem já a dodal: „Neboj, teď už se neztratíme, minimálně kouř z komína nás bezpečně dovede zpátky.“ Podle toho, jak se Eliška zatvářila uvolněně, jsem přesně odhadl, co se jí honilo hlavou.

„Tak jo,“ souhlasila, „ale slib mi, že nepůjdeme daleko.“

„Slibuju.“

Sundal jsem ze stěny jednu z těch krásných loveckých pušek a zjistil, že je připravená k okamžité střelbě. Tedy, bylo potřeba ji nabít, ale jinak to byla naolejovaná zbraň pro okamžité použití, žádný zakonzervovaný exponát.

Vsunul jsem do hlavní patrony, plnou krabičku si strčil do kapsy a mohli jsme vyrazit. Pro jistotu jsem si s sebou ještě vzal chlebník s menší svačinou, ale opravdu jsem si nemyslel, že bychom se dokázali znovu ztratit.

Eliška si druhou pušku vzít odmítla - prý z něčeho takového u strejdy jednou vystřelila a týden pak měla modřinu na rameni.

„Přesně tady,“ odhrnula si svádivě triko a mně napadlo, že doma je taky krásně. Vzápětí jsem si rozkázal, že by se mnou ta mladá ženská neměla tak snadno manipulovat. Že večer na to bude času dost.

Tak jsme šli na lov.

*

V lese jsem si našel mezi stromy něco, co připomínalo jakýsi zárodek pěšinky. Rozhodl jsem se držet se toho, dokud to bude viditelné. Při troše štěstí by nás pěšinka mohla zavést ke krmelci, nebo pokud možno rovnou k posedu. Pokud v tomhle lese něco takového je, když je zvěř chráněna.

„Hele, tamhle na stromě něco je,“ vyrušila mě Eliška z rozjímání nad tím, jestli myslivci můžou mít posedy, když po zvěři nemůžou střílet.

„Co, kde?“ zeptal jsem se poněkud nejapně.

„Támhle,“ protáhla Eliška a razantně píchla prstem proti šedivé obloze.

Musel jsem použít dalekohled, abych to konečně uviděl ve vrchních větvích jedle se tak nenápadně krčila maskovaná plošina z neotesaných větví. Eliška musí mít oči jako jestřáb.

„Jak se do stanem nahoru?“ zeptala se, když jsme došli až pod posed. Oči má možná dobré, ale praktické myšlení trochu pokulhává.

„Bud' je tady někde žebřík, nebo se nahoru leze jinak,“ odpověděl jsem a pozorně se zadíval na kmen - přesně podle mého očekávání jsem našel úzké příčky přibité ke kmeni stromu. Byly tak nevýrazné, že mi nešlo do hlavy, jak se po nich dá vůbec lézt.

Po chvíli mi už bylo jasné, že se po nich leze maximálně blbě - musel jsem se jich držet co největší silou a stejně jsem měl strach, že mi každou chvíli ujedou nohy a já sletím. Zezdola jsem jenom slyšel vyděšené usykávání.

Když jsem se konečně dostal na plošinu, byl jsem celkem zpocený, i když pořád panovalo těch pět stupňů.

„Zůstaň radši dole,“ houkl jsem na Elišku a opatrně se přiblížil k okraji posedu. Celá stavba vypadala tak vachrlatě, že jsem se proklínal, že jsem sem vůbec lezl. Vždyť dole bylo taky hezky.

„To určitě, budu tvrdnout dole,“ ozvalo se mi za zády po chvíli.

Otočil jsem se na ni s úmyslem jí vynadat, ale nějak jsem. neměl to srdce, nebo co. Ono je to v podstatě jedno, když jsem nespádl já, o mnoho kilogramů těžší.

„Vidíš něco?“ zeptala se Eliška, když se při smýkala po zadku až ke mně.

„Jo. Les,“ odvětil jsem dutě.

„Ha ha,“ odvětila Eliška.

„Žádný ha ha,“ rozhlížel jsem se dál do všech stran, „před náma jsou stromy, za náma jsou stromy, vedle nás jsou taky stromy. Tamhle v dálce je město, ale odtamtud jsme přišli a vypadá to tam pořád stejně. Jinak je kolem lesa dost pusto a to je fakt všechno, co vidím. Takže z toho mám pocit, že nesedíme na posedu, ale na nějaké rozhledně.“

Jedle byla opravdu tak vysoká, že lehce převyšovala většinu stromů v okolí. Mělo to tu výhodu, že bylo vidět daleko do kraje, ale zase tu nevýhodu, že nebylo vidět, co se děje v lese. Takže k nalezení nějaké zvěře si budeme muset nalézt nějaký opravdový posed.

„Podívej se sama, já bych lezl dolů,“ navrhl jsem, když mi Eliška u ucha začala významně pokašlávat tak, že to nešlo přehlédnout. Jako by si nemohla najít vlastní dalekohled.

Těžký dalekohled putoval do útlých rukou a já se dál rozhlížel pouze neozbrojeným okem. Les vypadal i takhle z výšky vyloženě temně a nepřátelsky. Doufal jsem, že to odradí většinu kriminálníků, kteří by si třeba chtěli hrát na loupežníky. Stejně jsem si předsevzal, že kolem hájenky musím časem vybudovat nějaké ty pasti na vetřelce.

„Tak jo, lezem dolů,“ vrátila mi Eliška dalekohled, ladně se přivinula ke kmeni stromu a začala šplhat dolů. Starostlivě jsem ji sledoval, dokud nebyla na zemi a pak jsem se do slézání pustil sám. Pokud to bylo vůbec možné, tak dolů to šlo ještě hůř, než nahoru.

Pak jsme se vrátili do chaty s tím, že pro dnešek bylo objevitelských výprav až dost.

Toho večera jsme si zopakovali příjemné zážitky ze včerejška.

Kondomů máme naštěstí dost.

*

Druhého dne ráno jsem se probudil zase s tak krásným pocitem, jako dne minulého. Eliška mi jemně chrupala v náruči, pec hřála do zad a tak se není co divit, že jsme vstali až těsně před polednem.

„Dneska to tady musíme důkladně prohledat,“ prohlásil jsem po obědě, „přece není možné, aby si ten myslivec nenapsal, kde má krmelce.“

„Já bych zas řekla, že myslivec si musí pamatovat, kde co má,“ namítl Eliška.

„No dobře, ale kolik má v revíru lišek, srnek a ostatní fauny si přece nemůže pamatovat. Minimálně to někde napsané mít musí. A jestli má napsané tohle, tak nejspíš má i pár poznámek o krmelcích. A každá poznámka dobrá.“

„Tak jo, asi máš pravdu,“ neochotně připustila Eliška, „pustíme se do hledání.“

A tak jsme hledali.

Eliška prohledávala kuchyň, já zbytek domu. Nakonec jsem hledanou knihu našel v pracovním stole, ve kterém jsem včera našel ten revolver. Kniha si ležela nenápadně úplně v rohu šuplíku a tvářila se, že tam vůbec není.

Jedenadvacet kusů srnčí zvěře, padesát kusů černé zvěře, sto šedesát bažantů,“ četl jsem. V lese bylo daleko víc jedlých bytostí, než jsem si původně představoval. Zalistroval jsem v knize dál a našel další zajímavé záznamy. Myslivec sledoval počasí během celého roku, zaznamenával srážky, průměrné teploty ráno, v poledne, večer a v noci, psal si délku trvání každého dne od slunce východu do jeho západu a spoustu dalších věcí. O pár stránek dál byla dokonce velká skládací mapa velkého úseku lesa, na které se klikatily jakési čáry, u nichž byly vyvedeny jakési značky. Když jsem si zdánlivě chaotickou čmáranici prohlédl více zblízka, zjistil jsem, že zachycuje trasu zvěře, jak se jednotlivá zvířata potloukají po lese. Na jednu stranu jsem nad takovou pečlivostí zakroutil hlavou, na stranu druhou jsem byl ovšem na výsost spokojen. O to víc, že na

mapě bylo vykresleno přesně to, co jsem potřeboval. Polohy krmelců, posedů a ukrytých zásob krmení pro zvěř.

„Eliško, máme mapu,“ zahulákal jsem do kuchyně.

„Ukaž!“ přiběhla dívka a zvědavě mi nakoukla po boku do mapy.

„To si ten chlap zapisoval, jak se mu po lese toulala divoká prasata?“ zeptala se užasle, když pochopila, co znamenají zašmodrchané čáry.

„Divné, co?“ souhlasil jsem s ní.

„To jo, ale taky by mě zajímalo, jak to dělal. Přece nechodil za každým prasetem a nesypal za sebou drobečky, ne?“

„No spíš bych řekl, že to dělal podle stop,“ řekl jsem neutrálně a v koutcích úst mi škubalo. Eliška mě probodla pohledem a pak vyprskla smíchy. Nesmysly nás občas napadají oba.

„Vezmeme pušku a půjdeme se podívat na některý z těch posedů,“ prohlásil jsem, když jsem měl mapu důkladně prostudovanou.

„Tobě se fakt chce do té zimy?“ zeptala se Eliška a svůdně si dala ruce v bok. Doufám, že to na mě nebylo vidět, ale oči mi určitě trochu zazářily. Nevěřím, že bych mohl někoho milovat tolik jako Vlastu, ale skutečnost, že k Elišce cítím cosi hlubokého, už nemůžu popírat ani sám před sebou. Jestli to ještě není láska, tak za pár dnů určitě bude.

„Nechce, ale hrozně se mi chce ochutnat zas pořádný kus masa,“ zaplašil jsem romantické myšlenky myšlenkami ryze praktickými a taky hodně příjemnými.

„Představ si takovou krásnou pečínku z divočáka, nebo srnčí hřbet na brusinkách nebo bažanta na víně,“ snažil jsem se Elišku zviklat, ale tvářila se tak, jako bych jí popisoval obsah regálu v papírnictví. Tak jsem toho moudře nechal a přeřadil na vědeckou notu: „Tělo potřebuje k životu bílkoviny a těch pár konzerv s masem nám dojde co nevidět. Takže potřebujeme něco ulovit, ať chceš do zimy, nebo nechceš.“

„No tak se zas nečerti, já se jenom zeptala,“ pokrčila Eliška rezignovaně rameny a šla se ustrojit „na ven“.

Já v myslivcově skříni objevil krásné maskáčové kalhoty se spoustou kapes a zdvojenými koleny a po krátké bitvě se svědomím si je přivlastnil. Krásně izolovaly proti chladu, byly pohodlné a chvílemi jsem v nich proti zemi neviděl vlastní nohy. No skoro.

Kromě kalhot byla ve skříni i bunda stejného typu, ale já si nechal svou starou koženou. Mám ji za prvé radši, za druhé je proti chladu ještě lepší, než ta maskáčová a za třetí je hnědá a tudíž také dostatečně nenápadná na nošení v lese. Takže myslivcovu bundu dostala Eliška.

„Je mi to velký,“ brblala, když se do ní navlékla.

„Jo, ale rukávy by šly zahnout a jinak to není nijak drastické,“ prohlásil jsem já.

„No ale jak v tom vypadám!“

„Vypadáš jako správný zálesák, kterému by se pod bundu vešel párek menších divočáků,“ uklidnil jsem ji.

„Ty!“ zaútočila na mně drobnou pěstí a bunda na ní zapleskala.

Hbitě jsem uhnul, popadl ji kolem pasu a vlepil pořádnou pusu. Takovéhle jednání u ní způsobuje okamžité opadnutí agresivity a nastoluje mazlivou náladu.

„Jdeme lovit, tak přestaň rozptylovat,“ pleskl jsem ji po zadku a vymanil se z objetí.

„Lovit, lovit, chlapi se od pravěku vůbec nezměnili,“ zabručela, ale jinak už neprotestovala. Tak jsem sebral loveckou pušku (ke které jsem objevil i puškohled) a šli jsme.

*

„Podle mapy chodí divočáci přímo tudy,“ ukázal jsem na pěšinku, na které opravdu byly zřetelné stopy černé zvěře. Až se mi úplně seběhly sliny.

„Tak šup,“ popostrčil jsem Elišku na po sed, který byl tak dobře maskován mezi stromy, že bych ho byl normálně přehlédl, nemít mapu.

„Přestaň mě plácát po zadku, nebudu moct sedět,“ ohradila se šplhající Eliška, ale já ze zkušenosti věděl, že plácání po zadku má celkem ráda a že teď jenom provokuje.

Zasněně jsem ten její zadek pozoroval, dokud nezmizel na plošině posedu a pak jsem se nahoru vydrápal taky. Byl tu normální žebřík, takže to šlo o dost líp, než u včerejší plošiny, ale i tak jsem zjistil, že žebříky nejsou moje hobby. Ale nemůžu chtít, aby všude vedly normální shody, o výtahu nemluvě.

„Tak tady se hezky usadíme a budeme čekat, až nám pečínka přijde přímo pod nos,“ řekl jsem a hezky se usadil do křesla, které tam měl myslivec napevno přibité k podlaze, aby nohy nejezdily po prknech a neskřípaly.

„A to budem jenom sedět a čumět?“ zeptala se Eliška nebezpečně vysokým hlasem.

„Klidně si můžeš číst, jestli chceš, hlídat můžu sám,“ řekl jsem jí a podal jí knihu, kterou jsem prozřetelně do příručního chlebníku přibalil. Spolu se čtyřmi kolečky rýžového chleba (vypadá jako polystyrén a má tu výhodu, že neuschne jako normální chleba) a jablky.

„No a sedět budu kde?“ pokračovala Eliška ve stížnostech a já poznal, že na posed se jí opravdu jít nechtělo a nakonec šla jenom kvůli mně. Dokonce vím, proč se jí nechtělo - má z tohohle lesa strach. A já se jí

moc nedivím. Z lesa jde strach, i když si odmyslíte absentující zvěř, zapomenete na bloudění a pomínete oběšeného myslivce.

V té chvíli mě napadlo, že jsme tak trochu na toho myslivce zapomněli - při nalezení hájenky mě napadlo, že by bylo dobré jejího majitele řádně pohřbít. Jenže pak se hledal klíč a staly se další věci, takže jsem na to úplně zapomněl. Jakkoli se zdá být absurdním, že člověk zapomene na oběšence téměř před dveřmi domu, přesně takhle se to stalo. Kdyby mi to někdo vyprávěl, neuvěřím.

„Musíme pohřbít pana hajného,“ řekl jsem Elišce a úspěšně tak přerušil začínající hádku.

„Panebože, já na něj úplně zapomněla!“ vyjekla Eliška a připlácla si ruku na pusu. Když tohle dělá, připadá mi k pomilování.

„Jo, mně to povídej,“ odtušil jsem a dvorně jí nabídl místo na proutěné židli.

„Já si sednu na tohle,“ ukázal jsem na spacák v rohu a taky jsem tak učinil. Podlahu jsem přes hrubý pytel vůbec necítil a sedělo se mi ještě pohodlněji než na židli. Dolů jsem viděl perfektně a dokonce jsem zauvažoval, že si do spacáku normálně vlezou a budu pozorovat les vleže.

Nakonec jsem tak neučinil, ale jen proto, že se mě zase zmocnila nervozita a na ležení jsem neměl ani pomyšlení. Už v chatě mě napadlo, že divočák je noční zvíře a přes den ho těžko spatříme. Podle myslivcovy mapy jsme se ale nacházeli na posedu, kolem kterého chodila snad veškerá zvěř, která v lese žila. Srnky, prasata, dokonce i jezevci. My po pěti hodinách nehybnosti nespátřili ani veverku. A ačkoli jsem si na to dával pozor, tak ani jediného ptáka.

„To není normální,“ šeptala Eliška, která knihu odložila už před hodinou a půl.

„Nechci tě strašit, ale poslechni si, jaké je ticho,“ ještě jsem jí dodal.

„Já mám strach, pojďme domů,“ zaprosila najednou a udělala na mě takové psí oči, jaké umí jen mladé půvabné dívky s roztomilým kukučem.

„Neboj, Eli, jsem tu s tebou,“ objal jsem ji kolem pasu (sklouzla ke mně ze židle na spacák) a dal jí letmou pusou na tvář. Napadlo mě při tom, jestli za domov považuje naši hájovnu, nebo byt ve městě.

„Ale poslechni si, jak ten les hnusně hučí,“ zafňukala a zase očima napodobila zbité štěně.

„Les hučí, to je normální,“ poučil jsem ji a sám se v duchu otrásl - hučení lesa znělo fakt nepříjemně. Skoro jsem se začínal regulérně bát.

Původně jsem měl v úmyslu zůstat na posedu celou noc, ale Eliščiny řeči a atmosféra lesa mě tak nahlodaly, že jsem k tomu už neměl nejmenší chuti. Hned, jak se začalo stmívat, jsme slezli a vrátili se do hájovny. Bez jediného slova jsme odložili pohřbení myslivce na další den - kdybychom měli po zážitku s lesem ještě pohřbívat rozkládající se mrtvolu, asi bych se moc nevyspal. A nejen proto, že by mi Eliška řvala u ucha ze spaní hrůzou.

Povečeřeli jsme jabka a hrušky (večeře má být lehčí a konzervy si radši budeme šetřit na oběd, o necelých dvou kilech uzeneho ani nemluvě), vykoukali se v starém dřevěném škopku (dá se používat jako improvizovaný sprchový kout) a upelešili se na peci.

Pec na rozdíl od postele nevrže, i když na ní provádíte hodně divoké věci.

Před usnutím jsem si jenom tak mimochodem vybavil svoji myšlenku ohledně orgií v lese, která mě napadla při balení kondomů a od které jsem se tak razantně distancoval. Teď jsem si pomyslel cosi o odříkaném chlebu a s pocitem mírného pobavení spokojeně usnul.

*

„Píp, píp, píp,“ probralo mě ze spaní ostré elektronické pípání. Okamžitě jsem věděl, co se děje - je půlnoc a moje moderní digitálně - ručičkové hodinky mě vzbudily tak, jak jsem jim večer nařídil.

Opatrně jsem vyprostil krk z Eliščina obětí a sešoupl se s pece. Chladný vzduch mě zastudil na nahém těle. Naházel jsem na sebe šaty, zkontroloval výzbroj, popadl mačkácké baterku, pušku a batoh a vyrazil ze dveří. Neopouštěl jsem Elišku, abyste si nemysleli, jen jsem se vracel na posed. V noci mám daleko větší šanci spatřit nějaké zvíře. A myslím tím opravdu spatřit - po důkladném prozkoumání puškohledu jsem zjistil, že se dá jednoduchým cvaknutím páčkou přepnout na infra. Nemám nejmenší tušení, jaký plat dostávají myslivci, ale já bych si takovou hračku dovolit nemohl. Pokud bych za ni nechtěl vyhodit pár platů z doby, kdy jsem ještě plat dostával.

Naposled jsem zkontroloval spící Elišku a potichu se vykradl do ledové tmy venku. Měl jsem v úmyslu vrátit se ještě před rozedněním a rozhodně dřív, než se má souložnice (soupečnice?) probudí. Pro všechny případy jsem jí ale na dveře zevnitř připíchl nepřehlédnutelný vzkaz informující o místě mého plánovaného pobytu. Jistota je jistota.

Šlapal jsem stejnou stezkou, jako jsme šli včera, alespoň doufám. Nebe nade mnou bylo tak temné, že jsem skoro neviděl na krok a slabý paprsek baterky toho moc zachránit nedokázal. Přesto jsem jakýmsi zázrakem došel až ke známému posedu, i když na mě cestou málem sedla panika, že jsem se zase ztratil. Štěstí občas přeje i městským lidem, které napadne vyjít si o půlnoci do neznámého lesa.

Příčky žebříku jsem spíš nahmatával, než viděl, ale nakonec jsem se dokázal dostat až na známou plošinu a usadit se v proutěném křesle. Přes ramena jsem si přehodil tlustou chlupatou deku, o oko si opřel okulár puškohledu a pevný pohled jsem upřel na prostranství před posedem.

V duchu jsem laicky uvažovalo tom, že zvíř člověka možná cítí, ale pach z toho, jak jsem přišel k posedu, musí vyvanout maximálně během hodiny. A aby mě nějaké zvíře ucítilo ve výšce, v jaké sedím, na to vane vítr poněkud nepříznivě.

„No možná to budou spíš dvě hodiny,“ zašeptal jsem si pro sebe ve dvě v noci, když jsem na malé mýtince nespátl ani myš.

Jak čas plynul, tak jsem si v duchu trvanlivost pachu prodlužoval a citlivost zvířecího čichu úměrně tomu víc a víc zcitlivoval.

„Problém bude v něčem jiném,“ byl jsem nucen přiznat v šest ráno, kdy se do lesa začalo vkrádat kalné sluneční světlo a kolem oka jsem už určitě měl natrvalo vylišovaný kroužek od tvrdé gumy okuláru, aniž bych spatřil cokoli živého. Zadek mě od tvrdé židle už taky nepříjemně bolel.

„To přece není možný,“ uvažoval jsem a byl z celkového stavu zvíře v lese už poněkud hodně nervózní. Nabízelo se sice vysvětlení, že jsem mapu a namalované cestičky v ní pochopil úplně špatně, ale tomu jsem sám nevěřil. Posed stál přesně tam, kde jsem čekal a v mokré hlíně jsem nezřetelně zahlédl pár zvířecích stop. Nedokázal jsem sice posoudit, jak starých, ani čemu patří, ale byly tam. Takže zvířectvo tudy někdy v minulosti procházívало. A jestli nelhaly myslivcovy záznamy, tak procházívало dost často a hlavně takhle v noci a nad ránem. Z čehož plynulo, že se děje něco divného.

„Tady to asi nevyřeším,“ prohlásil jsem po krátkém dumání a jal se slézat zpátky na pevnou zem. Nohy jsem měl sice trochu zdřevěnělé, ale jinak začínám mít s lezením po žebřících docela praxi.

Neochotně se rozsvětlujícím lesem jsem se vrátil zpátky do hájovny. Celou cestu jsem napínal uši i oči, ale nezaslechl jsem nic, co by se dalo pokládat za lesní zvíře. O tom, že bych něco zahlédl, ani nemluví.

Potichoučku jsem odemkl a otevřel dveře a zjistil, že Eliška ještě spí. Stejně tiše jsem sundal, zmačkal a zastrčil do kapsy i vzkaz ze dveří.

„Ta holka spí jak dřevo,“ pomyslel jsem si a začal ze sebe sundávat i výstroj. Když se neprobudila ani poté, co jsem neopatrně klepl pažbou pušky o zeď, rozhodl jsem se, že milé děvče nemusí vědět nic a zase jsem se svlékl a vydrápал se k ní na pec. Ruku kolem svého krku jsem už neriskoval, ale jinak jsem se k Elišce zase přitulil. Během chvilky mě dokonce přemohlo nevyspání a tak jsem upadl zpátky do snů.

*

„No tak, miláčku, ty snad prospíš i oběd,“ hihňala se mi do ucha Eliška a jemně mě hladila po tváři. Vzpomněl jsem si, že miláčku mi říkala i moje manželka a taky mě napadlo, jestli jsou v tomhle všechny ženy stejné - Eliška byla už čtvrtá, která mě v životě budila lehkým hlazením po tváři. Ne; že by to bylo nepříjemné, naopak, ale jako buzení to na mě nikdy moc nefungovalo. Mnou se prostě musí zatřást nebo na mě hlasitě promluvit, či spíš zařvat. Také tentokrát mě probudilo to pronikavé hihňání a ne hlazení.

„No vždyť už vstávám,“ zabručel jsem nevrle a vyhrabal se zpod peřiny.

„Co je vůbec k obědu?“

„Čínská polévka se zamíchaným kořením a kousky ovoce, plus uzené s brambory,“ dostalo se mi vyčerpávající informace.

„To si dám líbit,“ spokojeně jsem se zašklebil a usadil se ke stolu. Radost mi kazilo pouze vědomí, že takový oběd ochutnám už jen párkrát, pokud se nám nepodaří najít v lese nějaké zvíře.

„Dneska po obědě musíme pohřbít pana myslivce,“ vzpomněl jsem si najednou a tím pádem nám poněkud zkazil požitek z oběda. Když jsem nevyspalý, moc jasně mi to neuvažuje.

Poté, co Eliška umyla nádobí a já je poutíral, jsem z půdy přinesl rýč a vypravil se ke stromu s oběšencem. Elišku jsem uklidnil, že ona u pohřbu určitě být nemusí a že pan myslivec by to určitě pochopil. Jen mě napadlo, že pořád neznáme ani jeho jméno, ani proč se zabil. Ne, že by na tom záleželo.

Za chůze jsem si pískal pohřební pochod, rýč přehozený přes rameno. Když jsem se dostal ke třetí repríze, napadlo mě, jak je možné, že už dávno nestojím u stromu a nehloubím hrob. Takhle daleko přece strom od hájovny nestál. Vrátil jsem se notný kus zpět a tiše se rozhlížel po krajině. Tělo jsem viset nikde neviděl. Pak jsem zahlédl na jednom stromě kus provazu a došlo mi, co se stalo. Tělo podlehlo už takovému stupni rozkladu, že krk nedokázal nést váhu celého těla a prostě a jednoduše se utřhl. Když jsem došel ke stromu blíž, uviděl jsem, že moje hypotéza byla správná. Myslivce ležel ve svém svátečním kabátu a kalhotách pod stromem, hlava se válela o kus dál a nad tím se v lehkém vánku houpala utažená katovská smyčka.

Převázal jsem si přes nos a ústa šátek a opatrně se nad mrtvého sklonil. Po tom, co jsem viděl ve městě po katastrofě, jsem si myslel, že jsem na mrtvé lidi dost zvyklý. Po pohledu na kazící se tělo se mi ale stejně udělalo poněkud nevolno. Přesto jsem neodvrátil zrak a pozorně si mrtvolu prohlédl. Pak mě zase obligátně zamrazilo v zádech. Jestliže necháte ležet kus kazícího se masa ve městě na chodníku, buďte si jisti, že to přivábí minimálně myši, potkany i krysy, i kdyby vám místní hygienik tvrdil, že ve městě tuto havěť vůbec nemáme. Položte-li rozkládajícího se myslivce v lese, bude po pár dnech ohlodán na kost, jelikož v lese žije daleko víc masožravých zvířat. Teď jsem nikde na odhalené kůži neviděl jedině kousnutí, jediný kousek masa nebyl odhryznut hladovějícím zvířetem. Co víc, nikde jsem nezahlédl jediného červa. Což už bylo tuplem divné.

Překonal jsem chuť utéct s vysoko položeným křikem pryč a pustil se do hloubení hrobu. Přemítal jsem přitom, co se to v lese děje. Podle absolutní absence všeho živého to vypadalo, jako by byl les postříkán nějakým jedem, či co. Ale tomuto názoru odporoval fakt, že stromy byly normálně živé a také jsme nenalezli jediné mrtvé zvíře. My s Eliškou na sobě taky nepozorovali nic zvláštního. Žádná choroba, žádná nevolnost, žádný ekzém, nic. Z téhož důvodu mi bylo divné, že by za absenci zvěře mohl ten magnetický kráter, který jsme při hledání hájovny našli. Pokud by dokázala neznámá síla zahnat všechny živočichy, od červů až po medvědy (i těch náš les pár má, tedy měl), pak by se to mělo nějak projevit i na nás. I když je možné, že člověk už má natolik otupělé instinkty, že by to na nás nepůsobilo.

Vyhloubil jsem poměrně úctyhodný hrob, aniž bych záhadu rozluštil a navlékl si gumové rukavice. Chcete-li manipulovat s několika dnů starou mrtvolou a nenakazit se nějakou nepříjemnou nemocí, jsou takové gumové rukavice pravý poklad.

„Pieta, nepieta, to je strašný smrad,“ řekl jsem myslivci nahlas, když jsem ho tahal do jámy. Původně jsem měl v úmyslu prohledat mu kapsy a z nalezených dokladů zjistit jeho jméno. Ale šaty začaly být tak nějak prosáklé čímsi nechutným, že jsem se rozhodl milého chlapíka pohřbít jako neznámého myslivce (variance na neznámého vojáka).

Když bylo v jámě tělo, s úctou jsem do ní ještě spustil hlavu a jal se hrob zasypávat. Po jeho předchozím hloubení mě trochu bolely ruce a záda, ale rozhodl jsem se celou věc dokončit bez přestávky, abych ji měl co nejdřív za sebou.

Přemístil jsem poslední lopatu hlíny na nově navršenou hromadu a ze dvou větví za pomoci svého zálesáckého nože zrobil improvizovaný kříž. Zabodl jsem jej do hlíny a pronesl pár slov: „Děkuji ti za tvůj dům a doufám, že ti nevádí, když v něm zůstaneme. První sklenku whisky vypiju na tvou památku.“ Jelikož jsem už nevěděl, co říct, dodal jsem: „Odpočívej v pokoji.“ Při pohledu na chmurně se tyčící kříž jsem ještě zadoufal, že bezejmenný hajný nebyl satanista.

Pak jsem se vrátil domů.

*

V následujících dnech se toho moc nedělo. Probral jsem s Eliškou naprostou absenci zvěře, kolem chaty nastražil pár želez, která jsem našel na půdě (hajný asi sbíral to, co sem nachystali pytláci, nebo podobné věci sám vyráběl) a doplnil je několika vlastnoručně zhotovenými samostřily. Na několik stromů jsem umístil cedule s výstrahou, aby náhodní chodci nepokračovali dál a našemu domu se vyhnuli. Za celou dobu jsme sice nespátřili jediného člověka, ale den, kdy by se nám to povedlo, by mohl být taky klidně posledním dnem našeho života. Vůbec jsem nepochybovalo tom, že z lidí se zatím stačily stát hyeny, neváhajících zabít bližního pro sáček polévky nebo kostku bujónu. S potravinami to muselo být v mnoha domácnostech velice špatné - nám začaly pomalu taky docházet. Každý den ráno jsem se starostlivě díval do špazu a sklípku a sledoval, jak nám jídlo mizí. Bojoval jsem s touhou jít navštívit nějakou vesnici a pokusit se koupit jakékoli potraviny. Ze zásob jsme měli nejvíc jablek a hrušek a i když já ovoci zrovna moc neholduji, věděl jsem, že může přijít den, kdy bych byl ochoten zaplatit za jedinou hrušku její vahou ve zlatě. A že ten den pravděpodobně přijde, jelikož zvěř se stále neobjevovala. A to už jsme prohledali poměrně velkou část lesa. Od realizace tohoto plánu mě ale zrazovala čistá logika. I když jsme v lese neviděli ani živáčka, živě jsem si představoval, jak všude po světě loupí a vraždí gangy, které začaly vznikat jen pár hodin po katastrofě. Jelikož jsme měli v chatě rádio (a myslivec měl kolo s dynamem), mohl jsem čas od času zkoušet projíždět jednotlivá vlnová pásma. Z toho faktu, že jsem nikdy nezachytil jedinou sebeslabší stanici, jsem si vyvodil, že lidská civilizace se zvrhla v nefalšované barbarství, kdy přežíval jen ten nejsilnější. Tato úvaha mě dovedla až k vybudování kruhu pastí a také mi zabránila v opuštění lesa. I kdybych nenarazil na žádnou tlupu lidí, do domku by si mě nikdo při smyslech nepustil.

Tyhle výpravy po lese byly sice většinou praktického rázu, ale taky hodně upevňovaly náš vztah. Jednoho dne jsem si uvědomil, že tu sedmnáctiletou (vlastně už skoro osmnáctiletou) dívčinu prostě a jednoduše miluji. I když jsem si myslel, že po smrti Vlasty se mi zamilovat už nikdy nepodaří a i když jsem byl přesvědčen, že černý záblesk, který tenkrát prolétl mou myslí, dokonale usmažil velkou část mé osobnosti. Hlavně ty části, které měly něco společného s mými city, svědomím a podobnými věcmi. Jak šel čas, zjišťoval jsem, že to buď nebylo tak vážné, a nebo se moje mysl pomalu dala zase dohromady. Naštěstí to nemělo vliv na moje vzpomínky - ze způsobu Vlastiny smrti a toho, co se stalo se světem, jsem se stále psychicky nehroutil, ale jak vidno ze zamilovanosti, zase začínám být normální. Což je dobré, když sdílíte útulnou chatu s přítulnou dívkou příjemných tvarů.

Jednoho dne, byly to asi dva měsíce poté, co jsme vkročili do lesa, jsme zase vyrazili dál do lesa, směrem, kterým jsme moc často nechodili. Tou dobou už jsem okolí chaty znal jako své boty a pomocí nenápadných značek na stromech jsem se byl schopen kdykoli zorientovat. Věřil jsem, že za další dva měsíce už nebudu muset dělat na stromech ani ty značky, abych poznal, kde jsem.

Jak jsem říkal, vyrazili jsme dál, než jsme byli kdý předtím. Zachumlaní do kabátů, v teplých botách - za to, že myslivec měl stejné číslo bot jako já, a že boty měl rozmanité a všechny kvalitní, jsem mu nosil co druhý den na hrob květiny. Opravdu. Elišce jsem musel boty na vhodných místech vycpat, aby v nich chodit mohla a

občas si stěžovala, že to není to pravé ořechové. Nebylo, ale určitě lepší, než mrznout v jejích botách. Koncem října už regulérně mrzlo.

Šli jsme asi tři hodiny a plánovali se za další půlhodinu otočit, když nás oba do nosů udeřil nějaký zápach. Elišku první.

„Necítíš něco, Tibore?“ zeptala se mně a tak roztomile nakrčila nos.

„Něco tu tak zkaženě smrdí,“ začichal jsem ve vzduchu. „A jde to odtamtud.“ Jelikož se nám tenčily zásoby potravin, měli jsme zaveden přidělový systém. Jinými slovy, měli jsme každým dnem k večeru tak trochu hlad. A hlad, jak známo, zostřuje smysly.

Takže jsem dokonce dokázal určit, odkud ten smrad jde.

Prodírali jsme se lesem a smrad byl čím dál tím znatelnější. Zdaleka to sice nesmrdělo nějak silně nebo pronikavě, ale specifický odér se ve vzduchu vznášel. To nebylo možno přehlédnout.

„Tam!“ ukázala najednou Eliška.

Jak jsem už říkal, má lepší oči než já. Takže jsem musel popojít ještě o kus dál, než jsem to uviděl.

„Ježíši Kriste!“ přímo jsem zařval a dal si ruku před ústa. To, co se na malé mytince před námi objevilo, by donutilo vzít jméno boží nadarmo i většího ateistu, než jsem já.

Na obrovské hromadě tam uprostřed malého paloučku ležely kosti. Desítky, stovky kostí. Kosti drobnější než prsty novorozeněte i kosti z tvora většího, než je člověk. Dlouhé kosti probodávaly hrudní koše, oční důlky se vyčítavě dívaly z lebek... a to ještě nebylo všechno. Hora kostí nebyla čistě bílá, to ani zdaleka ne. V odporně vyhlížejících chuchvalcích se na kostech sem tam nezdravě lesklo cosi zeleného, co snad před dlouhým časem bylo svaly a kůže. Bylo to jedním slovem příšerné. A neskutečné. A neskutečně příšerné.

Stál jsem na místě a snažil se ze všech sil uklidnit, abych se na místě neotočil a nerozeběhl se zpátky k hájovně, ze které bych už do konce života nevystrčil ani nos. Nakonec mi v tomto souboji napomohlo k vítězství vědomí, že všechny ty kosti patří zvířatům. Ne snad, že bych dokázal rozpoznat na pohled lidskou stehenní kost od kosti třeba srnky, ale neviděl jsem jedinou lidskou lebku.

„Fajn, uklidni se,“ šeptal jsem sám sobě. Jsou to jenom mrtvá zvířata, co si udělaly piknik a něco se jim stalo. Něco hnusného. Ale vypadá to, že už je to dlouho; tak se nemáš čeho bát.“

Když mi v tuhle chvíli Eliška nečekaně sevřela předloktí, málem jsem se znečistil.

„Tohle už mi víckrát nedělej,“ vydechl jsem.

„Promiň,“ šeptla Eliška a nespouštěla přitom oči z příšerné hromady.

Dodal jsem si odvahy, vyprostil se z jejího sevření a popošel o dva kroky blíž. Bedlivě jsem se rozhlížel, jestli neuvidím něco nebezpečného. Ale les zůstával nadále tichý a mrtvý. Až teď jsem si uvědomil, jak mrtvý.

„Nechod tam, já mám strach,“ zakňourala Eliška.

„Neboj, ta zvířata už tady leží určitě hodně dlouho,“ pokusil jsem se ji uklidnit. Kdybych se zmohl na něco hlasitějšího, než pouhé zašeptání, asi bych byl úspěšnější.

Opatrně jsem vyšel až na mytínu a když se v okolí nepohnulo skoro ani stéblo trávy, přišel jsem ještě blíž. Takhle zblízka jsem rozpoznal další detaily, ze kterých mě mocně zamrazilo v zádech. Kostry byly na hromadě naskládány takovým způsobem, že to vůbec nedávalo smysl. Představil jsem si, co by zvíř musela udělat, aby posléze z jejích kostí vznikla takováhle hromada - divoáci by museli zalézt medvědům pod břicha, srnčí zvíř by se musela usadit na medvědech a veškerá drobná zvířena by musela cíleně vyplnit každou volnou skupinku mezi těly svých větších kolegů. Jedině pak by takhle hromada mohla vzniknout přirozenou cestou. Jistě, nabízelo se jiné vysvětlení - někdo by přišel, vystřílel všechna zvířata v lese a pak je naházela na tuhle hromadu. Jenže když jsem se nad tím zamyslel, nebyl jsem si jistý, které vysvětlení je pravděpodobnější. Při opravdu detailním průzkumu té nechutné hromady jsem si totiž všiml, že se zde nachází opravdu veškerá fauna lesa - mrtvolky much tvořily malé hromádky, větší brouci tvořili hromádky větší a červů bylo tolik, že místy připomínali pokus o umělé zasněžování.

„Zbláznil jsem se já, nebo celý svět?“ zeptal jsem se sám sebe - Eliška pořád stála mezi stromy a odmítala se přiblížit.

Mně bylo z pohledu na ty kosti, hmyz a jedovatě vypadající cáry zeleného masa už tak nevolno, že jsem se radši otočil a vrátil se k ní. Ještě chvíli a celou hromadu bych dozdobil svými zvrátky.

„Co si o tom myslíš?“ zeptala se Eliška a fascinovaně a znechuceně si prohlížela hromady mrtvého masa.

„Myslím, že každou chvíli začnu řvát,“ řekl jsem popravdě a vzápětí jsem se zastyděl, že tu holku straším. „No ne, vážně, fakt nevím, co si o tom mám myslet. Ta zvířata vypadají, jako by se ze všech sil pokoušela dostat na jedno jediné místo v lese tak dlouho, dokud nepomřela hladu a žízní. A proč by to dělala, to absolutně netuším.“

„Myslíš, že tohle jsou všechna zvířata z lesa?“ zeptala se Eliška a hlas se jí třásl.

„Řekl bych, že jo. Sice jsem to nepočítal, ale hrubým odhadem bych řekl, že jich je tu přesně tolik, kolik je zaneseno v myslivcově knize.“

Eliška jen hlasitě polkla.

Toho dne jsme se do hájenky vrátili zamlklí a na obvyklou zábavu jsme nějak neměli ani pomyšlení. Jistá pragmatická část mé osobnosti tomu byla ráda - kondomy nám docházejí ještě rychleji než jídlo.

Druhého dne ráno jsem se nad včerejším objevem důkladně zamyslel. Nesnažil jsem se přijít na to, co se stalo, ani proč se to stalo, zajímaly mě jen praktické důsledky. Jestliže jsme včera viděli, co se stalo se všemi zvířaty v lese, znamená to, že nemá cenu chodit po nocích na lov a hlavně to znamená, že jsme definitivně přišli o další potenciální zdroj jídla. Což je hodně vážné.

„Nezkusíme najít něco k jídlu mimo les?“ zeptala se Eliška takovým smutným hláskem, že z toho na mně začala padat deprese.

„To bych si nechal až jako poslední možnost,“ řekl jsem chmurně. Jak už jsem říkal, z lesa bych mezi zbytky lidstva vycházel opravdu nerad.

„A co je ta předposlední?“

„No moc se v tom nevyznám,“ odpověděl jsem rozvážně, „ale v lese se dají jíst i jiné věci, než jenom zvěř. Samozřejmě houby, ale semínka ze šišek jsou prý celkem výživná, taky se dají najít nějaké kořínky a tráva vůbec...“ „Hlas se mi vytratil do ztracena, když jsem si znenadání vzpomněl na poučku o tom, že kráva se musí pást celý den, aby se nasytila. Tolik k nutriční hodnotě trávy.“

„Semínka ze šišek?“ podivila se Eliška.

„Vem to tak, že i ořech je v podstatě jádro,“ poučil jsem ji.

A tak jsme šli na sběr lesních plodin.

*

Myslím, že jsem už dřív říkal i to, že jsem v podstatě městský člověk. V současné situaci to mělo tu nevýhodu, že jsem absolutně netušil, jaké kořínky se dají jíst, kde se dají najít a jak je odlišit od těch nejedlých. V hlavě se mi převalovaly myšlenky na to, že v podstatě všechny kořínky by měly být ekvivalentní, protože kořenový systém je přece kořenový systém. Ale zase taková brambora...

Jelikož Eliška byla také městský člověk, od kterého jsem nemohl řešení tohoto problému očekávat, obrátil jsem pozornost raději k patám stromů. Podle mých nedostatečných znalostí šišky dozrávají na podzim. Takže teď by se měly dát najít pouze šišky loňské. Upřímně jsem pochyboval, že se v nějaké šišce udržela semínka tak dlouho, ale naděje umírá poslední, že.

„Tak to zkusíme, no,“ prohlásil jsem pochybovačně, když jsem na zemi spatřil první šišku. Podle očekávání byla rozevřená a podařilo se mi z ní vydolovat pouze tři semínka. Stejně pochybovačně jsem se spravedlivě rozdělil s Eliškou a úlovek ochutnal.

„Není to nejhorší,“ prohlásila dívka, když dvojici jader rozžvýkala.

„Lepší než hlad,“ souhlasil jsem já.

A tak jsme šli a sbírali šišky.

Po krátké poradě jsme se shodli na tom, že by byl nerozum vybírat jádra na místě - jenom bychom se tím zdržovali.

Oproti mým původním představám se nám batohy plnily poměrně uspokojivým tempem, takže se mi nepatrně zvedla nálada - čekal jsem, že pokud se nám podaří z lesa vytěžit materiál na jeden skromný oběd, bude to velký úspěch. Teď to vypadalo, že les toho má v zásobě víc.

„Nakonec se budeme moct na nějaké kořínky vykašlat,“ řekl jsem si spokojeně, když jsme asi hodinu po naší první šišce našli naši první houbu. Nebylo to nic extra, ale darovanému koni...

*

Toho dne jsme se vrátili do hájovny kolem poledne, vysypali batohy do velkého dřevěného škopku, střídmě poobědvali a vyrazili zase na lov. Tak dobrý pocit, jako ze sbírání potravy, jsem už dlouho neměl. Jako by mi jedna starost ubyla. Kdesi v hloubi duše mi bylo jasné, že nevyhnutelné tím jenom oddalujeme, ale to mi pro tuhle chvíli nevadilo.

I Eliška se tvářila spokojeně, očima bloudila po zemi a radovala se, když jsem prošel kolem houby či šišky, aniž bych ji viděl.

Připadal jsem si jako na nedělním výletě do lesa.

Kopec kostí jako by nikdy neexistoval.

*

Večer jsme se po večeři s velkou úlevou usadili kolem vrchovatého škopku a pustili se do vysemeňování šišek. Zisky byly průměrné, když se to tak vezme. Po dvou hodinách loupání jsme měli jednu velkou hromadu prázdných šišek, jeden prázdný škopek a jeden napůl plný hrnec semínek. Kromě toho se na stole vršila hromádka hub (docela slušná, řekl bych) a nad pecí se sušily svazky kopřiv - o těch vím, že je z nich čaj plný vitamínů, tak jsme jich natrhali slušnou otep. Dál jsme experimentálně přinesli i nějaké listí - jeden můj kamarád mi kdysi vyprávěl, že z řady listů se dá udělat poměrně snesitelný špenát. Tehdy jsem se nad tou

informací tuším znechuceně ušklíbl a přestal na to myslet. Teď bych byl hodně rád, kdybych si vzpomněl, o jakých listech se to zmiňoval. No co, vyzkoušíme, uvidíme.

„Řekl bych, že s tímhle se nějaký čas hladu bát nemusíme,“ řekl jsem spokojeně.

Eliška se jen unaveně usmála.

Té noci se nám spalo opravdu krásně.

*

Následujících pár dnů se nedělo nic zvláštního. Každý den jsme chodili po lese a sbírali veškeré požitelné věci. Já se pokusil v hájovně najít jakýkoli atlas hub a vůbec rostlin, na které bych mohl narazit a případně sníst, ale myslivec byl zřejmě takový odborník, že žádnou literaturu nepotřeboval. Já maximálně poznám jedlou houbu od jedovaté, ale tím mé znalosti požitelnosti lesa končí. Přesto jsme se po krátké debatě pustili i do sbírání kořínků. Eliška nejdřív nechtěla, že nevíme, čím se můžeme otrávit, ale já ji přesvědčil tím, že kořínky jsou jednak výživné a jednak samozřejmě vyzkoušíme, co se jíst dá a co ne. Kdysi jsem někde četl, že neznámé rostliny se testují v přírodě tak, že se nejdřív dají na nějaký čas do podpaží. Pokud se na kůži nevyskytne negativní reakce, lehce se ochutná. Pokud se nestane nic do druhého dne, je rostlina jedlá. Při aplikování téhle poučky na kořínky z českého lesa jsem se cítil poněkud trapně, ale zase je lepší se cítit trapně, než natáhnout bačkory.

Zjistil jsem, že většina kořínků se bez nesnází jíst dá, a tak jsme sem tam i hrabali v zemi. A jak šel čas, hrabali jsme čím dál víc. Náš les je sice tak rozlehlý, že se v něm dá zabloudit, ale není nevyčerpatelný. Tři týdny jsme sbírali a plenili (les je daleko požitelnější, než bych byl věřil - jíst se dají dokonce i mladé výhonky stromků, i když jsme jich nenašli zas tolik, aby to něco znamenalo), tedy sbírali jsme a plenili, až přišel okamžik, kdy jsme začali chodit ve vlastních stopách. Nebylo mi příjemně, když jsem si to uvědomil, ale utěšil jsem se představou, že jsme za tu dobu nasbírali slušné zásoby všeho jedlého, co nám les mohl poskytnout.

Improvizovaný špenát jsem si vyloženě oblíbil.

*

„Neměli bysme přece jenom vyrazit mimo les?“ zeptala se mě Eliška třetího dne poté, co jsme přestali chodit po lese, protože už jsme nenacházeli nic, co by stálo za řeč.

„To nemá cenu,“ odpověděl jsem. „Vzpomeň si, co jsme před týdnem viděli.“

Při našich toulkách lesem jsme několikrát zašli až na okraj lesa a pozorovali krajinu vůkol. Vypálené rodinné domky, pustá pole, v dálce město. To bylo všechno, co se dalo spatřit. Začátkem léta toho na polích moc nedozrává, ale doufal jsem alespoň v nezralou řepu, obilí a tak podobně. Bohužel, při průzkumu kraje dalekohledem jsem pochopil, že jestli na polích něco rostlo, tak teď je to definitivně ztraceno a že jsem měl sakra velké štěstí, že mě nenapadlo shánět na nich požitatiny dřív. To o štěstí mi prolétlo hlavou ve chvíli, kdy jsem spatřil uprostřed zorané půdy nenápadnou mrtvolu. Nebyl jsem si na tu dálku jistý, ale vypadalo to, že má půlku hlavy pryč. Mohl jsem pochopitelně jen hádat, ale představivost mi vykreslila scénu, ve které místní sedlák bránil svůj jediný zdroj obživy před hladovými nájezdníky. Doufal jsem, že mám moc bujnou představivost, ale obrázek se mi zahnat nepodařilo.

Eliška si teď vzpomněla, jak moc ji ten obraz zkázy civilizace vylekal (i já jsem pohledu na zničené město celkem odvykl a to připomenutí reality opravdu nebylo příjemné) a o cestě mimo les už nepadlo ani slovo.

*

Nahromaděné produkty lesa stačily přesně na dva další týdny poté, co jsme les kompletně vysbírali. V neděli odpoledne jsme napůl snědli poslední sáčkovou polévku zahuštěnou nadrobno nasekanými šiškovými semínky a toho dne večer i poslední zavařeninu z bohaté myslivcovy spíže. Což znamenalo, že nám zůstala bedna jablek ve sklípku, dvě hrušky a sušené kopřivy. Pak zůstanou jedinými potravinami v celém lese pouze lahve s whisky. I když jsme si skoro každý večer zpřijemnilili touto krásně se lesknoucí tekutinou, pořád nám zbývaly slušné zásoby. Jestliže nadejde den, kdy budeme muset zemřít hladu, můžeme umřít opilí takovým způsobem, že nám to bude úplně jedno. Chabá útěcha.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Eliška za týden, když byla z hrušek jen blednoucí vzpomínka a jablek zbylo přesně pět. Jestli každý den sníme dohromady jedno, budeme v sobotu totálně bez jídla.

„Nevím, nevím, nevím,“ zopakoval jsem důrazně, protože Eliška se mě na tohle poslední dobou ptala čím dál častěji a za noci, kdy jsem se probouzel s kručícím žaludkem, jsem si stejnou otázku v duchu pokládal i já.

„Ale no tak, něco vymyslíme,“ přivinul jsem ji k sobě, když to začalo vypadat, že se rozpláče. Ucítil jsem, jak jí vystupují žebra a jak má lícni kosti daleko ostřejší, než dřív. Já taky nevypadal zrovna nejlíp. Uvědomil jsem si, že Eliška i přes kritickou situaci nepropadá panice, nekřičí, nehádá se, není hysterická. Jen se ke mně odevzdaně přitulí. Kdybych si měl vybrat jedinou vlastnost, pro kterou ji miluji, bylo by to tohle. Ten vyrovnaný klid.

*

Do soboty jsme snědli poslední jablko a já nevymyslel zhola nic. Jen jsem zavedl povinné pití alkoholu i přes den. Ne jsem si tím jistý, ale alkohol přece v sobě musí mít nějaké ty kalorie, ne?

*

V úterý jsem se vzbudil hladý a s pocitem, že se mi na tvář tiskne něco hodně horkého. Neochotně jsem otevřel oči a zjistil, že je to Eliščino čelo. Při tisku jsem na něj dlaň a kdesi v žaludku mě bodlo leknutím - Eliška přímo hořela.

Sesul jsem se z pece a vystrachal teploměr. Když jsem ho zasunul do dívčina podpaží, modlil jsem se, ať rtuť nevyleze přes osmatřicítku. Maximálně devětatřicítku, byl jsem ochoten ustoupit.

Když jsem teploměr po pěti minutách vyndal, zalil mě ledový pot. Rtuť se leskla u čísla čtyřicet jedna a já se snažil přesvědčit vlastní oči, že nesahá ještě kousek výš. Co jsem věděl z medicíny, tak dvaatřicet stupňů horečky je pro člověka smrtelných.

Vyhublýma rukama jsem na sebe naházal oblečení a jal se horečně prohrabávat lékárníčku. Myslivec byl svědomitý muž, takže měl léků dostatečné množství. Teď jsem mu za to byl daleko vděčnější, než svého času za boty.

Rozmíchal jsem ve studené vodě dva prášky proti chřipce, aspirin, tabletu šumivých vitamínů a pokusil se Elišku probudit. Když jsem s ní třásl asi pět minut, otevřela neochotně oči. Nebyl jsem si jistý, jestli mě vůbec poznala, ale to teď nebylo důležité.

„Tohle musíš vypít,“ řekl jsem co nejzřetelněji a strčil jí sklenici před obličej.

Panenky se jí nepatrně zúžily, ale stejně jsem měl pocit, že podávanou sklenici nějak nevnímá. Že blouzní a že to je jen začátek. Že mi umře.

Nalil jsem ji tekutinu opatrně do pusy a byl vděčný i za to, že všechno nateklo tam, kam mělo.

Pak jsem ji zabalil do peřiny a na čelo přiložil ledový obklad. Pak jsem nějak nevěděl, jak dál.

Bylo mi jasné, že Eliška onemocněla z hladu. Už týdný jsme se pořádně nenajedli a dívka to nesla hůř než já, i když jsem jí nutil větší porce. Když je tělo slabé, je daleko náchylnější k nemoci a stačí lehké nastydnutí. Sice jsme se do lesa vypravovali řádně oblečení, ale zřejmě to nestačilo. Nebo ve zbytku města řádí chřipková epidemie a bacil se vzduchem dostal až sem. Nebo se stalo něco jiného. Na tom nezáleží. Jediné, co je důležité, je záchrana Eliščina života. A mně bylo jasné, že na to nebudou stačit veškeré prášky, co jich v lékárně je, pokud tělo nedostane živiny.

Takovou situaci bych opravdu nepřál nejhoršímu nepříteli. Proseděl jsem u Elišky půl hodiny a sledoval, jak jí horečka ustupuje a jak se jejího vyhublého těla zmocňuje zimnice. Celou dobu jsem přemýšlel, co dělat a nic mě nenapadalo. Když se Eliška přestala třepat a teplota jí znovu začala nehezky stoupat, strčil jsem jí do pusy další tabletu mírnící bolest a horečku a rozhodl se k zoufalému činu.

Navlékl jsem na sebe maskáče, čepici a boty, popadl pušku a vyšel do lesa.

Přinesu něco k jídlu, kdybych kvůli tomu měl zabít každého, koho potkám. Druhou ženu, kterou miluji, mi krutý osud nevezme.

*

Za dobu, kterou jsme v lese prožili, jsme samozřejmě našli cestu z lesa a já ji pečlivě zakreslil do myslivcovy mapy. Teď jsem měl mapu složenou v kapse a s pohledem upřeným do spadaneho jehličí jsem se ubíral přímo k městu. Tam a zpátky mi to bude trvat přesně pět hodin ostré chůze, šest až sedm, jestli jídlo neseženu rychle. Za tu dobu může Elišce vyskočit teplota tak, že to její mozek nevydrží a ona umře. S touto vědomostí rezonující mi v hlavě velkou silou jsem šel stále rychleji, až jsem skoro běžel. Přes panující mráz mi po čele tekla pot a třásl jsem se jako v horečce. Napadlo mě, jestli jsem taky nemocný, nebo jsem jenom slabý z hladu. V současné chvíli jsem si nemohl dovolit ani slabost, ani nemoc. Nesmím se zastavit, nesmím si odpočinout a určitě nesmím padnout k zemi kvůli nějaké horečce. Nic mě nesmí zastavit.

Sotva jsem si tohle řekl, snesla se k zemi první sněhová vločka.

Zaťal jsem zuby a pokusil se vyrazit ještě rychleji. Nešlo to. Naštěstí sníh, ač padající hustě, mezi stromy na zem moc nepadal. Kdybych se měl prodírat ještě závějemi, asi bych to nezvládl.

Po plánovaných dvou hodinách jsem vyšel poprvé po dvou měsících z lesa. Sípavě jsem dýchal, košili jsem měl propocenou skrz na skrz a začala se do mě dávat zima. Po předešlém horečnatém pocení to nebylo nic příjemného.

Povolil jsem si pětiminutovou přestávku na odpočinek, kdy jsem se usilovným hlubokým dýcháním snažil rozehnat černá kola tančící mi před očima a pak jsem vyrazil přes louku směrem k městu.

Už z dálky bylo vidět, že město se tak trochu změnilo, aspoň pokud si pamatuju. Vypadalo to, že je v něm míň domů a celé vůbec působilo na pohled dalekohledem špinavěji a zuboženěji, než když jsme odcházeli. Bylo mi to jedno, hlavně, když seženu jídlo.

Odhodlaně jsem šlapal po pěšině ztrácející se pod několika centimetry sněhu (sníh padal neuvěřitelně hustě, město v dálce jsem teď už spíš jen tušil než viděl) a snažil se vymyslet, co udělám, až tam dojdou. Kam jen se dá jít pro kousek jídla? Do obchodních domů? Do velkoskladů? Do obchodů? Byl jsem si jistý, že tyhle možnosti už dávno padly, jak se obyvatel města zmocnil hlad.

Dřív, než jsem mohl problém rozlousknout, mi kolem levého ucha něco tlumeně hvízdlo.

Veden pudem sebezáchovy jsem sebou práskl do sněhu a málem si vyrazil dech. Druhé hvízdnutí se ozvalo těsně nad mou hlavou.

Přiložil jsem si k očím dalekohled a přes hustou stěnu padajícího sněhu se snažil zahlédnout, odkud se po mně střílí. Protože ta hvízdnutí nemohla být ničím jiným, než kulkami z lovecké pušky. Nejspíš podobné té, kterou jsem vláčel s sebou.

Nejdřív jsem viděl jenom poletující tučné vložky, ale pak jsem přece jen zahlédl něco tmavšího. Zaostřil jsem a spatřil, že sleduju něco podobného, jako malý stanový tábor. Což je možná trochu silný výraz. Stany byly pouze tři, byly postaveny v kruhu (trojúhelníku) a uprostřed hořelo pomalu uhasínající ohniště. Kromě toho jsem neviděl nic. Pak se proti tmavému pozadí jednoho ze stanů slabounce zablesklo a kdesi napravo ode mě zase cosi hodně tlumeně probzučelo.

„Tak on po mně někdo střílí...“ řekl jsem si pro sebe a sáhl pro pušku. To mu trpět nebude.

Přiložil jsem si zaměřovač k oku, přepnul na infra a všechno rázem zmizelo v inkoustově modré tmě. Jen ohniště oranžově plápolalo a před jedním ze stanů vystála ležící světle zelená postava se žlutooranžovým obličejem, ke kterému měla přiloženu pušku stejné barvy, jako byl studený sníh okolo.

Pro jistotu jsem se pokusil vmáčknout ještě hlouběji do země, na které jsem ležel a pečlivě zamířil muži na obličej.

Vydechl jsem a jemně zatlačil na spoušť.

Puška mě kopl do ramene, muž mi zmizel ze zorného pole a do uší mě bodlo hlasité prásknutí.

Když jsem dostal chlapíka zase do zaměřovače, zjistil jsem, že nemá obličej, puška leží bez užitku vedle něj a on sám nějak začíná v infračerveném pásmu tmavnout. Pak se ze stanu vyhnuli další lidé. A všichni měli pušky.

Zapřemýšlel jsem, jestli nemám filmově zařvat, aby odhodili zbraně, ale nepřišlo mi to jako dobrý nápad. První z nich už přikládal pušku k líci a jakousi náhodou mířil přímo na mně. Tak jsem mu poslal mozek vstříc špinavému městu. Nevím, jestli jsem to už říkal, ale tahle puška je jedna z nejvyšších sériově vyráběných zbraní a já jsem býval celkem dobrý střelec.

Takže i třetímu člověku jsem provětral hlavu dřív, než po mně stačil vypálit.

Následujících deset minut jsem ležel na zemi, nechal na sebe padat sníh a bedlivě jsem pozoroval okolí, jestli se odněkud ještě někdo nevynoří. Nevynořil a mnou začala lomcovat taková zimnice, že bych už nebyl schopen trefit ani dveře od stodoly.

Tak jsem vstal a pokud možno co nejrychleji vyrazil ke stanům. Když jsem byl vzdálen asi deset metrů, přehodil jsem si řemen pušky přes rameno a zpoza opasku vydoloval pistoli pana Vokrouhlíka. Na menší vzdálenosti je použitelnější.

Opatrně jsem vešel mezi stany a každým okamžikem čekal buď vlastní zhroucení (takhle blbě mi snad ještě nikdy nebylo), nebo přepadení ze zálohy. Nic z toho se nedostavilo, ale minimálně II toho zhroucení jsem si byl jist, že přijít musí.

Pak se ze stanu vlevo ozval jakýsi zvuk.

Bleskově jsem na stan namířil, ale nestřílel jsem. Vlastně ani nevím proč, klidně jsem mohl dostat do břicha pár zásahů z brokovnice, přes tenké plátno jsem určitě musel být skvěle viditelný.

Ani po této bleskové úvaze jsem nevystřelil a místo toho opatrně rozhrnul vchod stanu.

Na tlustých dekách tam seděla malá holčička, snad pětiletá, poulila na mě velké černé oči a něco bublala. Když jsem si přivykl na vnitřní přítomnost, došlo mi, proč bublá. Na krku měla velkou řeznou ránu, ze které pomalu vytékala krev. Jelikož rána byla v místě, kde bývá hlavní tepna, znamenalo to, že krev musela téct už tak dlouho, že jí teď zkrátka není dost na to, aby dokázala normálně stříkat. Pak jsem si všiml velkého kuchyňského nože s čepelí od krve a pak něčeho, čemu jsem nejdřív nevěřil. Na zemi vedle děvčete ležel velký otřískaný kastrol plný jakési tmavé tekutiny, ze které stoupala pára. Fascinovaně jsem přistoupil blíž, pistoli nesmyslně mířící na děvčátko a podíval jsem se do hrnce z blízka. Byl do poloviny plný krve.

Než jsem si stačil cokoli pomyslet, nebo snad dokonce něco říct, dítě obrátilo oči v sloup, převrátilo se na bok a umřelo.

V následujících pěti minutách jsem nepřetržitě zvracel do hasnoucího ohniště.

Pak jsem si otřel ústa, zastrčil pistoli zpátky za opasek a důkladně prohlédl mrtvoly, které jsem vlastnoručně vyrobil.

Byli to cikáni, odění do všemožné směsice hadrů a oblečení a všichni byli naprosto mrtví. Jelikož ani jeden z nich neměl kompletní hlavu, bylo to nad slunce jasnější.

Měl jsem v úmyslu okamžitě odejít, ale při pohledu na vzdálené město jsem nějak nabyl dojmu, že tolik sil už nemám. Vzápětí mě napadlo, že by stejně nemělo cenu tam chodit. Před pěti minutami jsem si na vlastní oči ověřil, že veškeré jídlo došlo už před delší dobou. Proč by jinak někdo chytal do hrnce na vaření krev

malého dítěte? A proč by jinak z ohniště, do kterého jsem nazvracel jen žaludeční šťávy, koukaly ohořelé konce lidských kostí?

S podivnou prázdnotou uvnitř jsem se usadil do sněhu a koukal, jak svět mizí pod příkrovy bílého nadělení. Přemýšlel jsem, že z některých lidí se zřejmě staly hyeny a z jiných potrava. A jen tak mimochodem mě napadlo, že před malou chvílí jsem se málem sám stal adeptem na pořádnou pečení. Pak mě napadlo ještě něco.

Nebyla to příjemná myšlenka. Byla o jídle.

A o přežití.

A lidskosti.

Zkoumavě jsem se zahleděl na mladíka, který po mně stihl třikrát vystřelit, než mu obličej rozmaširovala kulka z lovecké pušky. Vypadal statně, svalnatě. Požitelně.

Když jsem mu loveckým nožem odpreparovával levou nohu, nevířil mi myslí černý záblesk bořící zdi přičetnosti. Neuchechtával jsem se a mysl mi neklouzala do hlubin šílenství. Měl jsem sice trochu horečku a nepřípadal jsem si v takové duševní kondici jako normálně, ale jinak jsem vše prováděl s chladnou pragmatičností. Když jsem zapáchil čepelí nože v kloubu a uslyšel suché lupnutí, měl jsem před očima Elišku umírající hlady a sám sebe, jak se nad ní bezmocně skláním a dívám se, jak v horečkách umírá. Když jsem si z jednoho stanu půjčoval deku a nohu do ní balil, viděl jsem se, jak hloubím mělký hrob a vysílen hladem se do něj snažím Elišku odtáhnout. Když jsem se otočil směrem k lesu a uříznutou nohu táhl v dece za sebou, viděl jsem sám sebe, jak padám do otevřeného hrobu a pomalu, v bezvědomí umrzám.

To jsem nemohl dopustit za žádnou cenu.

Vyrazil jsem zpátky k naší chatě a doufal, že se domů dostanu dřív, než omdlím a zmrznu a dřív, než Eliška podlehne horečce.

*

Nakonec jsem se domů dostal. Sice jsem si nebyl jistý, jestli jsem byl celou cestu při vědomí, ani jak jsem dokázal udržet směr, ale to nebylo důležité. To podstatné, to jediné, na čem záleželo, byla Eliška, chraptivě oddechující pod peřinou na peci. Oddechující, tedy živá.

Shodil jsem kabát a pušku na zem a vrhl se k peci. Postavil jsem na ni dvoulitrový hrnec vody a doufal, že se voda uvaří co nejrychleji. Ze šuplíku jsem vytáhl malou, ale ostrou sekerku a pustil se do zpracovávání přinesené kořisti. Nahrubo jsem osekával prsty na nohou, zadoufal v základní hygienické návyky a odsekl chodidlo v kotníku. Jelikož se mi všechno začalo nějak vzdalovat a zase přibližovat, stáhl jsem narychlo kůži, rozsekal nohu na kousky i s kostmi a hodil to všechno do hrnce. Pak jsem do sebe naházel pár tablet. Jelikož jsem si jich vzal tolik, zabraly celkem rychle a mně se poněkud rozjasnilo v hlavě. Do vroucí vody jsem nasypal sůl, pepř a nějaké další koření, přidal hrst sušených kopřiv, přikryl hrnec pokličkou a nechal to vařit.

Vyšplhal jsem se za Eliškou na pec a zděsil se nad jejím vzhledem. Půl dne v horečce jí změnilo obličej na zpocenou vychrtlou masku s tmavými kruhy pod očima. Přiložil jsem jí ruku na čelo a málem se spálil.

Teploměr v takové situaci postrádal smysl, hodnota z něj odečtená by mě maximálně vydělala ještě víc. Kdybych mohl být víc vyděšený.

Nebyl jsem si jistý, jestli mám, ale po krátkém zaváhání jsem Elišce strčil do pusy další aspirin a za ním ještě jednu tabletku. Takzvanou posilující, z tuby, u které měl myslivec nápis „jen na předpis“. Nevěděl jsem přesně, co tabletky dělají, ale jestli Eliška něco potřebovala, tak posílit. Jistě, bylo riziko cpát neznámé tablety do umírající podvyživené holky, ale jestli do ní chci dostat výživný vývar, musím j i přivést k vědomí. Což se mi zatím nepovedlo.

Než se z hrnce začala linout libá vůně, převlékl jsem se do suchého a propocené oblečení jsem dal sušit na šňůru visící nad pecí. Po procházce lesem s lidskou nohou v závěsu jsem byl tak vyčerpaný, že jsem mokrou košili na šňůru skoro nezvedl. Neuvěřitelné.

Pak jsem se zhroutil na lavici, poslouchal, jak voda bublá a snažil se neusnout únavou.

„To musí stačit,“ prohlásil jsem po hodině vaření, když maso získalo typickou barvu vařeného masa a polévka voněla tak, že mi žaludek málem vyskočil z krku a vrhl se do hrnce.

Nalil jsem dva vrchovaté talíře, jeden nechal chladnout na stole a s druhým jsem se vyškrábal k Eliščinu loži. Vypadala o něco lépe, než před chvílí, ale stále nebyla při vědomí.

„Eliško, vzbud se, musíš jíst,“ lehce jsem j i popleskával po tvářích. Vystouplé lícní kosti skoro řezaly do dlaní.

Ve chvíli, kdy jsem už skoro propadl beznaději, se Eliška konečně probudila.

„Tiborku, nebud mě, chci spát. jsem strašně unavená.“

„Máme jídlo, uvidíš, jak ti to pomůže,“ skoro jsem se rozplakal úlevou.

Ve stavu, v jakém byla, se dala Eliška k jídlu přimět celkem snadno. Opatrně jsem jí do pusy strkal jednu lžící polévky za druhou a přemýšlel, kolik toho mám do ní dostat. Po tak dlouhé hladovce by žaludek nemusel větší porci jídla zvládnout. Přes tuto logickou úvahu jsem do Elišky vyprázdnil celý talíř, než jsem si další krmení zakázal.

„A teď spi,“ pohládl jsem ji po čele, natřepal polštář a přisunul peřinu až k bradě. Možná se ve mně probudil optimista, ale zdálo se mi, že Eliška vypadá o něco líp. Jako by už z polykání vývaru načerpala síly. Jestli tomu tak skutečně je, poznám asi až k večeru.

Zatím jsem se tedy sesul z pece a zasedl ke stolu nad vlastní talíř polévky.

Pořád se z ní kouřilo a pořád kouzelně voněla. Na rozdíl od Elišky jsem ale věděl, z čeho polévka pochází, tak jsem nad talířem chvíli váhal, i když mi žaludek zpíval serenády a svíraly jej mocné křeče.

„Ale co, ne jsem rasista,“ prohlásil jsem nakonec a pustil se do polévky.

Byla vážně skvělá.

*

K večeru se stav nás obou rapidně zlepšil. Elišce se do tváří vrátila barva, horečka jí klesla na skvělých devětatřicet a už jen neklidně spala, místo toho, aby upadala do bezvědomí. Já se cítil daleko líp a vysloveně jsem toužil po dlouhém vydatném spánku. Nejdřív jsem ale do Elišky dostal další talíř polévky a zbytek dojedl sám. Ohřívaná byla snad ještě lepší.

Pak jsem si ustlal na lavici před pecí, abych Elišku netísnil a propadl se do hlubokého spánku, který nebyl rušen jediným snem.

*

Druhého dne ráno mi bylo skvěle. Záda z tvrdé lavice sice trochu bolela, ale to nevadí.

Dřív, než se Eliška vzbudí, jsem začal připravovat další hrnc polévky. Nechtěl jsem ji probudit ranami sekerou, takže jsem z lýtka uřízl pořádný kus masa, nakrájel jej na malé proužky a naházal ho do vody. Napadlo mě, že k obědu by mohl být řízek nebo něco podobného a dochutil vodu s masem kořením. Škoda, že nemáme ani kousek nějaké normální zeleniny, jen sušené kopřivy. Věřil jsem, že cikánská polévka by tím získala ještě o stupeň lepší chuť. Nevadí, nemůžeme mít všechno.

Jelikož moje milovaná stále ještě spala, pustil jsem se do zpracovávání masa. Časem j í budu muset prozradit, kde jsem maso vzal, ale dokud je vyhublá na kost a k smrti zesláblá, nemůžu potřebovat, aby začala odmítat jediné jídlo, které máme. Jako krycí historku jsem vymyslel zdivočelého psa, kterého jsem zastřelil kousek od města. Předpokládal jsem, že psí maso Eliška nikdy stejně jako já nejedla a tak nepozná rozdíl. Že nepozná podle chuti lidské maso, o tom jsem nepochyboval.

„To nám na pár dnů musí vydržet,“ zaradoval jsem se potichu, když se na mycí lince přede mnou nakupila slušná hromádka všemožného masa. Narovnal jsem to do sklípku, ve kterém hezky mrzlo a vrátil se k vaření. Už to začínalo vonět.

Probudil jsem Elišku, nacpal do ní vrchovatý talíř té dobroty (málem překousla lžící) a pak ještě jeden. Pak jsem jí dal další dva aspiríny a nechal ji spát. Horečka klesla na osmatřicet a dívka vypadala jako tlustější verze svého včerejšího já. Sice vím, že nemohla tak rychle přibrat na váze, ale iluze to byla krásná.

„Já se od těch kamen snad nehnu,“ prohlásil jsem znechuceně, když jsem se projedl až na dno hrnce.

Zbytek dopoledne jsem věnoval nabývání ztracených sil. Jen tak pro zábavu jsem si rozebral pistol i Eliščin revolver a důkladně obě zbraně vyčistil a namazal. Potom jsem vyčistil i pušku. Pak byl čas na oběd.

Při představě dobrého přírodního řízku se o mě pokoušel orgasmus a taky jsem soudil, že Eliščin žaludek by už měl být dostatečně vzpamatovaný na to, aby nějakou tužší stravu přijal. Tak jsem se vrátil do sklípku, vybral tam dva pořádné fláky masa (chlapec měl silná, svalnatá stehna) a lehce je potrápil na rozpáleném oleji, jen tak s grilovacím kořením.

„Jé, tady to krásně voní,“ probralo to i Elišku.

„Že jo?“ souhlasil jsem a maso zručně otočil.

„Jé, řízky, kde jsi vzal maso?“

„Máš něco proti psům?“ zeptal jsem se opatrně.

„Jak proti psům?“ nechápala Eliška.

Pak už ano.

„To byla polívka ze psa?“ vyletěla jí ruka v známém gestu k puse.

„Zaútočil na mě kousek od města a vypadal celkem dobře, a nic jiného nemáme,“ odrecitoval jsem naučenou historku a díval se, jak to Eliška vezme.

„Všechno se má prý vyzkoušet,“ pokrčila rezignovaně rameny a mlsně si prohlédla jeden z prskajících řízků. Napadlo mě, že jí tuhle větu budu muset připomenout, až jí prozradím, co to jedla doopravdy.

*

Tři dny na to byla Eliška zdravá jako řípa, já se cítil zase při síle a cikánská noha ve sklípku se zredukovala na polovinu. Neodbytně se mi vtírala představa tří zastřelených lidí ležících kousek od lesa. Kdybych je do hájovny přitáhl všechny, měli bychom vystaráno na dost dlouho. Ale pokud nechci někde po lese klopýtat tajně v noci, měl bych Elišce prozradit, co jsme to vlastně jedli.

Odhodlal jsem se k tomu takhle v sobotu, dvě hodiny po obědě. To už nehrozilo, že dívka oběd vyzvrací.

„Eliško, přemýšlela jsi někdy o ceně přežití?“ začal jsem tak nenápadně.

„Jak to myslíš?“ upřela na mně ty svoje kukadla.

„No například v situaci, ve které jsme byli. Kdybys měla na výběr mezi smrtí hladem a sněžením třeba člověka. Co bys udělala?“

Eliška někdy chápe nechutně rychle.

„To nebyl pes, že ne?“ zařvala takovým hlasem, až jsem nadskočil.

„Nebyl, no,“ řekl jsem defenzivně.

Následovala smršť nadávek, pokus o okamžitý odchod z chaty, létaly nějaké talíře, padly nějaké ty facky. Bylo tam taky hodně řečí o odpovědnosti za milovanou bytost (z mé strany) a mluvilo se i o úchylech a nemocných lidech (z její strany).

„Měl jsem strach, že mi umřeš, co jsem měl dělat!“ řval jsem přes dvě místnosti, z bezpečného úkrytu za gaučem. Porcelánové talíře mohou i zabíjet.

„Donutíš mě sníst člověka!“ zaječela Eliška a mrštila dalším talířem. Myslivec se určitě musel obrátit v hrobě.

„Nemohl jsem se dívat, jak mi umíráš, udělal bych cokoli, abych tomu zabránil,“ zaječel jsem a skrčil se v předtuše další miniatury UFO.

Nepřiletěla.

K Eliščiným uším konečně proniklo, co jí to říkám. Že jsem zabil a použil na jídlo člověka jen kvůli ní. Kvůli tomu, že ji miluju. Ženy jsou divná stvoření.

„Já tě taky miluju,“ padla mi do náručí bytost, která mě před chvílí chtěla zabít jídelním náčiním. Teď mě objímala, jako by ze mně chtěla vymáčkat život a její slzy mi promáčely košili až na holou kůži.

Láskyplně jsem ji hladil po vlasech a přemýšlel, kdy asi bude nejlepší okamžik informovat ji o další zásobě masa zbytečně mrznoucí v otevřené krajině.

Rozhodl jsem se vybalit to hned. Rozumně jsem zamlčel to malé podříznuté dítě (Eliška by si mohla myslet, že jsme se snížili na stejnou úroveň, jako ti lidé, co dokázali něco takového udělat malému dítěti) a věcně jí popsal, co se stalo. Po předchozí smršti to vzala tak rozumně a logicky, až mě to samotného překvapilo.

„Když už jsou mrtví, a fakt neexistuje jiné jídlo...“ prohlásila rezignovaně a já snesl z půdy saně, oblékl se, vyzbrojil se a vyrazil pro „zásoby“. Eliška zůstala doma.

K cikánskému táboru jsem dorazil, aniž bych potkal jediného živáčka. Stejně tak v táboře samém to vypadalo stejně, jako když jsem jej s nohou v dece opouštěl. Jen bylo vše zakryté takovou vrstvou sněhu, že jsem to málem minul. Naštěstí jsem si nevzal sněžnice, které jsem na půdě taky zahlédl, tak jsem šel maximálně pomalu a měl dost času koukat po krajině.

Mrtvoly jsem našel metodou pokusného hrabání ve sněhu a naložil je všechny tři na sáně. Sice trochu praštěly, ale to nevadí. Ani na okamžik jsem nezavažovalo tom, že bychom snědli i to malé dítě. Naopak jsem přemýšlel, že by neškodil malý hrob, ale ve zmrzlé půdě bych dokázal vyrobit díru jediné s pomocí dynamitu, tak jsem od nápadu upustil. Jestli někdy přijde oteplení, mohu dítě pohřbit pak.

Stejně jsem ještě prolezl všechny tři promrzlé stany, jestli nenajdu něco užitečného. Našel jsem.

Bednu zmrzlých brambor, bednu zmrzlé zeleniny a pár mrazem puklých lahví alkoholu. Hlavou se mi mihla otázka, kde cikáni sehnali zeleninu, brambory a alkohol a napadlo mě nechutné, ale zřejmě pravdivé vysvětlení - úroveň společnosti klesla už k takovému stádiu, kdy se lovili lidi na maso a se sedláky se maso vyměňovalo za zeleninu. Po přestálém hladovění jsem to, byť nerad, chápal. Ale dobře mi z toho nebylo.

Přihodil jsem bedny se zeleninou na sáně, přidal tři lovecké pušky a zapráhl se do saní.

„Panebože, to je tíha,“ vydechl jsem, když rříi podjely nohy a sáně se nehnuly ani o milimetr. Bylo třeba do nich řádně zatlačit, pak se do nich opřít zleva, pak zprava, pak se znovu zapráhnout do vleku a teprve pak se neochotně rozjely. Zřejmě za tu krátkou chvíli přimrzly k zemi. Mráz byl v posledních dnech opravdu silný - rtuť teploměru běžně klesala k mínus patnácti i přes den, a co se dělo v noci, to jsem radši nezkoumal.

Když jsem dotáhl saně až k lesu, nepřipadal mi mráz tak strašný - spíš jsem se zase slušně potil.

Po jehličí to naštěstí klouzalo o něco líp, takže jsem náklad nakonec dotáhl až domů.

Nechal jsem Elišku uložit bedny se zeleninou (měla z nich stejnou radost jako já) a sám venku odstrojil, svlékl a naporcoval všechny tři cikány. Byli zmrzlí na kost, tak jsem porcování omezil na hrubou práci se sekerou. Hlavy jsem odnesl poměrně daleko do lesa, vysekal v promrzlé zemi mělkou díru a nacpal je tam. Nemám rád, když na mě z talíře něco kouká a na Elišku by to taky nemuselo mít blahodárný vliv.

Pak jsem se vrátil, nanosil maso do sklípku a v následujících dnech nás strach o jídlo nemusel trápit.

*

Samozřejmě, že časem se problémy s jídlem vyskytly znovu. Každé zásoby jednou dojdou. Ale to už jsme byli na kanibalismus natolik přivyklí, že jsem prostě vzal pušku a vyrazil zase směrem k městu. Slunce mi rudě svítilo na cestu, od pusy šla ve dvacetistupňovém mrazu pára a do zmrzlého sněhu se skoro nebořily nohy.

Cestou jsem uvažoval, že tentokrát zřejmě nebudu mít takové „štěstí“, aby po mně nejdřív někdo vystřelil a já mohl jídlo získat v sebeobraně. Tentokrát to bude asi chladnokrevná vražda. Toto pomyšlení mě naprosto

netěšilo, ale i když jsem o tom často přemýšlel, nic jiného mě nenapadlo. Mohl bych se sice pokusit o výměnu něčeho za zeleninu, jako to udělali ti naši cikáni, ale za prvé bych nejdřív musel něco mít na výměnu a za druhé bych musel vědět, kde to vyměnit. Takže tahle možnost padala.

O pěstování čehokoli se dalo touto dobou už navíc velmi úspěšně pochybovat, takže výměnný obchod možná definitivně padl. Možná vzkvele zase příští rok na podzim, pokud vůbec přijde takové počasí, které umožní něčemu růst. Vzhledem k tomu, jak matně slunce svítilo, jsem pochyboval i o tom. Sluneční paprsky na tváři skoro vůbec nehřály a mráz byl každým dnem větší a větší. Minulou noc bylo na teploměru mínus třicet a to ještě nebyl únor, ve kterém bývaly i v normálních dobách dvacetistupňové mrazy.

Prošel jsem kolem místa, kde jsem pod sněhem tušil tři stany a tělo malé holčičky a mířil dál směrem k městu. V dálce jsem tušil vypálené trosky rodinných domků a jelikož se z nich dávno nekouřilo, nechoval jsem se dvakrát opatrně. Žádný číhající ostřelovač by v tomhle počasí nevydržel bez ohně tak dlouho, aby se mu vyplatilo usídlit se v ohořelých ruinách.

Přesto jsem se přikrčil a vzdálené vypálené domky nejdřív důkladně prohlédl z dálky infrahledem pušky. Přesně, jak jsem předpokládal - jen studená tmavá modř.

Když v dálce vyrostlo město natolik, že jsem poměrně jasně začal rozeznávat jednotlivé domy, celý postup s infrahledem jsem zopakoval. Krajní domy byly podle přístroje opuštěné, ale čert tomu věř. Nějak se mi nezdálo, že by město totálně vyhynulo, i když teď to tak rozhodně vypadalo.

„Možná se lidi přesídlili spíš do centra okrajové části,“ zamumlal jsem si nezřetelně pod namrzlé vousy. Být na jejich místě, taky bych nezůstal hned na kraji města, kde by mě ve vlastním bytě mohl bez problémů z dálky někdo ulovit.

Někdo, jako třeba teď já.

Sakra.

Šel jsem dál a bojoval s touhou se otočit a vrátit se zpátky do útulné hájovny. Jenže masa jsme měli sotva na týden, takže jsem se popral s instinktem a rázoval si to dál.

Za slabou půlhodinku jsem vstoupil mezi první domy.

*

Město se za dobu mé nepřítomnosti hodně změnilo. Rozbitá okna nevlídně zírala do kraje jako mrtvé oční důlky, silnice byly až na pár zrezivělých a zavátých aut prázdné a domy vůbec vypadaly jako několik let opuštěné. Dýchala z nich vyloženě smrt.

Snažil jsem se udělat se co nejmenším, protože jsem té opuštěnosti pořád nevěřil a v zátylku mě hřál laserový paprsek zaměřovače, který jsem si představoval zářit z každého okna, od kterého jsem právě odvrátil zrak.

Nejhorší byla ale ta absence jakékoli živé bytosti. Sníh vířil v opuštěných ulicích, vítr hvízdal a mráz zalézal až do morku kostí.

„Já snad půjdu k sobě domů,“ řekl jsem si polohlasně a myslel to skoro vážně. Pokud sousedi náhodou odolali pokušení a nevlezli do bytu, mohl bych doma najít ještě pár sáčkových polévek a několik balíčků špaget a možná i nějakou tu krabici rýže. Při našem spěšném odchodu jsme rozhodně nemohli pobrat všechno jídlo. A teď by se nám rozhodně hodilo. Představil jsem si cikánskou pečení s rýží a v žaludku mi zakručelo. Zároveň mě napadlo, že můj život se poslední dobou točí hlavně kolem jídla.

A sexu.

Nějak takhle musel žít i pračlověk.

Zabočil jsem kolem polorozbořeného domova duchodců a při zdech domů se opravdu vydal k domovu. Když už nic jiného, aspoň zjistím, jak dopadli sousedi. Hlavou mi proběhla taková nenápadná vzpomínka na protivnou paní Vonáskovou. Z té by byla pečínka!

O pár metrů dál se moje myšlenky začaly najednou ubírat zcela jiným směrem.

To jsem za dalším rohem spatřil první skupinu lidí po mnoha týdnech.

A radost jsem z toho rozhodně neměl.

„Támhle,“ zařval jeden z lidí, které jsem spatřil.

Já zauvažoval, jestli nemám začít rovnou střílet (vím, že bych jich pár dostal), ale tento nápad jsem potlačil. Musím se alespoň pokusit o nějakou formu komunikace. Taková informace o nynějším fungování společnosti by byla k nezaplacení.

Informaci jsem dostal, jen jsem předchozí myšlenku dokončil.

Jeden z chlapíků strhl s ramene pušku a než jsem stačil zareagovat, vystřelil.

A trefil se.

V jedné chvíli jsem stál uprostřed ulice a jako ve zpomaleném filmu sledoval, jak muž sahá po zbrani, míří jí na mě a pálí. To vše v rozmezí několika málo okamžiků.

V dalším okamžiku mě přímo do prsou nakopl rozzuřený kůň, nohy se mi odlepily od země, až vyletěly vločky zmrzlého sněhu a vzápětí jsem dopadl s roztaženými rukama na záda. Pušku jsem ale nepustil.

Jakoby z dálky jsem poslouchal, jak se ke mně blíží opatrné kroky. Sluch mi fungoval tak, jako by zvuky přicházely z nějakého dlouhého tunelu. Napadlo mě, jestli to nebude ten pověsný tunel, kterým lidé odcházejí na věčnost.

„To se zas nažerem,“ zaslechl jsem nad sebou chraplavý hlas a napadlo mě, že na jídlo se dneska myslí především.

„Jo, parádní úlovek,“ prohlásil druhý hlas, který pro změnu zněl, jako by procházel přes totálně ucpaný nos.

Pak se nade mnou ti pánové sklonili a jeden z nich, ošklivý vousáč v špinavé beranici, mi chtěl zřejmě zkontrolovat puls.

Špatný nápad.

Bleskurychlým pohybem jsem se mu zakousl do ruky a nakopl ho rovnou mezi nohy, když nade mnou stál tak hezky rozkročen. Vím, nevypadá to jako nic moc, ale když máte vlastní prsty v zubech někoho ležícího na zemi, těžko se narovnáte. A přesně to mi umožnilo vytáhnout zpoza opasku pistoli, nasázet dvě rány do břicha nade mnou a prostřelit pár kolen v dohledu.

Pak jsem stisk zubů povolil a vyšvihl se na nohy.

Právě včas, abych pohlédl do hlavně jakési staříčké brokovnice.

Instinktivně jsem sebou práskl zpátky do sněhu a smršť broků mi pocuchala kožíšek beranice.

No skoro.

Ještě než jsem dopadl, vykopla mi pistole v ruce třikrát.

Majitel brokovnice se roztočil jako káča a jeho vlastní zbraň vypálila z druhé hlavně a připravila o obličej jeho kolegu po mé levé ruce.

Takže zbývali tři.

Odkulil jsem se stranou, kdyby po mně ještě někdo chtěl střílet a znovu se vyšvihl na nohy.

„Tak a teď si popovídáme,“ použil jsem hlášku z bůhvíjakého filmu a zamířil na chlapíka uprostřed. Držel v ruce cosi jako oštěp a jen překvapeně otvíral ústa. Šla mu z nich pára a pomalu mu začínal omrzat jazyk. Jeho překvapení jsem přičítal tomu faktu, že jsem na něj mířil pistolí, ač jsem před malou chvilí schytl do hrudního koše přímý zásah z lovecké pušky. Což bývá ve většině případů smrtelné. Pokud si ovšem pod bundu nepřivážete litinový plát ze starých myslivcových kamen, jako jsem to udělal v hájovně já. Sledovat staré westerny a počítat s nejhorším se někdy vyloženě vyplácí.

„Jestli mi odpovíte na mé otázky, nechám vás odejít,“ řekl jsem. „Jestli ne, budu mít jídlo na zimu.“

Jeden z mužů mi chtěl zřejmě říct něco nehezkého, ale podíval jsem se na něj takovým způsobem, že si to rozmyslel. Možná to ale nebylo přímo tím pohledem, ale tím, že jsem jej na něj vrhl přes mušku automatické pistole. Nevím.

„Takže, první otázka: Kde se tady dá sehnat nějaké jídlo?“

„Jídlo?“ vyvalil oči chlapík uprostřed. Dolní polovinu obličeje měl zabalenou v rudé šále, která mu absolutně neladila se zeleným hubertusem a bílými vlněnými rukavicemi. ° dámské kožešinové čepici ani nemluví. Chlap ke své garderóbě zřejmě musel přijít v nějakém vyrabovaném supermarketu. Kdo pozdě chodí...

„Jo, jídlo,“ odpověděl jsem „jakékoli. Maso, ovoce, trvanlivé potraviny. Cokoli.“

„Vy jste asi z daleka,“ tak opatrně řekl chlapík nejvíc vpravo. Potěšilo mě, že mi vyká. Pokud vám někdo vyká, asi na vás nechystá v návalu adrenalinu žádný úskok.

„Z daleka,“ přikývl jsem, „ale vraťme se k vám. Přezili jste přibližně čtyři měsíce od katastrofy, takže jste museli něco jíst. Chci vědět co, a kde jste to sehnali.“

„My jsme lovci,“ pokrčil rameny ten vlevo, „všichni jsou lovci.“ Řekl to takovým věčným tónem, až mě zamrazilo.

„To chcete říct, že nikdo v okolí neprodává žádné potraviny, které hned na začátku třeba nakradl v supermarketu, nebo vojenském skladu?“ zeptal jsem se poněkud zklamaně. I když, možná ne zklamaně. Spíš tak nějak ztraceně a zoufale. Jestli se lidi uchýlili ke globálnímu kanibalismu, pak je s civilizací a lidstvem vůbec absolutní konec. Sežereme se navzájem.

„O nikom takovém nevíme. Nikdo takový není. To bysme věděli,“ odpověděl chlapík v dámské čepici, jako by něco vysvětloval malému dítěti. Kdybych mu nemířil do pravého oka pistolí velké ráže, asi by se s vysvětlováním tak nenamáhal.

„A co ti lidi v barácích okolo,“ nedal jsem pokoj, „přece se každé ráno neseberou a nejdou se navzájem zabíjet?“ Samotnému mi moje otázky začaly připadat poněkud komické. Nebo spíš tragikomické.

„Lidi?“ Chlap vlevo vypadal, že upřímně nechápe, o čem to mluvím.

„Nájemníci, obyvatelé bytů,“ napověděl jsem mu a žaludek se mi při tom vysvětlování tak nějak stahoval špatným tušením.

„Ale ti tu přece dávno ne jsou. Buď se z nich stali lovci, nebo jídlo,“ vysvětlil mi chlapík napravo a neubrnil se u toho nepřijemnému uchechtnutí. Neubrnil se i přesto, že do oka jsem občas zamířil i jemu.

Mohl jsem se ještě zeptat na podrobnosti toho, co se v uplynulých týdnech a měsících ve městě dělo, ale nějak se mi nechtělo. Nechtěl jsem poslouchat, jak gangy „lovců“ obléhají domy, aby posléze vytáhli vyhladovělé a žízní polomrtvé obyvatele ven a nadělali z nich přírodní řízky. Nechtěl jsem slyšet, jak mladší a silnější obyvatelé bytů dobývali byty sousední, aby z nich získali nejdřív jídlo a pak i původní majitele potravin.

Nechtěl jsem to poslouchat, protože přesně před tím jsme s Eliškou utekli do lesa. Tehdy to byla jen jedna z možností, teď strohá realita.

„Tak jo, můžete jít,“ řekl jsem trojici stojící přede mnou. „Jestli se pokusíte jít za mnou, dopadnete hůř, než on,“ ukázal jsem na jejich kolegu - toho, který si za stálého skučení svíral prostřelená kolena.

Pak najednou zaskučelo ještě něco.

Mně kolem hlavy.

*

„A do prdele,“ řekl jsem tak věcně, když se omítka nejbližšího domu rozprskla pod zásahem kulky, která mi těsně minula hlavu. Periferním viděním jsem zahlédl, jak se na nás řítí další tlupa „lovců“. Co na nás. Na mě.

Periferní vidění mám celkem dobré. Takže jsem v tom jediném pohledu zjistil, že tlupa má poněkud víc členů, než mám já nábojů v pistoli. I kdyby jen tak stáli, nehýbali se a nestříleli po mně.

Což stříleli.

Sehnul jsem se právě včas, aby mi další kulka znovu načechlala kožich na beranici a pak už jsem utíkal. Běžet prostředkem silnice se rovnalo sebevraždě, takže jsem se vrhl rovnou do vchodu nejbližšího domu. Jestli budu mít štěstí, podaří se mi proběhnout sklepy a utéct nějakým vytlučeným oknem. Pokud pronásledovatelé nebudou mít dost rozumu nebo času, aby dům obklíčili a využili své početní převahy. Pokud jsou to opravdu zkušené lovci, mohlo by je něco takového napadnout.

Proskočil jsem mezi zrezivělými veřejemi a vrhl se po schodech rovnou do sklepa. Než jsem na těch zledovatělých schodech uklouzl, stačil jsem ještě zahlédnout, že dveře bytů v přízemí jsou rozštípané a doširoka otevřené.

Pak jsem po zadku sjel osm schodů a práskl sebou na slabou vrstvu sněhu ve sklepní chodbě. Nemít na sobě tolik zimního oblečení, měl jsem kostrč na kusy.

Takhle jsem se jenom s heknutím vyšvihl na nohy, tentokrát ze sedu, místo z lehu a skočil dál do chodby. Pronásledovatelé z dálky sice ještě nedoběhli na takovou vzdálenost, aby mě ve sklepní chodbě měli na dostřel, ale jejich kolegové, se kterými jsem konverzoval, se asi zmocnili zbraní těch kolegů, se kterými jsem si povídal prostřednictvím pistole. Což nebylo dobré.

Podlaha chodby byla namrzlá a klouzala, takže jsem se občas musel chytit ledové stěny, abych sebou neprásklo zem. Všechny sklepy byly kupodivu zavřené a zamčené, jak jsem zjistil, když jsem chytil náhodně za pár klik. Tak trochu mě to překvapilo, počítal bych s tím, že sklepy se stanou poslední výspou zoufalých nájemníků. Možná je ale sklep nepříjemně špatně bránitelná prostora. Nevím. Sám jsem se nechystal ve sklepech zabarikádovat, ale chtěl jsem přes nějaké sklepní okénko nepozorovaně proklouznout ven z domu, dřív než ho lovci obklíčí.

Když se v chodbě náhle setmělo, instinkt mi zavelel otočit se a vypálit ve směru, odkud jsem přiběhl. Měl pravdu, ten instinkt. Zařvalo to odtamtud, tlumeně to žuchlo a v chodbě se zase rozsvětlo, jak se chlap stínící venkovní světlo poroučel k zemi.

Ramenem jsem vyrazil dveře spojující sklepní chodbu jednoho vchodu se sklepní chodbou druhého vchodu a ani nezpomalil. Jen jsem tak letmo poděkoval štěstí, že povolilo chatrné dřevo kolem zámku a ne moje rameno. Podle bolesti, která mi z ramene vystřelila, to bylo jen tak tak.

„Teď, nebo nikdy,“ pomyslel jsem si ve chvíli, kdy se rozdělovací dveře setrvačností zase zavřely a skryly mě tak před pohledem dalšího pronásledovatele, který se objevil na konci chodby.

Opačným ramenem, než předtím, jsem vrazil do dveří nejbližšího sklepa.

Uniklo mi tiché zaskučení, jak jsem si nejspíš našlápl nějakou kost, dveře zaprašely a už jsem vpadl do sklepa. Za dřevěnými lajkami tam rezivělo staré haraburdí, kupily se noviny určené do sběru a zahlédl jsem i prázdné police, na kterých se zřejmě ve šťastnějších dobách řadily vedle sebe sklenice kompotů, zavařenin, nakládaných okurek a podobných věcí, které se dají nacpat do zavařovacích sklenic a uložit do sklepa na horší časy. Až mi v břiše zakručelo.

Na kulinářské představy jsem ovšem neměl rozhodně čas. Z chodby jsem zaslechl štekavé rozkazy, jak zřejmě šéf bandy rozhodoval, kdo kam půjde a co udělá.

Zrak mi padl na tmavý obdélník skla v protější stěně - bylo to klasické sklepní okénko zvenku zaváté sněhem, kterým bych se měl s trochou štěstí protáhnout i v tolika vrstvách oblečení, co jich na sobě mám.

Pažbou pistole jsem rozbil sklo a očekával, že se dovnitř nahrne sníh. Když se na podlahu vysypalo pouze to sklo, napomenul jsem se, že sníh je ztuhlý tak, že se absolutně nesype.

Popadl jsem starou židli stojící v koutě a vrazil ji pod kliku dveří. Nemůže lovec zdržet nadlouho, ale i pár vteřin může stačit na to, abych unikl do bezpečí. Abych unikl upečení na rožni.

Rukama jsem rozhrnul tuhý sníh a začal se škrábat okýnkem ven. Jelikož bylo poměrně vysoko a nebylo o co se zapřít nohama, nešlo to zrovna snadno. Ale strach o život tak nějak zlepšuje gymnastické schopnosti.

Když jsem okýnkem protáhl hrud, opřel jsem se rukama o zeď domu a víceméně jen jejich silou se z okýnka vyprostil. Právě v okamžiku, kdy židle ve sklepech práskla o podlahu a dveře se rozletěly.

Prudce jsem se vrhl stranou a sníh vedle mě explodoval, jak jím projela kulka z lovecké pušky. Ten sníh. byl přibližně v místech, kde jsem měl ještě před okamžikem zadek.

Řekl jsem si, že tak by to rozhodně nešlo a naslepo vypálil do sklepa zbytek zásobníku. Kdybych byl na místě toho ve sklepě, přinutila by mě taková palba buď hledat útočiště v chodbě, nebo padnout na podlahu a nechat mozek chladnout na nejbližší zdi.

Nestaral jsem se o to, kterou z možností si zvolil milý lovec a vyrazil našikmo od domu. Měl jsem v plánu doběhnout k dalšímu domu, co nejrychleji se dostat za roh, pak proběhnout okolo městského úřadu, ztratit se v podchodu, prokličkovat mezi vypálenými obchody, trochu si zaběhat na volném prostranství, minout spálené rodinné domky, přeběhnout pastviny, zmizet v lese, zabouchnout za sebou dveře hájovny, hodit sebou na pec a zbytek dne se z ní ani nehnout.

Místo toho najednou zpoza rohu domu vyběhlo pět lidí se zbraněmi v rukou a evidentně nepřátelskými úmysly.

To nepřátelství jsem vycítil z toho, že mě jeden z nich na deset metrů střelil do ramene.

Tak vysoko litinový plát nesáhá.

Střela se mnou zatočila o třistašedesát stupňů a vrhla mě na zeď domu, z jehož sklepa jsem se právě vynořil. Při té otočce jsem zahlédl, že hrubá omítka je čerstvě ohozená nějakou krví. Zřejmě tou, která mi vystříkla z ramene.

Narazil jsem zády do zdi a pomalu po ní začal sjíždět na zem.

Kupodivu jsem necítil žádnou bolest, jen mi z prstů vyletěla pistole a ruku jsem cítil jako úplně mrtvou. Nedokázal jsem ani sevřít pěst.

Dosedl jsem zadkem na zem a cítil se najednou strašně slabý. Jako by litinový plát vážil tunu.

Pokusil jsem se sáhnout pod kabát pro myslivcův velkorážní revolver, který jsem nosil jako záložní zbraň, ale ruka byla tak těžká, že jsem ji ani neuzvedl. Že bych v ní udržel i revolver, kdybych se k němu nakrásně dostal, byla čirá utopie.

Mysl mi začala pomalu plavat v jakési kašovité hm?tě a já věděl, že jestli do té kaše spadnu, bude to to poslední, co na tomto světě udělám. Tedy předtím, než projdu trávícím traktem lidí kteří se ke mně blížili.

Viděl jsem, jak na mně míří pětice zbraní, od automatických pistolí přes brokovnice, až k podobné lovecké pusce, jako jsem měl já. Jaká teď ležela neúčinně dva metry ode mě.

„Doufám, že budeš mít dobrý maso, hajzle,“ řekl jeden z těch mužů, když došli pomalým, rozvázným krokem až ke mně. To už jsem vnímal přes tak hustou kaši, že jsem nebyl schopen říci, jestli je to jeden z těch, se kterými jsem mluvil, nebo je to někdo cizí. Jako by to nebylo jedno.

Chlap pozvedl pravačku s glockem (to jsem kupodivu poznal) a namířil mi do obličeje.

Moje poslední myšlenka patřila Elišce.

Tedy poslední před tím, než se objevily ty záblesky.

*

Zpočátku (během první sekundy) jsem si myslel, že je to předzvěst blížící se smrti, následek těžkého zranění, nebo něco podobného. Pak (na začátku druhé sekundy) záblesky zmohutněly do jasů slunce za dřívějších dob a já musel zavřít oči, abych jasné světlo vydržel. Než jsem tak učinil, zahlédl jsem, jak si lovci zakrývají obličeje, takže jsem došel k závěru, že světelné výbuchy objevující se jen tak ve vzduchu nevidím jenom já. Vzhledem k tomu, jak rychle se všechno dělo, je možné, že mi ta myšlenka přišla na mysl daleko později.

Za zavřenýma očima jsem nejdřív viděl, jak cosi rudě bliká. Vzápětí přešla rudá do oranžové a pak do žluté. Pak mi světlo začalo vadit i za zavřenýma očima. Pokusil jsem se zakrýt si oči rukou, ale nějak jsem na to neměl dost síly. Když jsem se pokusil zvednout zdravou ruku, zaslechl jsem, jak někdo v mé blízkosti zachrčel bolestí. Nejspíš jsem to byl já.

Pak jsem začal rvát. Ne ale kvůli ruce, kvůli světlu. Bylo mi, jako bych zíral otevřenýma očima do slunce ze vzdálenosti půl metru. Příšerně to bolelo, ale víc než bolest, mě ohromovalo pomyšlení, že tak intenzivní světlo mi může navždy přivodit slepotu. A že v postapokalyptickém světě slepeckého psa neseženu. Možná tak jako kulinářský výstřelek.

Po maličké chvilce jsem zaslechl, jak začínají ječet i muži stojící kolem mě. Do jejich řevu se mísilo tlumené cvakání zbraní dopadajících do zmrzlého sněhu. Napadlo mě, že před oslepujícím světlem zřejmě dostatečně nechrání ani ruce přitisknuté na oči. Vzápětí mě napadlo, jaký je to nesmysl ruku přece neprozárí světlo žádné intenzity. Rozhodně ne tak, aby člověka se zavřenýma očima oslňovalo. Ale zase na druhou stranu, já řval bolestí i přes to, že jsem měl oči pevně zavřené a měl jsem nasazené své věrné sluneční brýle, bez kterých na zasněžené pláň nevycházím ani za obvyklého zarudlého světla.

Pak jsem najednou zjistil, že žádné sluneční brýle nepotřebuju.

A nikdy už potřebovat nebudu.

Že jsem prostě oslepl.

Hrůzu této myšlenky zmírnil jen fakt, že to najednou přestalo bolet. Jako bych byl v jednom okamžiku ponořen do sklenice plné bolesti, abych v okamžiku následujícím byl prudce vytažen na nádherný čistý vzduch, ve kterém se bolest okamžitě vypařuje.

Pak jsem zaslechl podivné zvuky, skoro by se vlastně dalo říct, že to byl zvuk jeden. Znělo to, jako by najednou někdo seskočil s nějaké plošiny do zmrzlého sněhu. Jako by těch seskočivších lidí bylo víc. Asi tak dvacet.

Ještě dřív, než jsem si plně uvědomil, že nevidím, promluvily v mém okolí jakési cizí hlasy nějakou cizí řečí. Stačil jsem si ještě uvědomit, že mi to zní jako hodně zrychlená a zkomolená angličtina a že nikdo z lovců na znalce jazyků nevypadá (nevypadal), když mě do hrudi udeřila jakási žhavá síla a já ztratil vědomí. Poslední, co jsem si zapamatoval, byl podivný zvuk. Jako by někdo střílel z paprskometu ve starém sci-fi filmu.

Otrok

Nevím, kde jsem. Nevím, co se se mnou děje. Vím jen, že jsem stále slepý, do zad mě studí něco rovného a hladkého, a že se nemůžu ani hnout. Ne, že bych byl tak slabý, nebo to bylo kvůli zranění, to ne. Prostě nemůžu hnout ani prstem u nohy, nemůžu ani zamrkat, nemůžu pohnout rty. Nic. Je mi příjemně teplo a cítím, že na sobě nemám šaty. V dané situaci je mi to úplně jedno. Mozkem se mi pomalu propaluje hrůza z neznámého a fakt, že jsem přišel o zrak. Ještě si uvědomuj u, že prostřelené rameno vůbec necítím. Že vlastně necítím nic jiného, než chladivou desku, na které zřejmě ležím.

„Možná je to jenom sen,“ napadlo mě vzápětí. „Možná je to všechno jenom sen, ze kterého se za chvíli probudím. Určitě. Za chvíli mě vzbudí Vlasta, abych šel na pracovní úřad, já se cestou schválně podívám na nebe a zjistím, že vypadá jako úplně normální nebe, že na něm ne jsou žádné světelné body. Vystojím si frontu ke zrudlé slečince v boxu, hezky se na ni usměj u a pak půjdu na sociálku. I tam budu na každého milý. Pak zajdu na pivo, kde na mě už určitě bude čekat Martin. Pokecáme, popijeme. A na cestě domů se možná zajdu podívat do cukrárny poblíž železářství, jenom abych viděl, že Elišku jsem si vymyslel. Jasně, už slyším, jak Vlasta jde.“

Umínil jsem si, že jí dneska koupím něco hezkého, i když nám shodou náhod nepoteče voda. A že ji políbím. A že si uděláme hezký večer.

„A tu pusu dostaneš hned a pořádnou,“ řekl jsem si ještě v duchu a stejně tak v duchu jsem se usmál. Z představy, že všechno, co jsem prožil za poslední dlouhé měsíce, je jen sen, se mi chtělo tančit radostí.

Pak se někde po mé levici otevřely dveře.

Fakt, že zajely do stěny s tichým zasyčením, mi krásnou iluzi rozmetl jako výbuch menší atomové pumy. V celém bytě nemáme zatahovací dveře, které by syčely.

A žádné Vlastiny kroky nikdy nezněly tak zlověstně a chladně, jako ty, které se ke mně teď blížily. A Vlasta většinou nezní, jako by měla čtyři nohy.

Jeden pár kroků se zastavil po mé levici, druhý přešel na druhou stranu. Pokusil jsem se otočit hlavou, ale nepodařilo se mi to. Pokusil jsem se aspoň otevřít oči, ale nebyl jsem si jistý, jestli je už otevřené nemám. Z bezmoci se mi chtělo plakat.

„Džúskhlírajt?“ zaslechl jsem jasný ženský hlas.

„Jsájdů“ odpověděl ženě muž po mé pravici.

Hlasy mluvily stejným jazykem, jaký jsem zaslechl předtím, než mě nějaký tepelný výboj poslal do bezvědomí. Stále mi to připomínalo angličtinu, jako by se ji někdo naučil z hodně zrychlené výukové kazety. Nebo jako by se tahle angličtina lišila od mně známé angličtiny stejně, jako se lišila středověká angličtina od té současné. Jako by mezi nimi ležely staletí vývoje.

To vše mi proletělo myslí, zatímco jsem na rameni ucítil dotyk nějaké ruky. Nemít ochrnuté celé tělo, leknutím bych zařval, nebo sebou aspoň trhl.

Ruce mi bloudily po těle, jako by osahávaly hovězí na jatkách a já se snažil pochopit, o čem to mluví. Jednu chvíli se mi zdálo, že se baví o mých očích, ale klidně mohlo jít i o můj zadek nebo o plánování rodinné dovolené.

Pak jsem na levém oku ucítil lehký tlak. Pak na pravém.

Když v jednu chvíli oslepnete, vzápětí se proberete bůhví kde, kolem vás štěbetají nějakí cizinci řečí, které nerozumíte, a když vám pak něco spočine na očích, je to nejlepší způsob, jak vás dostat do hodně špatného psychického stavu. Když se k tomu všemu nemůžete pohnout ani o milimetr, je to ještě horší. A když ten tlak na očích začne stoupat, je to vůbec to nejhorší, co si umíte představit. Je to ještě daleko, daleko horší, než když vás chtějí u zdi domu, poblíž kterého jste vyrůstali, použít jistí lidé jako potravu.

„Nechte toho, dost, prosím, to bolí,“ pokusil jsem se říct, ale jazyk ani čelist se mi nepohnuly ani o milimetr. Tlak na oči ještě stoupl a navíc to kolem víček začalo nepříjemně řezat. Nejdřív jen nepříjemně, pak už bolestivě.

Pak nesnesitelně bolestivě.

Během pár vteřin jsem uvnitř své hlavy řval jako tur, ale navenek jsem se stále nehýbal a nevydal ani hlásek. Bolest kolem očí se stala tak příšernou, že jsem chtěl skřípat zuby o sebe a že mi určitě musely téct slzy. Jelikož jsem na tváři necítil žádnou tekutinu, napadlo mě, že mi možná přeřízli slzné kanálky.

Pak jsem získal dojem, že se mi snaží nefunkční oči přímo vyříznout.

Když vás napadne něco tak příšerného, můžete se z toho i zbláznit. Já bohužel to štěstí neměl. Nedařilo se mi ani omdlít, mohl jsem jen bezmocně ležet a cítit, jak moc to bolí. A poslouchat, jak ty dvě sadistické zrůdy mluví.

V následující chvíli se bolest vystupňovala k naprosté špičce a pak náhle po té špičce zase sjela do téměř snesitelného pásma. To po pocitu, jako by mi v hlavě něco napnulo a vzápětí prasklo.

Zkrátka jako by mi někdo chytil obě oční bulvy a zatáhl za ně tak, až by praskly oční nervy.

Jelikož jsem v očních důlcích náhle necítil oči, je možné, že přesně tohle se stalo.

*

Uvnitř hlavy mi to řvalo hrůzou a ty dvě tajemné, ďábelské postavy zatím něčím cinkaly a šustily na jakémsi podnose, nebo čem to. Podle zvuků to mohl být i příbor na stříbrném tácu. Jakkpak asi chutnají oční bulvy zaživa vytržené z hlavy?

Bolest mi hlavou pulsovala tak, že mi podobné myšlenky jen líně šplouchaly v hlavě a vynořovaly se a zase potápěly naprosto nezávisle na mé vůli.

Pak jsem v očních důlcích ucítil zase něco jiného, než jenom bolest. I když to bolelo taky, samozřejmě. Bylo to, jako by mi někdo na oční nervy začal něco přidělovat. Jelikož jsem očními nervy ještě nic neohmatával, absolutně jsem nemohl poznat, co se to děje.

Muž po pravici něco zabublal tou zrychlenou hatmatilkou a mně do očních důlků sklouzlo něco tvrdého, superhladkého a kulatého. Jako skleněné oči.

Pak mě okraje důlků prudce zaštípaly, asi jako když si rychle strhnete strup. Potom mi v hlavě něco bliklo a do očí mě udeřilo ostré světlo.

Nekecám.

*

Okamžitě jsem se pokusil podívat, kdo jsou ti lidé, kteří mi nejdřív způsobili něco tak příšerného, aby mi vzápětí vrátili to nejcennější, co člověk má.

Ale ať jsem dělal, co jsem chtěl, nedokázal jsem pohnout novými očima ani o kousek. Takže jsem jen zíral do neurčitěho světelného zdroje zářícího přímo nad mou hlavou a přemýšlel, kdo v dnešní době může mít technologii na to, aby člověku vrátil vidění. Perfektní ostré vidění totiž stále nikdo obnovit nedokáže, pokud to náhodou nevíte. Pokusy s umělým pěstováním rohovky selhaly, klonované oční bulvy se neujímaly, mechanické náhrady nedokázaly spolupracovat se zrakovým centrem v mozku. Alespoň co jsem věděl z náhodné četby lékařských článků.

Pokusil jsem se aspoň zaostřit na to světlo a zjistil dvě poměrně zajímavé věci. Za prvé - nedokážu zaostřovat. Za druhé - světlo mě absolutně neoslňuje a pokud mohu říci, nestahují se mi ani zorničky. Alespoň v očích jsem nezaznamenal známý pocit, který se dostaví, když vám někdo najednou posvítí do očí. Po prožité bolesti byla naprostá necitlivost vítanou změnou.

Vzápětí jsem zaslechl hučení, ze kterého mi vyrazil studený pot na čele. Znělo to jako nějaký lékařský nástroj, který vám v rukách někoho bezcitného dokáže způsobit hodně nepříjemná zranění. Po prožité bolesti jsem byl k podobným myšlenkám poněkud náchylný. A měl jsem důvod.

Tentokrát mě to ostře zabořilo v prostřeleném rameni. Nejdřív ostře zabořilo, pak začalo bolet kontinuálně. A bolelo to dlouho a intenzivně. Když vám ale někdo jako zahřívací kolo vyndá oči, nějaké rameno vás už nedokáže rozhodit. Stejně jsem chvílemi uvnitř hlavy hodně nahlas řval. Zvláště ve chvíli, kdy jsem získal pocit, jako by mi někdo vyoperoval celý kloub a nechal celou ruku spojenou se zbytkem těla pouze masem a šlachami. Pak mě v ráně cosi zastudilo a mě napadlo, že mi možná zničený kloub nahradili novým, stejně, jako to udělali s očima. Bolest byla rázem o hodně snesitelnější.

Během toho, jak jsem se virtuálně kousal do jazyka bolestí, mě napadlo, že celá operace probíhá poměrně rychle. Oči nemohly zabrat víc, než standardní vytržení zubu, kloub klepl o miskou po pouhých několika vteřinách od první vlny bolesti a už se mi zdálo, že rána na rameni je uzavírána. Ale možná mám jen zkreslené vnímání času. Prý se to stává, když vás něco úporně bolí. V takových situacích se prý čas spíš vleče, než aby utíkal rychleji, ale to mi zas tak nevádí. Spíš naopak.

Poté, co mi bylo rameno uzavřeno (což jsem jen odhadoval podle snížené intenzity bolesti), přesunuli se oba doktoři k mojí hlavě. Lépe řečeno k temenu.

Zorným polem mi proplulo cosi rozmazaného, co nepříjemně připomínalo chromovaný gynekologický nástroj zkřížený s obzvlášť rafinovaným mučícím prostředkem, a pak mě strašně rozbolela hlava.

Z kvílivého zvuku miniaturní cirkulárky, která mi hezky plynule obkroužila celou hlavu.

Nikdy dřív jsem neslyšel, jak vršek lidské lebky dopadá na pevný, tvrdý stůl, ale teď vám můžu říct, že to zní podobně, jako když na pevný, tvrdý stůl dopadne polovina hutnějšího kokosového ořechu. Zkrátka takový tupý zvuk.

Matně jsem si vzpomněl, že mozek nemá čidla bolesti, a trochu se mi ulevilo. Abych byl přesnější, rostoucí vlna hysterie díky téhle myšlence rostla dále něco pomaleji.

Jelikož mozek opravdu nedokáže cítit bolest, musel jsem si podivné lékařské zákroky probíhající v mé kůře mozkové jen představovat. Což bylo možná horší.

Úplně jsem viděl, jak mi podivný přístroj rozmotává jednotlivé závitě, jak jsou mi nepodstatné části mozku amputovány, jak mi přístroj testuje jednotlivé funkce mozku, jak mi čtou myšlenky.

Že jsem měl minimálně s tím testováním funkcí pravdu, se ukázalo vzápětí.

Aniž bych se o to sám pokusil, zatnuly se mi ruce v pěst, nohy se pokrčily, mohutně jsem se nadechl, zaklapal pusou, několikrát vyplázl jazyk, napnul a povolil svaly a udělal spoustu dalších věcí, o které jsem se ve skutečnosti vůbec nepokoušel.

Pak se situace nějak zhoršila.

Už zase jsem se nehýbal, ale najednou jsem cítil intenzivní vůni rozdrcených citronů. Bylo jich asi půl tuny a byly rozdrceny takovou menší horou. Alespoň podle intenzity vůně jsem tak usuzoval.

Pak se mi výrazně zvýšila citlivost sluchu, takže jsem doopravdy slyšel vlhké mlaskání, se kterým se mi neznámý přístroj prohraboval v mozku. Jako by drobounké jehličky přehazovaly jednotlivé závitě čvachtající vlastní vlhkostí.

Pak jsem v ústech ucítil, že bych si měl vyčistit zuby. Pachův mého včerejšího oběda se mi vrátila stonásobně zesílená a říct, že jsem z toho neměl radost, by bylo stejné, jako říct, že jsem byl dosavadním vývojem situace mírně znepokojen.

Vzápětí jsem ucítil prudký, živočišný orgasmus.

Pak bolest.

Radost.

Smutek.

Opilost.

A další a další stavy vědomí a těla.

Mezi jinými jsem najednou prudce zaostřil na zdroj světla nad mou hlavou a zjistil, že vlastně nevím, co to na hladkém bílém stropě bez jediné nerovnosti svítí. Světlo vycházelo tak nějak odtud.

Pak jsem si s pocitem mírného překvapení uvědomil, že vidím tak nějak jinak. Jakoby širokoúhle. Jako bych měl vidění mouchy, ovšem bez toho složeného efektu.

Takže jsem konečně uviděl, kdo to se mnou provádí všechny ty věci.

*

Nebyli to známí šediví mimozemšťané, tak populární na konci dvacátého století, a tak zapomenutí dnes. Nebyly to třímetrové příšery s broučima očima. Dokonce to ani nebyli doktoři v bílých pláštích se sadistickými pohledy v chladných očích.

Byli to normální dva lidé v uniformách jako ze starého vědeckofantastického seriálu. Takových černorudých, se zlatými ozdobami.

Muž byl běloch hnědých vlasů a opálené tváře. Do očí jsem mu ze svého nevýhodného pozorovacího stanoviště neviděl, ale barva očí nějakého chlapa mě v dané chvíli zajímala ze všeho nejmíň. Spíš jsem se pozastavoval nad tím, že muž je tak dokonale oholen, že na tvářích a bradě není patrný ani stín tmavých vousů. Já se takhle bezvadně nedokázal oholit ani v dobách, kdy jsem k tomu používal nejmodernější holicí strojek, který jsem si mohl dovolit. Po apokalypse strojky nahradily nůžky a já se spokojil s několikatydenním plnovousem. To jenom tak na okraj, abyste věděli, jak moc mě pohled na bezvousého, čistého a učesaného muže překvapil.

Vzápětí jsem zjistil, že ač se soustředím na muže, mám v zorném poli současně i ženu, která stojí po mém druhém boku. A že ji nevidím periferním viděním, ale naprosto ostře a jasně, stejně jako muže. Že mi prostě s očima udělali něco, aby mohly vidět vše ve stoosmdesátistupňové kulové výseči. Kdybych to měl někomu popsat přesněji, nesvedl bych to. Tak nezvyklý pocit to byl.

Využil jsem nově nabyté schopnosti a důkladně si ženu prohlédl. Byla to velice atraktivní blondýna s hezky tvarovanými nohama a pěkným poprsím. Ruce měla momentálně založeny za zády a dívala se mi do očí s podobným výrazem, s jakým malé děti koukají na brouka, kterého se chystají v následujícím okamžiku rozšlápnout. Proto vím, že žena má oči temně hnědé.

Napadlo mě, že oči teprve teď začaly řádně spolupracovat z mozkem, protože jsem neměl pocit, jako bych očima hýbal a přesto jsem začal ostře vidět v jediném okamžiku. Což znamená, že ať už se mnou budou dělat cokoli, budu to alespoň vidět.

Jelikož to nevypadalo, že by se mělo dít něco jiného, než další testování spolupráce mého mozku a těla, dál jsem se věnoval prohlížení těch dvou lidí. Oba na sobě měli uniformy, jak už jsem říkal, a při podrobnějším průzkumu jsem zjistil, že mi jejich materiál nějak nepřipomíná nic, co jsem kdy viděl. Nejvíce se to podobalo sametu, ale nedokázal jsem rozlišit typickou sametovou „srst“ a vůbec mi látka připadala nějak hladší a jemnější. Když jsem přemístil pozornost na zlaté zdobené, taky jsem nedokázal určit, co to má představovat. Slabé povědomí o starých uniformách jsem měl z výpravných historických filmů - zlaté vyšívání bývalo

zpravidla hodně zdobné, samá kudrlinka, oblouček a závit. Tohle vypadalo masivnější, přímější, jednodušší. Nevěděl jsem, co si o tom mám myslet. Kombinace černé a rudé působila nějak divně, až nepřátelsky. Jako by barevně nebyly rozlišeny jednotlivé části oděvu, ale barevné ladění šatstva bylo určeno až poté, co si to člověk oblékl. Jednoduše řečeno, celé uniformy na mě působily vyloženě cize.

Z myšlenek mě vytrhl pocit, jako by mi na odřízlou lebku někdo přiklopil víko. Nebo kokosový ořech.

Cosi zabzučelo, ve vzduchu zasmrdělo spálené maso a já si pomyslel, že mám nejspíš hlavu zase kompletní.

„Můžeš vstát, otroku,“ pravil muž po mé levici.

*

Než jsem se stačil zaradovat, že jsem pochytil cizí řeč, stál jsem v pozoru před operačním stolem.

„Půjdeš do místnosti sedmnáct á,“ řekla pro změnu žena. „Jdi.“

Vykročil jsem toporným krokem a vyšel ze dveří. Vůbec jsem se při tom nepokoušel jít, nohama mi hýbal někdo jiný. Ten kdosi se asi dobře vyznal v místech, kde jsem se nahý producíroval, protože po několika krocích zabočil za roh, pak prošel dlouhou chodbou a pak zase zabočil.

Pokusil jsem se změnit směr chůze, pokusil jsem se zastavit - všechno marné. Jen jsem pochodoval kupředu a vlastní vůli nedokázal otočit ani hlavou. Tak jsem aspoň svýma novými očima pozoroval okolí.

Ne, že by bylo moc co pozorovat.

Evidentně jsem byl v nějaké hypermoderní budově. V bílých, hladkých stěnách byly sotva patrné zasouvací dveře ze stejného materiálu, po jejichž stranách se matně leskly nějaké tmavé obdélníky, které vypadaly jako skleněné.

Podlaha se od stěn lišila jen tím, že se táhla pod nohama. Ze stropu pro změnu vycházelo tlumené, příjemné světlo.

Napadlo mě, jak jen ten neznámý loutkoherec trefí na sedmnáct á, když na dveřích ani nikde jinde není číselné označení, když vtom jsem se otočil na patě a stanul před jedněmi z dveří. Pravá ruka se mi přitiskla na tmavý obdélník a dveře se zasyčením zajely do zdi.

Bez zaváhání jsem vstoupil do obrovské světlé místnosti a postavil se vedle jakéhosi mladého muže. Byl nahý stejně jako já a tvořil nepatrné procento osídlení té místnosti. Jinak řečeno, nahých lidí tam byly stovky, možná tisíce.

Po tom, co jsem na operačním sále řval v duchu bolestí, jsem si automatizovanou procházku užíval s lehkým překvapením někoho, kdo se ocitne uprostřed hodně nezvyklého snu. Tak nějak okrajově jsem si uvědomoval, že bych měl být vystrašený, měl bych panikařit, měl bych mít strach. Místo toho jsem se procházel po chodbách neznámé budovy a širokouhlým viděním sledoval nezajímavý interiér. Možná jsem byl po prožití bolesti a pocitech v nějakém druhu šoku, nebo co, a tak jsem si strach neuvědomoval. Nevím.

Co vím je, že teď se strach přihlásilo slovo, když jsem se postavil vedle toho mladíka zírajícího tupě kupředu a před sebou jsem viděl desítky a stovky nahých zad mužů i žen. Napadlo mě, že jsem jako tele, které přivedli na jatka. Nejdřív ho označovali, pak provedli po krásné, zelené pastvině a pak zavřeli do ohrady mezi ostatní označovaná zvířata. Kdyby ovšem tele mohlo myslet.

Já myslet mohl, takže jsem toho usilovně využíval. Nikdo z lidí kolem mě se nehnul, nikdo se po mně nepodíval. Což znamená, že jsou ve stejné situaci jako já. Na některých tělech v mém zorném úhlu jsem spatřil tenké zarudlé jizvy, stejné, jako mám já na původně prostřeleném rameni. Při pochodu do téhle místnosti jsem mimochodem rukou hýbal bez problémů a jakýchkoli známek bolesti.

„Co se to sakra děje,“ ptal jsem se sám sebe v hlavě a nedokázal si uspokojivě odpovědět. Uniformy, které jsem viděl, nevypadaly jako stejnokroje žádného známého státu. Technologie, kterou jsem na vlastní kůži pocítil, vlastně neměla být možná. Vzpomněl jsem si na jasné záblesky pocházející jen tak z prázdna a to mou domněnku jen potvrdilo. Pokud současná věda ví, tak světlo bez světelného zdroje není možné. Další záhada. Jazyk, kterému jsem nerozuměl, nejvíc připomínal angličtinu a jinak nezněl jako jakákoli řeč, o které bych kdy slyšel. A co víc, ovládat člověka jako loutku bez delší přípravy taky není možné. Takže se tu děje něco hodně podivného.

Když jsem si po sobě zopakoval, co jsem si právě pomyslel, musel jsem se v duchu rozesmát.

„Hodně podivné“ znělo jako hodně, hodně, hodně slabý popis stávající situace.

Když se na nízkou rampu asi dvacet metrů přede mnou upřelo jasné světlo, pomyslel jsem si, že se brzo možná všechno vyjasní.

Do světla vešel statný muž s dlouhými blond vlasy v navlas stejné uniformě, jaké jsem už viděl.

*

Muž se zastavil uprostřed rampy, opřel se o futuristicky vypadající zábradlí a přeměřil si nás všechny vážným pohledem. Pak promluvil.

„Jmenuji se admirál Pike a zastupuji zde Alianci svobodných zemí spojených států amerických. Vy všichni zde jste od nynější chvíle majetkem Aliance. Nemáte žádná práva, žádné svobody, jste pouhými věcmi. Musíte uposlechnout každý rozkaz, který vám bude vydán kterýmkoli členem Aliance, i kdybyste měli zemřít.

Chci, abyste věděli, že nic z toho, co vám teď říkám, vám říkat nemusím. Činím tak jen pro formu a zápis. A také proto, že osobně stále věřím, že i taková barbarská rasa, jakou jste, se může přece jenom něčemu naučit. Předtím, než zemře ve službách Alianci.

Takže vám řeknu i následující. Tato planeta byla vybrána Aliancí a určena pro to, aby Alianci dovedla dále na cestě ke spokojenosti a blahobytu jejích členů. Pokud dokážete pochopit vyšší ideály, měla by vás tato informace naplňovat radostí a nevýslovným štěstím z toho, že vám bylo umožněno obětovat vaše bídné životy pro něco tak vznešeného.“

Jak rázně muž přišel, tak se po tomto proslovu zase otočil na patě a z rampy odešel. Nikdo z přítomných nehnul ani brvou, ani jinak nedal najevo, že cokoli pochopil. Já osobně se stále nedokázal pohnout, takže jsem předpokládal, že ostatní jsou na tom stejně. Tím chci říct, že kolem mě se určitě míhaly v hlavách myšlenky zběsilou rychlostí.

Já například si už zvykl na myšlenku, že jsem se zřejmě stal něčím otrokem. Co mě však vyvedlo totálně z míry, byl název Aliance. Až do této chvíle jsem si myslel, že celá naše planeta je ve stejném stavu, jako ta část severní Moravy, kterou jsem viděl na vlastní oči. A teď se dozvím, že Američani vytvořili za poslední čtyři měsíce jakousi Alianci a dokonce si navrhli slušivé uniformy.

„Tak počkat,“ zarazil jsem se při téhle myšlence. To přece není možné. Pokud Američani nevyvinuli v posledních letech nějakou novou převratnou technologii, pak za tím vším nemohou stát oni. Americká vláda, nebo naopak nějaká konspirační skupina sice mohla připravovat převrat s následným přejmenováním USA na Alianci, ale tak nějak jsem o tom pochyboval. Přišlo mi to přitažené za vlasy. Ale na druhou stranu, podobným způsobem se Američané vlastně projevují. Nejdřív si hrají na světovou policii a pak najednou lup, budovatelé nového a lepšího světa.

Na další přemýšlení jsem neměl čas. Odkudsi zpoza mých zad zazněl příkaz, který nás vyzval k opuštění místnosti. Mé tělo udělalo čelem vzad a vypochoďovalo v ukázkovém dvojstupu spolu s ostatními ze dveří. Ještě mě napadlo, že jestli si moje tělo bude dělat, co ho napadne, tak si klidně ve vlastní hlavě můžu nerušeně přemýšlet, o čem chci. O nic se nemusím starat.

Vzápětí mi ovšem tahle myšlenka přišla poněkud nepříjemná - co může být horšího, než zůstat vězněm ve svém vlastním těle, když ho nebudu moct ovládat. Okamžitě mi hlavou blikl výčet možností, které se dají s poddajným tělem dělat a věřte, že to nebyly příjemné představy.

„Otroci, rozdělte se podle čísel na ubikace a jděte spát,“ zazněl zase ten hlas a já pochopitelně uposlechl. Netuším, jaké číslo mi bylo přiděleno, ale automaticky jsem zamířil k jednomu dveřím, vešel do nich a zjistil, že se nacházím v nějaké obrovské noclehárně. Byly tam desítky několikaposchoďových postelí ze stejného hladkého, bílého materiálu, jako všechno okolo. Bez strkání a dohadování s ostatními otroky jsem došel k jedné z postelí, vylezl na třetí palandu odspoda a uložil se na ni.

„Teď budu mít čas všechno si důkladně promyslet,“ řekl jsem si v duchu.

Pak jsem usnul.

*

Nemám absolutně ponětí o tom, jak dlouho jsem spal. Nevím ani, jestli se mi vůbec něco zdálo. Zkrátka jsem usnul jako cvaknutím vypínače a stejným cvaknutím jsem se po neznámém čase probudil. Navzdory mé přirozenosti dokonale čilý a při vědomí.

Okamžitě jsem slezl z palandy a zařadil se vedle svých kolegů, kteří slézali z paland jako na povel. Vlastně asi ne „jako“.

Z neviditelného reproduktoru zazněl rozkaz, abychom se seřadili do fronty a přebrali nářadí, které dnes budeme potřebovat.

„Tak to ne, čas na malou vzpouru,“ řekl jsem si v hlavě a napnul veškerou vůli na to, abych zůstal stát na místě. Soustředil jsem se tak, jako nikdy v životě. Pokud bych stejnou sílu vůle upnul na sklenici s vodou, věřím, že bych ji donutil levitovat. „Zůstanu stát, zůstanu stát, zůstanu stát,“ opakoval jsem si mantru a představoval si, jak jsou moje nohy nehybné, jak jsou k podlaze přilepené, jak jsou do ní přímo vrostlé. Pokud se na něco soustředíte tak, jako já, není možné, aby vás někdo nějakou hypnózou, nebo čím to, přiměl jednat proti vaší vůli.

„A nebo možná jo,“ musel jsem uznat omyl, když jsem se náhle úplně plynule pohnul a vyrazil k výdeji zboží.

„No tak si jdi,“ řekl jsem svému tělu. „Já si tady budu zatím přemýšlet.“

A tak jsem pozoroval, jak se ubírám v řadě stejných mechanicky se pohybujících osob k neznámému výdejnímu skladu a přemítal při tom o své současné situaci.

Nejdřív jsem si ujasnil, co vím. Nebylo toho ani moc, ani tak málo, jak by si člověk mohl myslet. Věděl jsem například, že jsem byl zajat nějakou organizací, pravděpodobně lidskou (i když mimozemšťany s lidskou podobou jsem zatím zcela nevyloučil), která hodlá použít otroky na vybudování jakéhosi lepšího světa. Věděl

jsem také, že ti lidé mluví česky, i když mezi sebou se domlouvají jakousi zkomolenou angličtinou. Vzápětí jsem se zarazil. Napadlo mě totiž, že od chvíle, kdy se mi cizí přístroj povrtal v mozku, jsem neslyšel jediné slovo v té podivné řeči. Takže je možné, že mi byl do mozku vložen nějaký překladač nebo co. Nevadí, je to prašť jako uhoď, jak se říká.

Co tedy vím dál - nějakým zásahem do mozku jsem byl zbaven vědomé kontroly nad svým tělem a nemůžu s tím zřejmě nic udělat.

Když jsem ve svých úvahách došel až sem, legračně mě napadlo, jak tady vážně uvažuji nad skutečnostími ze špatného vtipu, zatímco si to vykračuji u chodbou z neznámého materiálu a na sobě nemám ani ponožky. Kdyby se mi něco takového stalo před čtyřmi měsíci, asi by to má přičetnost nevydržela. Ale když zažijete něco jako apokalypsu, brutálně povraždíte vrahy vaší ženy a začnete lovit cikány na jídlo, zřejmě to tak trochu posune hranice vaší adaptability na nepravděpodobné události. Zřejmě tak trochu hodně.

„No nic,“ vrátil jsem se k sumarizaci známých faktů. Víím ještě, že stejný osud jako mě potkal i stovky dalších lidí. Pokud jsem měl brát severní Moravu jako reprezentativní vzorek zemského povrchu, tak mohli padnout do zajetí klidně všichni lidé, co jich na Zemi zbylo. Tak nějak jsem předpokládal, že ti cizinci nezaútočili jen v našem městě - na to bylo zajatců v mém okolí poněkud hodně.

Následně mě napadla myšlenka, která byla hodně nepříjemná. Pochopitelně se týkala Elišky a jejího osudu. Pokusil jsem se rozhlédnout okolo, ale tělo mě ani nadále neposlouchalo nedokázal jsem hnout hlavou ani o malý kousek. Tak jsem se aspoň rozhlížel svým novým zrakem po chodbě přede mnou, jestli neuvidím povědomý kulatý zadek. Ženských zadků bylo přede mnou hodně, ale žádný nepatřil Elišce.

„No nevadí, zatím se mi nic vyložené hrozného nestalo, tak nemám důvod být nervózní kvůli Elišce,“ utěšoval jsem se a snažil si přitom namluvit, že možná doživotní otroctví a zbavení vlády nad svým tělem není nic hrozného. Jak se mi to nedařilo, tak jsem začal tak trochu panikařit. Navenek to samozřejmě nebylo vidět.

„Uklidni se, uklidni se, uklidni se,“ hučel jsem si v hlavě a přemlouval se naprosto logickými argumenty, že panikou si jenom uškodím. Že panikařit si ve vlastní hlavě je nejsnazší cesta k pomalému zešílení. Že to zkrátka vůbec není dobrý nápad. Nakonec jsem se uklidnil natolik, abych se mohl vrátit k sumarizaci známých faktů.

Ale to už mi do myšlenek vlezl výdej nástrojů.

*

Spolu s ostatními jsem vešel do další rozlehlé místnosti (znovu mě napadlo, kde to sakra můžeme být), ve které už čekal postarší muž s přísným výrazem v obličeji.

„Každý si vezme oblečení a dezintegrátor,“ řekl a víc se o nás nestaral.

Napadlo mě, že jsem se asi přeslechl a to slovo ze science fiction jsem vůbec neslyšel. Když se moje tělo nasoukalo do žluté nepadnoucí kombinézy a do rukou si vzalo jakýsi kříženec sbíječky a zubní vrtačky, už jsem nepochyboval. Unesli mě špatní filmaři a právě mě natáčejí skrytou kamerou.

Usmát se do tušené kamery se mi nepodařilo.

Když byli všichni oblečení a všichni měli v rukou dezintegrátory, vyšli jsme zase na chodbu a zamířili zase někam jinam. Tenhle stav má tu výhodu, že nemusíte vědět, co máte dělat, a stejně to děláte. I když, ona to asi není ani tak výhoda, jako další hrůzná skutečnost.

„Kdybych aspoň viděl, co se děje,“ zabručel jsem si v hlavě, když se přede mě postavil vysoký, rozložitý skinhead, takže jsem absolutně neměl výhled na nic jiného, než jeho záda.

Pak jsem zepředu zaslechl známé zasyčení. Tedy skoro známé - tohle bylo o dost hlasitější a nějak delší. Jako by se otevírala nepoměrně větší vrata, než dveře na ubikace a operační sál.

Vzápětí mi do očí zasvítilo známé narudlé světlo a já následoval své druhy a vyšel zase ven.

Seřadili jsme se do bůhvíjaké formace a nehnutě zůstali stát. Během pěti vteřin mi totálně ztuhl obličej a dala se do mě zima. Zjistil jsem, že tenká kombinéza sice skvěle izoluje před studeným větrem, ale že bych potřeboval i něco na hlavu, obličej a ruce.

Třeba jeto napadne,“ zadrkotal jsem pomyslně zuby a rozhlížel se po krajině. Evidentně jsme byli poblíž místa, kde jsem byl zajat - v dálce jsem rozeznával střechu svého domu. Aspoň myslím, že to byl on. Vzhledem k půlce neexistující střechy jsem si tím byl poměrně silně jist.

Jako by na tom záleželo.

Stáli jsme v mrazu asi dvě minuty, když se najednou moje nohy a nohy všech okolo pohnuly a my vykročili k městu. Napadlo mě, jak jen mozek dostává informace o tom, co má dělat. Nikdo nám nic neřekl a najednou jsme si to presto vykračovali k městu a zřejmě věděli, co tam máme dělat.

Když jsme došli k prvnímu stojícímu domu, byl jsem si už celkem hodně jist, že opravdu víme, co je třeba udělat. Já se automaticky postavil ke stěně domu, namířil na ni dezintegrátor a zapnul jej.

„To je fakt jako ve sci-fi,“ pomyslel jsem si, když z ostrého vrcholku vytryskl nažloutlý pulsující paprsek světla a zakousl se do špinavé omítky baráku. Omítka po letmém dotyku v mžiku přestala existovat, stejně jako vrstva cihel pod ní.

„No to je věc,“ pomyslel jsem si znovu a vydal se se zapnutým dezintegrátorem pomalu kolem obvodu domu. Kdesi daleko po mém boku jsem zahlédl některého z mých kolegů, jak krájí zeď jiného domu.

Obešel jsem celý dům a pak ustoupilo deset metrů, aniž bych věděl, proč to dělám.

V dalším okamžiku jsem to zjistil. Moje prsty přejely přes ovládání dezintegrátoru (připomínajícím dětskou kalkulačku) a z přístroje tentokrát vyšlehl daleko mocnější paprsek, který navíc pulsoval a vydával zlověstný zvuk, z kterého rezonovaly kosti. Když se tenhle paprsek dotkl stěny domu, rázem jsem na svoje kosti zapomněl. Dům si mocně povzdychl a pak se rozložil nejdřív na jednotlivé cihly a vzápětí na prach. V jednom okamžiku tam stál celý dům, vzápětí mezi cihlami problesklo světlo a v dalším okamžiku se celá budova najednou přímo sesypala k zemi. Jako by byla z písku, který předtím držel pohromadě nějakým kouzlem, a to kouzlo teď přestalo působit.

Užasle jsem sledoval, jak na zem dopadají desítky nejrůznějších věcí - od křesel, gaučů, stolů a židlí přes televize, skříně, záchodové mísy, až po kuchyňské linky, koberce a ledničky. Než se prachový dům úplně zhroutil, zahlédl jsem, jak se ve vzduchu tyčí náhle odkrytá vodovodní a plynová instalace. Jako by nějaký instalatér špatně přečetl výkres a zavedl vodovodní trubky o pár metrů dál, než stojí dům.

Pak mi prach doslova chrstl do obličeje.

Instinktivně jsem se pokusil zavřít oči, ale moje tělo mě absolutně neposlouchalo. Takže jsem vzápětí ucítil, jak mi jemný prach lehounce cinká o oční bulvy. Opravdu cinkal a opravdu to vůbec nebolelo. Byl to podobný pocit, jako by se mi prach odrážel od skel slunečních brýlí.

Pak jsem najednou vyrazil a pustil se do likvidace vodovodních a plynových trubek. Řezal jsem je dezintegrátorem a uhýbal na stranu, když se inženýrské sítě kácely jako suché stromy.

Pak jsem se najednou otočil zpátky do směru, odkud jsem s ostatními otroky vyšel. Bylo to vůbec poprvé, co jsem měl možnost si neznámou budovu prohlédnout zblízka.

Myslím, že jsem v duchu zařval tak, až mi zarezonovala lebka.

*

Budova totiž nebyla ani tak budova, jako něco jiného. Něco tak profláklého, že dnes by si to do knihy nedal žádný spisovatel sci-fi, který má v těle trochu sebeúcty. No řekněte sami, kdy vyšly z módy létající talíře?

Pokud jsem věděl já, tak frčely někdy v padesátých letech minulého století. To máme bratru dobrých šedesát roků. A najednou si to jeden takový visel ani ne dvě stě metrů ode mě. V duchu jsem stále poučil oči na tu neuvěřitelnou věc, kdežto moje tělo k tomu naprosto nevzrušeně pochodovalo. Už takhle z dálky jsem měl dojem, že něco takového nemůže absolutně držet pohromadě, protože je to tak velké, že se to musí každou chvíli zhroutit vlastní vahou. Když jsem se pomalu blížil, snažil jsem se ze všech sil nějak pojmut tu obrovitou věc. Nešlo to. Pokud se před vámi ve vzduchu volně vznáší něco, vedle čeho by vypadaly egyptské pyramidy jako pouhé krabičky zápalek, pak zkrátka nemáte šanci to celé vlastním rozumem obsáhnout. Člověk prostě není zvyklý dívat se na tak obrovské věci - maximálně by to ještě zvládl v případě, kdy by věděl, že jde o přírodní útvar. Myslím tím planety, měsíce a takovéhle věci. Pokud je tou věcí naopak něco bílého, symetrického a hladkého, pak se mozek tak nějak zasekává.

Moje tělo došlo až skoro pod okraj vznášejícího se talíře (a to je teprve pocit, stát pod něčím tak obrovským) a já si konečně všiml, že někdo už vyložil jakési vznášející se plošiny. Moje ruce uchopily futuristicky tvarovaná madla a otočily vznášedlo zpátky ke troskám domu, které jsem vyrobil.

Osobně jsem si ještě chvíli chtěl talíř prohlížet, ale moje tělo samozřejmě pořád neposlouchalo. Bylo to k vzteku - při přebírání vznášedla jsem totiž někde v dálce na trupu talíře zaregistroval jakousi insignii. Bohužel jsem stál v tak nevhodné poloze, že ani můj nový zrak nezvládl dešifrovat, jak znak vypadá. Měl jsem dojem, že se jedná o rudobíle pruhovaný obdélník s modrým polem a hvězdami, takže by mělo jít o americkou vlajku, ale taky jsem měl pocit, že na tom znaku je něco trochu jinak.

„Nevadí, však se sem vrátím,“ utěšil jsem se v duchu a stále se při tom snažil vyrovnat s myšlenkou na talíř vznášející se tak nízko nad zemským povrchem. Jestli jsem před pár hodinami uvažovalo utajených technologiích Američanů, tak teď jsem byl dokonale zmaten - že by Američani tajně vyvinuli antigravitaci a dokázali ji aplikovat na takovouhle obludnost? Osobně jsem pochyboval už o tom, že dnešními technologiemi by se vůbec dalo něco takového postavit, i kdyby se to nikdy nemělo hnout z místa. Vždyť pevnost dnes známých materiálů by zdaleka neměla na něco takového stačit. Ten talíř přece musí mít průměr pár desítek kilometrů, proboha. To se přece postavit nedá.

Jelikož mi vysvětlení veškerých záhad stále unikalo, radši jsem soustředil pozornost na vznášedlo, které jsem tlačil před sebou. Snad z pozorování detailů získám klíč k větším nejasnostem.

Vznášedlo vypadalo jako normální vozík, který někdo natřel nabílo, přidělal k němu pár scifistických udelátek a vybavil ho nějakým tím antigravitačním pohonem. Taková malá nákladová plošina, zkrátka.

Dovznášel jsem se s plošinou až ke zřícenému domu a začal nakládat jednotlivé věci. Nejdřív jsem na vznášedlo vystrkal lednici, poničenou pádem k nepoznání, pak přidal jedno křeslo rozbité napadrť a na volné místo nastrkal pár menších kuchyňských přístrojů. Pak jsem se obrátil zpátky k lodi a hlavou se mi honily zděšené myšlenky - tohle přece nemůžou myslet vážně, takovou práci nemůžu dlouhodobě vydržet. Už teď mě promrzlé prsty při ohýbání vyloženě bolely, záda jsem si při tlačení lednice málem strhl a boty taky nebyly určeny zrovna do sněhu. Sice nějakým zázrakem vůbec nepropouštěly chlad, ale zato se každým krokem nepříjemně bořily a neměly skoro žádnou podrážku, takže jsem cítil každou nerovnost terénu.

Během několika hodin jsem plošinu otočil tam a zpátky snad desetkrát. Zjistil jsem při tom několik zajímavých faktů, jako například to, že po prvním nákladu jsem ani netušil, co je to bolest ze zmrzlých prstů, nevěděl jsem, jak mohou bolet přetažená záda a vůbec si neuměl představit, jak špatně se chodí na ušlapaném zmrzlém sněhu v botách skoro bez podrážky.

Kdybych mohl, asi bych se zhroutil. Bohužel, moje tělo si pořád dělalo, co chtěl někdo jiný a na moje nehlasné zoufalé protesty nedbalo. A že jsem protestoval, co to dalo.

Jediným pozitivem na tom martyriu bylo to, že jsem si konečně dokázal prohlédnout vlajku skvící se na jinak sněhobílé ploše talíře. Jak jsem si myslel hned zpočátku, skládala se z deseti rudých pruhů na bílém pozadí plus modrý čtverec plný hvězd. Malé pěticipé bílé hvězdičky byly seřazeny tak, že na modrém podkladu samy tvořily obrazec bílé pěticipé hvězdy. Měl jsem intenzivní pocit, že se svýma starýma očima bych tak jemné nuance uviděl jen stěží. Spíš vůbec.

Klopýtal jsem ve vlastních stopách sem a tam, nakládal kusy rozbitého nábytku, rozházené knihy, kusy bůhvíčeho a vůbec všechno možné harampádí a uvažoval, co se dá ze spatřeného znaku vyvodit. Nejspíš to, že záhadná Aliance opravdu má něco společného s Amerikou. Ta sice má na vlajce pouze sedm červených pruhů a hvězdy má taky uspořádané úplně jinak, ale základní motiv je očividně stejný. Takže mám buď pravdu s nějakou supertajnou skupinou konspirátorů, nebo se současný prezident USA zbláznil a vyrukoval s vlastním výtvarným návrhem vlajky. A uniformem.

Takže vlastně vím kulové.

Během příštích několika hodin mi to bylo už úplně jedno.

To jsem za sebou měl snad dvanáct hodin tvrdé fyzické práce a i když jsem se nemusel soustředit na jediný pracovní úkon, byl jsem psychicky naprosto na dně. Ono to možná tak nevypadá, ale přirovnal bych to k situaci, kdy sedíte v autě a řídí nějaký naprosto nepředvídatelný šílenec. Sice vás může dovézt bezpečně až domů, ale stejně tak dobře se může z ničeho nic rozhodnout a naprat to do zdi nejbližšího domu. Nikdy nevíte. Stejně to bylo s mým tělem. Neměl jsem absolutně představu, kdy zvednu kterou ruku, kdy do ní něco uchopím, kdy udělám krok tam a zpátky... A bylo to ještě horší. V okamžiku, kdy mi z rukou vyklouzla malá automatická pračka, jsem jasně viděl, jak mi dopadá na chodidlo a mění jej v krvavou kaši. Reflexivně jsem se pokusil nohou uhnout, ale noha pochopitelně nereagovala. Místo toho vystřelila druhá ruka a pračku zachytila. Popsat něco takového je nemožné, to se musí zažít. Ne, že bych vám to přál.

„Jsem mrtvý, jsem mrtvý, jsem mrtvý,“ opakoval jsem si monotónně, když moje tělo konečně neotočilo plošinu zpět ke zbořeníšti, ale nechalo ji stát na místě a zamířilo ke vchodu, který se v hladkém povrchu talíře najednou objevil. Dokonce od něj vedly do sněhu takové hezké, široké schůdky. Při každém kroku jsem si připadal, jako by mi praskala svalová vlákna a jedině opakování té mantry tak trochu otupovalo příšernou bolest, která to provázela. No, vlastně se nedá říct, že to tu bolest trochu otupovalo. „Trochu“ je silné slovo. „Vůbec“ by se hodilo líp. „Vůbec“ by situaci vystihlo přímo dokonale. Stejně jsem si mumlal dál.

S praskajícími svalovými vlákny v rukou jsem se spolu s ostatními otroky ve výdejně zase svlékl a zamířil do jakýchsi hromadných sprch. Sice tam chyběly typické sprchové propriety, jako dlaždičky, ručníky, vodovodní kohoutky a sprchovací hubice, ale stejně se na nás odněkud najednou vyvalila voda v hustých provazcích deště. Byla horká a na promrzlé kůži mi osobně připadala jako přímo vařící. Kdyby nebylo bolesti z opaření, asi bych si to horko docela vychutnával. Takhle jsem se jenom vařil jako vepř při zabíjačce.

Pak na nás hodnou chvíli pro změnu foukal horký vzduch a pak jsme se vrátili do společné ložnice.

Moje svaly mě z posledních sil vytáhly na třetí palandu odspoda, na kterou jsem se svalil jako mrtvý. Všiml jsem si, že někteří otroci a otrokyně už tohle prostě nezvládli a zůstali ležet na podlaze. Představil jsem si, jak jejich svaly vypověděly službu natolik, že už nebyly schopné poslechnout ani příkazy, které do té chvíle plnily naprosto automaticky a přešel mi mráz po zádech. Něco takového určitě musí strašně bolet. A člověka to možná může i zabít, takový stupeň únavy.

Pak zase něco bliklo a já usnul.

*

Stejně jako dne minulého, i teď jsem se probudil z bezesné noci, sešplhal na zem a vydal se do výdejny.

Vlastně ne, byl tu takový menší rozdíl. Bylo mi, jako by mě minulý den někdo zmlátil, vyoperoval všechny kosti, pak mi je napřeskáčku do těla zase vrátil a ještě mě na rozloučenou nakopl do každého obratle zvlášť. Táhl mi hlavou, že v takovémhle stavu nemůžu absolutně pracovat, že to určitě nevydržím, že mi zůstanou trvalé následky, že mě to na místě zabije. Chtěl jsem se ohlásit do stavu nemocných, chtěl jsem se na místě rozbřechet, chtěl jsem utéct. Místo toho jsem si vzal dezintegrátor a vyšel spolu s ostatními k připraveným vznášedlům. Když mě do obličeje šlehl první závan ledového vzduchu, málem jsem se ve své hlavě opravdu rozbřechel. Navenek to naštěstí nešlo.

„Já už nemůžu,“ řval jsem v duchu po první hodině, když mě ruce začaly bolet tak, jako by mě do nich bodali podchlazenými noži, „to přece nemůžete, i v koncentráku se člověk mohl nahlásit jako nemocný!“ Sice to pro dotyčného většinou znamenalo plynovou komoru, ale to mi bylo v dané situaci jedno. Jak rád bych se natáhl v pěkně vyhráté plynové komoře! Jak rád bych si složil bolavé ruce pod hlavu, přitáhl namožená kolena

k bradě a smířen se vším se nadechl jedovatého plynu. Bylo by to desetkrát lepší, než se nelidsky dřít v nelidském mraze.

Než se slunce vyhouplo nad obzor, upravil jsem nastolený poměr na stonásobek.

K večeru už jsem na žádné poměry neměl myšlenky. Dokončil jsem úklid celého jednoho domu a bez jakékoli zastávky se pustil do domu dalšího. Když jsem v mraku cihlového prachu uviděl k zemi letět klavír, asi jsem se z pomyšlení na další dřinu tak trochu pomočil. Tedy pomočil bych se, kdyby mi to bylo dovoleno.

V následující hodině se ukázalo, že strach byl naprosto ospravedlitelný. Sice jsem ocelovou desku, která je v každém klavíru, rozřezal dezintegrátorem na čtyři části, ale i tak mi málem praskla páteř, když jsem je sám, samojediný tahal na plošinu. Kdesi v dálce pracovali ostatní otroci - zřejmě každý na jednom domě.

„Zabte mě, prosím, zabte mě,“ nařikal jsem v duchu, když jsem ocelové pláty zase skládal na jednu obrovskou hromadu u talíře, na kterou se dávalo všechno. Někdy včera, když jsem měl ještě na myšlení psychické fondy, jsem si představil, že jsem na tom ještě dobře, když jsem k té hromadě tak blízko. Pracovat na druhém konci města, musel bych s každým nákladem chodit mnoho kilometrů. Pak jsem nějak ztratil jistotu, že jsem to tou blízkostí jakkoli vyhrál - projít se přes celé město bylo možná lepší, než nakládat a vykládat haraburdí tak často, jako jsem musel já. Ale zas ty nepohodlné boty...

Zkrátka a dobře, na konci druhého dne jsem na tom byl tak, že jsem byl úplně na dně. Jestli jsem si někdy dřív myslel, že jsem na dně, mýlil jsem se. Byl jsem na místě, odkud na skutečné dno nebylo ani vidět, jak hluboko pod tím místem bylo. Tak.

Když přišel večer, byl jsem na tom dně víc mrtvý, než živý. Klouby jsem měl jako zadřené pískem, svaly natažené neuvěřitelným způsobem, za krkem mi skřípalo jako v rezivém ložisku, a kromě toho jsem měl strašný hlad a žízeň. Oschlý jazyk mi šustil po zubech a v žaludku mi to zpívalo serenády. Nebo možná pohřební písně. Myslel jsem si, že jestli znovu zamíříme do sprch a pak spát, asi se zítra žízní zblázním. Tím spíš, že během sprchování jsem ani nemohl otočit pusu nahoru a trochu vody vypít. Tělo mě neposlouchalo s důsledností přímo ďábelskou. A věřte, že když celý den chodíte po zasněžené krajině a umíráte při tom žízní, uděláte si o ďábelskosti docela dobrý obrázek.

„Chci se napít, chci se napít, chci se napít,“ řval jsem při sprchování a zoufalstvím přímo šlel. Je to nepopsatelný pocit, když máte žízeň, voda se vám valí po celém těle a vy nedokážete dostat do pusy ani jedinou kapku.

Sprchování netrvalo ani deset minut, ale bylo to těch nejdelších deset minut celého dne. Tak krystalické mučení dokáže protáhnout čas přímo neuvěřitelně. Připadalo mi že v čase určeném na sprchování, by se daly postavit pyramidy, mohly by vzniknout a zaniknout celé civilizace, mohlo by se stihnout cokoliv.

Když jsme zamířili na ubikace, začal jsem plánovat sebevraždu. Bohužel mi do plánů nějak nezapadala skutečnost, že moje tělo mě absolutně neposlouchá, ale byl jsem přesvědčen, že s tímto drobným problémem si dokážu poradit. Aspoň vidíte, co s lidským myšlením dokáže udělat nelidské zacházení.

Pak jsme najednou odbočili.

A vešli do místnosti, ve které jsem ještě nebyl.

Když jsem v ní spatřil dlouhé lavice a stoly, prožil jsem myslím spontánní orgasmus už jen z té naděje. Jestli je naděje plana, aSI mě to na místě zabije.

Nebyla.

Stoly zapuštěné do podlahy se uprostřed rozevřely a před každého otroka vyjel široký talíř plný neznámého jídla a snad litrová sklenice krásně průzračné vody. Tentokrát jsme já a moje tělo spolupracovali přímo ukázkově - tělo do sebe cpalo plné lžice a zapíjelo to mohutnými doušky lahodné vody, kdežto já si to naplno užíval. Tentokrát jsem ten spontánní orgasmus měl na sto procent.

Daleko nejlepší na tom všem bylo, že jídlo se na talíři nějakým záhadným způsobem stále obnovovalo. Stejně, jako voda ve sklenici. Na talíři to vypadalo jako moderní zpracování pohádky „Hrnečku, vař“, kdežto sklenice vypadala jako napouštěná z vodovodu, pokud by si člověk dokázal odmyslet ten vodovod. Napadlo mě, že to bude nějaký trik se stolem, protože dokud jsem hltavě pil, tak vody docela normálně ubývalo. Když jsem ji postavil, zase přibýlo.

Cpal jsem se a naléval neuvěřitelnou půlhodinu a přímo cítil, jak nabývám na síle. Ve svalech pravé ruky mě sice při každém zvednutí lžice bolestivě bodlo, ale to mi bylo najednou úplně jedno. Jídlo bylo sice původu neurčitelného, chuť to mělo taky takovou nejasnou, ale hlad to dokázalo zahnat spolehlivě. Voda ve sklenici byla úplně obyčejná voda. Obyčejná voda chutnající jako nektar.

Po půlhodině jsem byl i v otroctví a zbavený vlády nad vlastním tělem v tak dobrém rozmaru, že mi přišlo poněkud trapné, že se tu všichni nacpáváme úplně nazí. Před tím mi to nepřišlo, zaobíral jsem se myšlenkami na jiné věci, ale teď, najedený a napitý skoro do bezvědomí, mi tato skutečnost přišla jako poněkud nevhodná. Člověk zkrátka občas myslí na naprosté hovadiny, i když mu jde o život. Což mně ani zrovna nešlo, pokud mi nehrozila smrt prasknutím.

Nestačil jsem myšlenky na toto téma řádně rozvinout, protože najednou jsme všichni vstali a zamířili na ubikace. Tentokrát jsem se na palandu nevydrápal skoro ani já - ruce mě bolely daleko víc než včera a ještě jsem byl plný jídla. Nakonec jsem se nahoru ale dostal, na rozdíl od mnoha a mnoha jiných. Napadlo mě, jestli vůbec někoho zajímá, jak spíme a pak už jsem zase spal.

*

Následující dny snad ani nemá cenu popisovat. Druhý den jsme zase nedostali najíst ani napít, což se nezměnilo až do dne dalšího. Pak se konala pořádná hostina. Přemýšlel jsem, proč nás nekrmí každý den a místo toho nás takhle mučí hladem a žízní. Nepřišel jsem na jiné vysvětlení, než to, že tihle otrokáři jsou prostě svině.

Jak jsem se tak plahočil uprostřed zmrzlého města, které kousek po kousku dokonale mizelo ze zemského povrchu, držel jsem se při zbytcích zdravého rozumu pouze představou, jak se jednoho dne za tohle všechno mstím. Jak držím admirála Pika pod krkem a dusím ho dlouhé tři dny, během nichž mu nedávám ani kapku vody. Admirála jsem sice neviděl od té doby, co k nám promlouval z tribunky, ale nemaje lepšího cíle, považoval jsem ho za hlavního strůjce mého utrpení. A že utrpení bylo dost a dost. Přes den jsem mrzl, hladověl, žíznil a trpěl tím, že jsem si nemohl dojít ani na záchod, kdežto v noci jsem o sobě vůbec nevěděl. Můj život se tak smrskl na nekonečný kolotoč práce a chvílek bezvědomí. Po prvním týdnu jsem si myslel, že mě to musí každou chvíli buď zabít, nebo zbavit zdravého rozumu.

Po prvním měsíci jsem si říkal, že už jsem musel dávno umřít a tohle je peklo. Přišel totiž únor a s ním nepředstavitelné mrazy. Odhadoval jsem to na mínus čtyřicet přes den. Sice jsme konečně dostali rukavice ze stejné chladu odolné látky, z jaké jsme měli kombinézy, ale stejně to bylo něco příšerného. Na obličeje jsme dostávali jakýsi nátěr páchnoucí látky, která zabíjela omrzlinám. Omrzlinám, ne bolesti z mrznutí.

To poté, co jsem na vlastní oči viděl, jak někteří otroci měli místo masa na obličeji mrtvou černou hmotu. Bylo to odporné na pohled, určitě to muselo pekelně bolet a děkoval jsem bohu, že se něco takového nestalo i mně. Jelikož jsem byl vystaven stejným mrazům, musel jsem mít asi štěstí.

*

Dny plynuly, město mizelo a moje domněnka, že jsem dávno po smrti, se měnila v jistotu. Jak jinak bych mohl přežít nekonečné hodiny tvrdé práce v nelidských podmínkách, za naprostého nedostatku jídla a vody. Jak jinak bych se mohl nezbláznit z toho, že jsem přestal být člověkem, že jsem pouze automatem na náročnou, stereotypní a krutou práci. Jak jinak bych mohl vydržet pohled na to, jak poslední pouta se starým životem vlastnoručně měním na mikroskopický prach, nebo nakládám na vznášecí plošinu a odvážím na obrovskou hromadu, která čas od času záhadně zmizí.

Myslím, že nijak.

Takže jsem se v duchu prohlásil za mrtvého a oficiálně zařazeného do pekla.

*

Během několika měsíců jsme srovnali moje rodné město se zemí a přesunuli se dále na západ. Pozoroval jsem, jak se rodinné domky nezasažené meteorickou bouří mění na hromádky prachu rozfoukávaných ledovým větrem po krajině a nakládal věci, které v domcích zůstaly. Byla to nekonečná, duševně vyčerpávající práce, která neměla konce. Přeřezat základy domu, rozprášit dům na prach, posbírat jakýkoli předmět větší několika centimetrů, odvézt ho k talíři, vrátit se na zbořeníště. Tak to šlo den za dnem, týden za týdnem, měsíc za měsícem.

Když přišel březen (dny jsem počítal v hlavě), začal jsem mít obavy z letních veder. Když jsem si představil to žízňivé utrpení pod palčivými paprsky slunce, plakal jsem už teď.

Když letní měsíce konečně přišly, hluboce jsem si oddychl. Změna klimatu totiž dosáhla takového stupně, že jsem se nemusel bát absolutně žádného tepla. Mrazu, to ano. Uprostřed července se v nejteplejší den roku vyšplhala rtuť pomyslného teploměru na pět stupňů nad nulou a to bylo všechno. Takže žízní jsem sice trpěl každý den, ale strach z veder definitivně padl.

Jediný světlý bod v naprosté temnotě zoufalství.

*

Kolem listopadu jsme se probourali až k Českým Budějovicím. Matně jsem si vzpomněl na Švejkovu anabázi a podřízl další dům. To už jsem měl dezintegrátor natolik zvládnutý, že mi připadal jako třetí paže. Abych pravdu řekl, připadal mi tak už od první minuty, co jsem ho držel v ruce, jelikož jsem vlastně neřídil vlastní tělo.

Za uplynulé měsíce jsem zažil tolik utrpení, kolik ho není popsáno ani v Bibli. Každý den jsem trpěl hladem a žízní, byl jsem uvězněn ve vlastním těle a klouby jsem měl opotřebované tak, že mi musely skřípat hlasitostí kompletně zadřených ložisek. Když jsem se jednoho dne (asi tak v půlce dubna) nedokázal ráno zvednout z podlahy a jen v duchu řval bolestí, byl jsem odnesen na sál, surově hozen na operační stůl a zaživa rozřezán.

To jsem opět zakusil bolest, jaké jsem se děsil od výměny očí. Tentokrát mi nejspíš měnili klouby. Cítil jsem řezání do živého masa v ramenou, loktech, zápěstích, kolenou a kyčlích a pak jsem celý den zůstal na

palandě a koukal do spodku palandy nade mnou. Že jsem si při tom užíval hojení kloubů bez anestézie, určitě netřeba připomínat.

Druhého dne jsem opět nastoupil do práce a od té doby mě pekelně bolely pouze svaly. Klouby voperovaných částech těla se už ani neozvaly.

Během června mi nejspíš vyměnili obratle v páteři a zbytek kloubů v těle (včetně těch nejmenších v rukou a chodidlech) a to jsem teprve zažil to pravé utrpení. Stejně jsem musel další den do práce.

Od té doby mě ovšem nezabolel jediný kloub.

Ačkoli jsem při operacích zažíval tak krutou bolest, že jsem si přál umřít klidně i žízni, pořád jsem na tom byl líp, než někteří mí kolegové. Nevím, na jakém základě si otrokáři vybírali materiál, ale byl jsem svědkem toho, jak jeden muž ležel na zemi tak dlouho, dokud nezemřel žízni a nezačal se rozkládat. Teprve pak přišli dva otroci a odnesli ho neznámo kam. A takových hrůzných případů byly desítky.

Čas od času se stav otroctva ve společné místnosti snížil natolik, že jsme dostali nové posily. Podle strhaných obličejů jsem usuzoval, že přišli z jiného talíře a příležitostně mezi nimi vyhlížel Elišku.

Dobrych pět let jsem neměl štěstí.

*

Na začátku šestého roku mého otroctví jsem kdesi vpředu zahlédl blond hřívu vlasů a část povědomého kdysi kulatého zadečku. Samozřejmě, mohl jsem se plést, zvláště, když jsem se potřebným směrem nemohl pořádně podívat, ale něco mi říkalo, že se shledávám se svou milovanou.

Abych vám osvětlil svou situaci v té době - absolutně jsem nevěděl, kde pracuju, jak dlouho potrvá ničení starého světa, ani co se mnou bude po skončení práce. Ne, že bych věřil v nějaký konec. Pět nekonečných let jsem ničil staré domy, nakládal kusy zařízení a pořád, pořád se brodil zmrzlým sněhem nebo studeným blátem. Dávno jsem zapomněl, kdo jsem byl, stal se ze mě nemyslicí automat. Naprosto mechanicky jsem nakládal roztržkaný nábytek, kusy elektrických spotřebičů a nejrůznější věci, jejichž určení dávno znemožnil zub času.

Dřív jsem považoval za nemožné přestat myslet a meditovat třeba jen na patnáct vteřin. Teď jsem se dokázal vznášet v naprosté prázdnotě své hlavy třeba celé dlouhé měsíce. Pak jsem se zpravidla překvapeně rozhlédl kolem sebe, zaregistroval nulové změny, a vrátil se do bezmyšlenkovité letargie. Dá se říct, že moje osobnost upadla do komatu a neměla se už nikdy probudit.

Pak jsem zahlédl Elišku.

Uvnitř hlavy mi to luplo, moje osobnost se líně a nevrle převalila v imaginární posteli a ztěžka otevřela jedno oko, co že se to děje. Když spatřila povědomé křivky, otevřela druhé oko.

Pak mi Eliška zmizela na dva dny ze zorného pole. Buď stála někde za mnou, nebo přesně vedle mě, takže jsem na ni neviděl. Tato skutečnost jen dále probouzela moji starou a nepoužívanou mysl.

Nebylo zrovna příjemné začít zase přemýšlet a stát se znovu myslící bytostí, ale něco uvnitř mě nedalo jinak. Když se myšlení probudilo natolik, že jsem dokázal sestavit v hlavě jednoduchou větu, snažil jsem se sebe sám přesvědčit o tom, že mám zase usnout, pokud možno navždy, a na nějakou pitomou holku se vykašlat. Vždyť co znamená láska vedle nekonečné práce, hladovění a žízně. Naprosto nic. Když se mi podaří zase se stát bezduchým automatem, bude to daleko příjemnější.

Prosil jsem sám sebe, přemlouval se, vyhrožoval si, ať si zase lehnu a na všechno zapomenu. Jenže čím víc jsem vymýšlel různé úskoky, jak se dostat zpátky do komatu, tím jsem byl pochopitelně psychicky čilejší a živější. Nenáviděl jsem se za to a i to mou osobnost probouzelo víc a víc.

Strašlivá situace.

Tedy, to jsem si myslel až do chvíle, co se Eliška na dlouhé měsíce stala mým kolegou v práci.

*

V té době už nejspíš přeživších otroků začalo v bývalé České republice nějak ubývat, protože se mi často stávalo, že na domech v mém sousedství nepracovali další otroci jako tomu bývalo dřív. Místo toho jsem celé dny trávil prací na jednom domě, aniž bych spatřil dalšího člověka. Po zboření jednoho domu jsem se přesunulo ulici dál a celá situace se opakovala. Nebýt společných nocí v ložnici, uvěděl bych, že zničení celého světa zůstalo pouze na mých bedrech.

Pak mi k ruce přiřadili Elišku.

Byla oblečena do stejné kombinézy jako já, měla stejný dezintegrátor a nakládala stejné zařízení jako já.

Když jsme bok po boku pracovali společně první den, málem jsem si zevnitř rozbil lebku, jak jsem se snažil k ní proniknout alespoň myšlenkami, když už mluvit jsem nemohl. Při té příležitosti mi problesklo hlavou, že jsem vlastně nepromluvil dobrých pět let. Nebylo to možné a nebylo to vlastně ani třeba.

Nedokážu vám popsat situaci, kdy den po dni sledujete milovanou osobu, jak se nelidsky dře pod nákladem, pod kterým se ničily klouby i vám. Nemůžu vám přiblížit, co jsem cítil při náhodných pohledech na to strhané stvoření s omrzlým nosem a ušima, když si odtrhlo kůži z dlaně někdy v lednu, kdy jsme pracovali

při mínus padesáti a jí se roztrhla rukavice na levé ruce. Pochopitelně nemohla jít do talíře a vyfasovat novou, takže se dotýkala zrezivělého kovu jednou rukou naprosto nechráněná.

„Pomoc!“ řval jsem uvnitř své hlavy tak nahlas, až mi praskala lebka, když se Eliščina kůže přilepila na něco, co dřív bývalo zřejmě elektromotorem ledničky. Když se jí přilepilo i krvácející holé maso, přešel můj hlas do plačtivého chrapotu.

Když jsem druhý den uviděl, jak přes nově vyfasovanou rukavici prosakuje krev a lepí se na další promrzlé kusy všemožných věcí, byl bych obětoval svůj život za to, aby Elišku ošetřil třeba ten nejhorší doktor pod sluncem.

Bohužel, já zůstal naživu, doktor nepřišel a Eliška umřela.

*

Nejdřív to trvalo dlouhé dny, pak se to smršlo na hodiny a nakonec se celý proces zredukoval na pouhé minuty. Eliška dlouhé dny mrzla a krvácela z poraněné ruky, pak jí ruka začala nějak divně modrat. To jsem už věděl, že je zle. Při tak nízkých teplotách by teoreticky měly být mrtvé všechny bakterie, ale na otravu krve zřejmě stačí stará promrzlá rez. Eliščina dlaň natekla a zmodrala, takže Eliška pracovala skoro jen jednou rukou, pak se výrazné modré žilky rozšířily dál do paže (což jsem viděl při společném sprchování, při kterém mi zlomyslný osud přihrál Elišku přímo přede mě) a pak se otrava rozlezla do celé paže.

Jeden večer měla moje milovaná modré celé předloktí, a následující den už modročerné žilky zasahovaly až k rameni.

Následujícího dne se Eliška na zbořeníšti jen tak ploužila a já se zoufale snažil ovládnout svoje tělo, abych jí mohl aspoň pomoci. Když jsem sledoval, jak dostává na vlastní plošinu těžkou automatickou pračku, která nějak odolala korozi, málem jsem se samým soustředěním zbláznil. Stejně jako poprvé před pěti lety, ani teď jsem nedokázal pohnout jediným svalem. I tentokrát jsem se z toho málem zbláznil.

Večer jsem se vyšplhal na palandu jako dřív a stačil jsem ještě zahlédnout, jak se Eliška hroutí u paty postelového žebříku. Pak jsem už ležel na zádech, hleděl do stropu a poslouchal trhané dýchání mé milované. Něco takového je naprosto nepředstavitelné, muset nečinně ležet a vědět přitom, že osoba, na které vám nejvíc záleží, umírá bez jediného důvodu. Stačilo by, aby přišel lékař a píchl jí injekci. Pokud tihle lidé dokáží vyměňovat zničené klouby za nové, pokud dokáží vrátit zrak, jistě by pro ně nebyl problém zastavit otravu krve.

Nikdo nepřišel.

Prosil jsem v duchu boha, anděly, ďábla i všechny demony, aby mou Elišku zachránili. Aby zkrátka přišel někdo v rudočerné uniformě a na mou dívku se podíval. Kdokoli. Nevyžadoval jsem, abych ji někdy v životě ještě uviděl, chtěl jsem jen, aby jí někdo pomohl.

Jak jsem už řekl, moje prosby zůstaly oslyšeny.

Těsně na rozhraní vědomí a skokového spánku jsem najednou přestal ono chraptivé oddychování slyšet.

Nejdřív jsem si pokusil namluvit, že jsem zkrátka usnul jako každý den.

Pak jsem pomalu, pomaličku začal chápat, co se stalo.

Potom jsem si naplno uvědomil, že Eliška je mrtvá.

Mrtvá.

A že jsem ji ve smrti nemohl ani chytit za ruku, ani se jí podívat do očí.

Že jsem místo toho koukal do matrace nade mnou a nemohl se ani pohnout.

A že k něčemu takovému jsem byl donucen konkrétními osobami.

Myslí se mi prohnal černý záblesk, na který jsem už skoro zapomněl, a tělo mi zkroutila podivná křeč.

Nejdřív jsem se na posteli vzepjal, jako by do mě pustili elektrický proud. Pak jsem zařval a veškeré svaly se mi mocně roztráslly. Pak mi kdesi v mozku povolily některé zdi a popraskala některá jistící lana. A prasklo ještě něco. Jako by se přetížilo velejemné mechanické zařízení, které mi v minulých pěti letech hýbalo tělem podle neslyšných povelů. Jako by shořelo pod nápořem nezvladatelné energie.

Pak jsem sevřel ruce v pěst.

Naprosto vědomě.

A zadržel jsem dech a následně zařval tak, že málem praskly hlasivky.

Bylo to vědomé, chtěné a naprosto spontánní. A nebylo to jenom v duchu.

„Kurvy, svině, zmrdi, hovada!“ řval jsem, mlátil sebou na posteli a cítil, jak se mi zdravý rozum taví jako vanilková zmrzlina na odhaleném jádru slunce. Nemůžu popsat, jak jsem se cítil - člověk schopný souvislého vyjadřování se takhle cítit nemůže, a člověk, který se takhle cítí, zase není schopen souvislého uvažování. Ale nepřál bych vám zažít takové pocity. Není to dobré pro psychické zdraví.

Když mi hlasivky vypověděly službu, zhroutil jsem se vyčerpaně na palandu a napadlo mě, že bych vlastně mohl normálně usnout a druhého dne se normálně probudit a jít do práce. Šílená myšlenka.

Seskočil jsem z palandy pohybem, který jsem nepraktikoval už pět let a dopadl na kolena vedle mojí Elišky.

Měla otevřené oči, koukala do stropu a na tváři se jí zračil naprosto prázdný výraz. Jak jsem viděl kolem sebe, stejný výraz se rozprostíral i na tvářích ostatních otroků. Nejspíš dřív býval i na mém obličejí. Ted' už ne.

Nejdřív jsem Elišce zatlačil oči, pak jsem ji lehce políbil na stále teplé rty a potom jsem vstal. Napadlo mě, že bych měl Elišku zakrýt stejně jako tenkrát Vlastu, ale nebylo čím. Tak jsem se utěšil myšlenkou, že nahá dívka vypadá jako spící bohyně a že by bylo škoda ji zakrývat. To vlastně byla i pravda.

Byl jsem nahý, neozbrojený a po dlouhém pracovním dni k smrti unavený. Přesto bych se nechtěl ocitnout v kůži těch, kteří mi zabili Elišku. Za dlouhých žízňivých dní jsem vymyslel tolik krutostí, že by z pouhého jejich výčtu zešedivěly vlasy i slavné španělské inkvizici. A já je měl v úmyslu provést všechny. Do jedné.

Vzpoura

„Nejdřív si seženu šaty,“ pronesl jsem do ticha k desítkám spících otroků.

A šel jsem sehnat šaty.

Dveře do noclehárny se automaticky otevřely, jak jsem vyšel na chodbu a zase se za mnou zasunuly, když jsem vyrazil do výdejny.

Už dávno jsme si brali potřebné věci sami, výdejní důstojník stál v místnosti jen toho prvního dne, co jsem se stal otrokem. Ted' se to hodilo.

Natáhl jsem na sebe z nedostatku jiné alternativy klasickou otrockou kombinézu a rozhlédl se po příhodné zbrani.

Dezintegrátor mi padl do ruky jako starý známý, i když ze své vůle jsem ho v ruce ještě nikdy nedržel.

Nemyslete si, bylo mi jasné, že nemám nejmenší šanci proti lodi plné vycvičených vojáků s nepředstavitelnými futuristickými zbraněmi. Sám s pouhým dezintegrátorem. Bylo mi to ale jedno. Nechtěl jsem dobýt slavného vítězství a stanout na kouřících troskách létajícího talíře. Chtěl jsem jen pomalu a mučivě pozabíjet co nejvíc lidí a se zuřivým úsměvem na tváři umřít s vystřeleným mozkem. Po ztrátě druhé milované ženy a po pětiletém ničení starého světa jsem neměl absolutně nic, pro co bych žil. Takže jsem tak nějak už nelpěl na životě a vůbec na ničem.

„Zabiju vás všechny, připravte si rakve, bude stříkat krev, znásilním vás také,“ prozpěvoval jsem si a procházel dlouhými bílými chodbami, kterými jsem chodil uplynulých pět let. Jak byla písnička improvizovaná a pitomá, tak mě uspokojovala na duchu. Po nepředstavitelně dlouhé době můj hlas skřípal a chraptěl, ale byl to báječný pocit, moci si dělat, co mě napadne. A že mě napadaly samé šílenosti.

„Tak takhle by to nešlo, chci nějakou společnost,“ prohlásil jsem po chvilce, když mi došla slova v písni a stále se někdo neobjevoval.

„Tohle by mělo vyvolat nějakou tu pozornost,“ zauvažoval jsem a zmáčkl spoušť dezintegrátoru. Byl nastaven na jedničku, tak jen vyryl hlubokou díru do nejbližší zdi.

„Co se to tu děje?“ otevřely se dveře nejbližší kajuty a do chodby vyběhla drobná žena s rozčuchanými rezavými vlasy. Na sobě měla červenočerný župan, který přímo vykřikoval, že je fasovaný z erárních zásob.

„Co tu děláš, otroku?“ podívala se na mě tak přezíravým způsobem, jako bych byl tím nejodpornějším bacilem na jedné z chlupatých nohou toho nejodpornějšího pavouka, kterého kdy měsíční světlo spatřilo. Napadlo mě, že i ten nejodpornější a nejzákeřnější pavouk by se roztrásl hrůzou, kdyby spatřil jen zlomek toho, co se mi honilo hlavou.

„Maluju,“ odpověděl jsem zrzce, palcem cvakl po tlačítku s číslem deset a ladným pohybem jí namířil přímo mezi nevýrazné přednosti.

Než jsem zmáčkl spoušť, ještě jsem si dlouhých pět sekund vychutnával šokovaný výraz na její tváři. Posádka není zvyklá, že by otroci mluvili. A pokud do toho budu moct co mluvit, tak na nějaké zvyknutí nebude mít čas.

Spoušť jemně spojila skryté kontakty a z hlavně nástroje vytryskl známý proud světla. Každý den, po dlouhých pět let, jsem tenhle paprsek obracel proti domům a sledoval, jak se cihly a beton mění ve velejemný prášek zvolna se snášející k zemi.

Lidské tělo se neskládá z cihel a betonu, je spíš z výrazně jemnějších substancí.

Jemnějších a mokřejších.

Žena se ve zlomku sekundy proměnila v hustý oblak roztrhaných tkání, krve a ostatních tělních tekutin a v následujícím zlomku naprosto ztratila soudržnost.

Ve starých horrorech jsem se vždycky skvěle bavil, když například zombík dostal zásah z brokovnice a vymaloval krví celou nemocniční chodbu.

Tohle bylo podobné. Jen stokrát zesílené.

*

Krev proměněná v aerosol vyšplíchla na všechny světové strany, uniforma se rozpadla na miniaturní útržky nití a promísila se s krví a to všechno hladce ohodilo stěny, strop, dveře kajuty a mě.

„A teď si budu pít, kdy mě napadne,“ olízl jsem slanou tekutinu (byl zrovna den, kdy se nekonala hostina) a pokusil se vstoupit do ženiny kajuty.

Nějak to nešlo.

„Z tebe asi ruku na otisky prstů nedostanu,“ prohlásil jsem k ultrajemné břečce stékající po stěně. Dveře se totiž odmítaly otevřít a já měl pocit, že utátá ruka přiložená k snímači by je mohla přimět ke změně názoru. Bohužel, největší část těla byl asi mikronový úlomek zubu, který mi v husté krvavé omáčce stékal po levém oku a byl zrovna uprostřed zorného pole.

„Svinstvo neuvěřitelné,“ znechuceně jsem prohlásil a poprvé po pěti letech z vlastní vůle zamrkal.

Tedy, pokusil se zamrkat.

„Co se to děje?“ podivil jsem se, když se mi nejen nepodařilo odstranit krev z očí, ale nedokázal jsem oči ani zavřít. Přitom jsem si byl jist, že jsem ještě nezapomněl, jak se mrká očními víčky - vždyť do ovládání zbytku těla jsem vklouzl bez problémů na první pokus.

Vzápětí jsem zjistil, že na řešení podobných malicherností bude dost času později - na konci chodby se otevřely dveře a vyšel další člověk v uniformě. Tentokrát to byl muž a chyběly mu obě nohy od kolen dolů. Muž to byl už od začátku, kdežto nohy mu začaly chybět od chvíle, kdy jsem se do toho vložil já se svým věrným dezintegrátorem.

„Ale no tak, přece to nemůže bolet víc, než svaly po celodenní dřině v čtyřicetistupňovém mrazu,“ pokusil jsem se ho utěšit, když jsem k němu pomalou vycházkovou chůzí došel. Tou dobou mi už jeho zoufalý křik začínal tak trochu vadit, i když já řvával uvnitř své hlavy daleko pronikavěji a bolestněji.

„Kdepak bych našel admirála Pika?“ zeptal jsem se zdvořile, když jsem muže bez nohou vtáhl do jeho kajuty a automatika za námi zavřela dveře.

Chlapík něco zabublal, pozvracel koberec a jinak z něj už nic nevypadlo.

„Tak hele, pět let jsem v sobě střádal zášť, takže nechtěj, abych si ji všechnu vybil na tobě,“ řekl jsem mu důvěrně a díval se mu při tom do očí. Nevím, jestli jsem nabyl nějakých zvláštních přesvědčujících schopností, ale poté, co se znovu pozvracel, mi sdělil soukromou adresu admirála Pika. Kdyby to nebylo přes deset palub, asi bych ho i nechal žít.

„Je čas navštívit velitele,“ řekl jsem do náhle ztichlé kajuty, „na to bych se měl patřičně obléct.“

Odložil jsem pracovní nástroj na jakýsi noční stolek a prohledal mužovy skříně. Už od prvního pohledu se mi zdálo, že má stejnou postavu jako já (až na ty chybějící nohy) a tak jsem si řekl, že by nebylo od věci zase se jednou pořádně obléct.

Vylovil jsem z futuristické skříně parádní uniformu, shodil bílé otrocké šaty a po dlouhých pěti letech se oblékl jako člověk. Moc příjemný pocit.

Stál jsem uprostřed kajuty a přemýšlel, že by nebylo špatné uvidět se po dlouhé době zas v zrcadle. Kdesi jsem kdysi četl, že když se člověk dlouho nevidí, je to pak pro něj zajímavý šok. Jak jsem nebyl tak úplně psychicky v pořádku, zatoužil jsem si tuhle teorii ověřit na vlastní kůži. V létajícím talíři neznámé velmoci, po vraždě dvou lidí.

„Kdepak je to zrcadlo?“ zeptal jsem se kajuty a nedočkav se odpovědi, začal jsem zkoušet jednotlivé dveře, kterých bylo v místnosti poněkud víc, než je obvyklé. Obvyklé v lidských bytech, má znalost létajících talířů není taková, abych něco takového mohl tvrdit.

„To nebyl chlap, to byl buzerant,“ prohlásil jsem po pěti minutách, když se mi podařilo otevřít už třetí skříně se všemožným šatstvem. Co mi paměť sloužila, tak tolik skříní nepotřebovala ani Vlasta. A ta se v módě vyznala.

„Heuréka,“ zvolal jsem po další sérii dveří vedoucích do skříní a odhalil další malou místnůstku. Kromě sterilně bílých zdí tam byl i záchod (podivně tvarovaný), umyvadlo a velké nástěnné zrcadlo zapuštěné do zdi.

„Tak se na to kouknem,“ zanotoval jsem si a předstoupil před lesklou plochu.

Někdy je dobré brát vyčtené zkušenosti vážně.

Jediné, co se na mně nezměnilo, byl ježek na hlavě. Co jsem si pamatoval, byl zhruba stejný, jako před lety. Obličej patřil někomu o dvacet let staršímu - byl vyhublý, strhaný a nabyl několika rysů, které ve mně budily silné znepokojení. Nechtěl bych chlapa s takovým ksichtem potkat v noci v osamělé ulici. Nechtěl bych ho potkat ani za horkého letního dne uprostřed náměstí plného lidí. Z toho obličejě šla prostě hrůza.

To ale ještě nebylo nic.

Daleko horší byly oči.

A když říkám daleko horší, myslím to vážně.

Jejich největší změnou bylo to, že tak nějak nebyly. Neměl jsem bulvy, zřítelnice, panenky, měl jsem jen nějaké temně rudé koule, velikostí odpovídající zhruba lidským bulvám.

Nejdřív jsem si tyhle nemožné oči zženštile pět minut zakrýval rukou, pak jsem se sebral a důkladně si je v zrcadle prohlédl.

Jak už jsem řekl, byly kulaté a rudé. Nedokázal jsem na nich lokalizovat jedinou stopu po nějakých panenkách či zorníčkách, celá jejich plocha byla jednolitě rudá, takže jsem si nebyl jist, kterou částí očí vlastně vidím. Ne, že by na tom záleželo. Viděl jsem líp, než kdykoli dřív, a to bylo hlavní.

Okraje očních důlků byly ke kulatým očím nějak přirostlé, nebo snad přilepené, takže očima nešlo hýbat. Schválně jsem se podíval hodně stranou a držel jsem přitom prst na povrchu jedné oční bulvy, ale

nezaznamenal jsem žádný pohyb. Takže se buď pohybuje něco uvnitř očí, nebo se zraková informace přenáší celým povrchem. Zajímavé.

Taky jsem pochopitelně zjistil, proč se mi nepodařilo mrknout, ani zavřít oči. Neměl jsem oční víčka, proto to nešlo.

Stále poněkud šokován tímto zjištěním jsem vylovil odkudsi z nástěnné skříňky toaletní papír a za pomoci vody a mechanické práce si obě oči vyleštil. Schválně jsem nejdřív zkusil přitlačit trochu víc a vzápětí o hodně víc, ale stále jsem nic necítil. Oči byly úplně prosty jakýchkoli nervových zakončení. Když jsem si vzpomněl na betonový prach štípací mě do obličeje, rázem jsem zanechal pokusů s namočeným hajzlpapírem. Pokud mi oči nedokázal poškrábat ani prach, ze kterého jsem občas jemně krvácel z celé tváře, nemusím se já nějakého razantnějšího čištění bát.

Jelikož jsem už byl u té zevnější prohlídky, neodolal jsem a stáhl ze sebe uniformu.

„No tohle,“ zalapal jsem po dechu, když jsem zas po dlouhé době spatřil vlastní tělo. Asi nejvýraznějšími znaky byla vychrtlost a svalnatost. Místo dříve celkem netrénovaných paží a nohou jsem teď měl končetiny šlachovité a připomínající tlustá pletená lana. Tak nějak vypadala těla horníků z předminulého století.

Jinak jsem měl tělo zjizveno na mnoha místech, až jsem se na sebe skoro ani nemohl podívat. Ramena, lokty, kolena, to vše jsem měl pokryto dávno zahojenými jizvami. Nejhuř vypadaly moje ruce. Pokrývala je souvislá síť jizev, z čehož se mi dělalo poněkud zle. Ruce jsem naštěstí vídal každý den při práci, takže odtud žádný šok nepocházel. Naštěstí - jinak bych se z pohledu na mé tělo mohl i rozplakat.

Kdybych ovšem neměl osobnost přebudovanou už druhou vlnou jakési temné energie.

Takhle jsem tedy jenom pokrčil zjizvenými rameny, natáhl na sebe znovu uniformu a vzal do ruky dezintegrátor.

Jen mě ještě napadlo, co že se se mnou vůbec dělo po nocích. Za celých pět let jsem si nepamatoval, že bych se jedinkrát oholil a přesto jsem měl tváře hladké jako dětskou prdelku a na hlavě se mi pořád ježil můj původní účes.

Divné.

*

Nastavil jsem pracovní nástroj na stupeň jedna a upálil právoplatnému obyvateli kajuty ruku v zápěstí. Je možné, že se něco takového cestou bude hodit. S rukou zastrčenou za opasek a futuristickým nástrojem v ruce jsem měl pocit poněkud úchylný, ale jelikož jsem věřil, že si odbývám poslední okamžiky života na zemi, bylo mi to naprosto jedno. Spíš mě to začalo tak nějak bavit.

Už už jsem sahal po otevírání dveří, když mi zrak padl na nějaký noční stolek stojící poblíž perfektně ustlané postele. Ležel na něm jakýsi lesklý časopis. Chtěl jsem pokračovat dál, ale něco na obálce časopisu se mi tak nějak zaseklo do mozku. Jako rybářský háček s neuvěřitelně chutnou návnadou.

V mém případě měla ta návnada prostou podobu data. Ničeho víc. Jen kalendářního data.

Kdyby nové umělé oči nebyly daleko dokonalejší než moje dřívější, nebyl bych si těch drobných písmenek v záhlaví časopisu vůbec všiml. Takhle mě do očí udeřilo datum: „2/27/2986“

„To není možné, to nemůže být datum,“ zabručel jsem si pod vousy a vzal časopis zkoumavě do rukou. Dezintegrátor jsem si kvůli tomu musel odložit na noční stolek.

„Vždyť to ani nevypadá jako datum,“ snažil jsem se sám sebe dál přesvědčovat a odmítavě jsem na drobná písmena zahlížel.

„Ale Američani vlastně píšou data takhle nesmyslně,“ vzpomněl jsem si, „nejdřív napíšou měsíc, potom den a nakonec rok.“ Tenhle fakt mi připadal vždycky jako důkaz skutečnosti, že Američané nejsou tak úplně normální. Při pohledu na neskutečné datum jsem si nepřipadal normální ani já.

Až jsem se musel posadit.

„Dva tisíce devět set osmdesát šest,“ přečetl jsem datum nahlas, jako by jeho vyslovením mohla začít čísla dávat nějaký smysl. Nezačala.

Rozhodl jsem se, že musím zjistit, co se to tady děje. V hlavě se mi začala rodit šílená představa, která by v dané situaci napadla asi každého scifistu - že ti lidé přiletěli se svým talířem z budoucnosti. Normální cestování časem, o kterém se můžete dočíst v jedné desetině všech sci-fi knížek, co jich na světě existuje. Existovalo.

„To je přece blbost, cestování časem,“ bručel jsem si usazený ve futuristickém křesle a listoval pomalu časopisem. A byl jsem čím dál tím víc zmatenější. Pokud jsem to správně pochopil, jmenoval se Cinema a byl to filmový měsíčník. Nemyslete si, že po pěti letech otroctví jsem zapomněl číst. To vůbec ne. Například jsem bez problémů poznal, že časopis je psaný v angličtině. Jenže to vypadalo, jako by ve všech slovech vypadala některá písmena, slovosled vět byl úplně podivný a jediná věta mi nedávala smysl, i když se mi podařilo rozluštit, co by asi tak mohla znamenat jednotlivá slova. Zkrátka to celé bylo psané nějakou zkomoleninou angličtiny.

„Jako třeba angličtinou, která se vyvíjela dalších devět set let,“ řekl jsem to ticha kajuty a úplně mě zamrazilo, jak to nádherně vysvětluje situaci. Nádherně děsivě.

„No jo, ale jak je potom možné, že ty lidi mluví česky?“ pokračoval jsem v samomluvě a jen poslouchat svůj vlastní hlas bylo po předlouhé době ticha strašně krásné. Vzápětí jsem si vzpomněl, jak mi hlasy těch lidí připadaly, když jsem je zaslechl poprvé. Jako zkomolená a zrychlená angličtina.

Zkusil jsem přečíst kousek článku v časopise a zároveň poslouchal, jak mi to bude znít.

„To je přece normální čeština!“ zklamaně jsem pleskl časopisem o koleno. Zklamaně a zmateně. Jestliže před sebou vidím zkomolenou angličtinu, jak je možné, že ze mě vychází čeština? Vzápětí mě napadlo jedno vysvětlení. Kdysi dávno jsem četl jakousi povídku, ve které zlí mimozemšťané pozměnili unesenému hrdinovi jakási centra v mozku, takže tento rozuměl mimozemské řeči.

„Že by to se mnou bylo to samé?“ zamyslel jsem se a poškrábal se na hlavě v místech, kde jsem pod krátkým sestřihem měl hezkou symetrickou jizvu po operaci hlavy. Nezdálo se mi, že bych nerozpoznal rozdíl mezi tím, kdy mluvím česky a kdy nějakou zkomolenou angličtinou, ale na druhou stranu, důkazy mluvily proti mně. Cizincům jsem začal rozumět až po operaci a jazyk, kterým mluvili předtím, jsem už vlastně nikdy potom nezaslechl. Ne, že by se s otroky kdokoli vybavoval.

„No tak mám zpřeházená řečová centra,“ pokrčil jsem rameny a nechal tento problém plavat. Momentálně jsem měl zajímavější námět na přemýšlení.

Jako například to cestování časem.

Znovu jsem otevřel časopis a dal se do prohlížení obrázků v časopise. Než bych si připustil takovou šílenost, začal jsem spíš věřit, že jde o rozsáhlou kamufláž vytvořenou bůhví kým. Americkou vládou, českou vládou, kýmkoli. Dokonce i česká vláda vytvářející šíleně propracovanou maketu vesmírné lodi a nutící občany pracovat v otroctví mi přišla jako přijatelnější vysvětlení, než návštěvníci z budoucnosti. Fotky jsem tedy prohlížel s úmyslem odhalit jakoukoli známou tvář, jakéhokoli herce, kterého bych poznal.

Ačkoli mám film obecně velice rád, nebyla mi povědomá jediná tvář, jediné jméno, jediný film. Co víc, filmy byly podle obrázků a namátkou rozluštných vět tak odlišné od dnešní kinematografie, že se mi z toho točila hlava. Jako by někdo vzal všechny známé žánry, nacpal je do mixéru, nechal je promíchávat týden v kuse, pak žánry vyndal, hodil do koše a vytvořil si vlastní.

Napadlo mě, že kdyby vláda České republiky byla schopná takového stupně autenticity, asi by to s naší zemí dříve vypadalo jinak.

Takže ti lidé v černočervených uniformách opravdu přišli z budoucnosti.

Co nadělám.

*

Vstal jsem, zastrčil si za opasek ruku, kterou jsem předtím vyndal, protože při sezení nepříjemně tlačila a vydal se ke dveřím.

„Jestli bych si neměl vzít nějakou zbraň,“ napadlo mě tak jakoby mimochodem. Dezintegrátor byl sice skvělá věc, ale byl poněkud těžký a pokud bych se dostal do nějaké přestřelky, asi bych s ním nedokázal manipulovat tak rychle, abych se ubránil. A lidé z budoucnosti přece musí mít nějakou paprskometnou zbraň, která dokáže proměnit tank v hromádku popela během desetiny vteřiny. V takovém Star Treku takové věci mívali.

„Kde by tak tenhle chlap mohl schovávat osobní zbraň?“ zamyslel jsem se, když jsem ve skříni, šuplících, nočním stolku, ani nikde jinde nic podobného zbrani neobjevil. Jediné, co se dalo s trochou fantazie považovat za paprskomet z budoucnosti, byl nakonec úplně obyčejný fén. Buď byl tenhle chlapík opravdu homosexuál, jak se patří, nebo chlapi během staletí poněkud zženštili.

Prolezl jsem co se dalo, ale žádnou zbraň jsem neobjevil. Ne, že bych nenarazil na hromadu záhadných a zajímavých věcí, ale z ničeho jsem nedokázal vydolovat cokoli, co by připomínalo smrtící paprsky, nebo alespoň starý dobrý laser, který se před katastrofou prý začal testovat ve vojenství ve formě obyčejné útočné pušky. A jestli testy dopadly dobře, tak se přece něco takového musí vyskytovat i tady. Pokud ovšem posádka nosí osobní zbraně.

„Třeba jsou to naprosto mírumilovní lidé a opravdu nám barbarům přinesli jen vzájemnou lásku a pochopení,“ resignovaně jsem dosedl na vzorně ustlanou postel. Kdyby se mi v hlavě neproháněl jakýsi temný vír, asi bych tu větu myslel i vážně. Takhle mi hlas sarkasmem jen přetékal.

A jak jsem se vlastní ironické poznámce zasmál, zmáčkl jsem cosi, co připomínalo poněkud přerostlou rtěnku.

A ono to vypálilo ve zdi díru, kterou bych bez problémů prostrčil hlavu.

„No toto,“ zmohl jsem se na překvapené zdvihnutí obočí a jal se rtěnku prozkoumávat s daleko větší pečlivostí a respektem. Nechybělo mnoho a testoval jsem ji tak, že jsem si jí přejel po rtech. Teď bych měl z hlavy asi mastný obláček dýmu rozptylující se v místní klimatizaci.

Po podrobné prohlídce jsem zjistil, že zbraň se drží mezi dvěma prsty, kam sedne překvapivě stabilně a aktivuje se tím, že se zmáčkne taková nenápadná prohlubeň na jejím vršku. Kromě toho jsem odhalil malý drsný kroužek obepínající celý obvod minizbraně. Když jsem se na kroužek zaměřil pozorněji, zjistil jsem, že jsou na něm miniaturní čísílka. Jako by se tím nastavovala účinnost, nebo dostřel.

Zkusil jsem nastavit jedničku a následný paprsek na zdi nevyrobil ani mírné očouzení. Když jsem ale namířil na beznohou mrtvolu, začala sebou mocně škubat.

„Aha, tohle bude nějaký nervový mód. Něco, čím se dá omráčit,“ poznamenal jsem sám k sobě a pustil se do testování dalších stupňů.

Dvojka měla na mrtvé tělo poněkud zhoubnější následky (zaslechl jsem praskání kloubů, jak se svaly smršťovaly v příšerné křeči), trojka rovnou lámala kosti a pomalu muchlala tělo do nevzhledného balíku, čtyřka byla schopna naplnit kajutu smradem páleného masa a na zdech po jejím paprsku zůstávaly slabé stopy, pětka byla totéž, jen v rychlejším a intenzivnějším provedení, šestka připomínala výkonný laser, sedmička ultralaser, osmičku jsem použil už při prvním vyzkoušení a devítka tak nějak simulovala účinek granátometu. Zeď oddělující záchod od ložnice se při jejím použití zredukovala na změř roztravených úlomků pršících po celé kajutě.

Na vyzkoušení desítky jsem nesebral odvalu ani v psychickém stavu, v jakém jsem byl.

Zastrčil jsem si zbraň uctivě do kapsy, sebral dezintegrátor a vyrazil na krvavou pouť. Po prolístování časopisu se mi v hlavě vylíhla zajímavá myšlenka. Je sice pravděpodobné, že při vyřizování účtů zemřu a v danou chvíli mě taková myšlenka vůbec neznepokojovala, ale zároveň mě napadlo, že bych mohl udělat mnohem víc, než se jenom pomstít. Pomsta je moc pěkná věc, ale někdy jsou i zajímavější alternativy. Například tehdy, když je možné všechno napravit.

Jako ve chvíli, kdy máte k dispozici cestování časem.

*

„Na to se nesmím admirála Pika zapomenout zeptat, než ho zabiju,“ kladl jsem si na srdce. „Musím zjistit, jestli můžu provést časový skok s touhle lodí a jestli je možné změnit budoucnost.“ Napadlo mě totiž, že pokud meteorický roj dopadl na celou planetu, neměla by v budoucnosti žádná Aliance existovat. Lidstvo přece mělo zčásti vyhynout a z druhé části být uvrženo do otroctví. Leda, že by fungovala nějaká časová smyčka a lidé z třicátého století založili v tomhle století základy říše, která se časem rozvine přesně do té Aliance, že které oni přišli, aby ty základy založili.

Přinutil jsem se přestat myslet na časové paradoxy - začala mě z nich tak nějak bolet hlava. Dřív jsem sice podobné čtyřrozměrné úvahy miloval, ale poté, co mi hlavou dvakrát proletěl podivný černý záblesk, jsem byl poněkud někým jiným. Po tom prvním záblesku jsem se sice časem vzpamatoval, ale teď jsem tomu už moc nevěřil. Chvillemi jsem neovladatelně skřípal zuby, hlavou mi táhly představy plné neukrutnějšího mučení a náladu všeobecně jsem měl mírně řečeno vražednou.

„Kdyby aspoň po chodbách chodili lidi,“ zavrčel jsem našťavaně, když jsem ani po třetí odbočce nenarazil na jediného živáčka. Jestli se budu muset dobývat do všech kajut, budu mít práce na dalších pět let. A nebudu se u toho moct ani vyspat.

„Třeba to někoho probudí,“ pokrčil jsem rameny po dalších pěti osamělých minutách, nastavil dezintegrátor na bořící stupeň a vypálil nazdařbůh do dveří jedné z kajut. Dveře se rozstříkly po chodbě.

„Budíček!“ vtrhl jsem s křikem do žhavého otvoru a spící blondýnku rozptýlil jediným výstřelem po celé ložnici. Světlé vlasy se pomalu snášely na podlahu, krev líně stékala po zdech a já měl uniformu a vůbec všechno výrazně rudější, než před chvílí. Dezintegrátor je skvělá věc.

Podobným způsobem jsem proběhl dalšími třemi kajutami, než se konečně ozvala jakási siréna. Nejdřív zněla nějak váhavě, pak nabrala na intenzitě a nakonec se ustálila na vysokém kolísavém zvuku, který by probudil i mrtvého. A ještě ke všemu začal uprostřed všech stěn blikat takový nápadný rudý pruh.

Asi vyhlásili poplach.

Než jsem se rozhodl jak na danou situaci reagovat, vběhlo do chodby přede mnou jakési komando. Lidé v něm měli uniformy zakryté nějakými elastickými pancíři a na hlavách měli helmy. Než si mě všimli, stiskl jsem spoušť dezintegrátoru a mířil na nejbližší hlavu v helmě.

Nevěřili byste, co taková hlava dokáže nadělat za nepořádek - samotná helma se rozletěla do tisíce úlomků (jeden mi proletěl i na takovou vzdálenost se smrtícím zabzučením kolem ucha) a lebka se svým obsahem doslova expandovala.

„Je to svinstvo, když máte krev v ksichtě,“ souhlasil jsem vážně a sledoval, jak po plastových průzorech helem stéká rudá hustá tekutina. Já se svými očima bez víček bych mohl vyprávět. A nebo bych mohl střílet.

Po ultrakrátkém zaváhání jsem se na vyprávění vykašlal a rozhodl se použít svou novou minizbraň. Od posledního testování na ní zůstala nastavená devítka.

Tělo uprostřed se rozletělo do stran s takovou dynamikou, že už jenom samotné roztrhané tkáně musely být pro kolegy čerstvé mrtvolky smrtící. Prostě si představte, že vám do obličeje plácne kotleta několikanásobnou rychlostí zvuku. To se přežít nedá. Když se k tomu přidá ještě expanze neznámé energie, nemáte naprosto šanci.

Takže svoje první ozbrojené nepřátele jsem zvládl s takovým úspěchem, že jsem to sám nečekal. A to mám po promazání mozku černým zábleskem sebevědomí dost vysoké.

*

Následně jsem narazil ještě na dvě poměrně překvapená komanda. Lidé, které jsem na setkání zabíjel, mi vůbec připadali nějak překvapení a šokovaní. Jako by si vůbec nedokázali připustit, že na jejich lodi by se mohl pohybovat vraždící šílenec. Tedy vlastně ušlechtilý mstitel.

„Měl bych najít nějaký informační panel, nebo něco,“ napadlo mě najednou, když jsem zlikvidoval obyvatele další kajuty. Seděl na posteli, protíral si oči a tvářil se, jako když si vzpomíná, jak se vlastně jmenuje. Než jsem mu rozptýlil tělo po místnosti, pocítil jsem na chvíli mírnou spřízněnost.

Pak mi nad hlavou probleskl první paprsek, který jsem nevystřelil já.

„Konečně bude zábava!“ zařval jsem z plna hrdla a z otočky prostřelil díru do neznámého útočníka. Před chvílí jsem ve své minipistolce změnil nastavení na pětku, protože ač byla devítka krásně impozantní, napadlo mě, jestli třeba víc nevybíjí baterky. Vybitou pistoli jsem uprostřed očekávaného dění nemohl absolutně potřebovat.

Pak jsem se rozběhl vstříc zbytku útočníků.

Opravdu byli nějak překvapení a opravdu asi nečekali, že na ně podniknu čelní útok. Od lidí, kteří zlikvidovali celou planetu a veškeré lidstvo uvrhli do otroctví, bych čekal jinačí bojovou připravenost.

Takže jsem jednomu upálil hlavu, druhému vypařil vnitřnosti a třetímu plnou silou práskl do obličejového štítu pažbou dezintegrátoru. Křuplo to, prasklo to a zevnitř helmy se objevila krev z rozbitého nosu.

„Kudy nejrychleji na velitelskou palubu?“ vyštěkl jsem ostře a opřel chlapíkovi s rozbitým nosem o ten nos svou minipistolku.

„Nezabíjejte mě,“ zaskřehotal ten chlap a z očí mu vytryskly slzy bolesti. Zajímavé, po celých pět let jsem byl pro všechny náhodné kolemjdoucí něčím bezvýznamnějším než hovno v trávě a teď se mi najednou vyká. Na to si budu muset zase zvykat.

„Nezabiju, když mi bez dalšího otálení odpovíš,“ usmál jsem se na něj přesvědčivě a tak něžně pohládl vydutou část své zbraně. Takové pohlazení má dar přesvědčovat.

„Musíte rychlovýtahem, ale tam nemají otroci přístup. Tedy lidé jako vy tam nemají přístup,“ zbledl chlapík poté, co si uvědomil, že připomínání otrockého stavu by na mě nemuselo mít zrovna blahodárné účinky.

Měl pravdu, nemělo.

Vstal jsem od bezhlavého těla a rozhlédl se po celé délce chodby. Jak asi může vypadat výtah z třicátého století?

V následujícím okamžiku jsem sice nezjistil, jak něco takového může vypadat, ale zato jsem přišel na to, že není rozumné postávat uprostřed chodby a koukat, kde co lítá. O rameno mi škrtl nějaký paprsek.

Práskl jsem sebou o zeď a bolesti se mi dělaly mžitky před očima. Když jsem se podíval pozorněji, zjistil jsem, že se nejedná o žádné mžitky, že se mi zkrátka kouří ze zasaženého ramene. A že bude huť - na konci chodby se objevila skupina ozbrojenců, kteří se konečně chovali jako profesionálové - navzájem se kryli, používali taková ta tajná gesta a vůbec působili dojmem, že se už s nečekanou situací vyrovnali a vědí, co dělat.

Nějak jsem z toho neměl radost.

Odrazil jsem se od stěny právě v čas, aby mi další paprsek nepropálil lebku a ve skoku prostřelil do protější zdi nemalou díru. A skočil jsem do ní, než se objevil další výstřel.

Naštěstí jsem prorazil díru do další kajuty a ne například do vnějšího prostoru. Takže jsem přistál na cizí posteli a neskončil rozplácly na zbořeníšti pod létajícím talířem.

„Znásilnění se nebojte, smrt vám hrozí,“ zašklebil jsem se do obličejů nějaké nehezky brunety, které jsem přistál na rozměklém těle. Z mého pohledu jí buď zaskočilo, nebo se pokusila spáchat radši sebevraždu samoudušením, aby unikla osudu horšímu než smrt.

Pomohl jsem jí z tohoto světa jedním bleskovým výstřelem a prorazil dezintegrátorem díru do protější stěny. A do další.

Takže jsem se dostal do chodby rovnoběžné k té, kde mě tak nehezky postřelili.

A naštěstí zatím nezjistili, jakou taktiku jsem zvolil a kam jsem se poděl. Ale stejně jsem neměl víc, než pár vteřin.

„Hlavně nenápadně,“ zašeptal jsem rozrušeně a konečně použil ruku, která se mi až doteď mačkala za opaskem. V černém poloprůhledném dveřním ovládacím to rudě zablikalo, dveře zasyčely a já vpadl dovnitř.

„Překvápko,“ zašeptal jsem na chlapa, který si právě obouval boty. V minulé kajutě mi přišlo divné, že ženská ještě dokázala při houkání poplašené sirény spát, ale teď jsem slyšel, že při zavřených dveřích to není takový problém. Sám bych se natáhl, kdyby ovšem celá postel nebyla nějak od krve.

A krev tekla i z bot, do kterých se před chvílí obouval ten chlap. Který tu už tak nějak nebyl.

Krev ovšem tekla i z mého ramene a s tím bylo třeba co nejdřív něco udělat. Původně jsem si myslel, že paprsky ránu vždycky vypálí, ale evidentně jsem neměl pravdu - přes pach spáleniny jsem krvácel jako prase na porážce. Jinak jsem ale rukou mohl bez problémů hýbat, což mi plnilo mysl optimismem.

Neztrácel jsem čas nějakým svlékáním a uniformu na rameni jednoduše roztrhl a odhalil tím celou ránu.

„No do prdele,“ pronesl jsem vzápětí.

Z toho, že jsem rukou mohl hýbat úplně normálně, jsem vyvozoval, že budu mít na rameni jen nehlubokou spáleninu. Když jsem se teď na zranění podíval, nevěřil jsem vlastním očím. V rameni jsem měl dobře pět centimetrů hlubokou rýhu, která odhalovala kloub ve zmeti spáleného masa a šlach.

To jsem zaklel podruhé.

Nejsem doktor, ale tak nějak vím, jak by asi měl kloub vypadat. Nějaké ty kosti, šlachy, chrupavka. V podstatě zvětšená verze toho, co vám zůstane po nedělním pečeném kuřeti.

V mém rameni jsem neviděl nic bílého a hladkého, zato jsem viděl cosi lesklého a hladkého. Così kovově lesklého.

Opatrně jsem na tu nepatřičnost poklepal hlavní dezintegrátoru a čekal, že mi z ramene vystřelí do narůstající tupé bolesti oštěp bolesti ostré. Nestalo se tak - ať už jsem měl v rameni cokoli, absolutně to necítilo bolest.

„Že by mi tenkrát vyměnili klouby za kovové?“ zamyslel jsem se a při nepříjemné vzpomínce se otrásl. Zřejmě to tak bude.

Nechal jsem planého přemýšlení a omotal si rameno provizorním obvazem. Jasně jsem cítil, že by to chtělo stehy, ale stejně tak jsem cítil, že na šití nemám čas, i kdybych nemusel hledat jehlu a nit. Útočné komando nemůže být daleko.

„A stejně bych neměl být schopný tou rukou pohnout,“ nedalo mi to a vrátil jsem se v myšlenkách ke zranění. Jestli mám půl ramene propáleného, měla by to schytat i svalová vlákna, která pohyb ruky zajišťují. Ale na druhou stranu jsem měl možná jenom štěstí.

Opatrně jsem vykoukl ze dveří a rozhlédl se na obě strany s pocitem člověka, který každým okamžikem čeká kulku mezi oči. Nebo paprsek, na tom nesejde.

Když jsem otočil hlavu vpravo, viděl jsem jen prázdnou chodbu. Vlevo jsem zahlédl záda úderné skupiny, které se podařilo mě trefit. Nejspíš nečekali, že můžu být v kajutě, která nemá místo dveří pořádnou díru. Chyba, přátelé.

Skočil jsem doprostřed chodby a ještě než se moje chodidla dotkla země, vystřelil jsem. Zase pistolkou nastavenou na devítku.

Prostřední chlap se rozprskl jako přezrálé rajče a ostatními praskla tlaková vlna o stěny chodby. Nemohlo to být nic příjemného, jinak by se milí chlapi určitě vyšvihli na nohy a pokusili se mě dostat. Minimálně jeden měl ale obě nohy ohnuty do prapodivného úhlu, takže jsem nějaké divoké akce ve skutečnosti neočekával. Tedy akce od nich směrem ke mně. V opačném směru jsem se nedostatku činů rozhodně neobával.

Když jsem dezintegrátorem rozřezal první dva, byli další dva už v pülce chodby a přes skřípání přeražených konců kostí se plazili opravdu energicky.

Ulevil jsem jim od bolesti a otočil hlaveň dezintegrátoru k poslednímu přeživšímu.

„Aby se tvým kolegům nestýskalo,“ řekl jsem mu a jemně pohladil spoušť.

Opravdu jen pohladil, zatím jsem nevystřelil - přeživší si totiž sundal helmu a podíval se na mě hlubokýma hnědýma očima, ve kterých se mísila bolest se vztekem.

Byly to docela hezké oči a patřily docela hezké ženě.

„Tak střilej, parchante, na co čekáš?“ zařvala na mě ta vojanda a dokonce mi plivla pod nohy. „Prašivý otroku,“ dodala.

I když jsem nebyl zrovna v komunikativní náladě, stejně mě její invektiva docela zaujala. A jelikož v dohledu nebyla další ozbrojená složka, rozhodl jsem se trochu vyjasnit své jednání. Napadlo mě, že pokud takhle žena bude vědět, proč tu lítám po chodbách a vraždím, třeba mě pochopí. Než zemře.

„Tak prašivý otroku, říkáš?“ přidrpl jsem si k ní a podíval se jí do očí.

Jen se otrásla a dál mě probodávala svým pohledem plným jedu.

„A můžu vědět, proč jsem prašivý otrok? Ještě před pěti lety jsem byl svobodný člověk, který měl svá práva a žil svůj život. Jaké máte vůbec právo mi říkat otroku? Jaké máte právo se mi vůbec podívat do očí po tom, co jste mi udělali? Jak si vůbec můžete dovolit na mně promluvit a nedívat se při tom do země?“ Jak jsem původně chtěl vést rozumnou diskusi, tak teď ze mě každé slovo vyráželo hlasitěji a hlasitěji, až jsem na ženu řval jako pominutý. A na tom „jako“ netrvám.

„Jak se na mě opovažuje mluvit barbar, jako jsi ty?“ odpálkovala mě žena, „já jsem občanka Aliance svobodných zemí spojených států amerických. Jsem Američanka a ty jsi méněcenná rasa. Jak se vůbec opovažuješ si na něco stěžovat, měl bys mi líbat nohy za to, že ti bylo umožněno podílet se na rozkvětu Aliance.“

Tedy, potkal jsem už různé ženy, ale tahle se u mně zapsala nesmazatelným písmem. Kdybych ji potkal v době před tím, asi bych zůstal jen němě zírat. Teď jsem byl spíš muž činu.

Vyřal jsem té huse dvě pořádné facky, až mi v dlani bolestivě píchlo a jí vytryskla z pusy krev, a popadl ji stejnou rukou pod krkem.

„Hubu drž, ty krávo americká, než se z tebe pobliju,“ zařval jsem jí do obličeje a celou ji poprskal, „takové jako ty by měli splachovat do hajzlu hned po potratu, a pak by bylo na zemi možná líp. Lidi jako ty začali světovou válku, lidi jako ty vymysleli inkvizici, lidi jako ty by vůbec neměli existovat. Lidi jako ty si vůbec nezaslouží žít, nejste lidi, jste horší než zvířata! Musel jsem se dívat, jak mi umírají dvě ženy, které jsem miloval a to jenom kvůli vám. Jak se opovažuješ nazývat mě podřadnou rasou? Vybiju celou tu tvoji zasanou

Alianci, zprzím vaše mrtvoly, vymočím se na každou z nich a pořád budu nad vámi tak morálně na výši, že si to neumíš představit!“ Řval jsem tak, že mi přeskakoval hlas a v hlavě mi temně burácela zuřivost.

Žena se po mém proslovu třásla po celém těle a ve tváři byla úplně fialová. Než mi došlo, že nefialověla po mém řvaní, ale že jsem jí celou dobu drtil hrtan, vypadl jí z úst jazyk a začala chrčet.

Krátce jsem zapřemýšlel, co dělat. Buď ji uškrtím, když už jsem s tím začal, nebo ji pustím a budeme pokračovat v rozhovoru.

„Ale co,“ pokrčil jsem v duchu rameny a zesílil stisk. S takovými lidmi se stejně diskutovat nedá a jenom bych si u toho kazil nervy.

A mít poslední slovo v rozhovoru s takovouhle ženskou bylo nanejvýš příjemné.

*

„Pozor, byl vyhlášen poplach nejvyššího stupně,“ ozvalo se mi najednou nad hlavou. „Uprchl otrok, je ozbrojený a velice nebezpečný. Civilní personál se okamžitě uzamkne ve svých kajutách, vojenská složka posádky se okamžitě bude hlásit na přidělených stanovištích.“

„No vida, tak zatím jsem narazil nejspíš na nějaké amatérské nadšence,“ usmál jsem se do fialového obličej a vstal. Jestli se střetnu s místní armádou, nejspíš z toho nevyjdu se zdravou kůží.

„Nejvyšší čas vyzkoušet výtah,“ protáhl jsem si záda a rozhlédl se do všech světových stran. Nespatřil jsem ani živáčka a napadlo mě, jak je krásné svobodně si protahovat záda a rozhlížet se do stran. A takových zážitků bude víc.

„Kdyby tady aspoň měli mapu,“ zabručel jsem našťvaně, když jsem zabočil za bůhvíkolikátý roh a nenarazil na nic, co by připomínalo dveře výtahu. Ne, že bych dokázal poznat výtah z daleké budoucnosti, jen jsem tak hádal, jak by mohl vypadat. Teoreticky to budou dveře a nějaká ta krabice pohybující se nahoru a dolů. Popřípadě antigravitační krabice, nebo něco na ten způsob. Provedení se může lišit, ale základní princip se nemůže změnit - cílem je přece pořád dopravit člověka níž nebo výš, než je.

„Tohle by to mohlo být,“ zaradoval jsem se po delší chvíli, během níž jsem byl pořád jedinou živou bytostí v dohledu. To mě trochu znepokojovalo, protože po poplachu jsem čekal přesně opačnou situaci. Při spatření dveří výtahu jsem ale tenhle nesoulad v představách odsunul na vedlejší kolej - darovanému koni na zuby nekoukej.

„Otevřít,“ vyzval jsem futuristicky tvarované dveře s fialovými okénky.

Nic se nestalo.

„Ale bylo by to pěkné,“ smutně jsem se rozloučil s budoucností ovládanou hlasem a zpoza opasku vytáhl ruku. Na černý skleněný obdélník při lehla jako odlitá.

A zas nic.

„No tohle,“ nespokojeně jsem zavrtěl hlavou a zkusil ruku sundat a zase dát zpátky, jestli třeba otevírací mechanismus nespí. Buď spal tvrdě, nebo se mu ruka nezamlouvala. Zapřemýšlel jsem, co se asi mohlo stát, když před chvílí jsem kajutu otevřel bez problémů a napadlo mě, že ruka možná stačila vystydnout a detektor výtahu je na to citlivý.

„Když to nejde po dobrém...“ vytáhl jsem z kapsy minipistolku a ustoupil do bezpečné vzdálenosti. Zároveň jsem rozumně nastavil na nejnižší stupeň, při kterém se už začíná tavit hmota, a vypálil. Kdybych dveře rozmetl devítkou, mohl bych taky poškodit mechanismus, který kabinu pohání. Což bych nerad.

Energetická vydatnost paprsku byla o hodně vyšší, než u čehokoli, o čem jsem kdy slyšel. Stačilo pomalu zakroužit ve vzduchu a o podlahu zaduněly dva tlusté pláty, které byly ještě před chvílí nedílnou součástí dveří.

„A jedém,“ zajódloval jsem už uvnitř kabiny a zmáčkl desítku.

A zas se nic nestalo.

„Dneska nemám den,“ zavrčel jsem a postupně zmáčkl veškerá číslíka, co jich ovládání výtahu mělo.

Výtah se nerozjel, nezačala hrát výtahová hudba, neobjevil se liftboy. Nestalo se prostě nic.

„Jestli jsem neudělal chybu, když jsem odřízl dveře,“ napadlo mě tak zahanbeně, když mi došlo, že normální výtah se taky nerozjede, dokud nezavřete. Jinak by lidi mohli přijít o prsty, kdyby je strčili mezi pohybující se stěnu výtahové šachty a kabinu samotnou. Koho by napadlo, že budoucnost tohle nezmění.

„Ale stejně je ostuda, že mě to nenapadlo,“ přiznal jsem férově a zase z výtahu vylezl.

Bude třeba se podívat po jiné cestě vzhůru.

„A taky bude třeba si dávat pozor,“ napomenul jsem se, když ani ne metr ode mě na místě zastavila osamocená žena se šokovaným výrazem na tváři.

„Jo, jsem to já,“ utvrdil jsem ji v jejím úleku a uštěřil tmavovlasou hlavou. S nikým se mazat nehodlám.

„Ve Star Treku měly lodě vždycky takové ty montážní průlezy,“ vzpomněl jsem si a zároveň mě napadlo, že si nějak moc povídám sám se sebou a že to provozuji u ještě ke všemu nahlas. Ale poslouchat vlastní hlas po pěti letech mlčení je hodně příjemné.

„Že by se na mně usmálo štěstí?“ pokračoval jsem v samomluvě, když jsem ani ne dva metry od výtahu spatřil při zemi taková nenápadná dvířka.

„Taky to může být vchod pro domácí mazlíčky,“ napadlo mě, když jsem dvířka odsunul a nahlédl do tmavé úzké chodby. Teoreticky se tam vejdu, ale taková kočka či pes by to měli určitě pohodlnější. Kdyby tam nebyli zároveň, pochopitelně.

Po krátké úvaze jsem se rozhodl, že není rozumné dřepět u zdi a koukat do blba, když mám v patách nejspíš veškerý vojenský personál celé lodi.

Takže jsem se nasoukal do chodbičky hlavou napřed.

*

Nebylo to tak zlé, jak jsem si myslel. Nemusel - jsem se plazit, dalo se jít normálně po všech čtyřech. Chodba zvenčí vypadala zkrátka podstatně užší.

„No já se tím snad vážně dostanu, kam chci,“ pomyslel jsem si, když jsem došel ke stříbřitě se lesknoucímu žebříku. Ztrácel se ve dvířkách ve stropě, která jsem promptně otevřel. Žebřík se ztrácel dál.

Neviděl jsem jediný důvod k otálení a tak jsem se po žebříku pustil.

„No ono to snad fakt půjde,“ liboval jsem si, když jsem minul velkou červenou číslici, která nemohla znamenat nic jiného, než číslo paluby.

„Těš se parchante, popovídáme si,“ mumlal jsem si cestou, jak jsem míjel jednotlivá čísla. Jak jsem byl z každodenního lezení na palandu trénovaný, tak se mi šplhalo vyloženě dobře. A lákavý cíl mi cestu ještě zpříjemňoval.

„Tak tady to bude,“ pravil jsem, když se přede mnou objevila velká pravidelná desítka.

Sestoupil jsem ze žebříku a po čtyřech dolehl na konec chodbičky - vypadala přesně jako ta, kterou jsem se k žebříku deset pater pode mnou dostal.

„Hlavně opatrně, třeba na mě budou čekat,“ potichoučku jsem odsunul dvířka, a vykoukl do jasné chodby. A málem jsem se posral leknutím.

Co jsem stihl zahlédnout, než jsem zase schoval hlavu, byla snad dvacetičlenná skupina ozbrojenců. Narozdíl od těch, co už jsem zabil, měli tihle jakési měňavé štíty, lesklé neprůstřelné vesty (vypadající jako futuristická variace středověkého brnění) a v rukou pušky, vedle kterých vypadala moje rtěnkovitá pistolka jako něco hodně směšného.

A jako na potvoru zahlédli i oni mě.

„Do prdele, do prdele, do prdele,“ mumlal jsem si a pozpátku se zasunoval do chodbičky, odkud jsem vylezl. Jestli jediného z těch vojáků napadne strčit hlaveň pušky do servisního tunelu a zmáčknout spoušť, budou mě odsud pucovat hodně dlouho.

„Ale on to vlastně není tak špatný nápad,“ zastavil jsem se najednou a vytáhl svoji pistolku. Takový stupeň devět přece funguje jako poměrně účinný granátomet, takže bych se ani nemusel trefit do někoho konkrétního, abych dokázal nadělat škody.

A pistolka má ještě desítku.

Otočil jsem kroužek do krajní polohy, pečlivě namířil na světlý otvor přede mnou a zmáčkł spoušť.

Čekal jsem, že desítka bude výrazně účinnější, než stupeň devět, to ano. Ale že to udělá něco takového, to jsem opravdu nečekal.

Vpředu to explodovalo takovou razancí, jako bych odpálil menší atomovku, vchod chodbičky se roztavil do dlouhých zuhelnatělých krápníků a mě tlaková vlna bez problémů přehodila svislou šachtou se žebříkem do chodbičky vedoucí opačným směrem.

„Chybama se člověk učí,“ vyplivl jsem nějaký kousek uhlí a přejel si rukou po obličejí. Měl jsem pocit, jako bych měl kůži spálenou, jako kdybych strávil pár dnů na prudkém slunci. A to jsem dostal jen odražený ohrátný vzduch z hlavní chodby. Co to muselo udělat s oddílem vojáků, to jsem si jen představoval.

Opatrně jsem rukama ohmatával podlahu přede mnou, připraven při větším nárůstu teploty zase zacouvat zpátky. Podlaha sice byla pořádně rozpálená, ale dalo se to vydržet.

Pak už ne.

Omotal jsem si ruce utrženým kusem rukávu z mé krásné uniformy a pokračoval opatrně kupředu. Kolena mě páčila i přes látku uniformy a všude kolem to smrdělo spáleninou. Jako by se spálil neznámý materiál, ze kterého se vyrábějí kosmické lodě a jako by se na uhlí spálilo i maso.

A taky že jo.

Vykoukl jsem ze spečeného vchodu do servisní chodbičky a nevěřil vlastním očím. Materiál zdi se roztekl jako umělá hmota. Do krápníků visících přes vchod jako rampouchy stačilo lehce strčit, aby se zahoupaly a odkáply na zem. Z provizorních izolačních rukavic mi vyrazily proudy kouře, takže jsem si pogrataloval k faktu, že jsem se nepokusil taveniny dotknout holou rukou. Asi bych teď místo ní měl cosi příjemně propečeného.

„Au, au, kurva, au,“ usykával jsem a co nejrychleji se vyplazil do hlavní chodby a vyskočil na nohy. Dlaně mě páčily, jako bych jimi stál na kamnech a měl jsem pocit, že začínám cítit pečené koleno. Respektive dvě kolena.

„No tady to vypadá,“ podivil jsem se, když jsem odhopsal mimo zónu, na které se mi roztékaly podrážky.

Chodba vypadala jedním slovem neuvěřitelně. Bílé zdi byly rozteklé, ohořelé a zuhelnatělé, podlaha místy odhalovala jakousi stříbrnou mřížku se zabudovanou pokročilou elektronikou a po vojenském oddílu zbylo

něco, co připomínalo futuristickou verzi středověkého brnění. Propáleného středověkého brnění s připečenými kousky masa, abych byl přesný.

Omlouvám se ti natřikrát,“ přeuctivě jsem pravil k minipistolce a opatrně ji zasunul zpátky do kapsy. Jen mě ještě napadlo, co že je tohle za zbraň, když dokáže zlikvidovat i jistě neuvěřitelně odolný materiál, ze kterého se vyrábějí kosmické lodi. To přece nemůžou prodávat jako osobní zbraň ani v třicátém století.

Ale co já můžu vědět.

Odsunul jsem úvahy ohledně zbrojařství na vedlejší kolej a rozhlédl se po chodbě. Vojáci si buď věřili natolik, že na mě poslali jen jediný oddíl, nebo jich na lodi nebylo tolik, aby dokázali ve větším počtu zaplnit všechny paluby, nebo je poněkud vylekalo, když jsem jim roztavil kolegy.

Nebyl jsem si jistý, která z možností je pravděpodobnější a rozhodně jsem nehodlal čekat, až to zjistím.

„Kdyby aspoň ty kajuty měly čísla,“ povzdechl jsem si při pohledu na stále stejné dveře a vyrazil mírným poklusem ve zcela náhodném směru. Nějak mě nenapadlo se zeptat, jak přesně toho mizeru Pika vlastně najdu. Nevím, co jsem si představoval, že na desáté palubě bude, ale jestli jsem čekal jasné šipky ukazující k admirálově rezidenci, tak jsem se hluboce zklamal - celá loď se skládala nejspíš ze stále stejných kajut.

„No tak se zeptám,“ pokrčil jsem resignovaně rameny a vyrazil k nejbližším dveřím.

V příštím okamžiku jsem se odrazil od neviditelné zdi a přistál rovnou na zadku, jak jsem to nečekal.

„No toto,“ překvapeně jsem vstal a zašátral rukou před sebou. Přes celou chodbu se táhla jakási neviditelná stěna, která při doteku slabě jiskřila. Napadly mě dvě věci - zaprvé, tohle vypadá jako past. Zadruhé, tihle lidé vyloženě opisovali ze starých vědeckofantastických filmů.

Svižně jsem se rozeběhl opačným směrem a cvičně mával rukou ve vzduchu, abych do další stěny nenarazil zase obličejem. Ale další stěna se nekonala.

Během pěti vteřin už ano.

Vzduch přede mnou zajiskřil a zároveň do vzdáleného konce chodby vběhlo pět vojáků. Brnění se jim leskla, oči blýskaly, hlavně zbraní se temněly.

Bylo mi jasné, že se nestihnu ani pořádně leknout, než mě rozstřílejí na kousky, natož abych se stihl schovat.

Takže jsem udělal to jediné, co šlo.

Skočil jsem nohama napřed ve směru silového pole a odrazil se ke skoku. Do ruky mi vklouzla minipistolka.

Nohama jsem dopadl na neviditelnou zeď a odrazil se od ní zpátky do směru, odkud jsem přiběhl. A zároveň jsem zmáčkl spoušť.

Zafungovalo to přesně tak, jak jsem čekal - výboje z pušek prolétly místem, kde jsem měl ještě před okamžikem hlavu a jeden mě jen lehce připálil na levém prsním svalu. Trochu to zasmrdělo.

Vzápětí dorazil k cíli můj paprsek.

Pistolka byla ještě od minula nastavena na desítku.

Před tím jsem vlastně neviděl, co takový desítkový paprsek dokáže. Jak jsem teď letěl vzduchem, měl jsem znamenitý výhled. Vypadalo to, jako by výboj prvního muže, kterého se dotkl, vyloženě usmažil na místě. Tak nějak to luplo, ostře zasyčelo a místo chlapa se ve vzduchu vznášel jen pře sušený velejemný popel. Přisahám, že měl ještě malou chvíli tvar člověka, než se rozprskl po celé chodbě. Pak přišla exploze.

A to je slabé slovo.

Místo vojáků krčících se u zdi bylo najednou všude prázdko, jen po stěnách stékala krev. Nemůžu to dokázat, ale měl jsem dojem, že tlakem výbuchu se místy stlačila do kompaktní pevné hmoty, takže ani nestékala. Ono je to stejně jedno, protože vzápětí se stěny spekly, roztavily a napůl stekly na podlahu, která bublala, prskala, tavila se a místy chytala plamenem.

Pak mě nárazová vlna posunula až ke druhému silovému poli. „Miluju tě,“ něžně jsem políbil minizbraň a při té příležitosti mi padl zrak na miniukazatel připomínající vodováhu. Opřel jsem se o silové pole a pozorně si ukazatel prohlédl. Podle všeho to vypadalo, že jde o indikátor nabití zbraně. A vypadalo to, že jsem si dělal s vyčerpáním baterek oprávněné starosti - ukazatel byl teď napůl černý, kdežto před výstřelem byl celý zlatý. Proto jsem ho přehlédl jako pouhý ozdobný prvek.

Takže střílet bych měl uvážlivě.

Jakožto konstruktéra mě napadlo, že silové pole musí mít ve zdech nějaké vedení, aby vůbec mohlo fungovat. A že pokud vedení přeruším, pole zmizí.

Nebyl jsem si vůbec jistý konstrukčním řešením lodě, ale podle mřížky v podlaze jsem usuzoval, že vedení půjde právě podlahou.

A tak jsem do země nasázel řadu výstřelů.

„Možná bych se měl mírnit,“ pravil jsem sám k sobě zamyšleně, když mě tlakové vlny omlátily o silové pole za zády.

„A možná ani ne,“ změnil jsem názor, když pole přede mnou přestalo existovat.

Několika skoky jsem překonal kráterovitou taveninu, ve kterou se změnila dřív tak krásně hladká podlaha a už stupněm osm propálil nejbližší dveře kajuty.

„Ne, ne, já nechci!“ začala ječet jakási blondýna ve chvíli, kdy jsem se v rudě žhnoucím otvoru objevil.

„Mně to taky nedělá radost,“ uklidnil jsem ji a dal jí jednu pěsti. Když vám umře před očima milovaná bytost jen proto, že vás někdo považuje za poďradné živočichy, gentlemanství k těmto lidem to ve vás neposílí.

„Kde najdu admirála Pika?“ odsekával jsem slova jako led sekáčkem a seděl přitom obkročmo na blondýně. Svou milovanou pistolku jsem jí opíralo levé oko.

Taková miniaturní pistolka opírající se vám o oko, které jste nestihli zavřít, má dar přesvědčovat.

„Musíte asi sto metrů rovně, pak zahnout doleva, padesát metrů rovně, pak doprava a zas rovně a pak dojdete přímo k admirálově kajutě,“ zaskučela blondýna a já viděl, jak bojuje s pokušením před mojí pistolkou uhnout.

„Něco jako ukazatele směru v budoucnosti nemáte?“ nepřátelsky jsem na ni zavrčel a možná ještě přitlačil na hlaveň pistolky.

„Au, to bolí, prosím vás, nechte toho. Máme ukazatele. Jak víte, odkud jsme?“ vychrlila blondýna poměrně nesouvislou větu a z obou očí jí začaly téct slzy. Z toho levého podstatně víc.

„Tak byste ty ukazatele mohli začít používat,“ poučil jsem ji a chystal se zmáčkнуть spoušť.

„Ale vy se přece můžete kdykoli zeptat počítače,“ překvapila mě najednou blondýna.

„Cože můžu?“ nechápavě jsem se na ni podíval.

„Slibte, že mě nezabijete, když vám to řeknu,“ vzlykla žena a já bych obrátil oči v sloup, kdyby to šlo. Proč si lidé v podobných situacích myslí, že mohou vyjednávat? I já, jakožto dříve mírumilovný a slušný člověk jsem věděl, že pár přeražených kostí rozváže jazyk každému netrénovanému člověku. Bolest má takovou schopnost.

„Slibuju,“ usklíbl jsem se na ni sarkasticky a pozorně se zaposlouchal.

„Otroci mají v hlavě mikropočítač, který jim říká, co mají dělat. Jinak by bylo zapotřebí posádky, aby na vás dohlíželi,“ rozpovíдалa se žena. Já jen nestačil věřit svým uším.

„Jak to přesně funguje?“ štěkl jsem na ni.

„Nejsem lékař, ale řeknu vám všechno, co vím,“ ujistila mě blondýna a hned pokračovala. „Mikropočítač je napojený na různá místa mozku a dodává jim informace nutné k provozu. Do něj se ty informace dostávají z lodního počítače. Počítač rozhoduje, co je třeba udělat a pak sestaví plán pro otroky na další den.“

„A ten mikropočítač taky nutí lidi k tomu, aby poslouchali?“ zeptal jsem se, protože z celé problematiky jsem zatím nebyl dvakrát moudrý.

„Ano, počítač je napojen na motorická centra mozku a tak vlastně přebírá kontrolu nad vašimi svaly. Dalo by se říct, že co se pohybu týče, nahrazuje váš organický mozek.“

„Aha, takže hlavní počítač sestaví plán práce pro každého otroka a mikropočítač potom pracuje v souladu s tím plánem,“ přemýšlel jsem nahlas. „A nejspíš je tak vyspělý, že nepotřebuje nijak přesný program, ale pracuje tak, že improvizuje na základě dat, která získává z receptorů otroka, je to tak?“

Na blondýnu udělaly moje dedukční schopnosti evidentně velký dojem - jen otevřela pusu a němě přikývla. Kdybych jí nesundal během přemýšlení hlaveň z oka, asi by o něj přišla.

„A teď k tomu podstatnému,“ pokračoval jsem, „Jak je možné, že mě ten mikropočítač už neovládá?“

„To nevím, to by vám mohl říct jedině doktor,“ zbledla blondýna ještě víc - v duchu si určitě udělala rovnítko mezi množstvím informací, které znala a šancí na přežití, které měla.

„Zas tak nutně to vědět nepotřebuju. Co jsi to říkala o té komunikaci s počítačem?“

„Mikročip může komunikovat s počítačem, ale když vás neovládá, tak už asi nejste ve spojení.“ Tvář blondýny byla jako z průsvitného papíru.

„Tak proč jsi říkala, že můžu komunikovat, když komunikovat nemůžu?“

„Myslela jsem, že se vám porouchal mikročip a proto všechny zabíjíte, nevěděla jsem, že jste se nějak odpojil. Ale to jsem nemohla vědět, neubližujte mi prosím za to!“

„Všechny zabíjím proto, že nikdo z vás nepomohl mojí Elišce, když chytla otravu krve. Tři dny jsem se díval, jak umírá a nikdo nepřišel. Nikdo za celé tři dny!“

Blondýna otevřela nechápavě pusu a já skrz její lebku propálil díru do podlahy. Některé vzpomínky mě zkrátka a dobře zbavují sebeovládání.

*

„Mluvit s počítačem nemůžu, užitečný zdroj informací jsem si právě odpravil, jestli já bych se neměl nad sebou zamyslet,“ bručel jsem si pod nosem a opatrně pochodoval chodbou ve směru, který jsem od blondýny získal. S mým orientačním smyslem nejspíš skončím na veřejných záchodcích v suterénu, než abych našel admirálovu kajutu.

„Aspoň jsem z ní měl dostat víc o tom mikročipu,“ zlobil jsem se sám na sebe. Hlavou se mi honily nejrůznější představy týkající se kusu technologie zahrnuté v mé mozkové kůře a ty představy nebyly zrovna příjemné. Zprv jsem nevěděl, jak jsem se tak najednou dokázal zbavit nadvlády toho počítače a zadruhé mi nebylo jasné, jestli to třeba není jen dočasné. Propojení počítače a mého mozku mohlo klidně přestat fungovat jenom kvůli zvýšené hladině nějakých chemikálií v mozku, které se vyplavily kvůli silnému nervovému šoku. Když chemikálie klesnou, počítač třeba zase naskočí.

Utěšil jsem se myšlenkou, že černý záblesk taky klidně mohl přepálit neurony spojující můj mozek s tou věcí a radši se soustředil na cestu. V minulosti jsem měl s orientací v cizích městech vždycky problémy. A kdyby jenom v cizích.

„Tak sakra, jestli jsem dávno neušel těch padesát metrů, tak jsem papež,“ bručel jsem a rozhlížel se po chodbách. Bloudění jsem vždycky nesnášel hlavně z toho důvodu, že jsem byl k němu náchylný. Teď mi do toho ještě houkala poplachová siréna a v hlavě se mi s velkou naléhavostí připomínala myšlenka, že vojáky jsem zatím potkal strašně málo. A že je to podezřelé a že by se to mohlo každým okamžikem změnit. A že by mi taky někdo mohl začít pálit do zad.

„Jako bych to neříkal,“ práskl jsem sebou o podlahu, když mi kolem levého ucha něco elektricky zabzučelo. Nevím, jak se mi to podařilo, ale dopadl jsem po jakémsi veletoci na břicho, takže jsem viděl člověka, který mi málem odpařil hlavu.

Nebyl to jeden člověk, byla to skupinka deseti lidí. A jak byly chodby poměrně široké, tak stáli skoro všichni vedle sebe.

„Do hajzlu!“ zařval jsem a odkulil se právě v okamžiku, kdy ostatní ozbrojenci spustili palbu. Mé jediné štěstí spočívalo paradoxně v tom, že tentokrát před výstřelem všichni zamířili tak šly paprsky do místa, kde jsem před piko sekundou ležel.

Kdybych v ruce pořád nadržel pistolku, kterou jsem naposled zbavil jednu blondýnu hlavy, asi bych umřel. Takhle jsem zběsilou palbou zahnal vojáky do krytu a vyškrábal se na nohy.

Právě včas, abych spatřil druhou skupinu vojáků.

Ti přišli z opačného směru.

„Jááá!“ zařval jsem a práskl sebou znovu o zem částečně natavenou předchozí salvou. Paprsky mi zase probleskly nad hlavou, tentokrát tak těsně, že mi málem vzplál ježek na hlavě.

Ještě než jsem dopadl, byla chodba zasypána nesouvislou palbou z mojí minipistolky.

Ve chvíli, kdy jsem se zády dotkl země, byla polovina druhé skupiny mrtvá a druhá polovina druhé skupiny se kryla stejně, jako celá první skupina.

Skupina, která se pomalu začala odvažovat z úkrytu.

Napadlo mě, že možná umřu tak, že se sám umlátím o podlahu a převalil jsem se bokem pro případ, že by se na mně střílelo.

Tentokrát žádné paprsky nedopadly.

Vyšvihl jsem se na nohy takovým tím způsobem, kdy prudce švihnete nohama, jako byste se chtěli otočit kolem vlastní osy a rázem jsem stál útočníkům tváří v tvář.

Spíš tváří v hlavně.

Možná taky hlavní v hlavně.

Následující dění jsem vnímal jako ve zpomaleném filmu. Díky umělým očím jsem viděl, jak se prsty pomalu napínají na spouštích, jak se spouště pomalu ohýbají a skoro jsem viděl i to, jak neznámé mechanismy uvádějí do pohybu neznámé generátory paprsků.

Pak jsem zařval: „Za svobodu!“ takovým tónem, jako bych umíral na barikádě.

Věřte nebo ne, ale i tihle Američané budoucnosti mají v sobě nějak geneticky zabudovaný respekt k podobným emotivním výkřikům.

Takže každému jednomu vojákovu ztuhl reflexivně prst na spoušti právě na tak dlouho, abych stačil zmáčknout spoušť já.

Kroužek na pistolce byl na desítku nastaven už ve chvíli, kdy jsem otevíral ústa k tomu výkřiku.

Vypálil jsem celkem pětkrát. První rána vymazala celou jednotku z chodby, druhá až pátá vymazaly polovinu chodby z lodi.

Pak jsem se otočil jako na obrtlíku právě včas, abych zahlédl druhou skupinu opatrně vykukovat zpoza rohu.

Kdyby nebyli zastrašeni mohutnými explozemi, které mnou i na tu dálku nehezky zamávaly, nejspíš by mě dokázali zabít dřív, než bych je vůbec uviděl. Takhle jsem dokončil otočku gestem zkušeného pistolníka a zasypal rychlou salvou desítkových výstřelů i druhý konec chodby.

Jelikož byl ten konec ode mě jen necelých sto metrů, nárazové vlny jsem tentokrát neustál.

„Já se tady vážně umlátím,“ zavrtěl jsem hlavou a vyšvihl se zpátky na nohy. Začal jsem být z toho padání opravdu kapku omlácený a nebyl jsem si jistý, jestli jsem si právě eliminací dvou útočných komand najednou nevyčerpal dávku štěstí na padesát let dopředu.

V následující vteřině jsem zjistil, že nevyčerpal - koncem neexistující chodby jsem zahlédl dveře, které popisovala ta blondýna.

Teoreticky jsem věděl, že by stačilo projít sousední chodbou, jednou zahrnout vlevo a pak zase vpravo a ke dveřím bych došel. Průřezem zdmi a kajutami to bylo jasně vidět. Ale jak už jsem říkal, můj orientační smysl dosahuje takových kvalit, že bych na něj měl mít zbrojní pas.

Takže jsem se zhluboka nadechl a rozeběhl se, co to dalo. Jeden skok, druhý skok, třetí skok, čtvrtý skok a byl jsem před nápadnými dveřmi. Cestou se mi stačily roztavit podrážky na cosi připomínajícího rozdupanou žábu, chodidla mě páčila jako potřená rozpáleným olejem a v napůl zničené kajutě jsem ještě ke všemu šlápl do jakési silně nekompletní mrtvoly. Málem jsem si podvrtl kotník.

„A teď se rozhodne,“ zašeptal jsem, sevřel minipistolku oběma rukama a vypálil doprostřed zdobených dveří pořádnou díru.

Vzápětí tou dírou přilétl světle zelený paprsek, zakousl se mi do popáleného ramene a utrl mi ruku v kloubu.

Admirál

„Jako bych to s tím štěstím neřikal,“ povzdechl jsem si v duchu, když jsem letěl vzduchem, jak mě kinetická energie nárazu zvedla a mrštila mě proti protější stěně.

Když jsem na ni narazil, v páteři mě pořádně zabořilo, ale z pahýlu ruky mi do těla zatím bolest nevystřelovala. Nejspíš díky nějakému tomu šoku.

„Ale, ale barbare, snad sis nemyslel, že zlikviduješ celou posádku?“ lehkým krokem ke mně došel muž s dlouhými plavými vlasy a na palci si točil něčím, co připomínalo starý dobrý colt ráže pětáctyřicet a z čeho před chvílí vyletěl ten paprsek, co mi urval ruku.

„Co bys tak řekl, Arniku?“ odvětil jsem a pomyslel jsem si, že možná není dobrý nápad takhle provokovat někoho, kdo vám míří revolverem do oka. Což admirál Pike mířil.

„Nemysli si, že se ti podaří mě urazit, na to jsi příliš inteligenčně pod mou úroveň,“ znuděně se usmál admirál a tak lehce mi špičkou boty polechtal břišní stěnu.

„A teď vstávej a následuj mě, posádka dostala rozkaz nepřibližovat se k mé kajutě, pokud bys měl náhodou štěstí a dostal ses živý až sem. A jelikož se tak stalo, budeme mít na náš následující rozhovor soukromí. A hni sebou.“

Zjišťuji, že hlaveň mířící do oka je poměrně dobrý pohybový stimulant - zvedl jsem se a neochotně zamířil do admirálovy kajuty. Zároveň jsem zjistil, že bez jedné paže je člověk poněkud nevyvážený - šel jsem, jako bych v jedné ruce tahal těžký nákup.

„Klidně se posad, bude to naposled ve tvém životě, co si to budeš moci dovolit,“ ukázal admirál na křeslo, vedle kterého vypadala luxusní kožená křesla jako stará veteš.

Pohodlně jsem se tedy usadil a čekal, co bude. Hlavou se mi sice honily hrdinské myšlenky, ale pistolka ležela na chodbě, stále pevně svíraná mou rukou a i kdybych ji měl pořád u sebe, asi bych se neodhodlal k jejímu použití. Ne snad ze strachu - ten černý záblesk v mé mysli mě tohoto pocitu zbavil nejspíš na pěkných pár dní (jestli to bude jako poprvé), nebo na zbytek života (jestli to tentokrát bude trvalé, nebo mě admirál v příštích minutách zabije). Jen jsem prostě nechtěl zahodit život ve chvíli, kdy se moje šance limitně blížily k nule. Když někdo nosí imitaci zbraně staré přes tisíc let, asi to znamená, že umí perfektně střílet. Kdyby ovšem dokázaly pohledy něco víc, než neškodně probodávat, měl by admirál po smrti.

„Tak, teď ti vysvětlím tvou budoucnost, aby ses měl na co těšit,“ usadil se admirál do protějšího křesla a revolverem mi do oka nepřestal mířit ani na okamžik.

„No když myslíš,“ pokrčil jsem rameny. Ramenem.

„Trocha úcty by nezaškodila,“ chladně se usmál Pike a mně najednou chyběla noha od lýtky dolů. A ještě k tomu na stejné straně jako ruka. To si asi s berlemi moc neužiju.

Nemusíš se bát bolet to sice bude tak, že si to neumíš představit, ale neumřeš na to. Jen tě to naučí troše kázně. Bůh ví, že ji vy barbaři potřebujete jako sůl.“

Měl jsem sto chutí odseknout něco hodně pepného, ale v rameni se mi právě probudilo takové malé hladové zvířátko s velice ostrými zoubky a začalo mi zatím nesměle okusovat nervová zakončení. Měl jsem pocit, že za chvíli získá zvíře na odvaze a apetitu a já se bolestí možná napůl zblázním. Tak jsem nechtěl přilévat oleje do ohně.

„Nejdřív se tě zeptám, jestli tušíš, jak ses osvobodil od nadvlády naší skvělé technologie,“ pravil hovorovým tónem admirál Pike a znuděně pozoroval, jak mi na čele vyrážejí první krůpěje potu. Ne, že by mi bylo teplo.

„Nemám nejmenší tušení, jak ta věc funguje, takže nemůžu vědět, proč to fungovat přestalo,“ odušil jsem mrazivě a čekal, která část těla mi odpadne tentokrát. Admirál ale moje nepřátelství přešel bez povšimnutí.

„Dobrá, řekni mi alespoň, jestli jsi před tou nehodu cítil nebo prožíval něco neobvyklého. Abych ti pravdu řekl, nikdy jsem o podobném případě neslyšel, a to se jedná o léty prověřenou technologii.“

Napadlo mě, že „léty prověřená“ je zřejmě synonymum pro „na mnoha lidech testovaná“, ale nahlas jsem neřekl nic. Tedy až na to, že jsem admirálovi odpověděl: „No nebylo to nic zvláštního. Akorát jsem sledoval, jak někdo, koho jsem miloval, umírá na otravu krve, aniž by si toho kdokoli z vás všiml. Tak mě to tak trochu naštvalo, no.“

Celé vysvětlení jsem podal zdánlivě klidným tónem, ale v hlavě mi to tak nějak začalo bouřit. Jako by se mi v mozku blýskalo.

Černě blýskalo.

„Aha, to je zajímavé,“ zamyslel se admirál, „že by obyčejné primitivní emoce barbara dokázaly nějak zkratovat naši technologii? To se mi nezdá. Určitě se ti nestalo nic důležitějšího, než že jsi viděl pojit nějakou mizernou barbarku?“

On to admirál možná nemyslel zle, možná mě nechtěl naštvat, možná jen zkrátka mělo lidech z jedenadvacátého století zakořeněnou tak hlubokou představu, že ani nevěděl, co přesně říká. A nejspíš mu to bylo jedno.

Ve mně to naopak vyvolalo něco, co by se dalo nazvat silnou citovou reakcí.

Jinak řečeno, z temných blesků se staly proudy energie, logické uvažování se někam vypařilo a místo mě seděl v křesle démon stvořený z černé energie. Tou energií byla zlost.

Dřív, než admirálovi došlo, co se děje, rozlétlo se opěradlo křesla ve spršce vycpávky, cárů kůže a nějakého dalšího materiálu. To jsem jednou rukou vyrval z opěradla to, co mu dávalo tvar a mrštil tím admirálovi přímo do obličeje.

Normálně bych měl v hlavě díru dřív, než bych do opěradla zaťal prsty. Pokud máte místo mysli vířící oblak černé energie, tak trochu to zvyšuje rychlost vašich reflexů, o síle ani nemluvě. Tak trochu dost.

Takže opěrka práskla admirálovi o obličej dřív, než se mu prst na spoušti stihl pohnout o pouhý milimetr.

Ošklivě to zapraštělo, vytryskla krev a zuby a opěradlem křesla, na kterém jsem seděl, proletěl zelený paprsek.

To už jsem tam neseseděl.

Seděl jsem na admirálovi.

Absolutně netuším, jak se mi podařilo paprsku uhnout, ale vím, že v jednom okamžiku jsem byl v křesle a hned v tom následujícím měl admirál zuby po celé podlaze a já mu držel jedinou rukou zápěstí s pistolí. Jen tak mimochodem jsem si všiml, že ta ruka má všechny nehty stržené a poslední články prstů nějak ošklivě vykloubené.

„Ááá,“ zařval admirál, když mu zápěstí pod mým stiskem suše prasklo a kolt zadunělo podlahu.

„Tak ty sis chtěl povídat,“ usmál jsem se admirálovi do obličeje a opřel mu hlaveň jeho vlastního koltu o přeražený nos. Nejspíš to nebylo nic příjemného, protože admirál začal nějak skučet.

Já tak trochu věděl, jak mu je, protože jak jsem na chlapovi obkročmo seděl, opíral jsem se upáleným pahýlem nohy o koberec. Kdybych řekl, že to bolelo, nemístně bych zatajoval celou pravdu.

„Budeme si tedy povídat,“ ignoroval jsem bolest a trochu na hlaveň zatlačil.

„A začneme tím, že mi řekneš, jak se ti to líbí,“ dokončil jsem myšlenku a upálil admirálovi levé rameno.

„Hajzle barbarský, okamžitě toho nech!“ zařval admirál nezřetelným hlasem (s přeraženým nosem, nakrápľou čelistí, a bez většiny zubů se mluví dost těžko) a dost mě volbou slov překvapil. Jako by mu ani nezáleželo na tom, že právě přišel o část těla. A urážet někoho, kdo ve vzteku urve kus křesla jednou rukou taky není nejlepší nápad.

Posunul jsem se stranou a upálil admirálovi obě nohy v kolenou a druhou ruku v lokti.

„A jestli mi ještě jednou, jedinkrát, řekneš barbare, udělám z tebe takovou miniaturu, že budeš chodit srát do náprstku,“ mile jsem se na něj usmál.

Najednou mi věřil každé slovo.

*

„Tak, a teď mi hezky odpovíš na všechny mé otázky a já tě možná zabiju rychle,“ řekl jsem, když jsem se usadil do neporušeného křesla těsně vedle dveří (abych nebyl vidět, kdyby sem někdo z chodby přišel) a namířil na admirála jeho vlastní revolver. Narozdíl od něj jsem mu já mířil na přirození. Nepříjemná představa.

„Tak se ptej. Ptejte,“ opravil se Pike dřív, než jsem z něj udělal soprána.

„Výborně, cítím, že nám to půjde,“ usmál jsem se a málem si překousl jazyk. Rameno i pahýl nohy bolely tak, že jsem to naposled zažil při výměně kloubů. Měl jsem nejasný pocit, že nebýt právě té výměny, asi bych teď bolestí řval - prostřelené lidské klouby bolí určitě víc, než klouby umělé, jak jsem soudil podle admirálova obličeje.

„Takže nejdřív mi řekni, co se stalo se Zemí před pěti lety a čtyřmi měsíci. Vypadalo to jako meteorická bouře, kdybys náhodou nevěděl.“

„Standardní postup pro eliminaci center s nejvyšší hustotou obydlí a technologických center,“ odpověděl admirál, jako by citoval z vojenské příručky. „Jestli vás zajímá princip, tak jde o prostou zhuštěnou přehřátou plazmu vystřelovanou z orbity.“

„Zajímavé,“ odušil jsem suše. „Proč jste zaútočili na Zemi a kdo vůbec jste? Jestli jsem to správně pochopil, tak jste při cestování z budoucnosti vzdálené devět století. Což mi není tak úplně jasné, jak je něco takového možné.“

Technická stránka cestování v čase je nad vaše mentální schopnosti,“ zahuhlal admirál přes krvavé pahýly zubů a i přes to, že se určitě snažil, se mu nepodařilo skrýt pohrdavý tón.

„To máš nejspíš pravdu,“ přátelsky jsem se usmál a potlačil silnou chuť admirálovi trochu rozšířit hlasový fond, „ale na to jsem se neptal. Zajímalo mě, jak můžete cestovat do minulosti vlastní planety, aniž byste ovlivnili vlastní existenci. A proč byste to vůbec dělali.“ Dané otázky mě zajímaly nejen kvůli tomu, abych ukojil zvědavost - daleko víc jsem chtěl zjistit, jestli se daná situace dá napravit. I kdyby se mi to nemělo nikdy povést.

„Informace, které požadujete, jsou přísně tajné. Neexistuje žádný způsob, jak byste je ze mě mohl dostat,“ řekl admirál Pike a přes clonu bolesti se zatvářil neústupně.

Já se jen tak nostalgicky usmál a pomyslel si, že admirál toho o mojí minulosti moc neví.

Během příštích minut plnil kajutu nelidský řev. Většinou pocházel od admirála, kterému jsem dělal opravdu příšerné věci a jednou jsem si od plic zařval taky já, když jsem se pahýlem opřelo podlahu. Nemít v hlavě stále tu černou bouři, asi bych se bolestí pomočil, rozplakal a omdlel. Takhle jsem jen od plic zakurvoval a zakroutil admirálovi s gustem varlaty. Nechutná práce.

„Povím, povím, všechno povím,“ blábolil admirál, když jsem mu nosní dutiny propláchl vařící vodou a s levým okem mu udělal věci, které se ani nedají popsat. Já se ostatně o žádný popis ani nepokoušel, spíš jsem přemýšlel, jestli si nemám dát kávu, když už tu futuristickou varnou konvici držím v rukou.

„Tak povídej,“ šplíchl jsem ještě laškovně trochu vody admirálovi na tvář a pohodlně se usadil zpátky do křesla.

„V roce 2850 bylo zjištěno, že naše galaxie přestane do pěti set let existovat. Dojde ke kolapsu, kterému není možno zabránit technologií, kterou jsme ovládali. Proto byl do minulosti poslán tým vědců, kteří tak měli mít dost času na to, aby objevili příčinu katastrofy a postup, jak katastrofě zabránit.“

„Zajímavý, pokračuj,“ pobídl jsem ho.

„Trvalo to tři století, ale nakonec byla objevena příčina a navržena technologie, s jejíž pomocí se dá zabránit i něčemu tak gigantickému, jako je katastrofa, která nám hrozila. Vědci se vrátili do našeho času a předložili Radě výsledky svých výzkumů...“

„Počkej, počkej,“ skočil jsem admirálovi do řeči, „řikal jsi, že to trvalo tři sta let, to chceš říct, že se dožíváte tak vysokého věku?“

„Ne, pochopitelně jsem tím chtěl říct, že tým vědců byl do minulosti vyslán tak, aby nebyl vázán nějakým časovým limitem. To znamená, že v umělém spánku odpočívali lidé, kteří převzali práci svých kolegů ve chvíli, kdy byli tito již příliš staří. Rozumíte?“

„Jasně, co bylo po tom jejich návratu?“

„Rada vyslechla jejich závěry a byla nucena přijmout obtížné rozhodnutí. Podle teorie, s níž výzkumníci přišli, se katastrofě dá zabránit jen tak, že se v roce 2356 vyšle do určitého místa ve vesmíru neutrinový výboj o obrovském výkonu, který zabrání započetí řetězové reakce, jež o mnoho století později povede ke zničení galaxie. To znamenalo další cestu časem, ale věc bohužel nebyla tak jednoduchá.“

Ani jsem nedutal.

„Naše dosavadní technologie nestačila k tomu, aby tak silný neutrinový paprsek vytvořila a ještě zařízení pro jeho vygenerování umístila na loď, ze které by bylo možno jej vypálit. Zařízení, které by něco takového dokázalo, by zabíralo zhruba polovinu Austrálie.“

Nedutal jsem stále.

„Jediným řešením, se kterým tým vědců přišel, bylo vytvořit v minulosti potřebné zařízení na Zemi a vyslat paprsek z něj. Proto jsme se my vrátili sem a začali s přípravou na výstavbu toho zařízení.“

„No počkej, počkej, proč jste nepostavili to zařízení na nějaké planetě blízko galaktického jádra, proč jste to nepostavili třeba na Marsu, nebo kdekoli jinde, proč jste museli zlikvidovat zrovna Zemi?“

I ve stavu, v jakém admirál Pike byl, se neubránil pobavenému uchechtnutí.

„Když jsem byl pověřen tímto úkolem, samozřejmě jsem se na tohle také zeptal. Nevěřil byste, co mi řekli - neutrinový puls bude nutno vyslat v přesně stanovený okamžik do přesně stanoveného místa. A to místo bude v ten okamžik ze všech planet nejbližší Zemi. Osud má zřejmě smysl pro humor, že?“

„Osud nech na pokoji a radši mi řekni, co to je za tajemné místo. Slunce? Nenapadá mě nic dostatečně velkého, co se nachází v blízkosti Země, co by mohlo způsobit konec galaxie.“

„Nejde o hvězdu ani nic podobného, cíl bude ve chvíli výstřelu jen o něco málo větší, než několik atomových jader. Ale půjde o rodící se subprostorovou anomálii, cosi jako červí díru vedoucí skrz prostor, která neuvěřitelnou shodou okolností vede přímo do černé díry, jež se nachází uprostřed této galaxie. Subprostorová anomálie se časem rozvětví do neuvěřitelné, nepředstavitelné košatosti, začne přijímat a do černé díry vyvrhovat částičky kosmického prachu i podstatně větší vesmírná tělesa, což povede zhruba v roce 3400 k nenadálé expanzi černé díry a pohlcení celé galaxie. Neutrinový puls, který vyšleme, subprostorovou anomálii uzavře ve chvíli jejího vzniku a tak katastrofu odvrátí.“

Když jsem se nad vysvětlením zamyslel, pomyslel jsem si, že právě klečím na spasiteli galaxie a jestli bych neměl slézt a omluvit se mu. Temný démon v mé hlavě se jen zasmál a ukázal mi tvář mojí Elišky. To stačilo.

„Ale proč jste kurva museli zlikvidovat celou civilizaci, proč jste se neobjevili před vládami světa a nevysvětlili jim, co je třeba udělat?“ zeptal jsem se.

„Jednat s barbary? To snad nemyslíte vážně,“ zatvářil se admirál Pike.

„Jací barbaři, co to pořád melete?“

„Všichni neameričané jsou přece barbaři. Bylo to vědecky prokázáno už před osmi sty lety.“

Jak prosté.

„A nynější Amíky jste teda nechali na pokoji,“ položil jsem otázku která se přímo nabízela.

„Naše vážené předky jsme s hlubokou lítostí eliminovali tak, aby ani jeden americký občan vůbec necítil, že byl zabit. Bohužel bylo nutné získat planetu neschopnou odporu.“

Představil jsem si, co asi muselo zůstat z Ameriky a nebylo mi z té představy dobře po těle.

„Ale proč tak pitomým způsobem? Vždyť jste si naprosto zlikvidovali ekosystém a vůbec všechno. Máte planetu studenou jako psí čumák.“

Admirál se na mně podíval jako na zvědavé dementní děcko a vysvětlil mi, že členové Aliance přeci nemůžou žít v barbarské původní přírodě, že celá planeta se bude časem globálně upravovat, změní se atmosféra, klima, naklonují se geneticky upravená zvířata, vysadí se geneticky upravené rostliny, které budou civilizovaným členům Aliance vyhovovat. Žádné velké tesáky, žádné drápy, žádný zápach, žádný jed, žádná žihadla. Vše upravené tak, aby to člověka těšilo a poskytovalo mu užitek. Když jsem si takto znásilněnou přírodu představil, otřásl jsem se.

„A proč jste z nás udělali otroky?“ zajímalo mě dále.

„Někdo přece musel rozebrat váš starý svět tak, abychom získali materiál na výstavbu nového osídlení. Nemluvě o tom, že bylo nutné mít dostatečně odolné otroky, kteří by vybudovali nový svět, novou Alianci.“

Taky celkem prosté a ještě to vysvětlovalo, proč jsem pět let vozil k talíři všechno, co v domech zůstalo. Proč nesrovnali celá města se zemí dalšími plivanci plasmy. Taková globální recyklace.

„Jo, to mě taky zajímá, nová Aliance,“ pokračoval jsem ve výslechu. „Co to ovlivňování budoucnosti změnou přítomnosti? Jako že jste likvidací Ameriky mohli přestat rázem existovat. Nebo mohlo dojít k nějakému paradoxu, nebo bůhví čemu. „ Na admirálově tváři jsem uviděl, že i tohle téma konverzace je přísně tajné, ale stačilo zašplouchat vodou v konvi a tabu padlo.

„Nic takového nebylo prokázáno teoreticky ani praktickými pokusy. Je obecně známo, že objekt existuje pouze v čase, ve kterém se nalézá. Pokud se tedy naše lodi vypravily do vaší přítomnosti, existovaly už také pouze v této přítomnosti. Jakákoli akce vykonaná v přítomnosti tudíž nemohla mít vliv na jejich budoucnost. Aliance, ze které pocházím já, je samozřejmě nenávratně ztracena, časoprostorové zákony ji neúprosně vymazaly z bytí ve chvíli, kdy jsme se vynořili z časoprostorové brány. Ale Aliance, která znovu vznikne, bude velkolepější, mocnější, krásnější, pokročilejší, než ta minulá. A genetický materiál, který přivážíme, zajistí, že se každý člen zaniklé Aliance znovu zrodí.“

Měl jsem pocit, že admirál začíná tak trochu blábolit (buď jsem si neměl pořád pohrávat s tou varnou konví, nebo ho něco opravdu začíná pořádně bolet, nebo je to psychopat), ale taky jsem měl pocit, že jsem pochopil všechna důležitá fakta. A že už mi stačí zjistit jen pár vedlejších faktů, jako například, jak tyhle lidi zastavit, jak se přesně cestuje v čase a jak bych se mohl dát do kupy natolik, abych získal celou loď pro sebe.

*

Kupodivu nebylo třeba zkrivit admirálovi už ani jediný vlásek, abych se tohle všechno dozvěděl. Bolest se v jeho těle šířila nejspíš stejně jako v mém a tak jsem například laciným trikem zjistil, že tihle lidé už dokáží dobrých pět století regenerovat většinu tkání v těle. Tak proto admirál neřval nad ztracenou paží - není pro něj problém si ji nechat narůst znovu.

„Jak se to řídí?“ zeptal jsem se se zájmem, když jsem se přišoupal i s pojízdnou židlí (naštěstí admirál neměl v místnosti jen těžká luxusní křesla) k osobnímu regenerátoru. Dozvěděl jsem se, že pět minut denně v téhle věcičce prodlužuje život o celá desetiletí.

„Je tam počítač,“ zachroptěl admirál a toužebně se zadíval na regenerátor.

Asi se mu vyloženě chtělo dovnitř.

Zastrčil jsem si do ucha hypermoderně tvarované sluchátko, důkladně si prohlédl monitor a zjistil pár zajímavých věcí. Například to, že operační systémy se za devět století vývoje zjednodušily natolik, že by je dokázal používat i napůl slepý negramotný šimpanz s jednou rukou za zády. Když jsem spatřil, že většina věcí je ovládaná ikonami a že popisy ikon jsou ve zvukovém formátu, místo v textovém, spadl mi kámen ze srdce.

Důkladně jsem si nechal přednést všechny možnosti regenerátoru a zjistil, že si klidně můžu nechat narůst všechny končetiny nové, můžu si upravit svaly až na dvojnásobek stávající hustoty a zvýšit si regenerační schopnosti organismu. V manuálu ovšem bylo nahráno důrazné upozornění, že svévolné úpravy podobného typu automaticky znamenají vyřazení z jakési občanské asociace a rovněž pozbytí mnoha práv. Jak jsem to tak bez znalosti politiky třicátého století pochopil, stát se nadčlověkem rovnou znamená stát se vyvrhelem lepší společnosti. Zeptal jsem se na to admirála Pika a dostalo se mi přerývané odpovědi, že manipulování s genetickým kódem je barbarství.

„Tak proč tahle věc má něco takového v nabídce?“ chtěl jsem vědět.

„Kvůli Josephsonově chorobě, přeci,“ odpověděl admirál a já zapřemýšlel, jestli nějakého Josephsona znám.

Neznal jsem.

„Kvůli čemu to?“

„Geneticky zapříčiněné řidnutí svaloviny, kostí a vůbec veškeré živé tkáně v těle. Dosud neexistuje lék, kromě mechanického navyšování hustoty tkání.“

„Aha,“ odpověděl jsem a navolil nejvyšší hustotu všeho možného.

„Nedělej to,“ zachrčel admirál ve chvíli, kdy jsem vstoupil do průhledného válce.

Ignoroval jsem ho.

*

Měkký ženský hlas mě instruoval, co mám ve válci dělat a já dýchal, nedýchal, hýbal se, nehýbal se (nehýbat se ve stoji na jedné noze je obzvlášť náročné) a vůbec prováděl všechno možné, co si virtuální ženská usmyslela.

Podle manuálu nejdřív proběhlo proměření mých specifík, načež se spustil vybraný program.

Manuál nelhal.

Jako u vytržení jsem sledoval, jak se mi najednou rameno začalo za jemného mravenčení nějak hemžit a jak se utržené tkáně na jeho konci začínají vlnit a bobtnat. Stejně mravenčení pocházelo z nohy.

Připadalo mi to tak zvláštní, že jsem se musel zasmát.

Pak mě smích přešel.

Svaly se ještě jednou zavlínily a pak z nich vystřelila taková bolest, jakou jsem ještě nezažil. Stačil jsem si ještě pomyslet, že začíná být trapné, jak každý lékařský úkon takhle bolí a pak jsem omdlel.

*

„Lékařský zákrok ukončen, na základě vědomého souhlasu jste byl zbaven některých práv občana, opustíte prosím regenerátor,“ probudil mě hlas virtuální ženy. Podle jejího tónu už to musela opakovat asi podesáté. Ale možná si to jen namlouvám.

Opatrně jsem se vyškrábal nejdřív na kolena (čekaje z levého výstřel ochromující bolesti) a když se nic zvláštního nedělo, vstal jsem a vyklopýtal ven.

„To čumíš, co?“ zeptal jsem se Pika chroptícího na podlaze.

Nejsem žádný narcis, ale pohled na mé opravené tělo se mi velice zamlouval. Krvácející stržené nehty byly nahrazeny novými, veškeré jizvy mi zmizely, bolesti zad a bolesti vůbec zmizely a dokonce jsem měl pocit, že se mi v puse válí pár ostrých kousků nějakého kovu. Jako by mi ze zubů vypadaly plomby. Jako bych v zubech žádné plomby nepotřeboval.

„To ne, to není možné!“ zachroptěl admirál z podlahy a poprvé jsem mu v hlase vyčetl strach. A věděl jsem, proč.

„No snad sis nemyslel, že zapomenu na ten počítač, co mám v hlavě?“ zeptal jsem se jedovatě. „Ona o tom v manuálu sice není ani zmínka, ale když člověk náповědu projde skutečně svědomitě a ví, co hledá, tak zjistí, že standardní otrocké mikropočítače se dají nastavit podle přání uživatele. Takže jsem si nechal vyjet specifikace standardního mikropočítače používaného pro otroky a přesvědčil počítač, že opravdu, opravdu, opravdu nechci vrátit propojení čipu s mozkem do stavu, v jakém bylo předtím. I když to přesvědčování dalo práci.“

Admirál při mém výkladu bledl, jako by se mu z těla ztrácely červené krvinky. To víte, když člověk zbavený končetin a odpočívající po nepříjemném mučení zjistí, že se z jeho mučitele v léčebném přístroji nestal zase otrok, trochu ho to rozhodí. Ale já na to znovupropojení mikropočítače a mého mozku naštěstí nezapomněl a napadlo mě, že přepálené neurony by tenhle zázrak lékařství mohl k mé škodě taky napravit.

Ono to možná zní jako nesmysl, že si člověk z jedenadvacátého století dokáže naprogramovat vlastní léčebnou kůru pomocí technologie o osm set let novější, ale ono to vážně nebylo nic složitějšího. Počítače se za ta léta staly opravdu user friendly, takže vedle manuálu z počítače vypadala známá kontextová náповěda jako vrchol kryptografické složitosti. Takže opravdu nebyl problém nakonfigurovat mikropočítač tak, aby pro změnu sloužil on mně a vylepšoval mi některé mozkové funkce. Když jsem zjistil, že i oči mají pár zajímavých vlastností říditelných počítačem, vyložene jsem se u poslouchání manuálu zaradoval, i když jsem bolestí viděl před očima takové malé tančící kruhy. Ale jak se neradovat, když se dočtete, že oči mají takové možnosti, jako až desetinásobný zoom, noční vidění, termovizi, vidění v ultrafialovém spektru a pár dalších, kterým jsem i při svém vzdělání nerozuměl. Jen tak mimochodem jsem se dozvěděl, proč mi byly jako obyčejnému otroku implantovány takové skvělé oči. Nebudete tomu věřit, ale bylo tomu tak proto, že na otroky se neplýtvá organickými náhražkami, které jsou považovány za luxusnější. Jinak řečeno, normální Američan třicátého století by prý chodil radši slepý, než aby si nechal nainstalovat to, co jsem měl teď v očních důlcích já. Nepochopitelný národ.

Abych se vrátil k tomu mikropočítači - kromě propojení s očima mi teď dokázal urychlovat reflexy, řídit metabolismus, rozdělovat bílé a červené krvinky podle potřeby a vůbec dělat s mým tělem věci, o kterých jsem ani nevěděl, že je jich lidské tělo schopno. A co je nejlepší, všechny tyhle věci můžu ovládat tak, že na ně pomyslím. Je to sice v praxi trochu složitější (není to totiž řízené tak, že bych si pomyslel „chci termovizi“ a byla by - je to spíš taková reflexní záležitost), ale podle manuálu by na plné zvládnutí měl jeden den cvičení podle předepsaného postupu stačit.

*

V příštích chvílích jsem se v admirálově kajutě zařizoval. Nejdřív jsem si z jeho skříně půjčil novou uniformu, oblékl se a zjistil, že mi to velice sluší.

Pak jsem admirála odnesl do regenerátoru a nastavil pár úprav. Ne, že bych ho chtěl kompletně uzdravit a pak ho zmrazit podruhé (pravda, napadlo mě i to), ale nemohl jsem potřebovat, aby mi zemřel na následky poranění. Takže jsem nechal regenerátor zjistit možná smrtelná rizika a následně je nechal opravit. Pak jsem admirála vytáhl, usadil do křesla a pevně ho připoutal jakýmsi řemenem sloužícím bůhví k čemu. Křeslo jsem přisunul před velké nástěnné zrcadlo, takže se díval sám na sebe z necelého metru. Podle toho, jak ucukl hlavou, se mu pohled na sebe sama moc nezamlouval. Já to nechápal s chybějícími končetinami, rozbitým obličejem a troskami levého oka visícími na tváři se mi admirál rozhodně líbil víc, než admirál mířící mi do oka pistolí.

„Abych ti osvětlil situaci,“ zašeptal jsem mu do ucha, „když jsem viděl umírat Elišku, slíbil jsem si, že se pomstím. Takže tě tu teď nechám sedět a koukat na sebe sama, jak pomalu umíráš. Myslím, že to bude silně nepříjemné, ale neboj se, budu tu s tebou.“

Když jsem zašplouchal vodou v konvici, admirál se rozeřval zoufalstvím a hrůzou. A to jsem si jenom postavil na čaj.

*

Čaj z třicátého století krásně voněl a chutnal ještě líp. Do uší jsem si znovu zasunul sluchátka od počítače, rozvalil se v křesle a aktivoval něco, co vypadalo jako hodně vyspělý notebook. A přesně tohle to bylo.

Navolil jsem si několik zajímavých témat k poslechu, přehodil si nohu přes nohu a začal si pohrávat s admirálovým koltem. Krátkým testováním jsem zjistil, že doposud jsem si pod pojmem „zrychlené reflexy“ nedokázal představit ani polovinu skutečnosti - zatočil jsem ve vzduchu pistolí a sledoval jako ve zpomaleném filmu, jak se otáčí. Podle rychlosti rotace, kterou jsem jí udělal, bych normálně viděl jen rozmazané kolo. Teď jsem si bez problémů mohl prohlédnout veškeré detaily a chytit jsem ji mohl snad desetkrát během jedné otočky. Takže kdyby někdo najednou vpadl do kajuty, byl by rozstřílený na kousky dřív, než by mě v křesle zaregistroval.

A ani moc nepřeháním.

Jak jsem nikdy moc nepřál humanitním předmětům, tak teď mně jeden z nich doslova učaroval. Poslouchat o vývoji Země od mé současnosti po současnost admirála Pika bylo jedním slovem fascinující. Takže jsem se po zhruba dvou hodinách přistihl, jak sedím v křesle, zlehka pohupuj u nohou a poslouchám o povstání černošské většiny v roce 2736. Ne, že by to nebylo zajímavé (mimochodem to vysvětlovalo, proč jsem na lodi zatím potkal samé bělochy), ale měl jsem na práci důležitější věci. Jako například zjistit, kde a jak přesně vznikl zárodek Aliance. Admirál Pike byl sice při mých výslechových metodách nucen odhalit něco z dávné minulosti, ale problém byl v tom, že on sám toho moc nevěděl. Což se tedy nebylo co divit - kdyby na mě nějaký rytíř ze středověku namířil kuši a chtěl vědět, který šlechtic z jeho doby udělal to a to, taky bych nevěděl. Osobně bych si nevzpomněl ani na jména všech českých králů. I prezidenty bych dával dohromady horko těžko.

Takže teď se mi elektronická paměť lodi náramně hodila.

„Takže tak,“ oddechl jsem si po třetím zopakování kapitoly, která vznik Aliance popisovala. Původně jsem se tak trochu obával, že budu muset vybit celou Severní Ameriku, případně potopit Kolumbovy lodě, případně provést ještě něco daleko bizarnějšího. A ono bude stačit zabít dvanáct lidí. Po tom, co jsem měl v uplynulých hodinách za sebou, mi to připadalo jako procházka růžovým sadem.

Dál jsem si prošel detailní popis postupu, který lodě Aliance použily, když zaútočily na Zemi. Když mi před očima vyvstala detailní mapa severní Moravy, přeběhl mi po zádech mráz. Mapa nejenže byla tak podrobná, jak jsem to ještě nikdy na žádné mapě neviděl, ale byly na ní takové malé křížky s vysvětlivkami. Když jsem se podíval do centra mého města, proběhla mi před očima událost, kterou tohle martyrium začalo. Konkrétně to, jak na dům přede mnou dopadl meteorit (pardon, zhuštěná plasma) a tlaková vlna mě prohodila sklem cukrárny. Když jsem se teď koukal do mapy, viděl jsem přesně na domě před cukrárnou ten malý červený křížek. A co bylo horší, podobných křížků bylo tolik, až z toho přecházel zrak. A to úplně nejlepší na celé věci - křížky nebyly evidentně rozházeny náhodně. Fascinovaně jsem si prohlížel označené objekty a zjistil, proč jsme po katastrofě nikde neviděli jediného policistu, hasiče či doktora. Jednoduše proto, že na každé policejní stanici, hasičárně i nemocnici byl jasný červený křížek. Až mě zamrazilo, když jsem si takhle prohlížel vlastní město a vzpomínal, jak označená místa vypadala ve skutečnosti. A mrazilo mě dál, když jsem zjistil, na která místa ukazují další značky obchodní domy, velkoobchody, sklady potravin a když jsem posunul mapu na Ostravu, zjistil jsem, že i na vysílače, kasárna a vůbec veškerá místa, která mohla být jakkoli prospěšná při záchraně lidské rasy.

Vytanulo mi na mysli, jak mi po mém prvním ochutnání lidského masa přišlo divné, že se lidé začali lovit na jídlo. Jednou mi vykládal Pavel, jeden z nejvzdělanějších kamarádů, co jich mám (měl jsem), že ani v časech hladomorů a válek se lidstvo nikdy nesnížilo k masově rozšířenému kanibalismu. Když jsem se pak v hájovně jednou v noci vzbudil z nepříjemného snu, ve kterém vystupovalo malé děvčátko použité jako jateční zvíře, přišla mi jeho slova na mysl. Podle něj by se v podobné situaci zmocnily nejschopnější gangy velkoskladů

potravin a nastala by jakási náhražková forma civilizace. Jelikož Pavel většinou míval v podobných tvrzeních pravdu, přišlo mi po té zkušenosti s cikány hodně divné, že situace se vyvíjí naprosto odlišně. Záležitost s křížky na nejasnost vrhala jasné světlo - těžko ovládnout sklady potravin, když jsou všechny cíleně vybombardované.

Myšlenka na kanibalismus ve mně vyvolala vzpomínku na hromadu kostí, ve kterou se proměnila všechna zvířata z lesa. Zapátral jsem v paměti počítače a dozvěděl jsem, že útok zhuštěnou plasmou je doplněn ještě vysazením jakýchsi sond do míst s největší hustotou zvěře. Tyto sondy po dopadu na zem vydávají specifické vlnění, které má na nižší formy života neodolatelný vliv a které je přitáhne k místu dopadu sondy. Jakmile dorazí poslední zvíře, uvolní sonda uměle vytvořené bakterie, které na zvěři zaživa rozloží živé tkáně. Jednoduchý a efektivní způsob, jak připravit lidstvo o další potenciální zdroj potravy.

Když jsem dočetl až k tomuhle místu, přišlo mi na mysl, proč vlastně útočníci čekali tak dlouho, než přišli a odvedli nás do otroctví. Mohl jsem se na to sice zeptat admirála Pika, ale přišlo mi, že bych ho svou otázkou rozptýlil v jeho utrpení, a to jsem nechtěl. Takže jsem pokračoval ve čtení a zjistil, jak to je. Podle vypracovaného plánu se počká určitý časový úsek po útoku, aby se lidstvo zredukovalo jen na ty nejsilnější a nejschopnější jedince. Jen ti jsou totiž schopni přežít úděl otroka na tak dlouho, aby se do něj vůbec vyplatilo investovat čas. Napadlo mě, že to by mohlo vysvětlovat i to, proč například mně nahradili kompletně veškeré klouby umělými, kdežto některé otroky nechali potupně umřít na podlaze noclehárny. Nejspíš to byla jen další selekce - co jsem si pamatoval, tak žádný otrok spící na podlaze dlouho nepřežil.

Tak a teď si poslechnu o teorii cestování v čase a můžu se dát do díla," informoval jsem admirála Pika, protože mi přišlo, že se nějak nudí. Nenudil se, jen se nemohl hýbat a bojoval s návaly bolesti.

„No jen se hezky koukej na vlastní umírání," nakázal jsem mu ještě (víčka jsem mu schválně zalepil tak, aby musel sledovat každou sekundu svého utrpení), a vrátil se k příjemnému poslechu science fiction převedené do skutečnosti.

Po deseti minutách jsem musel téma přerušit.

Když si o cestování v čase čtete v dobré knize, je to vždycky jen otázka zrychlení, přiblížení se ke slunci a využití jeho gravitačního pole, případně v akčnějších případech průletu sluncem. Realita byla poněkud jiná. Taková vědečtější. Sice jsem dřív laicky zajímalo kvantovou mechaniku, ale z teorie elektronů, pravděpodobnosti, fotonů, vektorových polí a vektorových prostorů mi teď šla poměrně rychle hlava kolem.

Takže jsem přešel na popis praktické stránky věci.

„Já se každou chvíli probudím," zasmál jsem se nahlas, když jsem se doslechl, jak takový posun v čase probíhá.

Stačí proletět přesně stanovenou rychlostí nějakou hvězdou.

*

Když mě přešel pětiminutový záchvat smíchu nad tou ironií, padl mi zrak na menší obrazovku zabudovanou do admirálova stolu. Přísahal bych, že ještě před chvílí byla černá - teď jsem na ní viděl záběr na chodbu před admirálovou kajutou.

„Jestli to nebude nějaký automatický sledovací systém," zamyslel jsem se akademicky. Být velitelem lodi má zřejmě tu výhodu, že automatický bezpečnostní okruh nezasahuje až do vašeho soukromí, kdežto k vám nikdo nečekaně na návštěvu nedorazí.

Nehodlal jsem ochranku nechat přijít a zaklepat, hrozně moc se mi chtělo vyzkoušet mé nové tělo v akci. Vyskočil jsem z křesla, zatočil koltem na prstě, klepl do senzoru otevírajícího dveře a skočil doprostřed chodby.

„Kuk na strejdu!" zahalekal jsem na opatrně se přibližující ochranku a začal pálit.

S těmi reflexy jsem měl pravdu - než zorničky očí prvního pana Ochranky stačily zaostřit na zdroj zvuku (tedy na mě), byly od sebe každá na dobrých pět metrů - to jsem hlavu rozprášil na kousky admirálovým koltem. Už když mi předtím odlétla ruka v rameni, jsem si všiml, že paprsek má jakýsi expanzivní účinek. Zajímavé.

Na maličkou chvíli jsem se schválně zastavil, abych útočnému komandu dal možnost pocítit překvapení z mé rychlosti.

Pak jsem je rozstřílel na kousky. S těmi reflexy jsem před tím vůbec nepřeháněl - opravdu jsem se pohyboval rychleji, než jsem si dřív dokázal představit. Pouhopouzi dva vojáci z patnácti dokázali vystřelit a to spíš jenom proto, že jsem je nechal - vždyť uhnout z dráhy výstřelu ve chvíli, kdy se na spoušti začínal napínat prst, bylo tak snadné. Mám dojem, že oni ani nezahlédli, z čeho to přesně střílím.

„Buď tady hodný, jdu na můstek," zavolal jsem od dveří na admirála, sebral ze země mou věrnou pistolku (stále v sevření mé amputované ruky) a vyrazil svižným krokem k výtahu.

*

Z počítače jsem zjistil, že loď se dá v nouzovém režimu řídit v pouhých třech lidech. Já byl sice sám, ale v hlavě mi uzrál nápad, jak bych mohl nahradit tři lidi. Jestli to nevyjde, vymyslím něco jiného, vymýšlení čehokoliv mě vždycky bavilo.

Cestou na můstek se nic zvláštního nestalo - narazil jsem na pár lidí, ale většinu jsem zabil dřív, než si mě stačili pořádně všimnout, neřkuli si na mě vystřelit. Takže jsem měl celkem i čas trochu popřemýšlet nad svým současným stavem i budoucím osudem.

Co se mého současného stavu týkalo, nebylo to zrovna nejhorší. Cítil jsem se tak vitální a živý jako nikdy v životě, měl jsem dobrou náladu a životní cíl. V hlavě se mi už černě neblýskalo, ale také jsem jasně cítil, že nejsem tím samým člověkem, kterým jsem býval. Například zabíjení mě nechávalo naprosto chladným, necítil jsem absolutně výčitky svědomí (spíš mě to bavilo čím dál víc) a necítil jsem ani lítost nad Eliščinou smrtí. Něco podobného to bylo tenkrát s Vlastou, jen tentokrát to bylo takové silnější. Zkrátka jako by se mi osobnost nějak zhroutila a její padající trosky se o sebe zaklínily tak, že se osobnost nezhroutila zcela, ale vytvořila novou fungující konstrukci. Cítil jsem, že některé aspekty psychiky, které dělají člověka člověkem, mi tak nějak chybějí, ale současně ve mně zůstávalo hodně z mého starého já. Například smysl pro fair play mi zůstal nepoškozen, takže jsem se mohl držet vytyčeného cíle - Američani z budoucnosti mi vzali život, já vezmu život jim. Možná jsem měl trochu posunutý smysl pro vyhodnocování reality, nebo jak to nazvat, protože logicky mi bylo naprosto jasné, že nemůžu sám, samojediný zastavit vznik něčeho takového, jako je Aliance (respektive nemůžu uspět v likvidaci organizace, ze které se Aliance jednou vyvine), ale to mi nebránilo se do tohoto úkolu pustit. Vždyť umřít musím stejně, tak proč to neudělat při něčem zajímavém.

Dále tu byla ta odolnost proti bolesti. Dřív jsem byl - proč to nepřiznat - tak trochu cimprlich. Než bych šel každý půlrok k zubaři, odkládal jsem to jednou celých šest let. Pak jsem k němu stejně musel, protože jsem bolestí dva dny nespál a nevěděl jsem, kterou bolestí tišící tabletku dřív spolknout. Teď jsem byl po absolvování amputace nohy i ruky, holým masem jsem se opíralo drsný vlas koberce a jediné, co to se mnou udělalo, bylo to, že jsem nadával jako pohan. Zaznamenal jsem zkrátka skutečnost, že to bolí, hodně bolí, ale to bylo tak všechno. Daleko víc než bolest mě zajímal fakt, že bych mohl zůstat mrzákem. Po objevení krás regenerátoru se z bolesti stal jen takový nepotřebný údaj. Hodně obtěžující, to ano, ale pořád jenom údaj. Asi jako pokutový bloček přilepený vteřinovým lepidlem na přední sklo auta. Obtěžuje to, je to nepříjemné, nedá se toho zbavit, ale to je tak všechno.

Z myšlenek mě vyrušil fakt, že se dveře výtahu pořád odmítají otevřít.

„Taky jsem si mohl vzít jednu z admirálových rukou, tak neužitečně se mu válejí i v kajutě na podlaze...“ zauvažoval jsem nahlas a automaticky se rozhlédl po dvířkách do servisního tunelu.

Byla na stejném místě jako posledně.

Opatrně jsem vykoukl za oba rohy, jestli tam na mě někdo nečeká (někdo, kdo by mi mohl ustřelit zadek v okamžiku, kdy bych se do šachty soukal) a nacpal se do šachty.

Zjišťuju, že s dvojnásobně hustou svalovou hmotou je šplhání po žebříku vyložená hračka. Měl jsem intenzivní pocit, že bych to bez problémů vylezl jen za použití rukou, ale na podobné blbnutí jsem neměl čas. Takže jsem lezl postaru a místy bral příčky po dvou.

„Taky musejí mít můstek až nahoře,“ brblal jsem i přes snadnost lezení po pěti minutách, kdy se nade mnou žebřík ztrácel pořád ještě v černající se šachtě. Z počítače jsem si zjistil, že loď má sto padesát palub. Já na žebřík vlezl na desáté palubě. Čili jsem musel překonat sto čtyřicet palub. Při šplhání jsem si spočítal, že když má každá chodba tři metry na výšku a připočtu ještě tak půl metru na tloušťku podlahy a stropu, urazím takhle skoro půl kilometru ve svislém směru. Fyzicky mi to nevadilo ani v nejmenším, ale tak trochu jsem se začínal nudit. A to jsem ještě děkoval konstruktérům lodi, že stěny na každé palubě vedou tak, že svislé servisní šachty jsou opravdu nepřerušene svislé přes všechny paluby. Jinak bych nejspíš v bludišti šachet, odboček a malých dvířek bídně zhynul.

Vítěz

„Měl bych vylézt v chodbě těsně před můstkem,“ zrekapituloval jsem si situaci, když jsem zdolal půl kilometru žebříku. „Takže budu muset projít kolem čestné strážce, která stojí před dveřmi. Brnkačka.“

Opravdu to bylo jednoduché. Otevřel jsem dvířka, vysoukal se do chodby, suverénně nakráčel doprostřed chodby vedoucí k můstku a oběma strážím rozptýlil mozky do vzduchu dřív, než si stačili všimnout mých divných očí a poznat, že nepatřím k posádce. Nechci se chlubit, ale oba dopadli na podlahu v jediný okamžik.

„A teď hlavně opatrně,“ řekl jsem a minipistolou propálil díru do dveří. Tím opatrně jsem myslel vybavení můstku, ne dveře - kdybych zasáhl nějakou životně důležitou konzoli, asi by to nedopadlo pro celou loď právě dobře. A na téhle lodi závisí osud celého mého světa.

Dveře se po aplikaci výboje číslo deset rozlétly na všechny světové strany, já se odrazil od stěny, do které mě tlaková vlna zarazila a s koltem a pistolou v rukách se vrhl přímo doprostřed můstku.

Lidi na něm bylo přesně jedenáct. Všichni byli oranžovo-žluto-zelení a všichni umřeli hodně rychle. Smrt byla rychlá díky mým reflexům a za barvy mohla ta skutečnost, že jsem si nějak reflexivně přepnul vidění na infra.

V infravidění je na obrazovku počítače vidět opravdu mizerně.

Dobré dvě minuty jsem stál před velkým nástěnným monitorem, nervózně se ohlížel přes rameno a snažil se vidění přepnout zpátky na normál. Nakonec se to podařilo, ale nebyla to žádná sranda. Jestli stejně „snadno“ půjdou ovládat i ostatní moje schopnosti, tak chápu, proč se Američan třicátého století tak razantně zříká všech technologických vymožeností.

„No konečně. A teď do díla,“ řekl jsem, když se barvy v okolí zase vrátily na normální hodnoty a já spatřil řadu barevně sjednocených konzolí.

*

Pomocí řezacího modu pistolky jsem připravil tři mrtvolu o pravé ruce - upálil jsem je čistě v zápěstích. Pak jsem dlaně rozmístil hezky na tři dotykové snímače konzolí a sám se usadil do velitelského křesla před jednou z nich. V zátylku mi začalo nepříjemně trnout, jak jsem měl díru ve dveřích přesně za zády. Kdyby se ke dveřím někdo šikovně připlížil, přišel bych o hlavu, ani bych nevěděl jak. Co nadělám.

„A teď se uvidí, jak to půjde,“ prohodil jsem do ticha a ponořil se sám do sebe. Vlastně ani ne sám do sebe, spíš jsem se tak jako zamyslel. Jako bych chtěl vyvolat jistou duševní funkci.

Čip se probudil k životu a bez problémů se napojil na dvě konzole - tu po mé pravé ruce a „tu po ruce levé. V hlavě jsem měl najednou pocit, jako by se mi vnímání roztrojilo - uprostřed jsem viděl konzolu, kterou jsem měl před sebou, po stranách jsem tak nějak tušil ty zbylé dvě. Byl to tak divný pocit, že mě z něj po pěti vteřinách silně rozbolela hlava. Ale na tu chvíli to vydržím.

Životně důležité bylo zadat jeden jediný příkaz, potvrdit ho na obou sousedních konzolích a pak vydat druhý příkaz.

Když jsem se soustředil, abych zmáčkł souhlas na levé i pravé konzoli současně, málem mi z toho praskla hlava. Bylo to podobné, jako bych se snažil krasopisně podepsat oběma rukama současně, jen o hodně složitější. Ale zvládl jsem to. Na obou konzolích po stranách (obvykle obsluhovaných poddůstojníky, jejichž přítomnost teď simulovaly jen jejich dlaně) naskočila zpráva o potvrzení příkazu z hlavní konzole (tu jsem obsluhoval ručně, tudíž další věc k soustředění navíc) a pak jsem se mohl konečně odpojit.

„Budu na to muset jít pozvolna,“ napomenul jsem se, když se mi hlava začala točit, jako bych právě slezl z tobogánu. Nechuť Američanů k implantátům jsem teď na jednu stranu chápal na sto procent, na stranu druhou bych byl ovšem bez čipu tak říkajíc v pytlí.

„A teď to bude drsné,“ tvrdě jsem prohodil a nastavil na panelu jednu hodnotu. Pak jsem potvrdil.

Loď se líně otrásla, až mě zabrněly klouby a pak mě setrvačná síla zarazila do křesla takovou silou, až jsem vydechl a křeslo zaprašťelo. Místo ponuré zimní krajiny jsem na monitoru viděl jen rozmazané šmouhy a těla na podlaze se vrhla někam k východu. Když se tam během zlomku sekundy dostala, ozvalo se nechutné zaprašťení. To se začaly lámat kosti.

Mně se začaly deformovat tváře, ruce jsem musel do opěrek křesla zatínat celou silou, aby mě paže nepráskly do obličeje a v břišní krajině jsem měl pocit, jako by se mi střeva začala narovnávat. Kromě toho se mi opravdu špatně dýchalo.

Jediný orgán, kterému nedělalo prudké zrychlení potíže, byly moje mechanické oči. Naprosto bez problémů zaznamenávaly šmouhy na monitoru, krvavé cákance na podlaze a nepřehlédnutelný údaj na konzoli přede mnou.

„Dvacet tři g,“ stálo tam.

Samozřejmě, že to znamenalo přetížení.

A samozřejmě, že člověk přežije jen dvanáct g.

Pokud ovšem nemá hustotu veškerých tkání v těle zvednutou na dvojnásobek.

*

Jako nejpalčivější problém ve svém plánu jsem bral přítomnost posádky na palubě. Dlouho jsem přemítal, jak se všech lidí zbavit pokud možno co nejrychleji a nenapadalo mě nic jiného, než projít všech sto padesát palub a navštívit postupně celou posádku. Když jsem to tak střízlivě propočítal, vyšlo mi, že by mi to zabralo zhruba týden nepřetržité práce. A to bych musel mít takové štěstí, abych to přežil.

Takže jsem vymyslel dodatečný plán.

Nejdřív jsem myslel na vypnutí ventilace, vypuštění jedů do vody a podobné nesmysly. U plánu s ventilací bych se buď udusil taky, nebo by někde otevřeli okno, u plánu s vodou by to trvalo dlouho. Pak mě napadla gravitace. Stačilo se začíst do zevrubné technické dokumentace, zjistit, že loď je vybavena inerčním polem umožňujícím obrovská zrychlení během nepatrných časů a bylo jasno. Stačilo pole odstavit (tohle vyžadovalo absolvování té bezpečnostní procedury se třemi konzolemi) a nastavit takové zrychlení, které by zlikvidovalo všechno živé na palubě kromě mě.

Zastavil jsem loď na nízké orbitě a vydechl úlevou, když nepředstavitelná tíže působící na mé svalstvo náhle pominula.

Vzápětí jsem se vztekle plácl do kolen - úplně jsem zapomněl na admirála Pika, takže jsem si ho tím vražedným zrychlením určitě odpravil, ačkoliv jsem mu plánoval dlouhé a pomalé umírání.

„A doprdele s pamětí,“ zařval jsem vzápětí. To jsem si vzpomněl, že jsem svým geniálním způsobem likvidování posádky tak nějak odpravil i zbylé otroky. Hlavou se mi mihla představa, jak teď asi vypadá noclehárna, a to jsem se musel párkrát zhluboka nadechnout, abych se nepoblil. Jestli z trubkových konstrukcí postelí nevisí střevo po celé obrovské místnosti, tak se nejmenuju Tibor.

„Práce zatracená,“ zavrčel jsem znechuceně. Otroky už k životu nikdo nepřivede, ale rychlou smrt admirála Pika si s trochou štěstí vynahradím na jeho předcích.

Jako by mi někdo četl myšlenky a rozhodl se, že mi nedopřeje ani trochu radosti - sotva jsem se nad tou představou tak zasněně usmál, oživil hlavní monitor a zjevila se mi přísná tvář. Během jedné vteřiny už ta tvář byla spíš překvapená. Hádal jsem, jestli je to kvůli tomu, že sedím na kapitánském křesle, nebo kvůli mrtvolám napresovaným v rohu. Možná kvůli kombinaci těchto faktů.

„Zdravím,“ zamával jsem na monitor a znovu se ponořil sám do sebe a kontaktoval mikroprocesorem konzoly po stranách. Jestliže se chci vrátit do minulosti, nemůžu si dovolit žádné komplikace.

Loď se otočila kolem svislé osy (s už zapnutým inertním polem jsem necítil absolutně nic) a stanula svým dvěma kolegyním tak říkajíc tváří v tvář. Kolegyním, které vypadaly tak trochu naštvaně.

Když ovládáte kosmickou loď jen vlastními myšlenkami, má to tu výhodu, že nepotřebujete žádný čas na mačkání tlačítek a podobné nesmysly. Prostě pracujete přímo v operačním systému počítače.

Jedině díky tomuto faktu jsem aktivoval palubní zbraně dřív, než zkušené posádky na obou lodích.

Bylo to jako zmáčknout virtuální spouště.

Až na to, že ty spouště tak nějak cvakly naprázdno.

„Co je, kurva?“ zaječel jsem na prázdný můstek a sledoval ty dvě lodi přede mnou.

„Střelba na lodi Aliance není povolena,“ ozval se přívětivý ženský hlas, až jsem leknutím nadskočil. Pak mě napadlo, že to bude palubní počítač.

„Jsem jediným členem posádky na lodi, takže jí velím, takže přikazuju, pal!“ zaječel jsem, až stěna monitoru zarezonovala. S dvojnásobnou hustotou hlasivek mám patřičně rozšířený hlasový fond.

„Střelba na lodi Aliance není povolena, ani když je na palubě pouze jeden člen posádky,“ odvětil počítač stejně mile.

„Rozstřílejí nás na cimprcamp!“ zařval jsem zase já.

Počítač se k odpovědi nedostal. Z obou lodí zabírajících polovinu hlavního monitoru vyšlehly uzoučké modré paprsky, v tisícině sekundy překlenuly vzdálenost a udeřily naplno do mé lodi.

Na monitoru jsem viděl, jak se v okolí mé lodi divně zablesklo, jako by paprsky zasáhly neviditelné energetické štíty.

Vzápětí se na obrazovce objevil výpis škod. Až na poloviční kapacitu štítů byly zatím nulové.

Zatím.

„Můžu aspoň úhybně manévrovat?“ zařval jsem na počítač, až mě v krku bodlo.

„Samozřejmě,“ řekl počítač stejně nevzrušeně jako předtím, „přejete si automatické řízení lodi, kombinaci automatického řízení s lidskou obsluhou, či samotnou lidskou obsluhu?“

„Kombinaci,“ zavrčel jsem s myšlenkou na to, že samotnému počítači nevěřím a sám bych to nemusel určit.

A vnořil jsem se do ovládání lodi. V mysli mi vyskočily ovládací prvky, které jako bych měl napojené přímo na vlákna neuronů, takže se loď stala prodloužením mého těla. Na nějaké pokusy nebyl čas, takže jsem vyrazil.

Další salva paprsků prolétla tak těsně vedle štítů, že tyto musely zaječet ve smrtelné hrůze. Pak se mi k mysli propojené s lodí přimknul i počítač.

Náhle jsem si připadal jako schizofrenik - cítil jsem, jak obrovsky výkonná mysl počítače posiluje mé reflexy, jak mi dává nepřeborné zkušenosti, jak mi dává v řízení lodi jistotu. Něco takového by žádný obyčejný člen posádky nikdy necítil - tam, kde mně stačilo pomyslet na dvojité looping s otočením kolem centrální osy, tam by si lidský pilot musel manévr vyžádat hlasem nebo na konzoli. Tam, kde já jsem cítil, jak se loď hýbe, jak manévruje, by se musel pilot spoléhat na svůj výcvik. Tam, kde jsem já měl přímý přístup k tisícovkám manévrů, by se musel pilot spolehnout na automatické řízení počítačem. Tam, kde by lidský pilot zemřel, jsem já kličkoval mezi modrými blesky.

A že jich bylo.

Původní dvě lodi dostaly posily, když se z orbity Země odlepily další tři talíře a daly se do stíhání mé lodi.

Představil jsem si trajektorii připomínající rozžvýkanou ocelovou pružinu s eliptickými závity, pomyslel na maximální rychlost a blesky neškodně prolétly kolem nás.

Pak začalo přituhovat.

Kdesi v mé hlavě se zjevil obrázek přibližující dění kolem matičky Země. Zpoza zešedlého kotouče se vynořovaly další a další talíře a všechny se jako na potvoru začaly pohybovat směrem ke mně.

Myslí mi bliklo číslo udávající maximální dostřel paprskových zbraní, proběhl jí rychlý výpočet a rázem jsem věděl, že jedině v útěku je spasení.

Jenže jak utéct, když musím kličkovat před výstřely, kdežto mí pronásledovatelé mohou letět po přímce?

Znal jsem odpověď, znal, ale pranic se mi nelíbila.

Na jakémisi virtuálním monitoru v mé hlavě vyskočilo varování ohledně přetížení motorů. Kašlal jsem na ně a příkaz potvrdil. Kdyby nebylo zapnuté inertní pole, skončil bych rozmazaný po zdech můstku jako povlak mikronové tloušťky. Takhle jsem si to mohl jenom představovat.

Loď vystřelila neuvěřitelnou rychlostí, další salvy výstřelů nám škrtly o štíty a na monitoru v mé hlavě naskočila další varování.

Štíty na pár procentech účinnosti, imploze motorů za půl hodiny, samé banality.

Rychlostí myšlenky jsem prokonzultoval s počítačem další technický problém a světla na můstku pohasla. Kdyby někdo na lodi přežil, mohl by si začít stěžovat na to, že přestalo svítit světlo v každé kajutě, že přestala fungovat veškerá elektrická zařízení, že v se vypnula i klimatizace. Jelikož jsem vše živé až na sebe vyhubil, mohl jsem si stěžovat jen já. A já věděl, že jsem právě převedl všechnu energii do štítů.

Počítač mě ještě jednou pro jistotu varoval, že tímto způsobem nejenže přivedu k implozi pohonné jádro motoru, ale také spálím na uhel generátory, které zásobují celou loď energií.

Poslal jsem ho do patřičně nechutného místa a výkon motorů ještě zvýšil.

Do posílených štítů nás naplno zasáhlo snad pět výbojů, ale pak začali pronásledovatelé ztrácet. Nikdo z velitelů lodí nebyl takový blázen, aby přetížil motory o šedesát procent jen proto, aby dostihl loď, která se stejně nemůže bránit. Spíš ještě začali zpomalovat. Nejvyšší čas. Další salva už by zasáhla naplno přímo plášť lodí.

„Imploze motorů, která proběhne během třiceti minut, bude mít rádius odpovídající několikanásobku současné vzdálenosti jejich lodí od naší. Proto se přesouvají do bezpečí,“ prozradil mi počítač stále tak mile.

„Super,“ prozradil jsem mu já.

Kdyby těm hlupákům došlo, co se chystám udělat, nejenže by přetížili motory klidně na dvě stě procent, oni by ještě rozkázali vydat otrokům vesla, jen aby mě dohonili.

Pokud se totiž dostanu ke Slunci, vymažou je časoprostorové zákony spolehlivěji, než tucet implozí motoru.

*

Nedopřál jsem si ani chvilku oddechu a okamžitě jsem si nechal zobrazit informaci o naší rychlosti a zbývajícím čase, než budeme u Slunce. Rychlost se začala blížit polovině rychlosti světla, čas se začal limitně blížit nule.

Počítač naštěstí dovede pracovat hodně rychle a já už měl svůj skok v čase promyšlený.

Prozradil jsem počítači datum, do kterého chci letět, předal mu ovládání lodí s jasným příkazem, aby nezpomaloval natolik, aby nás pronásledovatelé dostihli a vypadl z přímého propojení s lodí.

A málem umřel.

*

Zažil už jsem v životě pár kocovin, ale kdybych tu nejhorší znásobil desetkrát, ani zdaleka by se to nepřiblížilo stavu, ve kterém jsem se ocitl teď. Jako bych měl hlavu vykovanou z tenkého ocelového plechu, do kterého se někdo začal trefovat z kulometu. Nebo jako by mně někdo zavřel do zvonu, na který začali zvonit. Nebo jako bych mi strčili hlavu do mixéru. Nebo...

Omdlel jsem.

*

Nevím, kdy jsem se probudil. Vím jen, že to bylo na podlaze, že jsem před sebou měl ten velký monitor a že se hvězdy na něm vůbec nehýbaly. A že kromě těch hvězd na něm nebylo vůbec nic. Žádný zvětšující se kotouč Slunce, žádní pronásledovatelé, žádné modré blesky. Nic.

„Kde to jsme?“ zachrčel jsem, vyplivl pár syntetických chlupů z hustého koberce a zaúpěl bolestí. Hlavu jsem měl jako nakřáplý hliněný hrnec.

„Nacházíme se za oběžnou dráhou Merkuru,“ řekl ten milý ženský hlas.

„A jaký je stav všeobecně,“ zaúpěl jsem, jak mi každé slovo rozhoupalo rezivý zvon, který mi někdo zavěsil doprostřed lebky.

„Štíty jsou na dvou procentech, loď má několik menších škod, jeden z generátorů energie je mimo provoz a pulzní motory jsou stabilní.“

„Fajn,“ zašklebil jsem se a narovnal se v tureckém sedu. Abych vstal, na to se mám moc rád.

„Jaké je datum?“ vzpomněl jsem si po pěti minutách, během kterých jsem si snažil namluvit, že loď se neotáčí kolem svislé osy, že se mi to jenom zdá.

„Šestnáctého března 1986, přesně podle rozkazu,“ odpověděl počítač.

„On se ten skok podařil!“ zařval jsem nevěřícně a vzápětí si sevřel mou nebohou hlavu.

„Samozřejmě,“ řekl počítač a tentokrát bych v jeho/jejím hlase možná zaslechl uražený podtón, kdyby mě takové věci v mém stavu zajímaly.

„Fajn, nachází se v okolí nějaká technologie Aliance, kromě naší lodi?“

„Negativní,“ odpověděl počítač.

„Skvělé,“ záupěl jsem, postavil se, přidržel se jedné z konzolí a vyrazil pryč z můstku.

Tu kocovinu musím vyléčit.

*

Během dvou minut jsem byl na můstku zpátky. „Počítači, proč mě neposlouchá výtah?“

„Každý autorizovaný člen posádky má k ovládání všech funkcí lodi přístup,“ odpověděla mi slečna ve stroji.

„Jak získám tu pitomou autorizaci?“ Obvykle tímhle tónem s milými dívkami nemluví, ale hlava mě přímo zabíjela.

„Obvyklým autorizačním postupem,“ dostalo se mi odpovědi.

„Na tohle nemám nervy,“ zavrčel jsem, potlačil chuť tu ženštinu zabít a můstek opustil. Jestli to dobře chápu, budu si muset časem zahrát na hackera a udělit si autorizaci. Teď jsem na to s tou kocovinou neměl opravdu náladu.

Takže jsem se vykašlal na výtah, slezl místo toho po žebříku sto čtyřicet palub a vlezl dírou ve dveřích do kajuty admirála Pika.

„No nazdar, tady to vypadá,“ prohlásil jsem znechuceně, když jsem prolezl dírou, kterou jsem nedávno do dveří vypálil. Řemeny, kterými byl admirál připoután ke křeslu, provedly s tělem zajímavou věc. I když by se hodilo říct spíš nechutnou, než zajímavou. Zkrátka a dobře, představte si, co se stane, když utahujete kolem těla řemen tak dlouho, až tlak překoná únosnost masa. A pak si představte, že to provedete hodně rychle.

Admirál vypadal jako napůl přeřízlý na několika místech, páteř měl zrychlením rozlámanou a na podlaze se válely korunky rozlámaných zubů - ve chvíli, kdy jsem s lodí zrychlil, nejspíš řval bolestí a zrychlení ho donutilo mocně skousnout. To muselo bolet.

Kromě toho seděl jaksi proti směru letu a tak mu setrvačná síla navalila krev přímo do sotva zavřených ran na přední části těla, zranění to nevydržela a krev pocákala polovinu kajuty.

„Ten pohled by každou uklízečku na místě zabil,“ zahučel jsem temně a překročil něco, co vypadalo jako ukousnutý jazyk.

Posadil jsem se do relativně čistého křesla a pustil se do zkoumání nabídky regenerátoru. V celé nápoověď jsem nenašel ani slovo o kocovině, takže jsem musel symptomy nahlásit jeden po druhém a pak doufat, že se mnou regenerátor neprovede nějakou nepředloženost. Jenže bolest hlavy neustávala, kyselou okurku jsem po celé lodi hledat nechtěl a o aspirinu v třicátém století asi taky neslyšeli. Tak co mi zbývalo.

*

Tentokrát to absolutně nebolelo. V jednom okamžiku jsem měl mezi ušima neúnavný buchar, v dalším mi v uších tak divně zašumělo a pak jsem byl najednou jako rybička.

„Miluju tě,“ políbil jsem regenerátor na sklo a vydal se zpátky na můstek.

Po žebříku.

*

„Takže autorizace, to nemůže být nic tak složitějšího,“ mumlal jsem si pod vousy, když jsem se rozhlížel po mých důstojnických rukách. Nikde v dohledu jsem je neviděl, pak mi zrak přešel hromadu mrtvol v koutě a to už jsem je spatřil.

„Tohle přece nemůžu položit na snímače,“ otrásl jsem se znechucením nad tak špinavýma rukama. Špinavýma od krve.

Součástí uniformy Aliance je našťestí i kapesník.

Vydrhl jsem všechny tři dlaně pokud možno do sucha a naaranžoval je na potřebná místa.

Pak zase jako v případě vypnutí inertního pole stačilo roztrojit svou osobnost, zadat vstupní údaje, dvakrát je potvrdit a bylo to. Počítač si přes ovládací konzoli načetl mé papilární linie (to jsem prostřední ruku nahradil svou) a další biometrická data, o nichž lidstvo zatím nemá ani potuchy a od té chvíle mi byla celá loď otevřená.

A kocovina byla tentokrát velmi mírná.

*

„Tak počítači, kurs Země,“ rozvalil jsem se v křesle a zapřemýšlel o tom, co se chystám udělat.

Mým cílem je Amerika, respektive Amerika Severní. Tam se totiž vyskytují lidé, kteří budou stát u zrodu Aliance.

Mnou vybrané datum není z hlediska lidské historie naprosto nijak významné. Nestalo se v něm nic mimořádného, dokonce ani nic, co by mělo pozdější vliv na Alianci. Nesejdou se pánové v tmavých baloňácích, aby v nějaké podzemní garáži za svitu žhnoucích cigaret dojednali vznik nového tajného spolku, který během let získá na síle. Americký prezident nedostane infarkt, ani se mu nezachce zaútočit na nějaký stát na středním východě. Rusové toho dne nebudou mít na Ameriku obzvlášť velkou pifku. Zbytek světa taky ne.

Jen zkrátka zemře dvanáct školáků. Vím to, protože je osobně zabiju.

*

Je mi jasné, že věc, kterou se chystám udělat, je z morálního hlediska obyčejného člověka naprosto zavrženíhodná. Nemůžete absolutně ospravedlnit chladnokrevnou vraždu dvanácti malých dětí. To prostě nejde.

Proto jsem se o to ani nepokoušel.

Jen jsem si logicky vydedukoval, že největší šanci mám právě v době, kdy budoucím zakladatelům Aliance bude něco mezi desíti a třinácti roky. Tou dobou se už o ně maminky tolik nebojí a děti samy o sobě nejsou tolik dospělé, aby proti mně měly jakoukoli šanci. Takže tímto výběrem maximalizuji procento úspěchu. A abych pravdu řekl, na ničem jiném než na úspěchu mi nezáleželo. Děti, které se chystám zabít, zapříčiní, že moje Vlasta umře tím nejhorším možným způsobem, jaký si může žena představit a moje Eliška, do které jsem se zamiloval snad ještě víc, bude naprosto zbytečně umírat dlouhé hodiny v bolestech, aniž se někdo bude obtěžovat jí pomoci. Ačkoli s Vlastou jsem prožil dlouhé roky plné lásky, Eliščina smrt mě ranila daleko víc. Přesněji řečeno vědomí toho, že nejen já viděl při umírání ji, ale že i ona musela vidět mě. Umírala a musela u toho sledovat, jak naprosto netečně pracuju na odklizení nějakého baráku. Tělo jí vypovídalo službu a ona musela sledovat, jak bez zájmu lezu na svou palandu. Zhroutila se u paty poschodové postele a poslední, co uviděla, bylo, jak mizím ve své posteli.

Když jsem si na tuhle myšlenku vzpomněl teď, na velitelském můstku, málem jsem urval pohodlné opěradlo křesla. Sice jsem se v poslední chvíli ovládl, ale v hladké bílé kůži zůstalo pět protřazených otvorů po mých prstech.

Takže mi nějakých dvanácti děcek opravdu nebylo líto. Jestli bude v nově vytvořené budoucnosti Eliška díky tomu žít, zabiju ty spratky s úsměvem na tváři a pobaveným leskem v umělém oku.

Přípravy

Tím pádem jsem teď nechal otočil loď pomalým obloukem kolem žhnoucí hvězdy a vydal se zvolna k Zemi. Pomalu proto, že jsem se chtěl na celou věc řádně připravit. Měl jsem v plánu si mou loď projít, zjistit, kde co je, pak zaparkovat bezpečně nejspíš za odvrácenou stranou měsíce a monitorovat vysílání z planety, abych vklouzl do života osmdesátých let. Přece jenom, už je to nějaký ten čas, co jsme měli dvacáté století a nerad bych se choval přespříliš nápadně. Vzpomněl jsem si na jeden starý film, ve kterém stroj z budoucnosti likvidoval všechny ženy ve městě, které se jmenovaly Sára Connorová. Jelikož já měl jmen dvanáct, mohl bych podobným způsobem zabít i pár týdnů. Proto se napíchnu dálkově na síť, zjistím si adresy svých obětí a pak hezky vyrazím do akce. Jen mě ještě napadlo, jestli na konci dvacátého století už měli síť. Nějak jsem si nebyl jistý.

*

Jelikož pilotoval počítač, sám jsem mohl vyrazit na tu obhlídku lodi. Začal jsem můstkem a důkladně si prohlédl, jak to na něm vypadá.

Vypadalo to všechno luxusně - konzole žhnuly jemnými barvami, bílá kůže na sedadlech se matně leskla a koberec přímo vyzýval k sundání bot a ponožek a procházce jen tak naboso. Celý dojem kazila snad jen hromádka těl natěsnaných u jedné stěny. Napadlo mě, že na lodi musely být stovky lidí a že tedy celá loď bude vypadat asi takhle. Ještě mě napadlo, že za pár dní by to mohl být vážný problém - mrtvoly se zkazí a ovzduší se stane nedýchatelným. Takže bude třeba uklidit.

Když jsem si představil, jak s hadrem a kýblem procházím celých sto padesát palub, pojala mě hrůza. Pak mě napadlo zeptat se na problém počítače.

Ten nejspíš byl zvyklý na důstojnější otázky, takže mi odpovídal poněkud škrobeně, ale to nevadí. Důležité je, že jsem zjistil, jak si loď dokáže poradit s nečistotou - má takové malé automaty, které denně projíždějí

chodbami a vysávají, vytírají a vůbec uklízejí. Pomyslel jsem si, že teď projdou zkouškou ohněm, když se budou muset dřít s hromadami mrtvol a vydal jsem příkaz k jejich vypuštění. Pak jsem vyrazil na obhlídku.

Procházka mě začala nudit přibližně po půl hodině - loď se zřejmě skládala ze spleť chodeb a navlas stejných kajut. Ty kajuty byly dokonce natolik stejné, že se v každé válela polámaná mrtvola v rudo černé uniformě. Nevkus.

Takže jsem se poměrně brzy vrátil na můstek.

„Nemáme tu někde bar, nebo něco?“ zeptal jsem se do ticha - teprve teď jsem si uvědomil, jak příšerný mám hlad. Jako bych nejedl alespoň čtrnáct dní. Když mi došlo, že mi v regenerátoru narostla nová ruka i noha a že se na to nejspíš spotřeboval jen můj vlastní materiál, přeběhl mi mráz po zádech. Při své otrocké vyhublosti jsem taky mohl skončit jako sporadicky masem obalená kostra. Když jsem si to promyslel kolem a kolem, tak mi vůbec nebylo jasné, kde se materiál na nové končetiny vzal - v mém těle určitě nemohlo být tolik přebytných tkání. Uklidnil jsem se myšlenkou, že na tohle museli konstruktéři té skvělé věci určitě pamatovat a vydal jsem se k baru, jehož polohu mi počítač prozradil stejným tónem, jakým mluvilo uklízacích robotech.

Bar byl zásoben opravdu skvěle - nejenže tu bylo všemožné pití, ale taky plastické sáčky plné dobrot. Dal jsem si láhev dobrého vína (aspoň doufám, v ročnících z devěťadvacátého století se moc nevyznám) a jako zákusek kus sýra, který byl dobrý už jen po čuchu.

Odnesl jsem si víno ve skvostné sklenici spolu se sýrem do křesla a prožíval spontánní orgasmy z doplňování živin při pohledu na hvězdnou oblohu. Možná to zní jako otřepané klišé, ale hvězdy vypadají ve vesmíru jako vybroušené diamanty.

*

Vypil jsem celou láhev vynikajícího červeného vína a snědl snad půl kila sýra.

Dobře najeden a příjemně naladěný jsem se povozil v hypermoderním výtahu a namátkou prošel několik palub. Předtím jsem měl pravdu - všude to vypadalo víceméně stejně. Chodby, kajuty, sem tam nějaký potravinový automat, nebo co.

„Budu si muset sehnat mapu,“ zadumaně jsem prohlásil, když jsem najednou zatoužil po změně paluby a nemohl jsem najít výtah. Taky jsem potřeboval zjistit, jestli má loď nějaké zásoby zbraní, kde se dá sehnat normální jídlo (tu otrockou šlichtu jsem už nechtěl nikdy vidět, natož ji ochutnat) a co všechno na lodi vůbec je.

„Co člověk nemá v hlavě, musí mít v nohách,“ broukal jsem si, když jsem vstoupil znovu na můstek. Kdyby mě napadlo sehnat si mapu hned, nemusel bych se vracet.

„Počítačové terminály jsou na každé palubě,“ informoval mě počítač, když jsem mu oznámil, že jsem zpátky a chci mapu.

„Kde, prosím tě?“ zeptal jsem se poměrně nejasně.

Počítač nebyl zvyklý, aby se ho ptali na každou blbost, ale přesto mi odpověděl. Takže pohled na hvězdné nebe na monitoru vystřídal záběr na sněhově bílou zeď, jakých jsem v uplynulých hodinách viděl tolik, že se mi z bílé dělá poněkud zle. Na jednom místě byla zeď poněkud lesklejší, než na jeho okolí a počítač mi názorně ukázal, že stačí na takovou plochu připlácnout ruku a monitor se aktivuje.

„To je něco,“ pochválil jsem virtuální dívku a šel to vyzkoušet. Ve výtahu mě sice napadlo, že tu mapu jsem si mohl pro jistotu na můstku vzít, ale hned jsem nápad potlačil - nebudu přece malovat čerta na zeď.

Dojel jsem na palubu padesát a šel to vyzkoušet - lesklé místo bylo opravdu nápadnější, když člověk věděl, že to má nějaký důvod. Pleskl jsem na něj tak opatrně pravou dlaň a opravdu, monitor se rozžehl. Pomocí dotyků na symboly na obrazovce jsem se po pěti minutách dostal k mapě a nechal si zobrazit všechna zajímavá místa.

„Aha, takže jídelna je na každé palubě, stejně jako sklad zbraní. A vida, jedna paluba je celá vyhrazená pro otroky. Tam bych se měl podívat.“ Vzápětí mě napadlo, že návštěvu této paluby odsunu tak o dva dny, kdy už budou mít úklidové automaty tu nejhorší práci za sebou. Opravdu bych teď nechtěl otevřít dveře do společné ložnice - krvavá vlna by člověka mohla klidně smést.

Po krátkém zaváhání jsem zamířil do skladu zbraní - smrtící nástroje mě vždycky zajímaly, i když spíš po technické stránce, jako důmyslné stroje. Tak jsem byl zvědav, jak moc věda v tomhle směru pokročila. Jestli obyčejná věcička připomínající rtěnku dokáže zlikvidovat zhruba pět metrů krychlových prostoru, nechtěl jsem vidět, co by mohly umět ty pušky, které měla stráž, kdyby se nastavily na plný výkon. Nebo vlastně ano, chtěl jsem to vidět.

Na nástěnných monitorech je sympatický ten fakt, že je u nich asi připojena i tiskárna. Takže jsem si nechal na lesklou fólii vytisknout mapu a vyrazil jsem podle ní přímo do skladu zbraní. No, přímo. Řekněme, že úplně nejjednodušší cestou jsem se tam nedostal.

Připlácl jsem dlaň na snímač a narazil si nos o dveře, které se jaksi zapomněly otevřít.

„Co je zas?“ zavrčel jsem našťavaně a poplácal senzor ještě několikrát.

Bez jakékoli odezvy.

Vrátil jsem se k lesklému monitoru na zdi a zeptal se počítače, proč sakra nemůžu dál, když jsem člen posádky.

„Do skladů zbraní mohou samozřejmě pouze členové ochranky a vyšší důstojníci,“ informoval mě počítač zase takovým tónem.

„Zatracená práce,“ zaklel jsem, „jak se stát členem ochranky?“

„Projdete standardním výcvikem, přihlásíte se na loď, předložíte potřebné dokumenty, budete zaregistrován. Hotovo.“

„No tak zas na můstek, no,“ pokrčil jsem rameny a vrátil se k výtahu.

Mírná forma kocoviny mě už přešla a tak jsem se do velitelského křesla usazoval bez obav. Prostě se zase napojím na tři konzoly současně, zaregistruju se jako člen ochranky a vypařím zakladatele Aliance takovými zbraněmi, o jakých se mi ani nesnilo.

„Chyba, pokoušíte se dvakrát registrovat stejného člena posádky,“ ozval se náhle počítač, když jsem zadal svá data a potvrdil je.

„No jen se nezblázní,“ zavrčel jsem potichu a zkusil jiný postup. Současně jsem se zlobil trochu i sám na sebe - je jasné, že musím svá data upravit, a ne je zadávat znova.

„Chyba, tento člen posádky se nemohl stát členem ochranky,“ ozval se zase počítač, když jsem svá data upravit.

„Co sakra pořád máš, proč ne?“ neovládl jsem se už.

„Z biometrických hodnot vyplývá, že člen posádky byl geneticky upraven. Podle předpisů a zákona nemůže nikdo takový získat povolení držet zbraň.“

„Doprdelepráce,“ uhodil jsem pěstí do opěradla křesla, až se z něj zakouřilo. Jako by mi to počítač regenerátoru neřikal, že se svým zhuštěním tkání budu absolutně vyloučen z výhod, které nabízí občanství v Alianci. Mělo mě napadnout, že právo držet zbraň bude také jednou z výhod občana.

Následujících pět minut jsem seděl ve velitelském křesle a přemýšlel, co dělat. Svá biometrická data nefalšuju, to je jasné. Skutečnost, že ovládám počítač skrz čip ještě neznamená, že jsem nějaký hacker. V podstatě tím jenom úspěšně simuluju další dvě osobnosti na můstku, které potřebuji kvůli systému trojího jištění. Se dvěma tyčemi od smetáku, kterými bych ťukal současně příkazy do sousedních konzolí, bych dosáhl stejného výsledku. Že bych mohl svým čipem oblnout umělou inteligenci z třicátého století, tak o tom jsem si mohl nechat tak maximálně zdát.

„Když to nejde po dobrém, tak to půjde po zlém,“ zašklebil jsem se náhle a vytáhl z kapsy svou oblíbenou rtěnkovitou pistolku.

Celou cestu výtahem jsem si pískal.

*

„A mohly jste se krásně dobrovolně otevřít,“ poučil jsem dveře zbrojnice, odstoupil od nich na uctivou vzdálenost, otočil kroužkem pistolky na desítku a vypálil.

Skoro.

V posledním okamžiku jsem si vzpomněl, že na lodi se válí nespočet rukou, z nichž několik určitě patří členům ochranky. Nemluvě o tom, že admirál Pike své ruce už taky nikdy sám neupotřebí.

Jelikož byla admirálova kajuta blíž než můstek, vrátil jsem se pro ruku tam. Vypucoval jsem ji kapesníkem, odnesl k senzoru dveří a jemněji na něj přitlačil.

Nic se nestalo.

„Tak to už snad přeháníte, ne?“ vyčetl jsem dveřím a zkusil znovu svoji ruku.

Nic.

Admirálovu.

Nic.

Pomyslel jsem si, že poprvé ruka taky přestala fungovat a že je senzor zřejmě citlivý na nějaké projevy života, jako tělesná teplota a tak. Zkusil jsem ruku třením zahřát (hnusná práce) a přiložit ji na senzor pak, ale taky to nezabralo. Zašel jsem na můstek, sebral jednu ze svých odzkoušených rukou, vrátil se ke zbrojnici, vyzkoušel známý postup a zase nic. Autorizovat sám sebe jako člena posádky jsem zřejmě stihl na poslední chvíli - váhat s tím o něco déle, vystydle ruce by mi žádné podvádění neumožnily.

„No co, pořád je tu ta původní možnost,“ pokrčil jsem rameny a znovu vytasil pistolku.

Byl jsem připraven, že se mnou tlaková vlna praskne o zeď jako vždycky, tak mě poněkud překvapilo, když ze zbraně vyletěl takový paprsek - hcípáček, který jen lehce připálil lak na dveřích.

„To je zase den,“ obrátil jsem oči ke stropu (tedy neobrátil, ale víte, jak to myslím) a zkontroloval, jestli jsem náhodou ten pitomý minikroužek nenastavil špatně.

Nenastavil.

Na kroužku byla jasně čitelná desítka, na ukazateli nabití nebylo jasného nic. Jen temný proužek totálního vybití.

„To je zase den,“ rozdrtil jsem mezi zuby znovu a zkusil štěstí ještě jednou. Tentokrát se neobjevil ani hcípáček, tentokrát byla rtěnka naprosto mrtvá.

Postupně jsem vyzkoušel všech deset stupňů, ale nevytloukl jsem ze zbraně víc energie, než z klasické rtěnky.

Dveře vedoucí do zbrojnice jsem alespoň nakopl a pak jsem vyrazil na detailní prohlídku lodi. Jestliže jsem svou věrnou pistoli získal normálně v kajutě nějakého člena posádky, pak je pravděpodobné, že v jiné kajutě mohu získat další.

*

Po pěti hodinách, ve kterých jsem prolézal desítky a stovky stejných kajut, jsem musel svůj názor na pravděpodobnost poněkud poupravit. Nenašel jsem jedinou rtěnkovitou pistoli, jedinou pistoli normální, nic. Cestou po chodbách jsem vztekle nakopával zbytky zbraní, které zůstaly po komandech, jež jsem likvidoval ještě před svou transformací. Efekt explodujícího rajčete, který má nyní vybitá zbraň způsobovala, se mi teď už zdaleka nezdál tak krásný. Kdyby ho nebylo, měl jsem útočných energetických pušek hromadu.

Takhle jsem mohl mít maximálně hromadu součástek.

Pak se na mně konečně usmálo štěstí.

Při svém postupu lodí jsem díky bohu nepoužíval jen ty typy výstřelů, kterými jsem rozprskával členy ochranky po zdech. Pár jsem jich zastřelil řekněme klasickým způsobem. A na zbytky jejich těl jsem teď narazil.

„Tak se ukaž, holka,“ vypáčil jsem ze studených prstů futuristicky vyhlížející pušku. Byla krásná, ladně tvarovaná, lehoučká, lesklá. Přiložil jsem si ji zálibně k rameni, namířil na konec chodby v dálce a jemně, laskavě pohladil spoušť.

Nic se nestalo.

Temný démon v mé hlavě vycenil zuby, ale já ho s nadlidským úsilím znovu uložil k spánku. Puška rozmlácená o stěny mi nebude k ničemu, třeba jenom blbě mačkám kohoutek.

V následujících pěti minutách jsem mačkal jemně, silně, středně silně, středně jemně.

V následujících deseti minutách jsem silně mlátil puškou o zeď.

Pak jsem se vrátil na můstek.

*

„To jsem si mohl myslet, zasraný zabezpečovací mechanismus,“ vrčel jsem temně, když jsem si nechal od počítače vysvětlit, proč puška nestřílela. Něco takového mají prý všechny zbraně na lodi, takže z nich může střílet jen osoba, která k tomu má povolení.

„No počkat,“ napadlo mě vzápětí, „tak proč jsem mohl střílet z té minipistole a z koltu admirála Pika?“

„Nevím, o jakou minipistoli šlo, ale některé sběratelské rarity toto zabezpečení nemají,“ odpověděl počítač a mně se ulevilo - zmiňovat admirála nebyl zrovna nejlepší nápad, počítač by se mohl začít vyptávat, proč loď řídím já a posléze by mohl dojít k závěru, že se na lodi děje něco divného. Ale počítače budoucnosti možná zas tak moc přemýšlet nesmějí.

Vrátil jsem se v myšlenkách k problému se zbraněmi - že se v případě koltu jedná o sběratelský předmět, tomu bych věřil, ale minipistolka na to rozhodně nevypadala. Prohlédl jsem si její prosté linie - vypadala plastově, obyčejně, nudně.

„Ale co já můžu vědět o raritách budoucnosti,“ hodil jsem problém za hlavu a zaměřil se znovu na admirálovu osobní zbraň. Po podrobnějším průzkumu jsem zjistil, že bubínek se vyklápí naprosto stejně, jako u normálního revolveru, jen v sobě nemá klasické náboje, ale takové válečky o velikosti patrony, jen černé a se třemi svítícími body na konci. Tak jasnovidně mě napadlo, jestli to nebudou energetické články umožňující tři výstřely z každého.

Vyšel jsem na chodbu a jednou vypálil. Pak jsem se podíval znovu do bubínku. Jeden ze svítících bodů zhasl, což mou teorii podpořilo. Na druhou stranu, svítících bodů už bylo jen pět. Utěšil jsem se myšlenkou, že admirál musí mít v kajutě hromady nábojů a zase se svezl výtahem.

*

Admirál v kajutě možná má hromady nábojů, ale všechny se zřejmě nacházejí v trezoru, který jsem objevil za jakýmsi obrazem. Obraz vypadal moderně a nepochopitelně, trezor zase masivně a nedobytně. Namísto klasického kruhového číselníku měl klávesnici s písmeny, číslicemi a jakýmsi hieroglyfy. Měl jsem dojem, že bych hádáním hesla mohl strávit opravdu hodně času a stejně bych se netrefil, tak jsem se zkusil lesklým povrchem prostřílet.

„To je zase den,“ zavrčel jsem toho proklatého dne potřetí, když jsem po vypálení všech zbývajících ran do stejného místa nevyrobil ani mělkou prohlubeň a připravil se o poslední náboje. Chybami se člověk učí.

*

Totálně nasraný jsem se vrátil na palubu, na níž se nachází můstek.

„Teď bych se mohl pořádně navečeřet a pak se zase jednou pohodlně vyspat,“ zamyslel jsem se a bojoval při tom s touhou něco rozbít.

Na můstku se jí dobře, ale na spaní bych potřeboval postel. Zamířil jsem proto k nejbližší kajutě a přiložením ruky na senzor otevřel dveře.

„Fuj tajxl, to jsem se lekl,“ zanađával jsem skutečně od plic, když mi po zasunutí dveří do zárubní padla k nohám poměrně hodně nechutná mrtvola. Jelikož padla obličejem ke stropu, mohl jsem si dokonale prohlédnout výraz člověka, který zemře rozmačkáním o dveře. Není to nic hezkého.

Vykopal jsem mrtvolu na chodbu doufaje, že si jí uklízeć roboti co nejdřív všimnou a zamířil přímo k potravinovému automatu. Z počítače jsem se dozvěděl, že loď sice má na každé palubě společnou jídelnu, ale přišlo mi zbytečné něco takového hledat, když jsem na celé lodi sám. Najím se hezky pohodlně tady.

Jídelní automat z třicátého století se příliš neliší třeba od automatu na kávu ze století našeho. Jen je patřičně modernější dá se ovládat hlasem a má nesrovnatelně širší repertoár. Takže jsem si navolil italské špagety se sýrovou omáčkou, k tomu jsem si z můstku přinesl další láhev vína (v automatu sice víno bylo, ale nějak jsem měl dojem, že to z můstku bude kvalitnější - přece jenom, velení má vždycky všechno lepší, než prostý lid) a zasedl k šikovnému stolku na velice pohodlnou židli.

Během jídla jsem slastně obracel oči v sloup a matně uvažoval, jak ten automat může fungovat - tlakem tříadvaceti g by měly všechny lahve s vínem popraskat. Navíc jídlo chutnalo tak skvěle, jako by bylo právě uvařeno v nějaké restauraci, a ne jako bych ho vytáhl z nějakého stroje zapuštěného do zdi. Buď je uvnitř zamčený nějaký kuchař (nepravděpodobné), nebo technika pokročila neví daně daleko. Ve chvíli, kdy jsem do sebe nasoukal asi desátou delikatesní špagetu, mi to začalo být srdečně jedno.

„A teď spát,“ protáhl jsem se, když se přede mnou blýskal jen prázdný talíř, který jsem málem dokonce vylízal do čista. Jak jsem byl po náročném dni unavený, tak jsem se vykašlal i na čištění zubů. Když se vám v jednom jediném dni podaří osvobodit z otroctví, ukořistit hvězdnou loď, vrátit se časem do minulosti a zničit Slunce, nějaká hrozba zubního kazu vám už nepřijde tak hroživá. A vůbec, jestli mám vylepšené regenerační schopnosti organismu, neměly by mě zuby už nikdy bolet.

Takže jsem se svalil do pohodlné postele, která se dala vydolovat ze zdi a během pěti vteřin usnul stočený do klubíčka. Proti nucenému ležení na zádech to bylo po pěti letech krajně nezvyklé, ale o to příjemnější.

*

Ráno jsem se probudil vyspaný, spokojený, odpočatý. Během pěti vteřin jsem si vzpomněl, kde přesně jsem a už tato skutečnost byla krajně nezvyklá. Regenerátor nejspíš vylepšil nejen moje tělo a reflexy, ale i některé neduhy mého mozku, jako například naprostou nefunkčnost po ránu.

„Ale poležet bych si ještě mohl,“ navrhl jsem sám sobě, návrh si schválil a tak jsem se dobré dvě hodiny válel v posteli, chvílemi dřímал a chvílemi listoval v časopise, který jsem našel v nočním stolku. Jelikož bylo nutné text luštit, moc jsem si nepočel. Ale zase jsem se víc vyspal.

„No dobře, je čas vstávat,“ rozhodl jsem se bůhví kdy (hodinky nemám a v kajutě jsem je taky nenašel, takže absolutně netuším, kolik může být) a vyhrabal se z postele. Ranní čištění zubů jsem už raději neignoroval a ono vyčistit si zuby poprvé po pěti letech je taky celkem hodně příjemný zážitek. Stejně jako tisíc naprosto obvyklých věcí, které člověk normálně provozuje, pokud není v tom druhu otroctví, které vám nedovolí ani poškrábat se na zadku.

Po ranní hygieně jsem opět vyrazil na prohlídku lodi. Uklízeć roboti podle všeho nezařáli a odklidili všechna těla, alespoň tedy z chodeb. Do kajut jsem neměl pro co lézt a do místnosti s otroky jsem pro změnu neměl odvahu vejít. Krev tam pořád ještě může nehezky šplouchat.

Někdy v noci mi moje podvědomí přihrálo další možnost.jak se dostat k netušeným zbraním lodi - někde na chodbě se pořád ještě povaluje můj dezintegrátor.

Našel jsem ho ani ne za hodinu.

Na dobrých nápadech je špatná pouze ta věc, že je někdy rozmetá na kousky úplná banalita. V tomhle případě byl banalitou fakt, že dveře a zdi zbrojnice jsou vytvořeny ze speciálního materiálu, aby se skrz nedostal nikdo s něčím tak prostým, jako je obyčejný dezintegrátor. Pokud byste chtěli vědět, co to znamená v praxi, tak jde o to, že se paprsek dezintegrátoru od zdí tak nějak odráží. Kdybych si stoupl jen o půl metru jinak, dostal bych odraženým výbojem přímo mezi oči.

I dezintegrátor se dá rozmlátit opakovanými údery o zeď.

Když jsem se po půl hodině uklidnil, napadlo mě, že bych se mohl podívat po svém starém oblečení. Uniforma nebyla špatná, ale jednak to nebyla přesně moje velikost, a jednak jsem se v ní necítil moc dobře. Možná jsem staromódní, ale červená se podle mě pro mužské oblečení příliš nehodí. Kromě toho byla látka tak nějak elastická, takže jsem si připadal napůl jako nahý, což taky nemám rád. Každopádně jsem před pěti lety měl po kapsách pár drobností, o které bych nerad přišel a tak jsem vyrazil oblečení najít. Počítač o tomhle problému nevěděl nic víc, než že mě odkázal pouze na nějakého praporčíka Calvina, který měl prý tuto věc na starost. Praporčík Cal vin by mi možná řekl, kam všechny věci nastrkal, ale to by nesměl být někde přilepený ke zdi.

Takže budu hledat.

Logická úvaha mě vedla k tomu, že šatstvo otroků by mělo být někde na otrocké palubě. Širokým obloukem jsem se vyhnul ložnici a začal prolézat přílehlé místnosti. Našel jsem naši jídelnu, našel jsem výdejnu materiálu. Ale po našich věcech ani památky. Opravdu pečlivě jsem prolezl každou místnost na palubě (což trvalo pár hodin) a nenašel nic. Nakonec jsem nerozhodně zůstal stát před ložnicí a vůbec se mi nechtělo dovnitř. Logika bohužel říkala, že přesně tam všechny věci budou. A tak jsem se obrnil proti šoku a otevřel dveře.

Nebylo to tak strašné, jak jsem čekal. Nebylo to dokonce ani horší. Jen u jedné stěny se kupila nepředstavitelná hromada těl s polámanými končetinami, páteřemi a vůbec vším, co se v lidském těle polámat dá. Mrtvoly byly odporně propletené, po mačkané a slisované skoro v jednolitou kompaktní hmotu, ze které čouhaly polámané kosti, které se prořezaly masem. Nebyl to hezký pohled, opravdu ne, ale zase to nebylo nic, co bych nesnesl. Popravdě řečeno jsem byl proti takovým věcem tak nějak psychicky imunní (kdybyste půl dne sadisticky mučili jistého admirála, taky byste získali imunitu, a já k tomu měl ještě mysl ovlivněnou tím černým zábleskem), takže mě nejvíc zajímalo, jestli ty mrtvoly nebudu muset ručně tahat, abych se dostal k nějakým skříním.

Po důkladném prozkoumání místnosti jsem zjistil, že tahat mrtvoly nebudu muset - skříně v místnosti jaksi žádné nejsou. A o jiném místě, kde by věci otroků mohly být, jsem už nevěděl.

Někdy mám pocit, že mi osud vyloženě nepřeje.

*

Stále oděn do pitomé uniformy jsem se vrátil na můstek a zjistil, že jsme právě minuli Mars. Napadlo mě, jestli bych nemohl vystoupit na povrch a stát se tak prvním člověkem na rudé planetě, ale než jsem to promyslel, zůstala planeta daleko za námi a otáčet loď se mi nechtělo. Tak jsem se na to vykašlal. K Zemi podle počítače zbývalo pár hodin, takže jsem se rozvalil v kapitánském křesle a jen tak zíral do obrazovky. Přemýšlel jsem, co bych ještě tak mohl na lodi udělat, nebo obhlédnout.

Na nic jsem nepřišel. Úklid pořád ještě zajišťovali roboti, motory běžely bez problémů, na opravu prostřeleného pláště jsem neměl zkušenosti ani dostatečný počet pomocného personálu. Takže jsem seděl a z dlouhé chvíle si pustil další část historie Aliance. Zjišťuji, že historie je celkem zajímavá, pokud je to z vašeho pohledu vzdálená budoucnost.

„Taky bych se mohl podívat po svých obětech,“ napadlo mě znenadání. Původně jsem sice měl v plánu se bezdrátově připojit na síť, ale teď mě napadlo něco jiného. Jestli lodě dokázaly zaútočit přehřátou plazmou na každou policejní stanici, supermarkety a sklady potravin, tak musely mít poměrně dobrou představu o umístění těchto budov. Z vesmíru superdalekohledem možná poznáte velkosklad, ale policejní stanice vypadá jako každý druhý dům, takže musíte vědět, kde je, když ji chcete zničit.

Zeptal jsem se počítače a dostalo se mi odpovědi, že v jeho databance je opravdu uloženo nepřeberné množství informací o současném světě.

„Výborně,“ prohlásil jsem, „tak mi najdi bydliště těchto lidí.“ A vyjmenoval jsem jména dvanácti dětí. S krásným pocitem, že mi počítač právě pomáhá zlikvidovat budoucnost, ve které bude sám vyroben.

„V současnosti jsou otcové Aliance pohřbeni na Národním památníku hřbitově v Saint Washingtonu,“ odpověděl mi počítač.

Chvíli mi trvalo, než jsem pochopil, kde je problém, ale pak jsem na to přišel: „Zjisti mi bydliště těchto osob v roce 1986.“ Až jsem měl pocit, že si ze mě počítač dělá legraci.

Bydliště budoucích otců zakladatelů se nenacházela po celé Severní Americe, jak jsem si původně myslel. Všichni do jednoho pocházeli z New Yorku. Napadlo mě, jak je něco takového možné - založení nové vlády bych si představoval tak, že se sejdou revolucionáři z celého světa a ono to zatím vypadalo, že Alianci založí lidé, kteří žijí skoro v sousedství. Ale na druhou stranu, proč ne. Možné je všechno. Možná se tyhle děti znaly už od mala, pak založily nějakou politickou stranu, nebo se scházely někde ve sklepě a stěžovaly si na stav současného světa. Možná si už od mládí představovaly, jak by svět řídili ony, kdyby měly tu možnost. A pak, za pár let, se stalo něco, co jim tuhle možnost dalo. Samozřejmě jsem se pokusil vydolovat z počítače víc informací o založení Aliance, ale počítač mi nebyl schopen odpovědět - váhal jsem mezi možnostmi, že mi to jako novému členu posádky nechce prozradit a mezi teorií, že některá data nepřežila devět století. Proti druhé možnosti sice mluvila perfektní znalost struktury města v jedenadvacátém století, ale zase je možné, že tohle počítač zjistil právě tím napíchnutím sítě, které napadlo i mě.

Vzápětí mě napadlo, proč takhle planě teoretizuju, když se můžu počítače přímo zeptat.

„Počítači, jak byla získána detailní znalost terénu a jak víš, kde přesně bydlí dvanáct dětí, které z tvého pohledu umřely už před skoro tisícem let?“

Během šesti měsíců před samotným útokem probíhala důkladná studie stavu planety. Bylo využito všech možností, od pouhého vizuálního pozorování, přes monitorování elektromagnetického vysílání, až po průnik do hlavních počítačů po celé planetě.

Uspokojivá odpověď - jestli se loď napojila na větší množství serverů po celé planetě, mohla získat i informace o tom, kdo dluží v knihovně půjčovně za poslední tři měsíce. Z počítačů matrik škol, daňových úřadů, úřadů práce, sociálek a vůbec všemožných byrokratických institucí se dalo zjistit opravdu všechno,

pokud byl člověk zdatný hacker. O počítači z třicátého století jsem si myslel, že proniknout do systému hesel současných počítačů by pro něj bylo asi tak složité, jako pro mě rozebrání počítadla s jednou řadou kuliček. Takže tím se vysvětlovalo vše.

„Tak výborně, já se snad půjdu připravit,“ pleskl jsem do opěrek křesla a nerozhodně vstal. Země se zatím přiblížila na dohled a bylo mi jasné, že než dojdou do transportní komory, budeme na dosah. Na dosah teleportu, kdybyste nevěděli, co tím myslím. Když jsem se z počítače dozvěděl, že v třicátém století se používá teleportace celkem běžně, ani mě to moc nepřekvapilo. Už za mého života proběhly pokusy s teleportací, i když zatím jen laboratorně. Hlavní ovšem je, že byly úspěšné. Někdy v budoucnosti se tedy nová metoda transportu rozšířila tak masově, že se používala skoro všude - místo veškerých dopravních prostředků, místo pošty, místo všeho. Dokonce jsem se dozvěděl, že někteří excentrici se teleportují i na záchod ve vlastním domě. Proč ne, s takovou vymožeností by se mi asi taky nechtělo běhat do schodů.

Takže jsem vyrazil k výtahu a do hlavní transportní místnosti. V žaludku jsem měl takový zvláštní pocit, který jsem běžně zažíval například před přijímacími pohovory a před zkouškami na škole. Zkrátka jsem byl nervózní jako malý kluk. Ne snad proto, že se chystám zabít dvanáct dětí, ale spíš proto, že se podívám do minulosti. Do osmdesátých let dvacátého století! Může se snad scifistovi splnit větší sen?

*

„Nejdřív se ale musím pořádně připravit, než vyrazím zabíjet,“ mumlal jsem si, zatímco kabina výtahu svištěla svislou šachtou. Během cesty od Slunce jsem tak trochu pozapomněl, že už nemám lidské oči a připomněl jsem si to až dneska ráno, když jsem pohlédl do zrcadla. V koupelně se zhasnutým světlem. Kdybych nebyl po uplynulých zážitcích notně psychicky odolný, asi bych normálně zařval - umělé oči nejen že byly temně rudé, ale ony ve tmě taky zlověstně zářily. Kdybych se chtěl ve dvacátém století zabydlet, mohl bych se žít jako herec ztvárňující demony nebo upíry. Představil jsem si sám sebe, jak se v plášti s vysokým límcem ponuře zvedám z rakve, za vysokými okny řádí bouře a v dálce vyjí transylvánští vlci. Klasika.

Takže nejdřív si budu muset sehnat nějaké tmavé sluneční brýle. Potom zbraně. A určitě nějaké normálnější oblečení. V černorudé uniformě se zlatým přemováním nemůžu chodit po amerických ulicích. Rozhodně ne ve dne, což bude k věku mých obětí nutné.

Takže mě čekají nákupy v Americe.

„No tak to bude zajímavé, nakupovat s mou vizáží a bez peněz,“ zabručel jsem a marně se snažil přijít na to, kde sehnat americké dolary z konce dvacátého století.

A jelikož jsem praktický člověk, přišel jsem na to během pěti následujících minut.

Vystoupil jsem z výtahu na potřebné palubě a na nástěnném monitoru si nechal zobrazit potřebné platidlo. Pak stačilo pár příkazů a už ze stěny lezly novotou vonící zelené bankovky.

„Nebo bych se mohl dát na penězokazectví, kdyby mi to u filmu nevyšlo,“ spokojeně jsem se zazubil, když jsem si prohlédl bankovky proti světlu. Tiskárna budoucnosti je tak kvalitní, že ochranné znaky byly vytištěny tak, že jsem osobně nedokázal odhalit žádný rozdíl. Já ovšem nikdy nedržel pravé dolary v ruce.

„No co, budu tomu věřit,“ pokrčil jsem rameny a pustil se do dalšího tisknutí.

Nechal jsem si vyrobit asi pět tisíc v bankovkách malých hodnot, pak jsem se usadil na zem a věnoval se pečlivému mačkání nových peněz. To jsem odkoukal v jednom filmu o nacistických penězokazech - tam měli v jedné místnosti v koncentráku zavřeného chlapíka, který celý den nedělal nic jiného, než že mačkal falešné anglické libry a propichoval je zavíracím špendlíkem - Angličani totiž nosí bankovky v kapse sepnuté právě zavíracím špendlíkem a Němci jsou zase důkladný národ.

„To by mohlo stačit,“ prohlásil jsem do ticha, když se kolem mě válela hromádka pomačkaného papíru. Kritickým okem jsem si prohlédl pětidolarovku - vypadala ošoupaně, zmačkaně a vůbec realisticky. Tak jsem ji spolu s ostatními nastrkal do kapes (v Americe se prý peníze nosí po kapsách, aby se před obtížnými bezdomovci nemusela vytahovat peněženka) a vyrazil k transportní místnosti.

Dělal jsem si starosti, jestli se mi podaří transportní program vůbec spustit, jestli k tomu třeba nebude nutná nějaká další obsluha. Jestli bude, budu v troubě.

Transportní místnost vypadala vyloženě nádherně - počítačové konzoly žhnuly do přítmi a na jakési vyvýšené plošině duhově zářil nějaký talíř zapuštěný do podlahy, na nějž mířily ze stropu jakési hlavně. Nejdřív mě napadlo, jestli to nebudou laserová děla zajišťující přístup pouze autorizovanému personálu, ale pak mi došlo, že to nejspíš budou laserová děla, ovšem sloužící k samotné realizaci transportu.

„Tak se na to podíváme,“ postavil jsem se nesměle ke konzolím a s obavami jsem se zadíval na obrazovku. Jako u každého specializovaného softwaru jsem čekal vysokou nutnost odbornosti - jinými slovy, že do toho budu čumět jako husa do flašky.

A ono ne.

Místo toho jsem se díval do klasického operačního systému, ve kterém nenápadně běželo okno aplikace s několika velkými tlačítky. Jedním z nich byla i nápověda.

Trvalo mi pouhých deset minut, než jsem se nápovědou proposlouchal až k jejímu konci - teleportace byla v třicátém století už tak zažitá, že ji mohlo ovládat pětileté dítě. Nebo barbar z devět set let staré historie.

Navolil jsem si v aplikaci místo určení (za pomoci skvělé interaktivní mapy), zadal čas přenosu (za pět minut) a spustil odpočet.

Pak jsem pomalým krokem došel až na duhový talíř a postavil se přesně doprostřed.

Pocit nervozity zesílil do té míry, jakou jsem zažil ve třetím ročníku před posledním termínem ze zkoušky z částí o mechanismů strojů. Tehdy mi šlo o ukončení studia, teď na mě mířila tři laserová děla.

„Tak jedeme,“ nervózně jsem vyzval místnost a opravdu postrádal mé rozbité hodinky. Pět minut se mi zdálo být dávno pryč a pořád se nic nedělo. Jen ten duhový disk pod nohama jako by začal nějak pulzovat vlastním světlem.

Pak jsem si tím byl najednou úplně jist - disk se rozblíkal všemi barvami spektra, po stěnách místnosti tančily barevné stíny a děla nade mnou zaujala lepší polohu. Jako by mi každé mířilo přímo do oka, když jsem se po nich podíval. Pak jsem se najednou nějak nemohl hýbat - zůstal jsem stát s očima upřenýma na děla a nemohl hnout ani prstem u nohy. Ani se nadechnout. Ani nic. S rostoucím pocitem hrůzy mě napadlo, že jsem možná vlezl do pastí na někoho, komu se podaří zlikvidovat celou posádku a pak z vlastní blbosti vleze na duhový disk, nad kterým jsou zavěšená tři laserová děla.

Pak ta děla vypálila sérii rudých paprsků.

Přímo mně do obličeje.

Pak jsem už o ničem nevěděl.

*

A pak zase ano.

V jednu chvíli jsem koukal do hlavní energetických zbraní a v té další jsem měkce došlápl na trávník, na obličeji mě zastudil chladný vzduch a v nose jsem ucítil slanou vůni. Jako bych dýchal vzduch prosycený vůní nedalekého moře.

„No ne, ono to vyšlo,“ vydechl jsem ten sláný vzduch a rozhlédl se kolem sebe.

Byla noc, stál jsem na nějakém trávniku pět metrů od chodníku a nalevo ode mě hlučela po dálnici auta. V dále byly vidět mrakodrapy. Amerika jako vyšitá.

„Tak fajn, nemá cenu stát a čumět,“ napomenul jsem sám sebe a stál a čuměl dál. Po pěti letech byl pohled na okna zářící do noci, na auta uhánějící po dálnici, na krysy souložící v křoví pět metrů ode mě, na bezdomovce spícího na lavičce na druhé straně chodníku jednoduše něco báječného. Nepopsatelně báječného.

Měl jsem chuť si lehnout do trávy a vychutnávat tu vůni moře, nechat se šimrat stébly trávy na tvářích a prostě jen tak ležet a na nic nemyslet. K přírodě jsem nikdy neměl příliš vřelý vztah, ale kdybyste strávili pět let tím, že v nesnesitelných mrazech boříte domy, bylo by vám jasné, jak mi teď bylo. Přímo božsky.

„Musím se dát do díla, jinak tohle všechno skončí,“ přísně jsem se napomenul a skoro silou se přinutil zase z trávniku vstát. Ale představa hrozící mrazivé pustiny byla natolik silná, že jsem přestal myslet na tu krásu kolem sebe a zaměřil se na svůj neradostný úkol.

„Nejdřív ty sluneční brýle,“ rozhodl jsem se, když jsem si dal ruku před oči a zjistil, že oči září tak silně, že mám na ruce dvě nezřetelná světelná kolečka. Což bylo na pováženou, i kdybych nemístně přeháněl.

„Kde se tak dají v tuhle noční hodinu sehnat sluneční brýle?“ uvažoval jsem - podle palubního počítače bylo v okamžiku transportu deset minut před tříadvacátou hodinou. To už všichni slušní lidé spí. Takže budu muset najít nějaký zaplivaný krámk, ve kterém se prodává i v noci.

„A kruci,“ napadlo mě vzápětí něco, za co jsem si v příští minutě vynadal tak strašně, že to určitě ještě žádný trávník v Americe ještě neslyšel. Na lodi mě vůbec nenapadlo, že budu muset kupovat od lidí. Od lidí, kterým by možná moje rudé oči mohly přijít nápadné.

„Hovado nemyslí!“ zařval jsem do tmy sporadicky ozářené pouličním osvětlením a praskl pěstí pravé ruky do otevřené dlaně ruky levé. Zaznělo to jako výstřel. Připadal jsem si tak hloupě, jako už dlouho ne - tak já se vypravím sehnat něco na zakrytí očí a přitom mě nenapadne, že něco takového bych neměl mezi lidma shánět tehdy, dokud ty oči zakryté nemám.

„No co, chybovat je lidské,“ zafuněl jsem poté, co mě největší nával zlosti přešel. Než tu nesmyslně řvát, měl bych svou chybu napravit. Ale jak?

Rozhlédl jsem se po parčíku a zrak mi padl na bezdomovce. K mé smůle měl na hlavě sice čepici, ale jen normální pletenou, bez štítku. Něco takového bych si mohl na hlavu nasadit jen tak, že bych si to přes hlavu přetáhl úplně. Což by možná vypadalo míň podivně, než moje oči, ale taky by to nebylo to pravé ořechové na pokojný nákup slunečních brýlí.

Pak mi ovšem pohled sjel po bezdomovci o něco níž - na jeho tělo.

Na tělo zakryté novinami.

A zase jsem se zazubil.

„Promiň, příteli, ale já je fakt potřebuju,“ přeoopatrně jsem noviny z chlapa stáhl a odplížil se do ústraní blízkého keře. Vyrušil jsem při tom ty krysy, ale těm jsem se neomluvil.

„Jak ono to jenom sakra...“ mumlal jsem si a snažil se vzpomenout, jak se skládá papírová čepice. Nakonec jsem si vzpomněl.

„A teď jsem dočista nenápadný,“ řekl jsem sarkasticky a posunul si papírový štítek čepice hlouběji do očí. V červenočerné uniformě jako vystřižené ze Star Treku a novinové čepici jsem musel vypadat opravdu unikátně. Co mi ale jiného zbývalo.

Vrátil jsem se na místo, kde jsem se na Zemi dvacátého století poprvé zjevil a pravou nohou vydupal do země nenápadný kříž. Počítač lodi byl nastaven tak, aby přesně za hodinu začal sledovat přesně tohle místo a ve chvíli, kdy na něj vkročím, aktivoval zase přenos zpět na loď. Na čepici jsem sice zapomněl, ale že bych byl tak tupý, abych skončil na Zemi bez možnosti návratu, to zase ne.

Podle mapky (na kterou jsem rovněž nezapomněl) jsem vyrazil severním směrem. Mělo by se tam nacházet pár malých obchůdků, v jednom z nich bych mohl narazit i na tolik potřebné sluneční brýle. Pokud jsem věděl z amerických filmů, prodávají se brýle na stojanu v každé druhé samoobsluze.

„Quickly market“, zahlédl jsem už z dálky neónový nápis zářící do tmy naprosto nevhodnou kombinací řvavých barev.

„Hlavně nenápadně,“ zabručel jsem si ještě a prošel skleněnými dveřmi s fotobuňkou. Koutkem oka jsem si prohlédl znuděného (napůl spícího) prodavače a vnořil se mezi regály. Jen tak mimochodem jsem zaregistroval dvě staré kamery, které snímaly celý prostor z rohů místnosti. Takže jsem sklonil hlavu ještě níž a simuloval prohlížení regálů. Jen tak mimochodem mě napadlo, že bych možná mohl opravdu nakoupit i nějaké jídlo - na lodi by sice měla být obrovská zásoba, ale co když někdy dostanu chuť na něco zaručeně pravého z konce dvacátého století? Když jsem si prohlédl křiklavé sáčky, nějak jsem tomu přestal věřit.

Prokličkoval jsem tedy mezi regály a zamířil zpátky k pokladně. Už zdálky jsem viděl notoricky známý stojan s nejrůznějšími typy slunečních brýlí. Díky mému planoucímu umělému zraku jsem si vybral jedny brýle z mnoha už ze vzdálenosti dvaceti metrů. Měly by mi dokonce slušet.

Prodavače nejspíš probraly moje těžké kroky (zhuštěním veškeré hmoty v těle člověk přibere na váze, to jsem zjistil ze skřípání lodních křesel a z toho, jak jsem se bořil do měkké hlíny na trávníku), takže na mě podezíravě zahlížel, jak jsem se blížil k pokladně.

V duchu jsem ho proklel za to, že má tak lehké spaní a lehkým pokývnutím hlavy ho pozdravil. Dřív, než si všimne mých očí nedostatečně krytých štítkem čepice (když se na vás dívá sedící člověk, je každý štítek k ničemu), sáhl jsem pro vybrané brýle a rovnou si je nasadil. Teprve pak jsem se na prodavače přímo podíval - oči měl přes půl obličeje a v koutcích úst mu nějak cukalo. Nedivil jsem se mu.

S naprosto neproniknutelným výrazem ve tváři jsem sáhl do kapsy a plácl na pult hrst zmačkaných bankovek.

Už regulérně se šklebící prodavač se podíval na hromádku a prohlásil: „Núáúájúnútúýún búáúáksss“.

Kdyby mi to moje anatomie dovolovala, vytřeštil bych na něj oči. Slyšel jsem, že Američané z jihu mluví takovým nářečím, že jim není rozumět, ale tohle znělo jako kdyby bylo každé slovo protaženo na trojnásobek své původní délky, pak vloženo do úst mluvčímu, kterému by se vzápětí chirurgicky protáhl jazyk, a pak by slovo teprve bylo vysloveno s důrazem na to, aby každé písmenko slova dostalo ještě alespoň půl metru délky. Tedy pokud to mám říct jednoduše.

Díky upraveným reflexům jsem se ale naštěstí vzpamatoval už během třiceti sekund a dokonce se mi podařilo přikývnout a nechat na pultě jen dvacetidolarovku. To jsem pochopil, že prodavač zřejmě zmiňoval cenu brýlí a naštěstí si všiml cedulky, která na stojanu visela.

„Bye,“ kývl jsem na prodavače a co možná nejrychleji opustil obchod. On na mně totiž milý prodavač nejdřív vytřeštil oči takovým způsobem, o jaký jsem se před chvílí pokusil já. Pak se rozchechtal na plné kolo a rozloučil se se mnou jakýmsi podivným gestem - jako by chtěl roztaženými prsty naznačit písmeno „V“.

„Tady se děje něco divného,“ prohlásil jsem sám k sobě, když čepice ležela v odpadkovém koši a já s rukama v kapsách mašíroval pryč od obchodu.

Prodavačova řeč mi připadala spíš jako čínština než angličtina a to anglicky umím celkem dobře. Když nesnášíte filmy s dabingem, naučíte se rozumět skoro tak dobře, jako byste v Americe žili.

Jako správného scifistu mě napadlo hned několik vysvětlení daného problému. Cizokrajný původ prodavače jsem vyloučil okamžitě - vypadal jako normální běloch a i kdyby měl vadu řeči, určitě by na mě nepoužil oči. Na normální řeč musí být zvyklý.

Takže problém bude v něčem jiném - možná jsem skočil do minulosti nějaké paralelní reality. V takové by se v Americe mohlo mluvit čínsky a v Číně zase anglicky. Nebo třeba česky. Absurdně mě napadlo, jestli se nemám do obchodu vrátit a zkusit na prodavače češtinu. Ale odolal jsem.

„Musím to vyzkoušet ještě na někom,“ prohlásil jsem a zamířil zpátky do parku, odkud jsem vyšel. Na lavičce by tam měl ležet někdo, kdo mi půjčil noviny a ani o tom neví.

Do ruky jsem si připravil desetidolarovku (kvůli terapeutickým účinkům) a jemně bezdomovcem zatřásl.

Vousatý nemytý chlap otevřel oči téměř okamžitě a stejně tak rychle na lavičce ucukl, připraven na vlnu násilí.

Jako bílou vlajkou jsem mu zamával před obličejem bankovkou a přesně podle předpokladu si tím získal minimálně pozornost, když ne už důvěru.

„Budte prosím tak hodný, a řekněte mi, která hospoda v okolí je nejlepší,“ řekl jsem anglicky první větu, která mě napadla. Čekal jsem od bezdomovce prohlášení o jeho absolutní abstinenci a tak trochu jsem se bál, že na mně vytréští oči a zahuhlá něco v mandarínské čínštině natažené na skřípec.

Nebyl to abstinents.

Ale na Číňana na první pohled taky nevypadal.

„O.K, nic se nestalo,“ řekl jsem celkem hodně znervózně a vrazil mu do ruky pár dalších bankovek ve spěchu vytažených z kapsy uniformy. Pak jsem se co nejrychleji odporoučel mezi stromy.

*

„Tak fajn, chyba je buď v celé Americe, nebo jenom ve mně,“ prohlásil jsem opřený o jakýsi listnatý strom, za kterým byla celkem solidní tma.

Teprve pak mi došlo, co se to vlastně děje - přesněji ve chvíli, kdy jsem si uvědomil, že moje vlastní řeč mi zní jako čeština, i když normálně mluvím anglicky.

„Ta úprava mozku, sakra,“ vyjekl jsem a všechno mi do sebe krásně zapadlo. Lidi z budoucnosti mi přece upravili mozek tak, abych jim rozuměl. A tím pádem zřejmě nerozumím normální angličtině - jak mi předtím připadal jazyk z budoucnosti jako hodně zrychlená zkomolenina angličtiny, tak teď mi zas angličtina připadala strašně natahovaná. A mluvu počítače vnímám jako moji rodnou řeč. Jen jsem se zamyšleně poškrábal na hlavě nad tím, že mě to nenapadlo dřív. Asi kvůli poměrně drastickým událostem, které jsem v uplynulém dni prožil.

„Ale co teď s tím?“ položil jsem si otázku v řeči, jíž se nebude mluvit ještě skoro tisíc let a posadil se do trávy pod stromem. S takovou jazykovou bariérou se určitě nemůžu vypravit na nákup oblečení a už vůbec si nemůžu jít nakoupit zbraně. Nebyl jsem si jistý, jestli by na mně rovnou zavolali imigrační, nebo bych se jen horko těžko domlouval, ale to je jedno. Jestli se chci pohybovat v Americe současnosti, musím mluvit místním jazykem.

Následující dlouhé minuty jsem proseděl pod stromem a z pohybu hvězd se snažil odhadnout, kdy tak uplyne jedna hodina. Houmlesák na lavičce se nějak neměl ke spánku ani odchodu a já před ním nechtěl nenápadně přecházet co pět minut přes kříž vydupaný do země. Nepůsobilo by to zrovna dobře.

Když už jsem měl kalhoty řádně nasáklé vlhkostí ze země, rozhodl jsem se, že to přece jenom zkusím.

Vyrazil jsem pravidelným krokem přes trávník a nedíval se nalevo, ani napravo. Přesto jsem zahlédl, jak se bezdomovec na lavičce zainteresovaně napřimuje a upírá na mně zvědavý pohled. Zvědavý a lačný.

Na nic jsem nedbal a šel rovnou k místu přenosu.

Deset metrů.

Pět metrů.

Jeden metr.

Následující krok jsem dokončil na duhovém disku.

*

„To je věc!“ nadšeně jsem se rozhlédl po transportní místnosti lodi. Při zpátečním přenosu jsem neztluhl, necítil jsem žádné laserové výstřely, prostě nic. Jen jsem zčistajasna byl někde jinde, než před pikosekundou.

Nejdřív budu muset vytáhnout z počítače, na jakém principu mi vůbec byla upravena řečová centra.

„Kdepak, nejdřív se musím usušit,“ opravil jsem se a odlepil provlhlou látku od zadku.

Vyvezl jsem se zpátky na můstek, v mé osobní kajutě objevil jakousi sušičku kombinovanou s mikrovlnkou a po krátké chvilce zjistil, jak se ovládá. Ovládala se lehce, jako všechno v budoucnosti.

„Paráda,“ obdivně jsem přešel vyžehlené kalhoty dlaní a nasoukal se do nich.

Pak byl čas na vědeckou konzultaci s počítačem.

Jako technik se v lékařských termínech nevyznám a o medicíně vůbec mám jen značně obecné znalosti. Přesto jsem dokázal pochopit, že za moje jazykové znalosti tentokrát nemůže čip (logicky, po tom svém osvobození jsem se od něj odpojil a přeci jsem lidem rozuměl), tedy nemůže za to čip, ale přímo moje kůra mozková. Konkrétně nějaké přemostění neuronových spojení tak, že se moje řečové schopnosti nějak transformovaly v řečové schopnosti člověka z třicátého století. Jen zběžně jsem ještě přeletěl průřez mozku člověka z budoucnosti a barbara a pochopil, že se zkrátka v mém mozku napodobily struktury, které se vytvářejí, když se dítě učí mluvit. Podrobnější detaily mě nezajímaly, mně šlo hlavně o praktické stránky problému.

Zeptal jsem se počítače přímo, jak se dají řečové vzory rekonstruovat a dostalo se mi chlácholivé odpovědi, že lékařský tým na každé lodi Aliance je něčeho takového schopen.

„Sakra!“ odpověděl jsem. Lékařský tým lodi jsem mohl teoreticky nalézt na dvou místech - rozptýlený ve vakuu, pokud už si s ním uklízeční roboti poradili, nebo někde na lodi, v týmové placce na zdi. V takovém stavu je každý doktor poněkud nepoužitelný.

„Existují alternativní postupy zvládnutelné pouze automatickými prostředky?“ položil jsem pečlivě zformulovanou otázku.

„Jelikož je struktura každého lidského mozku v jistých detailech odlišná, nebyla až do současnosti objevena dostatečně spolehlivá metoda, která by něco takového umožnila,“ odpověděl počítač.

Zeptal jsem se na podrobnosti a dozvěděl jsem, že struktura každého mozku je něco podobného, jako otisky prstů, nebo vzhled oční duhovky. Zkrátka a dobře, každý člověk má strukturu mozku jinou. Proto je potřeba mít kvalifikovaného lékaře, který na základě jistých vysoce odborných postupů stanoví, jak přesně řečové centrum každého jednotlivce upravit. Trochu mě zarazilo, že i za devět století nebudou stroje a počítače všeho schopné a že lidstvo si nebude moci užívat bezstarostného života, zatímco stroje budou dřít, ale realita se někdy hořlí liší od představ fantastových. Co nadělám.

„Co nadělám?“ řekl jsem nahlas a snažil se vymyslet náhradní řešení, jak bych se mohl zase domluvit normální angličtinou dvacátého století.

Zeptal jsem se počítače na metody výuky, pomocí kterých bych mohl řeč nastudovat třeba během několika týdnů (času mám dost), ale dostalo se mi odpovědi, že problém není v neznalosti jazyka, ale ve struktuře mozku. Když se to vezme kolem a kolem, já opravdu mluvím anglicky - tedy tam, kde se slova tvoří, opravdu mluvím normální angličtinou, nebo češtinou, nebo jakýmkoli jiným jazykem. Jenže úprava mého řečového centra následně moji řeč vezme a totálně ji překope, takže ze mne leze jenom angličtina budoucnosti. Kdyby mi něco takového provedli i s ušima a částí mozku příslušnou sluchu, neměl bych problémy s porozuměním kterékoli řeči na světě. Jenže při mé smůle...

V následujících minutách jsem se snažil vymyslet jakékoli náhradní řešení, jenže počítač mi všechna zamítal se škodolibou důsledností. Mechanické translátory samozřejmě existovaly, jenže se do nich nejdřív musí promluvit a teprve pak z nich vyleze přeložená věta. Napadlo mě, že kdybych chtěl použít něco takového, byla by to skvělá třešnička na dortu mého vzhledu. Oči, uniforma, překладаč. V Hollywoodu by mě přivítali s otevřenou náručí.

Nakonec se mě zřejmě počítači zželelo, protože mi jen tak mezi zamítáním mých stále šilenějších nápadů prozradil, že mám v hlavě přece čip, který umožňuje nahrávání nejrůznějších aplikací. A že by tudíž mohl posloužit jako negátor toho, co se mi děje v mozku, když mluvím.

„Jestli to bude fungovat, máš u mě pivo,“ slíbil jsem počítači nesmyslně. Každý přece ví, že americké pivo není něco, čím by se dalo kohokoli potěšit.

Vyrazil jsem zpátky do kajuty admirála Pika. K nastavení čipu na něco takového budu potřebovat regenerátor a ačkoli je regenerátorů po celé lodi několik desítek, s mým orientačním smyslem bych je nenašel do Vánoc. Darmo mluvit.

S počítačem regenerátoru jsem si hrál dobré dvě hodiny musel jsem z téměř nekonečné paměti počítače vytáhnout můj původní vzorec mozku, specifikovat změny, které se mi v mozku udály (kvůli tomu jsem musel třikrát do regenerátoru na scan) a pak nechat zkompilevat program, který tyto změny bude negovat. Pak jsem vlezl do regenerátoru počtvrté.

Zatnul jsem zuby v očekávání návalu bolesti, ale tentokrát jsem necítil ani příslovečné ň. Veškerá práce se odehrála pouze v softwaru čipu, mého těla se procedura ani nedotkla.

Když jsem vylezl, napadlo mě, že jsem si taky mohl nechat nahrát do čipu něco, co by mi umožnilo číst si v textech z budoucnosti.

„Možná někdy jindy,“ mávl jsem nad nápadem nakonec rukou - hopsání do a z regenerátoru jsem měl pro tehle den až dost.

„A jdeme nakupovat,“ zamnul jsem si ruce, svezl se výtahem na transportní palubu, vlezl na disk, absolvoval znehybnění a už jsem zase stál na známém trávníku.

Zrovna začalo svítat.

*

„A sakra,“ prohlásil jsem, jen co jsem se trochu rozkoukal. Mé noční zmizení nejspíš starý známý bezdomovec nepovažoval za obzvlášť živý sen, ale vzal jej naopak zcela vážně. Jak jinak vysvětlit pět dalších týpků v otrhaných kabátech a pletených čepicích od Armády spásy, kteří se tísnili u lavičky a zírali na mě s otevřenou hubou.

Nejdřív jsem nevěděl, jestli se mám dát na útěk, nebo bezdomovce postřílet, ale vzápětí jsem pokrčil rameny a vydal se přímo k nim.

Někteří bezdomovci taky evidentně uvažovali, jestli se nemají dát na útěk, protože od chlápků v černých brýlích a podivném oblečení zjevujících se jen tak ze vzduchu se nejspíš nedá čekat nic dobrého. Bohužel, můj starý známý jim zřejmě prozradil, že chlápci, kteří jen tak dokážou zmizet, mívají občas kapsy plné peněz a taky nebývají lakomí. V duchu jsem se za svou štedrost proklel, ale pozdě bycha honit.

„Dobrý den, pánové,“ pravil jsem anglicky a pozorně sledoval jejich obličeje, jestli mi rozumějí.

„Nazdar,“ odpověděli mi někteří z nich (ti, kteří nevypadali, že se každou chvílí rozeběhnou s řevem pryč) a zdálo se, že ledy trochu povolily. Rozhodl jsem se ještě trochu zapracovat na vzájemných vztazích a vyzkoušet si, jak mi čip v hlavě pracuje.

„Co říkáte na ten trik, jak jsem se támhle objevil?“ zeptal jsem se, jako by něco takového bylo naprosto běžné.

„Dobrý to bylo, jak ste to udělal?“ zeptal se můj starý známý.

„To víte, počítačová grafika,“ bezostyšně jsem plácl první, co mě napadlo.

„Natáčíte tu film, že jo?“ zeptal se drobný mužík, kterého jsem prve pokládal za hodně mladého výrostka. Takhle zblízka jsem viděl, že tvář nemá hladkou, jak jsem si myslel, ale že ji má jen vyhlazenou vrstvou špíny. Zajímavé.

„Samozřejmě, film,“ zatahal jsem se výmluvně za rukáv uniformy. „Zatím se provádějí jenom zkoušky, natáčení začne na Manhattanu, ale potřebovali jsme vyzkoušet, jak přirozeně ten trik působí na nic netušící lidi,“ lhal jsem tak, že by mi čeští politici mohli skoro závidět.

„Bylo to fantastický, chvíli jsme s chlapama mysleli, že ste ten, no, mimozemšťan,“ řekl chlap s šedivým plnovousem a klopil při tom oči k zemi, jak se za tak naivní myšlenku styděl.

„Tak to funguje přesně, jak má, moc jste nám pomohli, chlapi, fakt moc díky,“ srdečně jsem se na ně usmál. „Jen bych vás chtěl ještě požádat, abyste se o tom v okolí moc nešířili. To víte, konkurence je svinská a neradi bychom, aby od nás ten postup obšlehli.“

Jasně šéfe necháme si to pro sebe,“ slíbil můj starý známý a já jim na oplátku slíbil, že jim osobně pošlu lístky na premiéru, až bude film natočen. Byli ze mně tak nadšení, že jim ani nedošlo, že nemají adresu, kam by se jim dalo cokoli poslat. Ale taky si mohli myslet, že s takovou skvělou technologií bych jim mohl poslat lístky rovnou do kapes. Pokud si tedy mysleli tohle, tak netušili, že mají naprostou pravdu.

Mohl bych.

Kdybych natáčel film.

*

Opustil jsem parčík, prošel kolem samoobsluhy, ve které jsem sehnal brýle, a pokud možno postranními uličkami vyrazil hlouběji do města. Bylo sice hodně brzo ráno, ale nechtěl jsem riskovat setkání s policistou na nějaké rušné ulici. Věřím, že nošení uniformy zatím neexistující organizace není trestné ani v Americe (vlastně v Americe jsou k podobným módním výstřelkům daleko tolerantnější než v Evropě, vzpomněl jsem si), ale co kdyby přece.

Kdybych si nevytiskl mapku, asi bych bloudil do oběda. Takhle jsem se jen třikrát vrátil, jednou vyrazil opačným směrem, než jsem měl jít a dokonce dvakrát zbytečně přešel silnici, než jsem zjistil, kde to jsem, ale nakonec jsem dorazil přesně tam, kam jsem potřeboval - do obchodu s luxusním oblečením.

Posunul jsem si tmavé brýle tak, aby mi přiléhaly k obličejí co nejtěsněji a vyrazil k první prodavačce, kterou jsem uviděl. Nejsem na to zvyklý, takže jsem se poněkud zarazil - ona se na mě přátelsky usmála a vyrazila ke mně s tak radostným výrazem v obličejí, že jsem se skoro otočil a z obchodu utekl. Z českých poměrů opravdu nejsem zvyklý na prodavačky, které se na vás v šest hodin ráno usmívají. Jiný kraj, jiný mrav.

„Dobrý den, pane, jak vám mohu pomoci?“ zajímala se prodavačka a mě napadlo, že buď má svou práci tolik ráda, nebo by se mohla živit herectvím, jak moc mi její projev připadal upřímný. Postavu na herečku rozhodně měla.

„Potřeboval bych nějaké kvalitní kalhoty, boty, koženou bundu a kabát,“ vysoukal jsem ze sebe - z toho přesvědčivého přátelského zájmu jsem byl celkem nervózní. A nakupovat oblečení se mnou vždycky chodila Vlasta. Tedy mě spíš vždycky odtáhla nakupovat oblečení, abych byl přesný.

„Samozřejmě, kvalita je u nás zaručena,“ usmála se slečna a vůbec to neznělo pohoršeně. Jak říkám, sympatická obsluha.

Postupně jsem si za prodavaččiny asistence vybral rifle z ultrakvalitní látky (něco takového se do střední Evropy nedostane), ručně šité boty z černé kůže, krásnou bundu a dlouhý luxusní kabát. Ne, že by mi byla venku zima, ale pod něco takového se krásně vejdu zbraně.

Po důkladném odzkoušení v kabině jsem prodavačce oznámil, že v oblečení rovnou odejdu a vydal se k pokladně.

Pokladní nebyla tak hezká, jako milá prodavačka, ale představu tradiční neatraktivní Američanky nenaplněovala taky ani zdaleka. S úsměvem převzala mé pomuchlané dolary (za které jsem se teď vyloženě styděl), vrátila mi pět dolarů a unisono se slečnou prodavačkou mi popřála pěkný den.

„To nebylo tak hrozné,“ oddychl jsem si před obchodem. Ještě pár tak příjemných zážitků a nakupování mě začne vyloženě bavit.

*

Nahlédl jsem do mapky a zamířil zpátky ve směru, odkud jsem přišel. Někde tam by se měl nalézat i malý krámek se zbraněmi, což bylo přesně to, co jsem teď hledal.

Tentokrát se na mě při hledání obchodu usmálo štěstí. Nemusel jsem se jedenkrát vracet a dokonce už z dálky jsem spatřil ošuntělý název nad výlohou chráněnou drátěnou roletou s velkými oky.

„Army shop,“ stálo tam.

„Dobré ráno,“ pozdravil jsem už od dveří a moje oči se automaticky přizpůsobily šeru u vchodu. V místnosti totiž byla jediná zářivka visící nad prodavačovým pultem. Prodavač byl rozložitý chlap neurčitého věku s nedůvěřivým výrazem ve tváři a holou hlavou. Nesmyslně mě napadlo, že zářivky prý způsobují vypadávání vlasů a to už jsem stál přímo u pultu a přes tmavé brýle si prohlížel regály plné zbraní.

„Co to bude?“ zeptal se prodavač chraptivým hlasem a zabodl mi nepřátelský pohled do tmavých skel. Kdyby viděl, co pod nimi skrývám, asi by si ten tón odpustil a pohled hodně rychle sklopil. Alespoň já jsem se do těch temně rudých světélkujících koulí nedíval vůbec rád.

„Pětačtyřicítku desert eagle, s dlouhou hlavní a laserovým zaměřovačem,“ vznesl jsem první požadavek. Prodavač neochotně vstal, na první pokus sáhl do regálu a vylovil z něj krásnou masivní pistoli. Takové zbraně mají tu výhodu, že jejich hmotnost minimalizuje zpětný ráz. I když s mým vylepšeným svalstvem bych pravděpodobně mohl střílet jednou rukou i z menšího děla.

Vyzkoušel jsem si, jak mi těžká pistole sedí v ruce, cvičně namířil na vystavený terč za prodavačem a lehce namáčkli spoušť. Z černého válce přimontovaného nad hlavní vylétl karmínový paprsek a zabodl se přesně do středu terče. Skvělá pomůcka pro někoho, kdo už delší čas nestřílel.

„Uzi 9 milimetrů,“ řekl jsem a odložil desert eagle zpátky na pult. Prodavač znovu zalovil v regálu a podal mi automat. Nechystal jsem se z dětí dělat cedníky, ale člověk nikdy neví, kdy bude potřebovat něco pádnějšího a rychlejšího, než je pistole bez možnosti přepnutí na dávky.

„Co dál?“ nenechal mě chlap pořádně se potěšit se zbraní.

„Sto nábojů do pistole a pět set do uzi - potřebuju trénovat,“ dodal jsem na vysvětlenou.

Na pult přibyla hromada krabiček. „Dál?“

„Jednowaferovou plazmovou pušku o výkonu čtyřicet wattů,“ neodolal jsem.

„Ha ha, hlášky z Terminátora jsem tu slýchal před rokem každé tejden,“ odtušil prodavač a koutky úst se mu nezavlnily ani v náznaku úsměvu.

„Tak to bude všechno,“ řekl jsem zklamaně a zalovil v kapse pro peníze.

Prodavač nejdřív tvrdil cosi o nutné čekací lhůtě, ale když jsem navýšil cenu o dva tisíce dolarů, sám uznal, že je to nemístná byrokracie. Že by se ale zatvářilo trochu přátelštěji, to ne.

Nechal jsem si zbraně a náboje zabalit, přikoupil jsem na to sportovní tašku a na odchodu jsem na prodavače mrkl přes horní okraj brýlí rudě zářícím okem.

Ať má o čem přemýšlet.

*

S těžkou taškou v ruce jsem zamířil zpátky do parčíku a doufal, že bezdomovcům mohu věřit. Tentokrát jsem se už nemusel proplétat postranními uličkami, naopak jsem si to vykračoval po chodníku mezi Američany proudícími do práce. Kdysi dávno, v Čechách, před katastrofou, jsem nikdy neměl moc rád lidi pohromadě. Člověk se jim musí v jednom kuse vyhýbat a vůbec. S oblibou jsem Vlastě říkával, že venku zase pro samého člověka není kam plivnout.

Ted' mi byl pobyt mezi lidmi z ničeho nic příjemný.

Prodíral jsem se houstnoucím davem, usmíval se na pracovně se tvářící byznysmanky a bojoval s chutí každého zdravít. Pokud by mi to v tomhle století nevyšlo u filmu, mohl bych si založit psychiatrickou poradnu. Nemáte rádi lidi? Vadí vám nekonečné davy na ulici? Toužíte po soukromí? Dejte se zajmout lidmi z budoucnosti a pět let pracujte bez možnosti promluvit. Ono se to spraví.

Propletl jsem se až na známý chodník, pak na trávník, zaregistroval jsem prázdnou lavičku a vkročil na transportní bod.

Fungovalo to bezchybně jako předtím.

*

Hned po mém zhmožnění na disku jsem vyrazil do nejbližší kajuty. Se zabíjením jsem chtěl začít ještě dnes, takže jsem potřeboval zbraně dobře zastřílet, zvyknout si na jejich nošení a vůbec je připravit tak, abych mohl k nebohému školákovi přijít a vystřelit mu mozek z hlavy. Jakákoli nepřipravenost by se v osudnou chvíli mohla krutě vymstít - mohl bych třeba zastřelit někoho, kdo v budoucnosti vymyslí lék na AIDS a odpravit tak celé lidstvo. Což bych vyloženě nerad.

Těsně před dveřmi kajuty jsem prudce zabrzdil. Dalo by se dokonce říct, že mě prudce zabrzdil jeden takový nápad, na který mě přivedlo právě to moje hraní si na Terminátora. Jestliže mi čip umožňuje převést řeč na normální angličtinu, měla by být prkotina nahrát do něj nějakou tu zaměřovací funkci.

A taky že to šlo.

A netrvalo to ani půl hodiny.

Vrátil jsem se do kajuty, namířil pistolí na provizorně namalovaný terč a kdesi v prostoru před mým okem mi najednou naskočily dva malé nitkové kříže. Jasnozřivě jsem pochopil (no dobře, přečetl jsem si to v počítači), že stačí dostat kříže do zákrytu, abych mířil přesně na to, na co chci. Kříže se nastavují podle toho, na co se zaměřuje moje oko.

A aby toho nebylo málo, v ruce jsem cítil takové nenápadné puzení, které mi paži a zápěstí směřovalo tak, abych ty kříže do zákrytu dostal.

Po čtvrt hodině tréninku jsem dokázal trefit cokoli, na co jsem namířil. A když říkám cokoli, tak myslím i hlavičku zápalky na druhém konci chodby, kterou jsem schválně zarazil do jednoho polštáře. Ona sice zmizela celá zápalka, ale o to teď nejde. S mýma očima jsem viděl, že jsem trefil hlavičku.

S uzi byla situace trochu jiná, ale s něčím takovým se na velké dálky stejně nestřílí, tak mi to nevadilo. I tak jsem byl s vysokou pravděpodobností tím nejlepším střelcem, jaký se na Zemi vyskytoval. Tedy bude vyskytovat, až se zase transportuju.

Vrátil jsem se do kajuty a připjal si na opasek pouzdro s pistolí. Nejdřív mi to stahovalo kalhoty, pak jsem opasek utáhl a bylo to. Blahořečil jsem si ke koupi dlouhého kabátu a výběru roční doby. V létě bych pistoli schovával nepoměrně obtížněji. O uzi ani nemluví.

„A jde se na věc,“ prohlásil jsem už na přenosovém disku, zkontroloval zapnutou kapsu kožené bundy, ve které jsem měl jakousi vysílačku pro kontaktování lodi (která mi umožní okamžitý teleport v případě, že by se něco fatálně pokazilo) a už jsem zase ztuhnu. A přemístil se.

Zabíjení

Ani tentokrát na lavičce nikdo nebyl, za což jsem byl vděčný. Podle hodin počítače bylo pár minut po sedmé, takže mám zhruba tři čtvrtě hodiny, abych se dostavil před školu, kterou navštěvuje Sean Evans, můj první cíl.

Podle mapy města bych to měl bez problémů stihnout, když vyrazím svižným krokem a nezabloudím.

Takže Seana možná zastihnu až po vyučování.

Vyrazil jsem rovnoměrným krokem směrem ke škole a cestou zase míjel davy lidí proudících do práce. Ačkoli neuteklo zas tak moc času, dav viditelně zhoustl. A znervózněl.

Proplétal jsem se mezi lidmi a přidával do kroku, protože jsem měl dojem, že přijdu pozdě a budu muset před školou čumět až do pozdního odpoledne, protože začátek vyučování propásnu. Možná to byl jenom můj pocit, ale nemohl jsem se ho zbavit, jelikož jsem neměl hodinky. Musel jsem se uškĺbnout nad tím, že se mi na celé ohromné lodi nepodařilo najít nic, co by se dalo považovat za měřič času, který by se dal přidělat na zápěstí. Když jsem se zeptal počítače, jestli se v třicátém století nenosí hodinky, dostalo se mi udivené odpovědi, o čem že to mluvím. Když někdo potřebuje znát přesný čas, podívá se přece na veřejné hodiny. Nebo se zeptá počítače.

Vzápětí mě napadla taková zajímavá myšlenka, která mě donutila výrazně zpomalit krok a dokonce si úlevně oddechnout. „Jsem v Americe,“ zněla ta myšlenka. „V Americe vyučování začíná až v devět,“ logicky se z této myšlenky vyloupila další.

Takže jsem měl rázem dost času jít si sehnat hodinky a ještě se dostat ke škole.

Rozumně jsem neponechal nic náhodě a do hodinářství zaplul až ve chvíli, kdy jsem pár bloků ode mě spatřil budovu základní školy. Respektive ve chvíli, kdy jsem spatřil velký nápis „Elementary School“. Ač mi přišel poněkud zbytečný (děcka přece musí sakra dobře vědět, kam každé ráno lezou i bez nějakého nápisu), byl jsem za něj vděčný. S mým orientačním smyslem bych byl schopen školu bez povšimnutí minout.

„Dobrý den, pane, čím posloužím?“ zapůsobil na mě hlas prošedivělého prodávče v kvalitním proužkovaném obleku jako balzám po tom, co jsem zažil v obchodě se zbraněmi.

„Dobrý den i vám,“ odpověděl jsem, „rád bych měl nějaké kvalitní multifunkční hodinky.“ Nebyl jsem si sice jistý, jestli se něco takového už vyrábí a jestli ano, tak zda pod takovým označením, ale měl jsem dojem, že složité hodinky, které jsem měl v oblibě, měli už za dob mého dětství. Takže v Americe by měly být sehnatelné i v tomhle století.

„Á, pán je znalec nejnovějších trendů,“ usmál se chápavě prodávčák a vylovil černým sametem vykládané plato, ve kterém se skvělo pět řad hodinek.

Fascinovaně jsem přistoupil blíž a prohlédl si ty výkřiky moderní technologie. Možná jsem to už říkal, ale miluju kombinované hodinky. Minimálně ručičkové kombinované s digitálními, ideálně jakékoli kombinované s čímkoli.

„Tyhle vypadají obzvlášť krásně,“ prohlásil jsem nad jedním obzvlášť avantgardním kouskem - byly tam ručičky, byly tam tekuté krystaly, měřilo to teplotu ovzduší, měřilo to tep, měřilo to spoustu dalších věcí. Nebyl jsem si jistý, ale měl jsem dojem, že s takovými hodinkami člověk dokáže změřit každou veličinu, ve které nějak figuruje čas. Čili ideální věc pro mě.

„Výborná volba, pane,“ mazal mi prodavač med kolem huby a viditelně musel bojovat sám se sebou, aby si nezačal mnout ruce spokojeností. Když jsem mrkl na cenovku, bylo mi všechno jasné - takovou sumu bych nesložil ze dvou měsíčních platů. Teď jsem měl po kapsách tak třikrát až čtyřikrát víc i po nákupu zbraní.

Nechal jsem si hodinky zabalit do luxusního balíčku zdobeného vkusnou mašlí a vysázel na pult řadu pomuchlaných bankovek. Už podruhé toho dne jsem zalitoval, že jsem bankovky po opuštění tiskárny mačkal - vyloženě si tím kazím pověst gentlemana vyžívajícího se v kvalitním zboží. Neboť gentleman by nikdy takovými zmuchlanými platit nemohl.

Prodavač mi vrátil drobné, upřímně popřál pěkného dne, já mu pozdrav vrátil a pak jsem byl opět na ulici.

Opatrně jsem rozvázal kudrnatou mašlí (něco takového bylo vyloženě škoda přervat), otevřel krabičku a vyndal hodinky. Kvalitní segmentový řemínek mi zápěstí obemkl neuvěřitelně jemně, jako by to ani nebyl kov, ale nejjemnější kůže.

„To se pozná kvalita,“ spokojeně jsem prohlásil a pozoroval, jak se safírové nepoškrábatelné sklo krásně třpytí.

Mimochodem bylo tři čtvrtě na osm, pět stupňů nad nulou, vál severní vítr rychlostí šest metrů za sekundu a teď jsem měl v té nejdokonalejší normě.

Paráda.

*

Zbytek času do příjezdu školního autobusu jsem se nenápadně ochomýtal kolem školy, sledoval čas (dobře, kochal se hodinkami) a přemýšlel, jak vlastně svůj dnešní cíl poznám. Ano, pořád jsem ještě nevěděl, jak Sean Evans vypadá. Věděl jsem, že žije někde v Brooklynu, má dvanáct let a navštěvuje tuto školu. Pak jsem ještě znal jména rodičů. A to bylo všechno. Počítač mé lodi nedokázal zjistit nic víc. Žádné detaily národnosti, rasy, přesvědčení, žádné fyziologické údaje. Nic. A teď s tím pracujte.

Jelikož mi bylo jasné, že počítač zjistil všechno, co zjistit šlo, stál jsem teď před školou a snažil se vymyslet, jak svou budoucí oběť vůbec poznám. Samozřejmě se nabízelo postavit se před autobus a do hloučku nově přibylých dětí zařvat „Sean Evans“. Nejlepší zezadu, aby se Sean musel otočit. Jenže jsem nebyl tak naivní, abych předpokládal, že Sean nebude mít zvědavé kamarády, kteří se okamžitě otočí taky, aby zjistili, kdo co po jejich kamarádovi chce. Takže bych musel zlikvidovat celý autobus. Kdybych neměl strach z nepředvídatelných následků v budoucnosti, vážně bych o tom uvažoval.

Takže zbývala varianta „hodný strýček“.

To se dělá tak, že se vejde neohroženě do školy a s milým úsměvem se požádá služba u vchodu, aby mi nechali vyvolat Seana Evanse. A jakmile milý chlapec dorazí, rozprsknu mu mozek po dlaždičkách. Aspoň se ulije ze školy.

No nic lepšího asi nevymyslím, pokrčil jsem rameny, když mě opravdu lepší nápad ne a ne pociťt svou návštěvou.

Dobrou hodinu jsem se tedy ještě potloukal kolem školy (hlavně nahlížel do výloh obchodů, chválabohu za ně) a čekal, až se objeví první auta rodičů vezoucích své ratolesti do školy.

Dočkal jsem se.

Auta se pomalu objevovala, zastavovala před školou, dítka líbala své rodiče na rozloučenou (spíš ty mladší), nebo otráveně mávala rukou, jako by je rodiče odvozem nesmírně obtěžovali (ti starší). Pak se dostavil i školní autobus, který jsem znal jenom z filmů. Vesměs hororů. Byl žlutý, starý a za volantem seděl někdo, kdo musel mít děti buď obzvlášť rád, nebo to musel být masochista. Já osobně bych ty rozjívěné parchanty na místě postřílel, kdyby mi v autobuse dělali to, co jsem viděl poškrábanými skly ve chvíli, kdy autobus zastavil.

Možná mi řidič dneska večer poděkuje, až uvidí zprávy, zamyslel jsem se a sledoval, jak děti mizí ve školním vchodu.

Když se ručička na hodinkách přehoupla přes „za pět minut devět“, vyrazil jsem do akce.

Desert eagle se mi lehce pohupovala na opasku.

*

„Dobrý den, jmenuji se Mark Josephson, a nutně musím něco vyřídit Seanu Evansovi. Posílá mě jeho matka,“ vychrlil jsem na přísně se tvářící dvojici lidí, kteří stáli u detekčního rámu, jaký bývá k vidění na letištích a amerických školách.

„O co se jedná, pane Josephsone?“ otázal se mladík stojící po levé straně rámu poněkud znuděným hlasem. Služba u detekčního rámu musí člověka zřejmě časem otupit.

„Seanova matka měla v práci úraz a nyní je převážena do okresní nemocnice. Já jsem její kolega, který u toho úrazu byl, takže mě požádala, abych informoval jejího syna, že je v pořádku.“ Měl jsem takový sílíci pocit, že začínám poněkud blábolit.

„Pokud je paní Evansová v pořádku, pak to myslím může počkat až po vyučování, které právě začalo,“ vložila se do hovoru obtlouklá blondýna s rovnátky a veledůležitě se podívala na svoje oprýskané digitálky.

Potlačil jsem touhu blýsknout se svým chronometrem a dál jsem hrál roli hodného kolegy paní Evansové, který jel obětavě celou cestu až ke škole, aby nedejbože Sean nezavolal matce a nedozvěděl se od nějakého necitelného kolegy něco, co by ho mohlo rozrušit.

„Sean je totiž podle Anne velice citlivý chlapec,“ vysvětloval jsem se zoufalým výrazem v očích a připadal si jako špatný herec v mýdlové opeře.

Ale američani jsou na špatných seriálech vychovávaní.

„No když je to pro chlapcovo dobro,“ pravil znuděný černoch a kamsi se odlouдал. Doufal jsem, že šel pro Seana a ne do kanceláře pro pistoli. I když jsem znal jméno Seanovy matky, zbytek jsem si musel pustě vymyslet. Zatracený počítač.

V čase, kdy jsem čekal na černocho, jsem se pokoušel přátelsky usmívat na orovnátkovanou blondýnku. Buď nemá ráda citlivé muže, nebo jí vadily moje zrcadlovky. Nevím. Jen jsem si jistý, že každou společnou vteřinu se mi dařilo prohlubovat vzájemné antipatie. Pokud jí při zabíjení Seana náhodou ustřelím hlavu, může si to vyčítat jen sama sobě, dūra.

Naštěstí ve chvíli, kdy jsem bojoval s chutí předvést své démonické oči, konečně dorazil černoch. A přiváděl s sebou nějakého kluka.

Tak nějak jsem si představoval, že se čas na okamžik zastaví, až uvidím svou budoucí oběť. Čekal jsem, že z oka do oka proletí záblesk nenávisti, kdy chlapec pochopí, že přišla jeho poslední hodinka a já uvidím na chlapcově místě starce, který se bude spolupodílet na smrti mojí Elišky.

Nic takového se nestalo. Sean se zastavil na dva metry ode mě a celkem vyplašeně se zeptal: „Co je s mámou?“

Na nekonečně malý okamžik jsem se na něj díval a snažil se spatřit kluka, který přede mnou stál. Kluka s tmavými vlasy, jiskrnými zelenými očima a malým nosem se špičkou mírně nahoru. Kluka v obnošených džínách a triku s logem nějaké firmy.

Nedokázal jsem to.

Místo kluka jsem viděl svoji Elišku, jak leží na zemi a právě vydechuje naposled.

Sáhl jsem pod kabát. Čas se nějak zpomalil.

*

Jako ve zpomaleném filmu jsem pozoroval, jak se jako první vzpamatoval ten černoch a pokusil se zařvat o pomoc, nebo o co. Blondýna jen stačila sotva pootevřít ústa - zato zorničky se jí rozšířily opravdu hodně rychle.

Já však veškerou pozornost upíral na Seana. Děti mívají daleko lepší reflexy než dospělí, takže se chlapec stačil leknout, když jsem zpod kabátu hadovitým pohybem vytasil pětáctýřícítku a zabodl zaměřovací laserový paprsek přesně mezi chlapcovy oči.

Bohužel, reflexy rychlejší než já nemá nikdo.

Takže Seanovým posledním činem v tomto životě bylo otevření úst, rozšíření očí a reflexivní zdvižení rukou před obličej. Ruce neměly šanci.

Se zadrženým dechem jsem lehounce domáčkli spoušť pistole, úderník dopadl na zápalku náboje a energie expandujících plynů prohnala dlouhou hlavní kulku s upilovanou špičkou.

Taková střela má ten skvělý efekt, že tělem člověka neproletí, ale co nejvíc se v těle roztáhne a nadělá tak velké škody, že je stop efekt zaručen.

Tedy, teoreticky.

Já právě zjistil, že šedá je teorie, zelený strom života.

Kulka rozprášila chlapcovo čelo po celé hale školy, mozek mu vycákl nejdřív ušima a pak se vrhl za úlomky temene, které se náhle rozprasklo do širokého trojrozměrného vějíře.

„Dobře ti tak, káčo,“ spokojeně jsem prohodil v duchu, když blondýna s rovnátky dostala část klukova mozku rovnou do pusy. Ne, že bych jí to snad přál, ale něco takového dokáže vzít na hodně dlouho chuť k jídlu. Třeba zhubne.

„Lehněte si na zem a zůstaňte tak půl hodiny. Jestli se zvednete jenom o minutu dřív, vrátím se a zabiju vás,“ pohrozil jsem dvěma zkoprnělým obsluhovačům detektoru kovu a zahrozil jim pistolí. Každému rozumnému člověku musí být jasné, že ozbrojenec s pistolí se rozhodně nebude vracet na místo činu, ze kterého utíká, jen aby zkontroloval, jestli dva svědci leží, jak jim nařídil. Kdybych ale byl na místě těch svědků, věřil bych si každé slovo.

Blondýna i s černochem se na zem skoro vrhli a zakryli si hlavy rukama. Spokojeně jsem pokýval hlavou nad tím, jak akční filmy dokážou lidi naučit správným postupům, zastrčil pistoli zpátky do pouzdra a dal se na útěk.

*

Bylo mi jasné, že policie na místě nebude dřív než za pět minut - než se kdokoli ze školy vzpamatuje a zavolá je, uběhne dost času na to, abych se ztratil.

Seběhl jsem tryskem schody před hlavním vchodem, vyrazil po chodníku a pak co nejdřív zabočil do vedlejší ulice. A do další. A ještě do jedné.

Po páté odbočce jsem zaslechl policejní sirény, takže jsem zpomalil na normální rychlost chůze a zase zabočil. Jestli je něco hloupějšího, než začít utíkat při zaslechnutí policejních sirén, pak opravdu nevím, co by to mohlo být. Důležité je zůstat nenápadný. Já proto vycházkovou chůzí přešel přes pár dvorků, prošel několika vchody domů a při tom jsem neustále dbal na to, abych se od školy vzdaloval ve správném směru - jakmile se dostanu do svého parčíku, může mi být každý policajt ukradený.

„Hele vole, někdo nám zabloudil,“ ozvalo se náhle za mnou z uličky, kterou jsem minul jako příliš špinavou na to, abych tam ve svém novém oblečení chodil.

„No jo, vole, asi si blbě přečet tu mapu,“ vtipně zareagoval druhý hlas, který se ozval pro změnu odkudsi přede mnou.

Pak hlasy získaly tváře a dokonce i těla. První mluvčí byl prototypem rváče z dvacátého století - holá' lebka, upnuté triko, svaly jako lodní lana. Kromě toho černé kožené kalhoty, řetěz místo opasku a nějaké kožené pončo, nebo co. A baseballová pálka v levé ruce, lehce popleskávající o dlaň ruky pravé.

Otočil jsem se a prohlédl si druhého vtipálka - ten byl o dvě hlavy menší než jeho kolega (takže o hlavu menší, než já) a vypadal jako uprchlík ze sedmdesátých let - evidentně to musel být největší drsňák v kraji, jinak by se mu určitě všichni pro jeho růžové lesklé sako smáli. Vystřelovací nůž v jeho ruce pravda mohl podobné choutky účinně zažehnat.

Bleskově jsem přemýšlel, jestli nemám ty dva co nejrychleji zastřelit a pokračovat k parku. Jenže on desert eagle nemá tlumič a je poměrně hlasitý, když spustí. Takže bych mohl střelbou přivábit policii na svou stopu a to bych skutečně nerad. Takže jsem to zkusil po dobrém.

„Ano pánové, skutečně jsem zabloudil, kdybyste mi mohli poradit nejkratší cestu do Central parku, byl bych vám vděčný,“ zadrmolil jsem s úsměvem někoho, kdo se dokáže ztratit i ve vlastním obýváku.

Jo tak von fakt zabloudil,“ prohodil svalnatec k lesklému sáčku tak to bysme mu měli vysvětlit, že zabloudit na cizí území se nevyplácí. Že je to minimálně vo pokutu, estli ne vo něco horšího.“

Tohle vyloženě nesnáším, takové jednání. A doby, kdy bych mohl jen pokojně obrátit kapsy na ruby a doufat, že se to spraví jen nakládačkou, jsou dávno pryč. Takže tentokrát se budu bavit já.

„Neviděl jsem žádný zákaz vstupu,“ nakrčil jsem přemýšlivě čelo, jako bych si opravdu snažil vzpomenout na nějakou výraznou ceduli tyčící se uprostřed zaplivané uličky.

„Zákaz vstupu nevidíš, protože každému blbovi je jasný, kam nemá lézt. Jenom takovýhle fajnový sračky to nedokážou pochopit,“ důvěrně se ke mně naklonil majitel latexového saka a stejně důvěrně mi zašermoval špičkou nože pod bradou.

Normálnímu člověku se něco takového musí zdát jako strašně rychlé pohyby - nůž kmitá a člověk neví, kdy mu jeho ostří projede kůží na krku. Na mě to působilo tak trochu jinak jakoby mi majitel nože pomalu popisoval, jak létala unavená moucha nad kupkou hnoje. Tak jsem ledabyly švihl rukou, popadl nůž za čepel a prostě si ho vzal.

Předchozímu majiteli nože jsem tím musel celkem vzít vítr z plachet - v jednu chvíli mává bohatému chudákovi pod krkem nožem tak, až čepel sviští a v dalším okamžiku se ten nůž nalézá v ruce toho chudáka, aniž by bylo jasné, jak se tam dostal.

„Pěkná věcička,“ zacvakal jsem vystřelovací čepelí, „akorát asi moc nevydrží.“ Z okamžitého nápadu jsem o čepel opřel z boku palec a trochu zatlačil. Zrovna dost na to, aby čepel zapružila, zaprotestovala a praskla jako nalomená dřevěná špachtle. Nechci se chlubit, ale o moc víc síly jsem na její zlomení nepotřeboval.

„Co to?“ vyvalil oči majitel saka a bývalý majitel nože a obezřetně ode mě poodstoupil. Mohl jsem mu demonstrativně zlomit vaz dřív, než čepel nože zazvonila o chodník, ale zrovna mě to začalo tak trochu bavit. A byl jsem zvědavý, co udělá ten druhý.

Dozvěděl jsem se to poměrně brzo - chlap v upnutém triku byl zřejmě muž činu, takže okamžitě po vylekaném ústupu svého kolegy zdvihl pálku do vzduchu a švihl jí přímo proti mému obličejí. Představil jsem si, jak by mi normálně vycákly zuby do krku a nosní přepážku bych cítil někde v temeni. Pak jsem jen líně nastavil předloktí.

Pálka mi do ruky narazila se zvukem, jako když udeříte dřevěnou plaňkou do betonového sloupu. Výsledek nebyl nijak dramatický - dřevěná pálka se prostě rozlétla na dva kusy. Jeden zůstal chlapovi v ruce, druhý se mi neškodně odrazil od čela a praskla svého majitele přes nos. Kdo jinému jámu kopá...

„Co to?“ znovu překvapeně zahuhlal růžový latex a nevěřícně vyvalil oči na moji ruku, která nejenže nebyla na dva kusy, ale dokonce se pod tou strašlivou ránou ani nepohnula.

„Nic zvláštního,“ usmál jsem se na něj, bleskovým pohybem vytrhl pálku z chlapových rukou a jen tak ji zmáčkl v pěsti. Třísky sypající se na zem byly velice efektní.

Než se kterýkoli z těch dvou vzpamatoval, držel jsem je pod krkem, oni mě drželi oběma rukama každý za jedno zápěstí a svorně chroptěli. Když vám někdo rozdrtí holou rukou před očima baseballovou pálku, je pak obzvlášť nepříjemné, když vás ten člověk chytne pod krkem. Vyvolává to takové nepříjemné asociace.

„Tak copak jste to říkali o tom teritoriu?“ zeptal jsem se přátelsky a na prolomení ledů se usmál. A zesílil stisk.

Oba pánové chvilku chroptěli, chvilku modrali a pak jsem jim dovolil se nadechnout.

„To byl jenom takovej žert, pane,“ ozval se poměrně inteligentně růžový latex.

„Jo, my si tak střílíme z lidí, nechtěli jsme se vás dotknout,“ pochopil i svalnatec, odkud vítr vane.

„A tak to jo, já myslel, že jste mi chtěli ublížit,“ usmál jsem se chápavě.

„To ne, fakt to byla jenom taková sranda, mrzí nás, že jste se nepobavil,“ horlivě se ozval svalovec a přes to, že věta zněla, jako by mluvil ironicky, bylo mi jasné, že myslí upřímně každé slovo. Ono se s vyraženými zuby většinou nikomu do ironie moc nechce. Když vás někdo drží pod krkem, který může každou chvíli rozmačkat na kaši, je to ještě horší.

„Takže to už nikdy neuděláte?“ zeptal jsem se mírně, jako bych se bavil s nezvedenými školáky.

Oba pánové zavrtěli hlavami tak horlivě, až jsem cítil, jak jim vržou krční obratle.

„Tak si to pamatujte, možná tudy budu chodit častěji,“ slíbil jsem planě a srazil jim hlavy k sobě.

Možná neoriginální, ale určitě účinné - rázem jsem měl v rukou dva pytle brambor.

Upustil jsem je, otřel si ruce do kapesníku a vyrazil ve svém původním směru.

Jakkoli bylo naše setkání neplánované, tak se během něj policejní sirény o něco vzdálily opačným směrem, než jsem potřeboval jít.

Takže jsem ke svému místečku v parku došel nikým nerušen a nikým neviděn. V okamžiku transportu jsem si ještě pomyslel, že jsem nouzovou vysílačku s sebou tahal úplně zbytečně během chůze jsem se ji pokusil použít asi třikrát, ale pokaždé mi bylo odpovězeno, že na transport je nutné budovami nestíněné místo. Pokud jsem to správně pochopil, tak jediné nestíněné místo bylo to, na kterém se pravidelně zjevují a zase mizím.

Zvláštní technologie.

*

„Domove, sladký domove,“ prohodil jsem k prázdné transportní místnosti a vydal se k výtahu. Nevím, čím to, ale před dalším adeptem jsem si potřeboval nějak odpočinout. Fyzickou únavu jsem necítil, ale na duchu mi bylo tak nějak divně. Tak, že jsem se nad sebou potřeboval zamyslet - pocit jsem totiž nedokázal nikam zařadit.

Vyvezl jsem se do kajuty na můstkové palubě, kterou jsem pasoval na svou osobní kajutu, složil zbraně do kouta, kabát na postel a šel jsem se posadit do kapitánského křesla na můstek. Z baru jsem si ještě vytáhl flašku whisky a broušenou sklenici.

Zhluboka jsem nasál skvělý buket té krásně opalizující tekutiny a následně do sebe sklenici obrátil. Pak jsem se dal do analyzování vlastního nitra.

Bylo mi jasné, že výčitky svědomí nepocítuji. Už dřív jsem si logicky zdůvodnil, že je mou morální povinností zabránit tomu, co se se světem stane, takže v tom jsem měl jasno. Kromě toho jsem už zažil situace, kdy mě svědomí trápilo a tenhle pocit to stoprocentně nebyl. Ale co tedy?

Postupně jsem vyloučil psychický šok po vraždě (po uplynulých letech a celé vyčištěné lodi bylo tohle opravdu hodně nepravděpodobné), nervový otřes z aplikovaného násilí na těch dvou hrdlořezech a dokonce jsem uvažoval i o vlivu časového posunu. Napadlo mě, že když lidem nedělá dobře let v letadle přes různá časová pásma, mohl bych cítit něco podobného po svém skoku v čase. Ale že by to na mě přišlo až teď?

Obrátil jsem do sebe třetí skleničku a zjistil, že podivný pocit začíná pomalu ustupovat. Střízlivě (no skoro) jsem zapřemýšlel, jestli na něj má dobrý vliv má autopsychoanalýza, nebo se začíná projevovat whisky.

Jako vědecky založený člověk jsem okamžitě zaexperimentoval a došel k jednoznačnému závěru - psychoanalýza nic neřeší. A whisky dochází strašlivě rychle.

Následkem vyprázdnění lahve jsem se na kapitánském křesle začal cítit tak pohodlně, že by mě z něj nedostali ani párem volů. Takže jsem otevřel druhou láhev, usadil se ještě pohodlněji, sledoval pomalu se otáčející zeměkouli na hlavním monitoru a nechal myšlenky volně plynout.

Je to strašlivě příjemné, jen tak si lenošit, popíjet a kochat se pohledem na nevšední divadlo. Mysl se mi uvolnila, myšlenky proplouly sem a tam a podivný pocit se zcela vypařil. Ještě než to stihl, napadlo mě, jestli mi náhodou není líto rodičů toho kluka, když už ne jeho samotného. Líně jsem se po téhle myšlence natáhl a zblízka ji prozkoumal.

A došel jsem k závěru, že jsem na to kápl.

Kdybych neměl osobnost od základu změněnou tím zábleskem šílenství, asi by mě napadlo, co že se to ze mě za pouhých pár let stalo. Z obyčejného mírumilovného chlapíka masový vrah, který se neštítí ani chladnokrevné vraždy dítěte. Kdybych byl tím mírumilovným chlapíkem, asi bych se i psychicky zhroutil.

Takhle jsem si jenom v duchu řekl, že není mou vinou, že jsem někdo jiný. Můžu tisíckrát plakat nad tím, kým jsem byl, ale nemůžu změnit to, čím jsem. Mohl bych si na své minulé já hrát, ale to by tak bylo všechno. A jak už jsem řekl, mé nové já se do časů, ve kterých dochází k masivnímu zotročování lidí, hodí víc. A pro časy, kdy dochází na tvrdou a spravedlivou pomstu, je moje nové já jako stvořené.

Takže jsem do sebe hodil další skleničku whisky a odehnal dotěrnou myšlenku týkající se Seanových rodičů. Myšlenka se mi snažila vnutit podobnost mezi tím, jak se cítí rodiče zabitého kluka a tím, jak jsem se cítil já, když mi zabili Elišku, mrcha jedna zákeřná. Jako by nevěděla, že za mnou stojí vyšší princip a logika je na mojí straně. Stejně tak jsem si defenzivně pomyslel, že jestli mě někdy chytí a rodiče dvanácti zabitých dětí budou chtít pomstu, nebudu se na ně proto zlobit.

Pak jsem vstal.

Po láhvi a půl kvalitní whisky by se každému normálnímu člověku přinejmenším trochu motala hlava. Já nebyl výjimkou. Jenže mně na rozdíl od zbytku lidstva stačilo tak nějak hloubkově pomyslet na odbourání alkoholu z krve a rázem se udělalo velké teplo, jako by mi v krevním řečišti cosi hořelo. Netrvalo to ani třicet vteřin a byl jsem střízlivý jako kněz v neděli. Jen z vlastního těla jsem měl silný pocit, že by se na něm dala smažit vajíčka - neměl jsem sice po ruce teploměr, ale střízlivě jsem to odhadoval na dobrých padesát stupňů. Takže jsem bleskově vystřízlivěl a ještě zjistil, že se ani při padesáti stupních Celsia nepotím.

Zajímavé.

Ve své kajutě jsem na sebe zase navěsil zbraně, doplnil zásobník u desert eaglu a navlékl si dlouhý kabát.

Pak jsem se vrátil do transportní místnosti, lokalizoval místo vhodné k přenosu poblíž trvalého bydliště mé další oběti a vstoupil na duhový disk.

To znehybnění před přenosem začíná být poněkud únavné.

*

Můj další cíl se jmenoval Adam Sonnie a byl synáčkem poměrně bohatých rodičů. To jsem nevyčetl z databáze počítače, to jsem zjistil, když jsem se na místo bydliště dostavil.

„To bude oříšek,“ řekl jsem si zadumaně, když jsem si prohlížel honosnou vilu obehnanou vysokým plotem. Jako bývalý obyvatel bytu tři plus jedna toho o vilách moc nevím. Jen je mi jasné, že mívají mnoho pokojů a tudíž jsou pro lidi trpící sníženou schopností orientovat se v prostoru poněkud nevhodné. Sebekriticky jsem se rozhodl, že Adama musím zabít dřív, než se dostane domů. Což by podle mých skvostných hodiněk mělo být zhruba za půl hodiny. Ne snad, že by školy v Americe končily vyučování tak brzo, to jsem si jen já pochutnával na whisky trochu déle. Pár hodin.

„Stejně nemám kam spěchat,“ uklidnil jsem se a zaplul za roh sousedního domu. Přehnané ochomýtání se kolem Adamova domu by mohlo někomu přijít nápadné, zvláště v takovém počasí, kdy se v téhle části města moc lidí nepohybovalo.

„Tak kde sakra seš, kluku,“ nervózně jsem už poněkolkáté koukl na hodinky, když auto ani autobus pořád nepřijížděly. Napadla mě nepříjemná myšlenka, jestli třeba Adam nechodí do nějakého sportovního kroužku, nebude spát u kamaráda, nebo nevyrazil s rodiči na nákupy. Pokud ano, prošlapu si kolem vily své krásné nové boty.

Po další půlhodině se naštěstí ukázalo, že Adam do žádného kroužku nechodí, nevyrazil na nákupy a spát bude doma. Ze zatáčky totiž vyjelo auto, projelo pomalu se otevírající bránou a zmizelo v garáži u vily.

„Do prdele,“ prohlásil jsem ze vzdálenosti tří set metrů - stál jsem tak daleko, že jsem mohl jenom koukat, jak se vůz vrací domů. Možná bych byl schopen prostřílet gumy, ale nechtěl jsem riskovat, že zabiju i Adamovy rodiče. Nemluvě o tom, že přes tmavá skla nedokázaly ani moje oči rozlišit, jestli je uvnitř auta nějaký kluk. Zatracená smůla.

„No co nadělám,“ pokrčil jsem odevzdaně rameny, „budu to muset udělat buď teď a tady, nebo si počkám na zítřejší den.“ Abych pravdu řekl, čekat do zítřka se mi vůbec nechtělo - ne snad, že bych se bál nudy, ale čím víc cílů dostanu dneska, tím líp. Do dnešního večera se totiž určitě ve zprávách objeví můj popis a pak budu mít práci hodně ztíženou. Když jsem si naplno uvědomil tenhle fakt, tak trochu jsem se sám na sebe našel - kdybych půl dne nenasával, mohl jsem mít už notný kus práce za sebou.

Alkohol je metla lidstva.

Rozepnul jsem si kabát, rozhlédl se na všechny strany a když jsem nikoho nespatriil, přehoupl jsem se mocným skokem přes plot. Na to, jak nejsem sportovně založen, byl skok vyloženě krásný. Tak trochu jsem díky němu získal pocit, že by mě zhuštěné svaly dokázaly přenést přes třímetrovou zeď bez toho, abych se jí musel dotknout rukama.

Už za plotem jsem se ještě jednou rozhlédl na obě strany a vyrazil přes trávník k domu. Míjel jsem postřikovače a přísahal si, že pokud spustí, bude to pro ně naposled. Nenechám si máčet kabát.

Postřikovače nespustily, alarm se neozval a já tedy dorazil k hlavnímu vchodu. Così mi říkalo, abych si našel jinou cestu, ale jestli začnu v domě střílet, je celkem jedno, jestli spustím alarm, nebo ne. Tak jsem vzal zkusmo za kliku.

„Taky fajn,“ zabručel jsem si pod vousy, když klika cvakla a dveře se otevřely aniž by se rozblíkala klávesnice na zdi, nebo se ozval nějaký disharmonický zvuk. Zapřemýšlel jsem, jestli je zvykem nezamykat dům, když je za vysokým plotem, nebo jen tahle rodina nedbá na bezpečí. Pro nedostatek zkušeností s domy za vysokým plotem jsem tenhle problém musel odložit na později. Třeba se zeptám Sonnieových, než odejdu.

Dveře se otevíraly do poměrně široké haly s vkusnými tapetami na zdech a už na první pohled luxusním kobercem na zemi. Až jsem si pomyslel, jestli bych se neměl třeba zout.

Nezul sem se.

Zato jsem se zastavil, zavřel dveře tak potichu, jak to jen šlo a zaposlouchal se do zvuků domu. Sluch bohužel neprošel tak skvělým vylepšením jako moje oči, takže jsem na tom byl stejně, jako kterýkoli normální člověk. Odkudsi z prvního patra jsem slyšel něco jako hádku matky se synem a jinak byl dům buď tichý, nebo hádka přerušovala všechno ostatní.

„Otec možná přijde z práce později,“ zašeptal jsem si sám pro sebe a v následující chvíli dostal pecku klikou do zad.

To se rázně otevřely dveře, které jsem před chvílí tak potichoučku zavřel.

Jen díky mým vylepšeným reflexům jsem nezařval - místo toho jsem se otočil doslova na patě a švihem ruky chytil pomenšího chlapíka ve vkusném kvádru pod krkem, až mu v mžiku vylezly oči z důlků.

„Neumíš zaklepat?“ zavrčel jsem na něj tak potichu, že mě sotva slyšel. Nesnáším, když jsou lidi tak nedovtipní, že je nenapadne, že by za dveřmi, které otvírají, mohl taky někdo stát.

Bleskově jsem uvažoval, co s chlapíkem. Mohl sem jen trochu víc sevřít pěst a skončilo by to rozmačkaným hrtanem a možná i zničenou páteří, ale já ho zabít nechtěl. Zabíjet bezdůvodně je nesmysl. Takže jsem se zatvářil tak hroživě, jak jsem dokázal, odhrnul si kabát a předvedl svou pistoli a pak mužíkovi vysvětlil, že chci jenom peníze a nemám nejmenší zájem ubližovat jemu nebo jeho rodině. Jelikož jsem měl dojem, že je pan Sonnie trochu šokován a nemusí mu to tudíž myslet tak dobře, jako normálně, obšírně jsem mu vysvětlil, že mně jako zloději opravdu bude nejvíc vyhovovat, když si vezmu peníze a nedojde k žádnému násilí.

„Kdyby mě náhodou chytili, je absence násilí polehčující okolnost,“ zopakoval jsem panu Sonniemu, který horlivě kýval hlavou, jako že rozumí. Tak jsem se ho zeptal, kde mají lepící pásku a po jejím obdržení jsem ho připoutal k masivní dubové židli v kuchyni a přitom pořád poslouchal, jak se to vyvíjí v prvním patře. Stále jsem nedokázal rozlišit jednotlivá slova, ale zdálo se, že se hádka přiosťruje. Adam by nejspíš potřeboval dostat pár na zadek. I když teď už je na výchovu trochu pozdě.

Udělal jsem na pana Sonnieho „pšt“ a vyrazil ke schodům vedoucím do prvního patra. Pokud jsem věděl z amerických filmů o teenagerech, tak hádka skončí tak, že matka seběhne rozzlobeně dolů a dítě praskne našťavaně dveřmi svého pokoje. V té chvíli vstoupím do děje já, přivážu matku hezky na židli vedle jejího chotě a pak půjdu nahoru a dítě trochu umravním.

Probíhalo to skoro přesně tak, jak sem si naplánoval. Hádka skončila, ozvalo se prasknutí dveří, ozvaly se kroky na schodech. Skrčil jsem se za těmi schody a pozoroval nohy paní Sonnieové, jak si to kmitají dolů. V okamžiku, kdy došlápla na chlupatý koberec pod schody, jsem se vzpřímil a chňapl po ženě.

Čekal jsem volání o pomoc, zoufalé kopání a vůbec takové ty věci, které ženy dělají, když je někdo cizí popadne zezadu. Naprosto jsem nečekal, že v okamžiku, kdy bude moje ruka na pět centimetrů od ženina ramene, dostanu pecku mezi oči baseballovou pálkou.

Co jsem svými výkonnými očima dokázal zahlédnout, byla bleskurychlá otočka, během které paní Sonnieová švihla pálkou, kterou si nesla tak, abych na ni neviděl.

Brýle se mi rozprskly po obličeji a před očima mi skoro zatančilo pár hvězdiček. To bylo ale všechno. Rána, která by normálnímu člověku rozrazila lebku, dokázala mně způsobit jen trochu nepohodlí. Skvělé.

Skoro by se dalo říct, že paní Sonnieová vyšla z našeho střetu poněkud hůř - jak se mi rozbily brýle, naskytl se jí pohled na to, co mám místo očních bulv. Jelikož jsem přišel o oční víčka, upíral jsem na ni démonický pohled tak intenzivně, že jí vypadla páka z ruky a začala tak trochu cvakat zuby.

„To je jen maska,“ promluvil jsem uklidňujícím hlasem a pevně jí sevřel ramena. Pak jsem jí zopakoval zhruba to, co už jsem přestřel jejímu manželovi a druhou polovinou role lepící pásky ji přidělal na židli vedle něj.

Než dostala pásku i přes pusou, vytáhl jsem z ní, jak o mně věděla.

„V domě jsou kamery, tak jsem vás viděla na monitoru,“ podařilo se jí vykoktat po třetím pokusu a pěti minutách.

V následující chvíli mě paranoidně napadlo, jestli koktání jen nepředstírá, aby dala synovi čas zavolat policii. Sice vypadala opravdu vyděšeně, ale co když je to bývalá ochotnice? Ve spěchu jsem jí zalepil pusou dvojitou vrstvou pásky a vyběhl schody do prvního patra. Tam jsem se tak trochu bezradně rozhlédl - jak jsem zatím dokázal trefit, kam jsem potřeboval, tak teď jsem měl po levé ruce chodbu s řadou dveří a po pravé ruce taky chodbu s řadou dveří. Navzdory zkušenostem z amerických filmů se ani na jedné dveřích neskvěla cedule s nápisem „keep out“, která by mi bezpečně prozradila, kde se nachází pokoj raného adolescenta.

„No co, vyzkoušíme moderní techniku,“ prohlásil jsem tiše a zas se tak napůl ponořil do sebe.

A aktivoval termovizi.

Všechno kolem mě se rázem přetransformovalo do změní barev, převážně světle modré, zelené a tmavě modré. Podíval jsem se oběma směry do chodby a okamžitě zjistil, že přes kvalitní dřevěné dveře kluka neuvidím. Aspoň ne termovizí.

Moje oči mají naštěstí širokou škálu módů.

Projel jsem dobrých deset způsobů vidění, než jsem narazil přesně na to, co jsem potřeboval. Abych pravdu řekl, netuším, v jakém spektru jsem se to díval, ale veškeré předměty dostaly jasné kontury, zatímco jejich zbytek tak nějak zprůhledněl. Vypadalo to podobně, jako by někdo celý dům vzal, vyměnil veškeré materiály za mléčné sklo a na každou hranu každého předmětu nakreslil tlustou černou čáru.

Adama jsem v tomhle módu spatřil okamžitě za třetími dveřmi napravo. U ucha držel mobil z mléčného skla a hýbal pusou.

Nejvyšší čas jednat.

Ačkoli jsem tasení pistole nikdy netrénoval, myslím, že by mi mohl závidět každý pistolník z divokého západu. Cíp kabátu zavířil, vzduch v hlavě zahvízdal a už jsem mířil skrz dveře.

Pak jsem zmáčkl spoušť.

Pistole v tomhle módu vidění vypadala jako abstraktní umělecké dílo. Když jsem vystřelil, daly se jednotlivé součástky do pohybu a bylo to ještě lepší.

Nezřetelně nakreslená kulka prorazila dřevěné dveře (do vzduchu se vznesly třísky s jasně vyznačenými hranami) a zavrtala se klukovi do mobilu. Než stačil zařvat, vykopl jsem zamčené dveře a přepnul zpátky na normální vidění.

„Ale fuj,“ upřímně jsem prohlásil, když jsem mezi troskami mobilu spatřil dva ustřelené prsty a spoustu krve. Adam seděl na posteli, zíral na zkrvavenou ruku a byl bledý jako povlečení postele.

Napadlo mě, že v tomhle stavu aspoň nebude vědět, co se s ním děje, když v tom na mě kluk otočil hlavu a řekl vysoko položeným hlasem: „Nezabíjejte mě, prosím.“ Podíval jsem se mu do očí, které vypadaly, že zabírají polovinu obličeje a prst na spoušti se mi nepatrně zachvěl. I přes to, co se mi v životě stalo, pořád nebylo tak úplně jednoduché zabít někoho, kdo vypadá jako to nejmenší a nejztracenější dítě pod sluncem.

Ale člověk musí dělat to, co dělat musí.

Prst se mi na spoušti napnul, z laserového zdroje nad hlavní vylétl rudý paprsek a zabodl se klukovi přímo mezi ty velké oči. Ještě pár desetin milimetrů a dráhu laseru zkopíruje kulka s upilovanou špičkou.

Řekli byste možná, že během doby, která je potřeba na zmáčknutí spouště, se nemůže stát nic převratného. Já si to myslel taky.

Ale Adam měl jiný názor.

Nevím, jestli v něm zvítězil pud sebezáchovy, nebo mu zkrátka došlo, že nemá co ztratit. Prostě najednou seskočil z postele a vrhl se mi plnou silou proti nohám. Moje kulka rozprášila cihlu ve zdi, před níž byla ještě před chvílí klukova hlava. Pak mi do holení narazilo poměrně razantně drobné tělo s krvácející rukou a to mě poněkud rozhodilo i při mé hmotnosti. Takže se Adam stihl pro smýknout dveřmi a vyrazit šíleným sprintem ke schodům.

„Promiň kluku, ale nedá se nic dělat,“ nabyl jsem ztracenou rovnováhu, otočil se na patě a jedním ladným, rychlým pohybem ustálil laserový bod na Adamově poskakujícím temeni.

Pak třeskl výstřel.

Ze zadu to vypadalo, jako by Adam na schodech klopýtl a vychrstl při tom proud krvavých zvratků. Ve skutečnosti mu samozřejmě kulka prolétla temenem, nárazem na lebeční kost se zdeformovala a při opuštění lebky s sebou vzala celý klukův obličej roztrhaný na kusy. Nechtěl bych to vidět zepředu, opravdu ne.

Malá postava předvedla něco, co připomínalo poměrně nechutně nezvládnutý kaskadérský kousek a zůstala ležet pod schody jako polámaná panenka.

Jak jsem byl citově okoralý, tak mi z toho pohledu dobře nebylo.

Zastrčil jsem pistoli zpátky do pouzdra, z okna chlapcova pokoje přehlédl ulici a když jsem nezjistil přítomnost policie, sešel jsem ze schodů, překročil malou mrtvolu a dveřmi opustil dům se dvěma svázanými lidmi uvnitř. Byl jsem rád, že k východu se nemusí přes kuchyň - dokázal jsem si poměrně živě představit, co právě oba rodiče prožívají. Z té představy mi bylo ještě hůř, než z pohledu na malé mrtvé tělo.

Zaklapl jsem za sebou dveře a zapřemýšlel, jestli je trávník domu dostatečně nestíněn budovami, aby se mi odtamtud podařil bezproblémový transport. Když jsem zaslechl rychle se přibližující houkačky policejních aut, došlo mi, že to budu muset nejspíš vyzkoušet. Aut bylo podle zvuku opravdu hodně a zdálo se, že se blíží ze všech stran. A že se blíží tak rychle, že bych pravděpodobně nestihl dojít ani k plotu.

Sáhl jsem tedy do kapsy pro vysílačku, kontaktoval počítač a požádalo přenos.

Ve chvíli, kdy jsem zahlédl první modročervený maják na policejním autě, jsem se z trávníku ztratil jako pára nad hrncem.

*

„A dneska už toho bylo dost,“ prohlásil jsem z duhového disku v transportní místnosti. Pocit, který jsem měl po zabití Seana Evanse, se po smrti Adama Sonnieho vrátil se stejnou intenzitou.

Vyvezl jsem se zpátky do kajuty, shodil ze sebe oblečení, usadil se na můstku před velký monitor a naordinoval si psychiatrickou léčbu.

Whisky mám naštěstí dost.

*

Během hodiny jsem vyprázdnil celou jednu láhev a dostal se do takového psychického stavu, ve kterém se nepříjemný pocit nějak neměl čeho chytit. Povzbuzen úspěšností léčby jsem se otázel počítače, jestli dokáže zachytit vysílání ze Země. Počítač odměřeně prohlásil, že je to samozřejmé a já si tedy navolil večerní vysílání amerických zpráv.

Nejsem člověk nějak zvlášť si libující v dívání se na televizi a nikdy jsem ani netoužil se zúčastnit žádného natáčení. Přesto jsem teď seděl před největší televizí, jaká se nacházela ve známém vesmíru a díval jsem se, jak se o mně mluví.

„Ten obrázek teda není nic moc,“ podotkl jsem kriticky, když nějaký policejní mluvčí ukazoval na kameru portrét, který se policii podařilo sestavit zřejmě na základě popisu černochoha a tlusté blondýny ze Seanovy školy. Ve skutečnosti mám víc vlasů, moje rysy jsou daleko příjemnější a černé brýle mi nedodávají výraz dementa na úprku.

„S největší pravděpodobností se jedná o stejnou osobu,“ říkala zrovna svůdně nalíčená komentátorka, „Tento šílený masový vrah nejdřív nakráčel v devět hodin ráno do základní školy, prohlásil se za příbuzného Seana Evanse a pak ho na místě brutálně zabil.“ Já si pomyslel, že informace jsou značně zkreslené - říkal jsem přece, že jsem kolega z práce, žádný příbuzný. Pak věřte televizi.

„Dnes odpoledne pak tento šílenec vnikl do domu nic netušící americké rodiny a stejně brutálním způsobem tam zabil jediného syna pana a paní Sonnieových, Adama. Nedokážeme si ani představit zármutek, který teď panuje ve dvou domácnostech v našem krásném městě.“

Emocionálně zabarvené řeči vystřídal stříh na nějakého policejního detektiva - z něj vypadlo, že mají mou podobu, podařilo se jim najít někoho, kdo mě zná a v současnosti probíhá intenzivní výslech dané osoby. Mé dopadení je otázkou několika málo hodin.

Pak věřte policii.

Vypnul jsem televizi a raději se kochal pohledem na otáčející se matičku Zemi.

Bylo to tak příjemné, že jsem u toho dopil další láhev mého oblíbeného nápoje.

Asi budu muset na nákup.

*

Jelikož jsem se už nechystal „do práce“, nezapnul jsem toho večera odbourávání alkoholu z organismu. Následkem toho si tak nějak nepamatuji, jak jsem se dostal do postele, v kolik jsem šel spát, ani proč jsem po probuzení v ruce svíral svou levou botu. Pravou jsem měl obutou zřejmě celou noc.

„Třeba mi tu botu do ruky nastražil nějaký vtipálek,“ rozluštil jsem záhadu a diplomaticky ignoroval fakt, že jsem jedinou živou bytostí na palubě.

Vyčistil jsem si zuby a pogratoval sám sobě k nápadu nechat si zvýšit regenerační schopnosti organismu. Nebýt toho, asi bych teď měl hlavu jako střep. Takhle jsem byl čilý jako rybička a dokonce jsem začal uvažovat, kde si nejlíp počkat na svou třetí oběť. Je to teprve sedmiletý kluk a do školy ho nejspíš vozí rodiče. Což pro mě není dobré.

Jelikož bylo po ranní hygieně teprve šest hodin (ve vesmíru se rozdílují mezi dnem a nocí nějak stírají), dal jsem si snídani skládající se z chleba, vajíček a šunky (mám rád anglické snídane) a pustil si zprávy.

Současný svět je bohužel (pro mě naštěstí) tak plný násilí, že včerejším brutálním vraždám bylo věnováno pouhých pět minut. Během nich se tak tak podařilo zrekapitulovat včerejší fakta a to bylo všechno. Televize a potažmo i policie tedy zřejmě nezjistily nic nového. Taky dobře.

Pokojně jsem dosnídal, vyslechl si předpověď počasí a šel se připravit na cestu. Podle toho, co vím, bude nejlepší si na svou další oběť počkat před domem rodičů. Do školy mě po včerejších událostech nikdo nepustí, aniž bych musel jít přes mrtvolu a domy se nejspíš včera v noci taky zamykaly o hodně víc než obvykle. Takže čím prostší akce, tím líp.

Ozbrojen jsem se dostavil na duhový disk a nechal se transportovat půl kilometru od nízkého domku, ve kterém Martin Loony bydlí. Je poměrně neuvěřitelné, že počítač nedokázal určit jediné vhodné místo blíž k domu, na kterém by se dal provést transport.

S myšlenkou na to, že pohyb je zdravý, jsem vyrazil ostrou chůzí k místu určení. Do odjezdu do školy mi zbývalo ještě dost času, ale já bývám na místě radši vřdycky o něco dříve. Kromě toho si musím jít sehnat nové sluneční brýle, ty včerejší leží na podlaze domu rodiny Sonnieových.

„A sakra, brýle!“ úplně ve mně hrklo, když jsem si na svoje rozbité zrcadlovky vzpomněl. Ne, že bych si nedokázal sehnat jiné, ale dotýkal jsem se jich holýma rukama a tudíž obsahují mé otisky prstů. Nebojím se o sebe, na Zemi nemám trvalé bydliště, takže mě nemohou vypátrat, ale v tomhle století žije někdo, na koho by mohly otisky ukázat. Jmenuje se Tibor Lánský a žije v Čechách.

Sakra práce to mám z toho, že se nechám rozrušit blbýma myšlenkami,“ vztekal jsem se za chůze a přemýšlel, jestli můžou moje otisky pasovat na ruce mého mladšího já a jestli má FBI přístup k policejní kartotéce policie ČR. Nakonec jsem se uklidnil, když mě napadlo, že moje otisky prstů policie nikdy nezískala, protože jsem nebyl nikdy trestán.

Aspoň, že tak.

„A kurva,“ pravil jsem vzápětí. Napadlo mě totiž něco, vedle čeho byly nějaké otisky prstů naprosto nedůležitým detailem. Paní Sonnieová mě připravila o maskování z toho důvodu, že mě viděla na monitoru. Tam jsem se dostal kvůli nějaké kameře. A kamery mívají nepříjemný zvyk ukládat „viděné“ informace na pásek. Pokud na to Adamovi rodiče v šoku nezapomněli a pokud policisté nebyli úplně neschopní, tak právě v nějaké policejní laboratoři probíhají procedury, které mají za úkol z poměrně nekvalitního záznamu získat skutečnou podobu mého obličeje.

„Ale co, moje druhé já má alibi,“ uklidnil jsem se posléze a také si pomyslel, že mně osobně může nějaká identifikace ztížit úkol jen minimálně - objevuju se jen na nejnnutnější chvíli, kterou potřebuju k vykonání vraždy

a potom se zase vracím na loď. Když si teď nakoupím dostatečné množství slunečních brýlí, nemusím už nikdy s žádným člověkem kromě svých obětí přijít do kontaktu. Stejně mě ale rozladilo, na kolik věcí jsem dokázal zapomenout a kolik zdánlivých drobností přehlédnout. Žít se zabíjením lidí nejspíš nemůže každý pitomec.

V rámci nedokonalého maskování jsem před svou teleportací navštívil pár kajut dámské části posádky a zjistil, že ženy používají různá malovátká i v třicátém století. Naštěstí pro mě. Byl jsem sice poněkud bledý, ale líčidla jsem potřeboval momentálně na něco jiného, než na zkrášlení své osoby. Na bojové maskování.

Bílou barvou jsem si rovnoměrně pokryl umělé oči, takže připomínaly bulvy normálního člověka a barvou tělovou jsem nakreslil oční víčka. Pak jsem ještě chvíli zdokonaloval pomocí řasenky, tužky na obočí a všemožných dalších blbin, až jsem byl s výsledkem jakž takž spokojen. Na obličeji se mi skvěly dvě poměrně věrně vymalované oči. Realistický dojem z nich kazila pouze jejich nehybnost a taky to, že jsem si uprostřed musel nechat malou nezamalovanou plošku, abych taky něco viděl. Za hluboké noci tím možná ošálím na pár vteřin ospalého prodávče s oční vadou, ale to tak bude všechno. Jelikož jsem na palubě nedokázal najít nic, co by připomínalo sluneční brýle, muselo mi tohle řešení stačit. Nedokázal jsem najít ani dioptrické brýle, které by mi stačilo nenápadně začernit a měl bych po problémech. Bohužel, umělé vylepšení zraku v třicátém století asi nikdo nepoužívá a osud věcí otroků je ve hvězdách.

Stejně jako při prvním nákupu, i tentokrát jsem si vybral malý krámeček se smíšeným zbožím. Jen tak mimochodem mě napadlo, jestli jsem náhodou nevlezl do toho obchodu, ve kterém jsem už jednou brýle kupoval - s mým orientačním smyslem je možné všechno. Tenhle obchod ale nesl obyčejný název „Smíšené zboží“ a za pultem seděl jakýsi uhrovatý puberťák, čtoucí si v comicsu. Když jsem kolem něj prošel, ani nezvedl hlavu.

„Kdybych to věděl, tak jsem se vykašlal na blbnutí s kosmetikou,“ polohlasně jsem si zabručel sám pro sebe.

Mladík znuděně otočil stránku a já se zahleděl do stojanu se slunečními brýlemi. Kvůli svítícím očím potřebuju nutně zrcadlovky a ty zrovna nějak nejsou v módě, či co. Přesto jsem dokázal vybrat patery brýle, které se mi jako maskování zdály použitelné. Typ se skly i na postranicích, zakrývající oči skutečně ze všech stran, tam byl bohužel jenom jeden. Nevadí pokud si nenechám podruhé vrazit baseballovou pátku do obličeje, můžou mi brýle vydržet i několik měsíců.

„Vezmu si tyhle,“ prohlásil jsem chladným hlasem, když mě kluk ignoroval i poté, co jsem naskládal brýle na pult a významně zašustil penězi.

„Jasně,“ prohlásil mládenec, s trpitelským výrazem položil časopis hřbetem vzhůru na pult a naházel mi brýle nešetrně do papírové tašky.

„Devadesát osm babek,“ prohlásil vzápětí.

Dal jsem mu stovku, v rámci nenápadnosti nechtěl vrátit nazpátek a s pytlíkem brýlí v ruce jsem opustil obchod. Jen jsem si ještě stačil všimnout, že na obálce komiksu je vyobrazena velká talířovitá loď vznášející se na zemské orbitě. Realita má někdy vyloženě smysl pro humor.

*

Pár metrů od obchodu jsem si očistil oči kapesníkem a získal tak zpět širokouhlé vidění. Je zajímavé, jak rychle si člověk na takovou vymoženost zvykne - těch pár desítek minut, co jsem se musel dívat jen úzkými průhledy v maskování, jsem se cítil vyloženě nepohodlně. Teď jsem si tedy s úlevným povzdechem sundal čepici, nasadil jedny ze zrcadlovek a vyrazil k domu své další oběti.

Procházka byla vyloženě příjemná - vítr skoro nefoukal, spíš jen lehký vánek a teplota se pohybovala někde kolem nuly. Po pětileté práci na nepředstavitelném mraze jsem si při tomhle počasí připadal jako na dovolené u moře.

K domu Loonyových jsem dorazil s půlhodinovým předstihem v tak dobré náladě, jako bych se právě nechystal zastřelit sedmileté dítě. Ale myslím, že trochu té dobré nálady si zasloužím.

Prohlédl jsem si dům i s příslušenstvím a usoudil, že rodinka nejspíš vejde z domu do garáže a odtamtud vyjede přímo autem. A že se mi tedy nenaskytne příležitost zastřílet si na ně pod otevřeným nebem. Chvilí jsem uvažoval, jestli bych neměl vniknout do domu a vyřídit to stejným způsobem, jako v Adamově případě, ale nakonec jsem usoudil, že bude stačit zaútočit až na auto. Pár ran z uzi do kol, jedno otevření dveří na straně spolujezdce a zas pár ran. A bude.

Jednoduché plány mají tu výhodu, že nejsou složité. Bohužel mají i jednu velkou vadu na kráse - jen ve zcela výjimečných případech vyjdou.

Když jsem se asi podesáté koukl na hodinky, zjistil jsem, že jsem buď přišel pozdě, nebo se dneska do školy nejede - dům vypadal mrtvý a auto odpočívalo v garáži.

„Nebudu tu čumět celý den,“ rezolutně jsem prohlásil po další čtvrt hodině, když se kolem domu nic nedělo. Nevěděl jsem, jestli si mě náhodou Loonyovi nevšimli a nezavolali na mě policii, nebo jestli třeba nejsou jen všichni na dovolené. S mými kusými informacemi bylo možné i to, že se zrovna včera (nebo minulý měsíc) odstěhovali na druhý konec města.

Začal jsem tedy zuby klepající se nervozitou (jsem vždycky nervózní, když se věci začínají hatit) a vyrazil přes nepříliš dobře udržovaný trávník rovnou k domu. Snažil jsem se přitom zahlédnout slídivé pohledy v oknech, ale ani s mou ostroší vidění se mi to nepodařilo. Sice jsem mohl přepnout na jeden z módů vidění, které proniknou i pevným zdívem, ale moc se mi do toho nechtělo - oči nejspíš potřebují nějaký zdroj energie a já měl dojem, že si elektřinu berou přímo z mozku. Jinak jsem si nedokázal vysvětlit, proč se cítím po použití čipu tak mizerně. Tak jako psychicky unaveně a naprosto vyždímaně. Jako bych trpěl nějakou formou kocoviny. To vše samozřejmě navíc k pocitu, který mám ze zabíjení dětí a který se mi daří zahánět popíjením whisky. Když už mluvím o tom pití alkoholu - postupným průzkumem jsem zjistil, že kocovina po použití čipu se ztrácí právě po vypití nějaké té ostroty. Jako technicky založený člověk jsem nad tím tak dumal a přišel s teorií, že můj upravený mozek možná dokáže z alkoholu získávat stejný druh energie, jaká se spotřebovává při používání mého hardwarového vybavení. Nahlédl jsem i do počítače, ale stať popisující chemické pochody v mozku používajícím implantáty byla natolik odborná, že jsem z ní nedokázal zjistit naprosto nic. Tak jsem jen tak lehce zaexperimentoval s používáním čipu a doplňováním energie a po sérii pokusů si musel pográtulovat k podařené teorii - z jídla ani ničeho jiného se pocit vyčerpanosti neztratil ani zdaleka tak rychle, i když jistě změny jsem pozoroval. Takže pokud by to někoho zajímalo chcete-li načerpat energii k používání implantátu z třicátého století, můžete normálně jíst, můžete odpočívat, můžete meditovat, můžete vlézt do regenerátoru. Ale to nejlepší, co můžete v dané situaci udělat, je vyžahnout flašku něčeho pořádného. To jen tak na okraj, abyste věděli, čím se taky zabývám po večerech. A proč mám v kapse kabátu placatci plnou až po okraj.

Vraťme se na trávník.

Takže jsem se spolehl jen na základní druh vidění (ten je asi nejmíň energeticky náročný, i když si nejsem tak docela jistý, proč) a co nejrychleji doběhl až ke shrnovacím vratům garáže. Tam jsem zůstal chvíli stát a poslouchal, jestli neuslyším zvuk startujícího motoru. Nějak jsem nechtěl testovat pevnost svých tkání tím, že bych po sobě nechal přejet rodinný americký vůz.

Motor jsem ale nezaslechl a nic jiného taky ne. Vykašlal jsem se proto na garáž a vyrazil zkusit domovní dveře - návštěva domu se jevila naprosto nevyhnutelnou.

„No vida, alespoň někdo rozumný,“ zašeptal jsem, když se dveře odmítly po zmáčknutí kliky otevřít - ; - tady se zamyká.

Krátce jsem zauvažoval, jestli nemám vyrazit dveře, ale připadlo mi, že bych nadělal spoustu hluku. Ze stejného důvodu jsem zavrhl i rozbití okna a vrátil se radši ke garáži. Kdybych šikovně zabral...

Vrazil jsem prsty do úzké škvíry mezi roletou a zemí a s prudkým trhnutím zabral. Nevím ani, co mě to vlastně napadlo a už ve chvíli, kdy jsem roletou trhal, jsem si pomyslel, že to může skončit vyhozenými plotýnkami nebo pořezanými prsty, ale světe div se - zhuštěné svalstvo zapracovalo a zámek jednoduše praskl. Ani hluku to moc nenadělalo.

Povysunul jsem roletu o pár decimetrů a nasoukal se pod ní do garáže. Pochvaloval jsem si přitom, že roleta v kolejničkách neskřípala a vůbec šla vytáhnout jako po másle - zřejmě proto taky nebylo slyšet, jak jsem s ní trhl.

„Kdo je tam?“ ozvalo se najednou odkudsi z garáže a já s polovinou těla venku strnul - hlas byl mužský a vyloženě agresivní. Na okamžik jsem nevěděl, jestli se mám ozvat, vysoukat se zpátky ven a zmizet, nebo se naopak vsoukat dovnitř. Ale opravdu jen na okamžik. Pak se ve dveřích vedoucích do garáže objevil zarostlý chlap v kostkované košili a pracovních kalhotách a namířil na mě poměrně velkou pistolí.

„Polez a nezkoušej žádný triky,“ vyzval mě.

*

S pocitem velkého pobavení jsem poslechl a nasoukal se do garáže. Musel jsem při tom bojovat s chutí rozesmát se na plné kolo - ono to totiž vypadalo, že jsem vlezl do domu, kde nějakí chlapi drží moji rodinu jako rukojmí. Kdyby mi tohle někdo vykládal...

„Co tu chceš?“ namířil mi chlap pistolí přímo mezi oči a svýma očima těkal po šeru garáže, jestli jsem tu sám.

„Nebudete tomu věřit, ale přišel jsem zabít jednoho člena rodiny,“ odpověděl jsem popravdě. Obvykle to totiž lidi sblíží, když jim na sebe prozradíte něco nelegálního.

„Však tě ty srandičky přejdou, až si tě podáme,“ krvelačně prohlásil chlap a vyzval mě k tomu, abych vstal.

„Než vstanu, mohl bych se zeptat, jestli jste pán domu?“ zeptal jsem se tak zdvořile.

„Nežvaň a vstávej, než ti napálím kulku do břicha,“ zavrčel chlap a dál nervózně těkal očima po garáži. Z toho jsem si odvodil, že to pán domu nebude - jednak se nechoval jako usedlý manžilek a jednak se choval tak nějak nervózně a zároveň agresivně. A mluvilo někom dalším, kdo by si mě měl podat.

„Takže nejste,“ naposled jsem se ujistil a začal jednat.

Pro chlapíka s pistolí to muselo vypadat jako hodně špatný sen - jednu chvíli jsem měl ruce nad hlavou leže na podlaze a potlačoval smích a v té následující najednou moje ruce zavířily, vytrhly z pouzdra desert eagle a napálily mu kulku přímo mezi oči.

Nechci se chlubit, ale nestačil se ani leknout.

„Slez ze mě, blbče,“ zavrčel jsem, když se chlap svalil našikmo přes moji hrud', a odvalil ho stranou. Díky svému zhuštěnému svalstvu jsem chlapa ze sebe dostal se stejnou námahou, jako bych se zbavoval nadýchané peřiny.

Vzápětí jsem se při tisku ke stěně nalevo od dveří - zaslechl jsem drsný křik ptající se po zdraví mrtvého muže a vzápětí i rychlé kroky. Komplici nejspíš přicházejí.

Tenhle chlapík měl na sobě něco jako cvoky pobitou koženou bundu, ořetězované kalhoty a v ruce jakýsi automat podobný mému uzi. A taky měl hlavu otočenou naprosto nepřírozeným směrem, tedy až poté, co jsem mu zlomil vaz.

„Aby ze mě nakonec ve zprávách nebyl nějaký hrdina,“ pomyslel jsem si a představil si sám sebe, jak odpovídám na otázky sličné komentátorky. Rozhovor s kombinací hrdiny a masového vraha by mohl být náhodou docela slušným zdvihadlem sledovanosti.

Pak jsem vyrazil hlouběji do domu, svou věrnou pistoli připravenou k výstřelu - těch zlodějů tady určitě bude víc.

Plížil jsem se po domě stylem, který jsem odkoukal z akčních filmů, takže mě ani moc nepřekvapilo, když se mi najednou o ucho opřela hlaveň nějaké střelné zbraně a do chodby přede mnou vystoupil další chlapík, tentokrát s brokovnicí.

„Zahod' to, nebo ti mozek skončí támhle na zdi a střeva na lustru,“ zavelel chlap s brokovnicí a nejspíš ani nepřeháněl takhle zblízka bych střele nemusel stačit uhnout. A brokům z brokovnice se ani uhnout nedá.

Kdyby byl chlap jenom jeden, na sto procent bych ho stihl zabít dřív, než by si toho všiml. Jenže byli dva a navíc stojící tak, že bych se musel otáčet a to už bych stihnout nemusel. A kulka ve zvukovodu určitě není nic příjemného.

S pocitem silné nevole jsem tedy upustil desert eagle na podlahu a nechal si vzít i uzi. Nepříjemná situace.

„Co seš zač a co tu chceš?“ opřel mi chlap brokovnici o bradu a zkoumavě se mi zadíval do zrcadlovek.

„Přišel jsem zabít jednoho člena rodiny,“ zkusil jsem znovu upřímnost.

„Ještě jednou zkusíš bejt vtipnej a bude to naposled v tvém životě,“ usmál se tak psychopaticky chlap s brokovnicí. I za mnou se ozvalo pobavené uchechtnutí, které neznělo zrovna dvakrát přičetně.

„No dobře jsem támhle ze sousedství a přišlo mi divné, že Amanda nevezla Martina do školy,“ zaimprovizoval jsem pohotově a vymyslel si i jméno chlapcovy matky.

„No vidíš, že to jde,“ pochválil mě nejspíš šéf té bandy a dal mi takovou jednu přátelskou pěstí do břicha.

A ještě abych jim tady hrál, jak moc mě to bolí.

„A co tady děláte vy?“ riskl jsem otázku, když jsem usoudil, že bych mohl popadnout dech.

Chlap s brokovnicí si znepokojeně potřásl rukou a prohlížel si klouby, takže odpověď přišla z místa za mými zády.

„Co bys řek, šmíráku sousedská? Přišli jsme si pro prachy. Nebo ti snad tvoji dobří sousedi neřekli, že vyhráli dva melouny?“

„Oni vyhráli dva miliony dolarů?“ vykulil jsem překvapeně oči (no skoro).

„No jasně, ajnštajne,“ vložil se do hovoru chlap, jehož hlaveň mi vytlačovala kolečko na bradě. „Nedivím se, že víš hovno, oni se to snažili utajit, jak to jenom šlo. Kdybych neměl kámoše na poště, tak jsem se to nikdy nedozvěděl. Ale štěstí přeje připravenějm,“ usmál se na mě tak, že jsem zauvažoval o úrovni zubní péče v Americe.

„A když už tě tu máme, tak se možná stavíme i u tebe doma. Určitě tam budeš mít nějaký úspory,“ ozvalo se zase za mnou a já jen pokrčil rameny. Pokud chtějí vykrást celý blok, já jim bránit nebudu. Já tady nebydlím.

„Hele, brácho, skoč se podívat po Pepém a Jackovi, kde se zas flákaj. Pepé by měl bejt nahoře a hlídat paničku, tak ho nech dodělat práci, kdyby si s ní trochu užíval.“ Šéfa ta představa upřímně pobavila. Mě vlastně taky - to když jsem si vzpomněl, jaký vliv na mně může mít pohled na znásilnění. Zlodějská banda by brzy mohla mít víc vzrušení, než by si mohla přát.

„A pokud paninku předtím zastřelil, tak ho radši neruš vůbec, víš, jakej je. A že jsem nějaký to střelení slyšel,“ dodal ještě šéf.

„Jasně, šéfe, rozkaz šéfe,“ zapitvořil se hlas za mnou a ozvaly se kroky, oznamující, že rozkazu byly i přes ironický tón uposlechnuto. Čili moje chvíle.

„A na co máš vůbec ty blbý brejle, jako tvrďák v nich stejně nevypadáš,“ prohlásil šéf a hadovitým pohybem ruky mi brýle zabavil.

Velká chyba.

S pobavením jsem sledoval, jak se mu zorničky rozšiřují, ústa otevírají a ruce se začínají třást. Dál jsem nečekal.

Hadovité pohyby zvládám zhruba dvakrát rychleji, než ten nejrychlejší plaz pod sluncem - brokovnice tak změnila majitele takovým způsobem, jako by mu ji z rukou někdo vystřelil. A asi to mělo i podobný efekt.

„Ááá, moje prsty,“ zařval šéfa chytil se za ruku, kterou ještě před chvílí svíral pažbu pušky. Věnoval jsem jeho ruce nedbalý pohled a zjistil, že se mu počet kostí v prstech poněkud zněkolikanásobil - vytrhnutím pušky jsem mu je zkrátka polámал.

„Astalavista, baby,“ zavtipkoval jsem a opřel pušku šéfovi o čelo. Možná se moc dívá na televizi, nebo nemá smysl pro humor, ale v jediném okamžiku se současně pomohl a ztratil vědomí. Ostuda.

Opřel jsem brokovnici o stěnu, vytáhl šéfovi z kalhot opasek a důkladně mu svázel ruce za zády. Tak důkladně, že okamžitě začaly modrat. Pak jsem ho nacpal do zázrakem objeveného přístěnku na košťata a nechal ho svému osudu. Pokud to správně chápu, tak chlapi byli původně čtyři - tři jsem vyřídil a čtvrtý asi zrovna zjistil nepřijemné skutečnosti.

„Šéfe!“ ozvalo se v tu chvíli z chodby a já se usmál - nepřijemné skutečnosti byly právě zjištěny.

Dvěma mocnými skoky jsem se přenesl až ke dveřím do garáže a v plné rychlosti vrazil do přibíhajícího zvěstovatele špatných zpráv. Vyhekl, zařval a odletěl na tři metry.

Než se stačil zvednout, stál jsem mu na ruce s pistolí a mířil mu do obličeje brokovnicí.

„Kolik vás je?“ zajímalo mě.

„Jenom čtyři,“ nedokázal chlapík pod vlivem uplynulých poznatků nějak lhát.

„Dík,“ odtušil jsem a šlápl mu na krk. Páteř vydala opravdu nepříjemný zvuk a chlapík zcepeněl. Já ušetřil kulku a ještě jsem nenadělal nepořádek a kravál. Pokud se někdo z bandy opravdu pokusil znásilnit paní domu, bude dost nepořádku a kraválu díky šéfovi, kterého jsem si zatím odložil do přístěnku.

Ale nejdřív najít rodinu, zabít kluka a vypařit se.

„Tady policie, je všechno v pořádku?“ zařval jsem uprostřed kuchyně, když jsem nenarazil na známky života.

„Mhmmhmm,“ zaslechl jsem z prvního patra tak slabounce, že se mi to mohlo klidně zdát. Poté, co jsem střelil z desert eaglu v uzavřené místnosti, bych se vůbec nedivil.

Vyběhl jsem po dřevěných schodech, které byly jen levnou napodobeninou těch, po kterých jsem rozptýlil - mozek Adama Sonnieho a ocitl se v krátké chodbě. Tentokrát jsem neměl s identifikací pokojů problémy - huhňání mě dovedlo neomylně do ložnice.

„No toto,“ prohlásil jsem v duchu, když jsem spatřil scénu přede mnou.

Na manželském loži tam ležela zcela nahá žena s pořádným roubíkem v puse, svázaná tak, že každou končetinu měla připoutanou k jedné noze postele. A to takovým způsobem, že by la napnutá jako struna. Na nočním sto!ku jsem si všiml rozevřené břitvy a odepnutého opasku. Zraková paměť mi přihrála detail chlapa, kterého jsem zastřelil jako prvního - jasně mu chyběl právě takovýhle opasek.

„Tak Pepé to schytal jako první,“ řekl jsem si znovu v duchu a vyrazil ženě na pomoc.

„Díky bohu, v domě jsou lupiči, chtěli mě znásilnit, zmlátili manžela, je syn v pořádku?“ vyplivla žena spršku slov spolu s rozkousanými vlákny z roubíku - co jsem si tak poslintanou kouli letmo prohlédl, sestávala z dámských kalhotek, punčoch a poněkud dlouho nepraných pánských slipů. Pepému jsem dopřál moc rychlou smrt, zdá se mi.

„Kde je váš syn?“ jasně jsem artikuloval a díval se ženě přímo do očí. Jelikož jsem měl už zase svoje brýle, bylo to zcela bezpečné.

„Zamkli ho do jeho pokoje, rozvažte mě prosím vás,“ řekla paní Loonyová.

„Za okamžik,“ prohlásil jsem a vyšel rychlým krokem z ložnice, než se žena vzpamatuje a pochopí, že s policií toho moc společného nemám. A začne imitovat požární sirénu.

„Dětský pokoj, dětský pokoj,“ mumlal jsem si a otevíral jedny dveře za druhými. Za jedněmi jsem objevil manžela paní Loonyové, svázaného prádelní šňůrou do hodně nepříjemné polohy, za dalšími na mě konečně vyvalil oči Martin. Stejně jako jeho rodiče byl svázaný a taky hodně nepříjemně - visel z garnýže hlavou dolů.

„Pomóc,“ zaječel, jakmile jsem se objevil ve dveřích a slzy mu tekly po čele do vlasů.

„Je mi líto,“ prohlásil jsem a střelil toho malého kluka do čela.

*

Takový výstřel se bohužel nedá přeslechnout, pokud máte tu smůlu a zapomenete si sehnat tlumič v době, než jste se dali na dráhu masového vraha. Takže přesně pět vteřin po výstřelu se ozvala očekávaná siréna - paní Loonyová spustila. Bylo mi jasné, že jsem měl kluka odpravit nějak tiše, ale při pohledu do jeho obličeje jsem byl rád, že jsem dokázal zmáčknout spoušť. Abych mu lámal vaz jako kuřeti, na to asi nejsem dost nenormální.

„Rychle pryč, než se dům zhroutí,“ zašeptal jsem si hlášku z nějakého horroru a dal se na strategický ústup. V polovině schodiště mě napadlo, že by možná ode mě bylo hezké, kdybych rodiče čerstvé mrtvolky osvobodil z pout - takhle by mohli sejít pomalou a nepříjemnou smrtí, kdyby je žádný soused nepostrádal. Jelikož vím, jaké to je bezmocně ležet a nemoci se ani hnout, sešel jsem do kuchyně, našel tam ostrý nůž a vrátil se do ložnice k paní Loonyové. Když mě uviděla, přešla ještě o oktávu výš a skla v oknech se začala otřásat v předsmrtných křečích.

„Klid, nejdu vám ublížit,“ řekl jsem co možná nejmírnějším hlasem, ale připadal jsem si při tom, jako bych házel na stěnu hrách. Paní Loonyová měla oči jen pro nůž v mé ruce.

„Při troše šikovnosti se z toho za chvíli dostanete,“ vtiskl jsem jí nůž do ruky a chvatně se vzdálil. Podle mého skromného odhadu se paní Loonyová dostane z pout maximálně do jedné hodiny, i když se skoro nemůže hýbat. To mi naprosto stačí, abych zmizel a nenechal po sobě jedinou stopu.

V rámci zametání stop jsem pečlivě přejel kapesníkem zábradlí, proklel se za to, že jsem si nevzal rukavice a jen mávl rukou nad rukojetí nože, který jsem právě vtiskl rozcapené nahotině do ruky. Nejspíš nejsem na masového vraha absolutně ten správný typ, soudě podle toho, kolik chyb dokážu nadělat při jednoduché akci.

„No co, nemůžu umět všechno,“ ohradil jsem se sám před sebou a zamířil ke kumbálu, do kterého jsem nacisty svázaného šéfa. Paní Loonyová mě sice viděla a může mě tedy identifikovat, ale víc svědků za sebou zanechávat nemusím. A pokud se na místě vraždy najdou další čtyři mrtvá těla, vnese to do vyšetřování pěkný zmatek, což se vyloženě bude hodit.

Otevřel jsem dveře kumbálu, vytáhl spoutaného chlapa ven a několika nevybíravými úkony ho přivedl k vědomí.

„Přece bys nechtěl všechno zaspát,“ pokáral jsem ho.

„Neubližujte mi!“ vyjekl šéf, jen co se mu podařilo vzpomenout si, kde je, jak se tam dostal, a co před svým omdlením viděl.

„Máš velké štěstí, že Pepé nestihl nic víc,“ usmál jsem se na něj mile a v následujících minutách provedl pár zajímavých úkonů. Nevím, kde se ve mně ta zlomyslnost vzala, ale přerazil jsem mu pravou nohu, uvázal kolem krku prádelní šňůru, která se v přístěnku taky válela a pak ho s důkladným roubíkem v ústech oběsil na důkladné kovové trubce vedoucí až u stropu přístěnku.

Věnoval jsem chlapovi stojícímu na špičce jedné nohy poslední pohled a dveře kumbálu za ním zavřel. Jeho zoufalý pohled, ve kterém se značilo pochopení vlastní situace, mě vyloženě potěšil.

Dům jsem opustil v zamyšlení nad tím, jestli se paní Loonyová osvobodí dřív, než šéfa zradí svaly v noze a on zůstane viset za krk na trubce od ústředního topení. Neměl jsem s podobnou situací pražádné zkušenosti, ale vsadil bych se, že šéf se pomalu udusí dřív, než na sebe paní Loonyová hodí aspoň to nejnnutnější prádlo.

Vyšel jsem před dům, důkladně se rozhlédl, zavřel za sebou dveře a odešel tam, odkud jsem přišel. Ačkoli se trávník Loonyových zdál být celkem prostorný, počítač lodi mlel pořád cosi o stínění. Někdy mám pocit, že si ze mě dělá legraci.

Policejní stanice

„A pro dnešek padla,“ prohlásil jsem na duhovém disku, na kterém se vždycky zjevují.

Jako vždy jsem se po odstrojení usadil na můstku s řadou lahví vyrovnaných vedle superpohodlného křesla (přece jenom, vražda sedmiletého kluka je i na můj psychický stav docela dost silné kafe, takže budu potřebovat vydatné množství léku) a zapnul zprávy.

„Sakra, takový nevinný vtípek, a jak se to dokáže vymstít,“ zanačoval jsem, když se na obrazovce objevil můj starý známý z prodejny zbraní. Nevím, jak se ho podařilo novinářům objevit, ale právě vykládal cosi ve smyslu, že jsem u něj nakupoval a při odchodu se mu podařilo zahlédnout, že mám úplně nelidské oči.

„Jestli jste kdy viděla Terminátora, tak víte, o čem mluvím,“ horlivě rozhazoval rukama prodavač a zcela negentlemansky na moderátorku prskal. Kdybych neměl tak obrovskou televizi, nikdy bych si toho nevšiml.

„Chcete tím říct, že po New Yorku se pohybuje postava z filmu?“ zeptala se kudrnatá blondýna takovým tónem, že i já sám jsem si připadal jako naprostý idiot, a to nemluvila na mě.

„No ne přímo on, chápete, ale jako by se v tom filmu podařilo uhádnout skutečnost,“ pokusil se vysvětlit prodavač s tak nešťastným výrazem v obličeji, že jsem s ním úplně cítil - ten pocit, kdy se snažíte vysvětlit něco úplně jasného někomu, kdo neví, která bije, znám celkem dobře. Měl jsem tupého šéfa.

„Ale Arnolda Schwarzeneggera nepodezíráte, že ne?“ zeptala se moderátorka a i prodavači rozdychtěnému z toho, že se dostal do vysílání, došlo, že jestli okamžitě nezmlkne, udělá si tak maximálně ostudu před celým národem.

„Víte co, možná jsem se splet, možná se mi to jenom zdálo. Zapomeňte na to,“ řekl najednou s vyloženě ublíženým výrazem.

„Ale policii jste přece tvrdil přesně to, co před malou chvílí nám,“ pravila moderátorka poněkud znervózně. Zřejmě jí došlo, že na první pohled naivního blázna zatlačila dál, než bylo zdrávo.

„No voni mi stejně doporučili, abych se o tom nikde nešířil, takže na to fakt zapomeňte,“ uzavřel se prodavač do sebe už úplně a moderátorka pochopila, že se jí podařilo pohnout dobrou reportáž.

S profesionálním úsměvem se zadívala do kamery a prohlásila: „Právě jste vyslechli svědka, který na vlastní oči spatřil nelidského vraha, který nepředstavitelně chladnokrevným způsobem zabil už dvě malé děti. Ze zdrojů blízkých policii se nám podařilo zjistit, že náš svědek není jediný, kdo zahlédl nelidské oči nelídného vraha. Paní Sonnieová, matka druhé oběti tohoto netvora, nám byla schopná popsat, co viděla, když se jí podařilo rozbít vrahovi černé brýle, kterými se maskuje. Bohužel, paní Sonnieová není po smrti malého syna v takovém stavu, aby mohla mluvit na kameru a proto vám její svědectví přinášíme pouze zprostředkovaně. Vrah má prý skleněné oči, které vypadají jako naplněné světélkující krví. Jeho pohled není možné snést po delší dobu.“

Moderátorka mluvila ještě dál, ale já už neposlouchal. Evidentně jsem to s tím svým hraním na Terminátora trochu přehnal. Tak trochu dost. Ne, že by to byl nějak závažný problém - sluneční brýle nosí i v zimě hodně lidí a tak nejsem nijak zvlášť nápadný, dokud je mám. Ve chvíli, kdy o ně přijdu, mi už žádné svědectví stejně ublížit nemůže - každý polda, který by moje oči spatřil, by okamžitě sáhl po zbrani s úmyslem mě zatknout, to je mi nad slunce jasnější.

A teď ještě, jestli najdou šéfa živého... zadumal jsem se a vzpomněl si, že i před ním jsem si hrál na známou filmovou postavu. Možná mám nějaký psychologický problém, když pořád takhle blbnu.

Po krátké úvaze jsem předešlou úvahu odsunul na vedlejší kolej a věnoval se dalšímu sledování zpráv. Chvilí se jen tak planě tlachalo, dlouhou dobu se vůbec nemluvilo o mně, ale už za tři hodiny (nebo flašku a půl, jak chcete) bylo ohlášeno zvláštní zpravodajství a zase jsem byl hlavním tématem hovoru.

„Ani ne před třemi hodinami bylo objeveno další zavražděné dítě,“ téměř křičela kudrnatá moderátorka, „spolu s čtveřicí mrtvých těl neznámých mužů a také s rodiči nebohého dítěte kteří byli evidentně připraveni pro osud horší, než je smrt. Vraha našťestí něco vyrušilo, takže pán a paní L. unikli strašlivému konci, ale i tak se jim dnes zhroutil celý svět. Jejich sedmiletý syn byl nejprve brutálně spoután, aby mu pak byla vpálena kulka do hlavy. Je nepředstavitelné, že by něco takového mohl spáchat duševně zdravý člověk a policie New Yorku se proto nyní zaměřila na bývalé pacienty psychiatrických zařízení. Pokud se jí nepodaří vraha dopadnout dřív než tento znovu udeří, převezme případ FBI.“

Nevěřil jsem svým uším - tak já zlikviduju čtyři sadistické lupiče a vina padne celá na mě. Svět není spravedlivý a reportéři už vůbec ne. Vzápětí mě napadlo, jak ty mrchy zjistily, že paní Loonyová byla připravena pro brutální znásilnění. Že by se ani s mou pomocí nedokázala dostat z provazů? Představitelství mi dokázala ukázat obrázek, na němž nůž padá ze zpocené ruky na podlahu a z úst nebohé ženy uniká zoufalý povzdech. Hodiny utíkají, poloha je čím dál tím nepříjemnější, kdesi v domě sténá manžel, který je svázaný ještě o hodně hůř, a hlasivky paní Loonyové začínají pomalu selhávat, když tu konečně křik někdo zaslechne a nebohou ženu přijde osvobodit.

„A jelikož jsou lidi svině mající potěšení z neštěstí druhých, tak si určitě neznámý zachránce nenechal pro sebe, v jakém stavu paní Loonyovou našel,“ dokončil jsem nahlas tok svých myšlenek.

Celá ta nespravedlnost mě rozladila natolik, že jsem vypnul zprávy a přeladil na jiný kanál. Nevím, proč mě to nenapadlo dřív, ale obrovský monitor můstku se dá použít jako to nejkrásnější domácí kino na světě, na orbitě Země se dají chytit všechny kanály, co jich na planetě vysílá a devadesátá léta dvacátého století byla poměrně úrodná na zajímavé filmy. Takže jsem se toho večera královsky bavil.

*

„Tak koho máme na program dneska?“ položil jsem otázku prázdné kajutě po dobrém obědě a zahleděl se do vytištěného seznamu jmen otců zakladatelů Aliance. Toho dne jsem vstal až po desáté a tudíž jsem vzhledem k dennímu řádu adolescentů musel veškerou práci odložit až na odpoledne. Taky dobře.

„Hm, Jay Nowak,“ padl mi do oka cíl, o kterém jsem měl nebývale hodně informací. Kromě jména rodičů jsem věděl také to, kterou školu navštěvuje, kdy se ožení a kde pak bude bydlet se svou manželkou Melissou. Ne, že bych ho chtěl nechat žít tak dlouho, ale je příjemně vzrušující číst o věcech, které se ještě nestaly. A vůbec, celý můj pobyt v minulosti mě každým dnem naplňoval velmi zajímavými pocity a nápady. Vědomí, že bych mohl kterémukoli člověku prozradit, kdo bude ve třiadvacátém století zvolen prezidentem, kdy vypukne třetí světová válka, nebo které akcie můžou zaručit bohatství pro celé generace šťastných investorů, mě naplňovalo nepředstavitelným pokušením. Je sice pravda, že těch informací o nejbližší budoucnosti (a tudíž budoucnosti využitelné normálním smrtelníkem) jsem neměl zas tak moc, ale stejně.

„No tak to by nemuselo být tak obtížné, čili přesně to, co potřebuji,“ přelétl jsem ještě jednou informace o Jayovi s myšlenkou na to, že policie bude dnes mimořádně bdělá, stejně jako sousedé ve všech rodinných domech. To byl důvod, proč jsem si vybral Jaye - s rodiči bydlel v činžovním domě, ve kterém se sousedé sice většinou znají, ale zase ne tak moc. A s mými cestovatelskými schopnostmi nebude problém zhmotnit se na střeše domu, vstoupit do posledního patra (další výhoda), zaklepat na dveře a zabít jediného obyvatele bytu jediným výstřelem. Rodiče totiž bývají v práci až do šesti, tudíž má Jay každý den celé tři hodiny byt jenom pro sebe. Další a rozhodující výhoda.

„Jenom aby si tam nevodil holky,“ napadlo mě ještě, když jsem na sebe navlékl kabát a vyrazil k výtahu. Klukovi bude (tedy vlastně nebude) příští měsíc čtrnáct a to je zrovna tak ideální věk na první experimenty.

„Ale co, vedle dvanácti mrtvých děcek se jedna traumatizovaná puberťačka vyloženě ztratí,“ uklidnil jsem se, nastavil na počítači místo určení a odešel na duhový disk.

Laserová děla ožila.

*

„No ne, tady to fouká,“ zimomřivě jsem se zachvěl v kabátu a zdvihl si límec. Spíš, než na činžovním domě jsem přistál na regulérním paneláku s dobrými deseti patry. Nevím, jaký bývá v Americe obvykle březen, ale

tenhle březen byl vyloženě studený. Vzduchem poletovaly drobné vločky sněhu a vítr se dnes v práci vyloženě činil.

Zamířil jsem k dveřím vedoucím ze střechy a rozmrzele zjistil, že zámek je buď zrezivělý k nepoužití, nebo někdo zamyká.

S myšlenkou na nenápadnost jsem zavrhl jak vyražení dveří, tak ustřelení zámku a sklonil jsem se, abych vložku prozkoumal. Tedy, vložku ... Američani mají jiný systém zamykání, než my, Češi. Co vím z filmů, tak se to dá otevřít kreditní kartou. Já se svou kreditkou nikdy podobné věci nevyváděl, tak nevím. Kromě toho je moje kreditní karta ztracena bůhví kde. Ale když si člověk dokáže řešení zobecnit, tak by na stejný úkol měla stačit jakákoli věc podobná tenké plastické kartičce.

Prohledal jsem všechny kapsy, ale kromě peněženky, zmačkaných bankovek, nábojů do uzi a pistole, kapesního nožíku a kapesníku nic nenašel.

„No nožem to přece musí jít taky,“ pokrčil jsem rameny a vsunul tenkou čepel mezi dveře a rám.

Americké filmy a filmy obecně většinou nebývají vzorem realističnosti, tak jsem v podstatě ani neočekával úspěch.

„No aspoň jsem měl pravdu,“ pokrčil jsem rameny, když se mi dveře otevřít opravdu nepodařilo.

Chvíli jsem si zámek nerozhodně prohlížel, chvíli bubnoval prsty po pažbě pistole a přemýšlel, mám-li zámek rozstřílet, ale nakonec mě napadlo něco zajímavějšího.

Nejdřív jsem mocným trhnutím urval hliníkovou kouli nahrazující kliku. Do vzniklého otvoru jsem dokázal strčit dva prsty a to úplně stačilo na to, abych dostal dveře tak říkajíc na lopatky - stačilo pořádně zabrat a dveře se prohnuly tak, že zámek nějak ztratil na funkčnosti. Kdyby tohle měl dokázat obyčejný člověk, potřeboval by ukotvený naviják a ocelové lano.

Odkopl jsem upadlou kliku na stranu a vstoupil do chodby.

V chodbě bylo poměrně šero, ale co je to pro moje oči. Pro jistotu jsem stejně přepnul na termovizi (už to umím takřka reflexivně, i když mě to pořád vysává) a důkladně si chodbu prohlédl. Pořád nic.

„Nowak, Nowak,“ šeptal jsem si a potichu - se plížil kolem bytů s úhlednými cedulkami. Jste-li vrah jdoucí po určité oběti, jsou takové cedulky k nezaplacení.

„Á, Nowak,“ téměř jsem spokojeně luskl prsty, když jsem narazil na potřebné dveře.

Maličkou chvíli jsem uvažoval, jestli zaklepat, nebo zazvonit, a pak jsem se rozhodl pro zvonek - klepání by mohlo vylákat z kutlochu zvědavého souseda - důchodce.

„Do hajzlu, který pitomec to sem dal,“ zanađával jsem už polohlasně, když se místo tlumeného zvonění zevnitř bytu rozsvítilo schodišťové osvětlení. V životě jsem neviděl, aby bylo rozsvícení tak blízko něčích dveří.

„A jestli to tímhle zase zhasnu, tak se na to vykašlu a jdu domů,“ prohlásil jsem při pohledu na další vypínač, nacházející se tentokrát po levé straně dveří. S očekáváním dalšího nepříjemného překvapení jsem se o něj opřel a tentokrát se opravdu ozvalo tlumené zvonění. Znělo to jako trylkování neznámého ptáka. Nevím jakého, ve fauně jsem se nikdy nevyznal.

Neměl jsem v úmyslu čekat, až se dveře otevřou, a taky jsem nemusel. V duchu jsem se pohroužil do ovládacího rozhraní čipu a svět kolem mě zase získal na průhlednosti a všechny hrany kolem mě na konturách. Tak jsem viděl, jak se ke mně za dveřmi blíží mladý hubený kluk, natahující si triko. Že bych se s tou holkou střelil?

Chlapec velmi rozumně přitiskl oko na kukátko - zřejmě sleduje zprávy a zřejmě mu rodiče nejmíň stokrát zopakovali, že nikoho cizího nesmí pustit do bytu, že nikomu cizímu nesmí otevřít ani na řetízek.

Velice rozumná rada proti obyčejným násilníkům a vrahům. Proti těm, kteří nedokáží vidět skrz pevné předměty.

Bleskurychlým (a už celkem rutinním) pohybem jsem vytasil svou věrnou zbraň a přitiskl ji přesně na kukátko. V pikosekundě před tím, než jsem zmáčkl spoušť, jsem spatřil na průhledné tváři výraz šoku.

Pak tvář už žádný výraz neměla.

Pak už totiž neexistovala.

Kulka se nárazem o tlusté sklo kukátka zploštila a už do dveří vyrazila díru v průměru snad tří centimetrů. Nepřejte si vidět, co udělala s obličejem a hlavou mladého kluka na druhé straně dveří. Nedá se to popsat jinak, než že hlava víceméně zmizela. Kdybych neměl zrak v průhledném módu, kterému chybí realistické barvy (všechno je mlhavě bílo šedé), asi by se mi z toho mohlo udělat i nevolno. No, mně vlastně ani ne, ale psychicky zdravý člověk by se v tu ránu brodil ve vrstvě vlastních zvratků, ve kterých by se daly rozeznat i zbytky snídaně ze začátku minulého roku.

Přepnul jsem zrak zase na normál, v šedé kůře mozkové mi povolilo napětí a já zamířil tam, odkud jsem přišel. Jelikož jsem zaslechl několik tlumených překvapených výkřiků, vyrazil jsem k ústupové cestě poměrně rychle. A jelikož jsem prošel výrazným zdokonalením svalstva, mohl by mi každý gepard závidět.

Proskočil jsem dveřmi vedoucími na střechu dřív, než se kterékoli dveře bytu otevřely a okamžitě aktivoval vysílačku. Počítači lodi trvalo přesně půl sekundy, než si načtl má biodata a pak jsem už zase stál na duhovém disku.

„Tomu říkám čistá práce,“ pochválil jsem sám sebe a jelikož jsem tentokrát neviděl žádnou krev ani jiné tělesné orgány (tedy viděl, ale v tom průhledném módu vypadá všechno tak neskutečně, že to nevadí),

rozhodl jsem se práci trochu urychlit a tak moc se se svým úkolem nepárat. S čím větší vervou se do toho pustím, tím rychleji to budu mít za sebou. A tím míň se přiosťří policejní ostražitost.

„Tak kdopak nabízí další snadný cíl?“ položil jsem řečnickou otázku a zahleděl jsem se do seznamu, do kterého jsem každý večer dělal svědomité škrty.

„Jennifer Gatesová, to by šlo,“ zahlédl jsem další snadný cíl. Podle informací počítače se sice nejedná o dceru legendárního majitele jediného výrobce operačních systémů v mém století, ale dívka zato žije jen s babičkou na druhém konci města, než odkud jsem se právě vrátil. A taky v činžáku.

Jelikož nebylo třeba žádných dalších příprav, strčil jsem jen do zásobníku desert eaglu jednu chybějící patronu a vrátil se na transportní disk.

*

„Divné počasí,“ zavrtěl jsem nechápavě hlavou, když mě do slunečních brýlí udeřilo ostré slunce. Na jednom konci města sněží, na druhém člověk musí mhouřit oči, když se podívá na nebe. Ne, že by se mě nějaké mhouření týkalo.

Dvěřím na téhle střeše jsem nemusel ubližovat, jelikož byly odemčené. Až policie přijde na další vraždu a způsob vniknutí do domu, stanou se i střešní dveře pečlivě zamykanými.

„Tak si to holky užijte, dokud můžete,“ nechal jsem tyhle dveře dokořán a vyrazil dál do domu.

Tentokrát moje oběť nežije v posledním patře a její babička už dávno nepracuje a tudíž pořád dřepí doma. Jelikož má Jennifer už pár dní čtrnáctiny za sebou, asi jí to dost leze na nervy. Možná i tolik, jako teď mně.

Přemýšlel jsem, co udělám, jestli mi přijde otevřít stará paní a nenapadalo mě nic jiného, než krajně negentlemanské chování. A ačkoli jsem pozbyl většiny zábran, stále se mi moc nechtělo do vraždění důchodců. Když jsem si tak matně vzpomněl na důchodce ze svého domu, musel jsem předchozí tvrzení trochu přeformulovat - nechtělo se mi do vraždění důchodců, které neznám.

A taky se mi nechtělo zabíjet přímo před očima příbuzných, už tak stačí, že jim ty děcka zabíjím, ale aby se přímo na to museli ještě koukat...

To vše mi táhlo hlavou, zatímco jsem sbíhal schody poměrně mrtvého domu. Na chodbě jsem nepotkal nikoho a nikdo ani nestál u dveří a ne šmíroval, jestli se na chodbě neděje něco zajímavého. To jsem zjistil, když jsem začal chodby prověřovat svým čím dál tím oblíbenějším módem vidění. Opatrnost je matka bedny porcelánu.

„No co, tak dám babce lehce pěstí,“ zahučel jsem sám k sobě a přihnul si z placatice. Je lepší nepříjemnému pocitu předcházet, než jej pak léčit.

Dveře s cedulkou „Gates“ jsem našel úplnou náhodou poté, co jsem seběhl do třetího patra a zamířil vlevo od schodiště. Byt byl hned první na pravé straně chodby.

Postavil jsem se pokud možno mimo zorné pole kukátka, přitiskl prst na zvonek, zanedával na chaos v domech, proklel schodišťové světlo, postavil se na druhou stranu dveří a konečně zazvonil.

„Kdo je tam?“ ozval se třaslavý ženský hlas přetékající netrpělivostí a podrážděním. Rázem mi myšlenka na pěstní souboj nepřišla tak nepříjemná.

„Policie, musíme s vámi mluvit o vaší vnučce,“ zaimprovizoval jsem a pořád stál mimo zorné pole kukátka.

Dveře se otevřely a nad chromovaným řetízkem z nerez oceli vykoukla vrásčitá tvář lemovaná ocelově modrými vlasy.

Vyrazil jsem maximální rychlostí, lehce ťukl babku do čela pěstí a v šedobílém módu sledoval, jak důchodkyně zcepeněla a praskla sebou o zem. Pak jsem zazvonil podruhé. Tentokrát jsem měl v ruce už pistolí.

„Babi, co je ti, babi!“ ozval se vysoký přeskakující hlásek na druhé straně dveří a já pozoroval, jak útlé stvoření s piercingem v levé nosní dírce a vlasy neurčité barvy zcuchanými do takových divných copánků vystrašeně třese nehybnou babičkou.

Zazvonil jsem znovu.

Dívka buď nesledovala zprávy, nebo byla nečekaným kolapsem své jediné příbuzné natolik vyvedena z míry, že se nezajímala o kukátko a rovnou odjistila řetízek a otevřela. Možná čekala, že jí s ní pomůžu.

„Pomozte mi, prosím vás, babičce se něco stalo,“ potvrdila Jennifer můj předpoklad a dala mi mimochodem možnost zjistit, že zcuchané vlasy jsou špinavě blond.

„Neboj, babičce nic nebude,“ uklidnil jsem ji svým přívětivým hlasem a vystřelil. Jako vždycky jsem pistolí vytasil tak rychle, že bych se byl vsadil, že dívka se nestačila ani leknout. Tak to má být.

*

„Zatracený tlumič,“ nadával jsem, když mi už v pátém patře začalo být jasné, že tentokrát to beze svědků nepůjde. Dveře se začaly otevírat po celém domě a taky se začaly ozývat první hlasy ptající se po původu toho hluku. Z toho je vidět, jak někdy filmy lžou - sousedé podle nich bývají neteční a umožní provést klidně i satanistický rituál s vražděním uřvaných malých děcek a panen s pronikavými hlasy, aniž by jediný soused otevřel dveře. Možná ale koukám na špatný druh filmů.

Zkoumání mého vkusu jsem nechal na později a raději přidal do kroku. Svého prvního souseda sbíhajícího po schodech jsem sundal pěstí, druhého odstrčil na druhý konec chodby, pak jsem vyběhl neobtěžován až do posledního patra, přerazil jednu ruku s baseballovou pálkou, vykopl jednu starožitně vyhlížející brokovnici a blýsknutím rudého pohledu zahnal na útěk jakéhosi agresivního minipsa.

Pak jsem byl na střeše, celou svou vahou blokoval dveře (ne, že by se kdokoliv za mnou zatím odvažoval, ale co kdyby) a vysílačkou domlouval okamžitý transport.

Ani tentokrát netrval samotný proces ani celou jednu vteřinu. Taxikáři by se mohli učit.

*

„A pro dnešek by to mělo stačit,“ prohlásil jsem už zase v transportní místnosti a uvažoval o tom, co si dám dnes k večeři. Špagety by byly přímo vynikající a mohl bych si k nim dát dobré červené víno, ať pořád nechlastám whisky, rozhodl jsem se.

Dvě vraždy mi opravdu přišly jako slušný průměr a navíc jsem si říkal, že jsem se právě dostal k počtu pěti zabitých dětí, čili zítra budu přesně v polovině.

„Ale co můžeš udělat dnes...“ zamyslel jsem se najednou a strnul ve svlékání kabátu, který jsem si hodlal pověsit už v transportní místnosti, ať se s ním pořád netahám nahoru a dolů.

„Nakonec, proč ne,“ zase jsem vklouzl do rukávu a zamířil do své kajuty. Zabíjení mi dnes šlo tak dobře, že jsem v podstatě nebyl proti práci navíc. A jelikož výčitky svědomí se tentokrát ozývaly jen zcela nepřesvědčivě, ani mi v tom nic nebránilo.

Takže jsem zajel do kajuty, vybral si další oběť a nechal se transportovat přímo na předměstí New Yorku. Bydlí tam Roger Bentley se svými rodiči. Sice je to všechno, co vím, ale jak jsem byl z dosavadního bezproblémového průběhu dne v dobré náladě, tak mi to ani nevadilo.

*

„A jak se teď tajně dostat dovnitř?“ přemýšlel jsem a vylezl ze záhonu jahod. Mám jahody rád a tak jsem se cítil provinile, že v nich šlapu. Vždyť je to škoda.

Přemýšlel jsem, jestli mám prolézt garáž, vyrazit dveře, nebo prostě zazvonit a čekat, kdo přijde otevřít, nebo co vlastně.

V tomhle případě za mě problém vyřešila náhoda.

Náhoda je někdy strašná svině.

Periferním viděním jsem spatřil, jak se odhrnula záclona na jednom z oken a za dvojitým sklem se objevila tmavá ženská tvář. Nejsem si jist, jestli jsem se lekl víc já, nebo ta žena, ale to je v podstatě jedno. Důležité je, že záclona se v mžiku zavlnila, ženská tvář zmizela a já si představil, jak její majitelka sprintuje k telefonu.

Tak jsem se rozběhl taky.

Jahod byl na celé zahradě jen jeden záhon, takže jsem se nemusel starat, do čeho dalšího šlapu. Jednou jsem se málem přerazilo meloun, ale taková lapálie mě nemohla zastavit. Rychlostí útočícího nosorožce jsem se odrazil, proletěl dvojitým oknem a přistál přímo v ložnici. Ač jsem ve školním tělocviku nikdy nevynikal, teď jsem přistál ladným parakotoulem na nohách a okamžitě se vrhl k telefonující ženské. Ačkoli jsem se pohyboval nelidsky rychle, stačil jsem zauvažovat nad tím, jak rychlé je spojování hovorů v Americe.

Pak jsem přerval telefonní kabel tak snadno, jako vařenou špagetu.

„Ani slovo a nic se ti nestane,“ prohlásil jsem drsným hlasem, drže ženu levou rukou pod krkem.

„A to myslím vážně,“ dodal jsem ještě a s omluvným úsměvem povolil stisk, pod jehož silou začala žena tak trochu obracet oči v sloup.

„Okamžitě ji pusť, hajzle,“ zařvalo to zničehonic od dveří vedoucích do nitra domu.

Bleskurychlým pohledem jsem zjistil, že na mě odtamtud míří puškou statný černoš s poněkud vypouklým břichem a očima. K takové kočce, jaké jsem právě drtil hrdlo, se podle mého soudu nehodil.

„Zahod' zbraň a lehni si na podlahu,“ zavelel jsem a smýkl ženou tak, abych ji dostal do palebné dráhy pušky. Pokud manžel svou ženu miluje, mělo by ho to poněkud znervóznět.

„Řek jsem, abys ji pustil, ty parchante zsranej,“ zařval pan Bentley takovým hlasem, že jsem skoro nebyl schopen rozumět tomu, co řekl. A to jsem na jazyky celkem talent.

„Já zase řekl, že pokud okamžitě odhodíte zbraň a lehnete si na podlahu, nikomu se nic nestane,“ řekl jsem já chladným hlasem a absurdně mě napadlo, že můj přechod na vykání nemá v angličtině žádnou odezvu.

Nechal jsem planého přemítání a znovu se soustředil na danou situaci. Pan Bentley vypadal, že ho buď sklátí infarkt, nebo mi v rozrušení ustřelí hlavu, i kdyby měl vypálit skrz svou manželku, takže jsem zauvažoval, jestli nemám po střilet rovnou celou rodinu a vykašlat se na takové drobnosti, jako že jsem v podstatě hodný člověk a zabírám, jen když vyloženě musím.

„A říkám to naposled,“ zařval jsem ještě jednou zkusmo a pro efekt stiskl paní Bentleyové krk tak, že zachroptěla a zase obrátila oči v sloup. Jelikož mám v ruce opravdu sílu, mohl jsem jí klidně rozdrtit páteř.

„Dobře, dobře, neubližujte jí,“ obrátil najednou pan Bentley a položil pušku na podlahu. Podle toho, jak při tom nenáročném pohybu dýchal, jsem usoudil, že mu chvilka klidu vleže na podlaze udělá jen dobře.

„Lehni si,“ rozkázal jsem tedy s vědomím, že tomu člověku pomáhám.

Pan Bentley se položil na vypouklé břicho a já se rozhlédl po bytě, jestli neuvidím něco vhodného na spoutávání zajatců. Abych nosil v kapse kus prádelní šňůry, to mě nenapadlo. Vhodnou pomůcku jsem objevil až když jsem přeplnul do průhledného módu a v ložnici se trochu rozkoukal. V nočním stolku ležela úplně obyčejná policejní pouta.

Zapřemýšlel jsem, jestli pan Bentley nebo paní Bentleyová nejsou náhodou u policie, ale pak jsem tenhle nápad zavrhl. Policajt si neschovává pouta pod černé krajkové kalhotky.

„Za to se nemusíte stydět,“ přátelsky jsem prohodil k paní Bentleyové, která se po objevení pout začervenala jako puberťačka.

Pak jsem ji spolu s jejím manželem připoutal k trubce ústředního topení, která se nacházela na opačné straně ložnice než telefon. Tomu jsem sice přerval šňůru, ale s trochou štěstí a šikovnosti by se přetržené konce kabelu možná daly spojit tak, aby to fungovalo. Člověk nikdy neví.

„A buďte tady hodní, ještě není večer,“ neodpustil jsem si laškovnou poznámku. Oba zajatci byli bohužel tak vystrašení, že můj jemný humor neocenili.

Zběžně jsem prošel celý dům a pak konečně narazil na dětský pokoj. Napadlo mě, že první, co řekl pan Bentley synovi, když uslyšel třesk rozbíjeného skla, bylo „Běž do svého pokoje a zůstaň tam.“ Rozumná rada.

Nejdřív jsem chtěl na dveře ozdobené cedulí „keep out“ (tak vida, filmy nelžou) zaklepat, ale pak jsem si řekl, že je to zbytečné. Nikdo normální by mi nikdy neotevřel.

Tak jsem dveře normálně vykopl.

„A sakra,“ řekl jsem zklamaně, když jsem shledal pokoj prázdným. Ponořil jsem se do ovládání čipu a chystal se přepnout na průhledný pohled, abych okamžitě zjistil obsah skříní a podobně, když mě do hlavy něco praštilo takovou silou, až jsem chvíli nevěděl, čím jsem. Přes mou značnou hmotnost to se mnou dokonce hodilo na postel.

Nevydržela to.

Chladně jsem si pomyslel, že normálního člověka by taková rána do hlavy na místě zabila a vymrštil se z trosek zase s takovým tím rázným kopnutím nohama. Zrovna včas, abych zastavil další ránu oblíbenou baseballovou pálkou.

„Strašná věc tohleto sportování,“ zavrčel jsem, když se mi hliníková páłka zářivých barev odrazila se zazvoněním od předloktí.

Útočníka asi poněkud zklamalo a vyvedlo z míry, že jsem jeho útok přežil a že teď nemám přeraženou páteř a ruku. V následující vteřině mohl být udivený i z toho, že mu páłka zmizela se zasvištěním z ruky.

„Takhle se vítají hosti?“ zeptal jsem se poměrně našťavaně (hlava i ruka mě celkem nepříjemně brněly) a chytl kluka pod krkem.

Je zajímavé, jak mi moje nadlidská síla pořád přijde značně překvapivá - ani jsem to neplánoval a kluk se vznášel třicet centimetrů nad zemí, chrčel, pouliil oči a po nohách mu tekla moč.

„Neboj, mamka ti za to určitě nevynadá,“ uklidnil jsem ho a jediným pohybem zápěstí přelomil krční páteř. Nejsem zas takový nelida, abych zasvinil celý pokoj vystřeleným mozkiem.

Úplně stačí, že je pomočený koberec.

*

„Tak a dneska definitivně padla,“ upustil jsem bezvládné tělo na podlahu. Teď jednoduše odejdu na zahradu, nechám se odtransportovat a dám si ty špagety s vínem.

Už jsem říkal, že jednoduché plány většinou nevycházejí?

„Tady je policie. Odhodte zbraň a vyjděte s rukama nad hlavou, jste obklíčen!“ ozval se megafonem zesílený hlas odkudsi z příjezdové cesty. Pomyslel jsem si, že obklíčen zřejmě bude znamenat, že policajti jsou i na zahradě a taky jsem uznale pokýval hlavou za to, že vypnuli houkačky a já je tudíž ani nezaslechl přijíždět.

Jinak jsem z nich ale radost neměl.

V podřepu jsem proběhl celým domem až do ložnice ve které stále seděli spoutaní manželé a jen takovým bliknutím v průhledovém módu prověřil situaci za zdí. Vzápětí jsem seděl vedle Bentleyových a tvářil se snad ještě vystrašeněji, než oni - policajtů byla kolem domu slušná řádka a všichni měli zbraně. A mířili jimi na dům.

Takže jsem přemýšlel, co dělat. Do jahodového záhonu nemůžu - i kdyby mě na místě nezastřelili, tak teleportace před celou policejní jednotkou není zrovna něco, co bych chtěl v tomhle století předvádět i za předpokladu, že by mě ostří hoši nechali vytáhnout z kapsy vysílačku a domluvit se s počítačem. Další možnost by sice nevyžadovala vysílačku, ale teď byla stejně tak neproveditelná - stejně jako po mém prvním transportu stále platí, že by mě počítač okamžitě vyzvedl z místa, na kterém jsem se objevil. To si stanovuj u jako takovou pojistku pro případ, že by se mi něco stalo s vysílačkou, nebo bych ji nemohl použít jako právě teď. Jenže teď mi na záhonu jahod parkovalo policejní auto a nějak jsem si nemyslel, že by mě policisté nechali si pod auto vlézt, abych se dostal na přesné místo.

Takže zbývá plán C - střecha.

Na střechu se dostanu bez problémů a jestli budu mít trochu štěstí, nikdo si ani nevšimne, kudy jsem zmizel. Bylo mi sice jasné, že toho štěstí bych potřeboval pořádnou hromadu, abych zmizel skutečně nepovšimnut, neboť policejní oddíl, který by si nechal vylézt potenciálního ostřelovače na střechu, by moc dlouho na světě nepobyl. Ale co mi asi tak jiného zbývalo?

„Tak s chutí do toho,“ prohodil jsem sám k sobě, hodil do sebe hlt whisky (kocovina z používání čipu se zase hlásila jemně ke slovu) a vyrazil ke schodišti vedoucímu do patra - schody na půdu nemůžu hledat v přízemí.

„Okamžitě se vzdejte, nebo zahájíme útok!“ ozvalo se zvenku. Napadlo mě, jestli bych se přece jen neměl ozvat a získat si tak nějaký čas. Asi bych měl.

Zavolal jsem tedy: „Prosím?“

„Mluvím s osobou, která neoprávněně vnikla do domu?“ zeptal se profesionálně klidný hlas.

„Dá se to tak říct,“ odtušil jsem, „kdo jste vy?“

„Poručík McMahon, NYPD, jaké máte požadavky?“

Požadavky, požadavky, nic takového jsem neměl. Co jsem měl, to jsem udělal.

„Chci padesát tisíc dolarů za každého člena rodiny a policejní vrtulník na zahradu,“ zaimprovizoval jsem. „Pokud mí něco z toho odepřete, zabiju každou hodinu jedno rukojmí. A zmizte z té zahrady, ničíte jahody.“

„Chcete jen sto padesát tisíc?“ ujistil se poručík a mě napadlo, že jsem v napjaté situaci skutečně plácl poněkud nízké číslo. Ale pro rodilého Slezana na sociální podpoře je sto padesát tisíc celkem slušná suma, i kdyby to bylo v korunách. Ale vysvětlujte tohle v takové situaci.

„Nejsem hamižný,“ prohlásil jsem. „Aspoň nebudete mít velké problémy se sháněním peněz. Ozvěte se, až je budete mít,“ odmlčel jsem se a uvažoval, jestli policie v tomhle případě radši nesplní moje podmínky a peníze mi nedá. Než riskovat životy rukojmích...

Kdybych šel skutečně po penězích, asi bych se k téhle myšlence upnul a zapomněl na fakt, že policie zásadně neplní požadavky teroristů. Takhle jsem o tom mohl jen tak akademicky uvažovat.

Vyrazil jsem zpátky ke schodišti, stále v podřepu prohlédl strop v chodbě, až jsem narazil na nenápadná dvířka se šňůrkou visící dolů. Zatáhl jsem za šňůrku a vyjely schůdky.

„Zatím jde všechno jako po másle,“ liboval jsem si a vydrápal se na půdu. Jestli to skutečně takhle půjde dál, opravdu se dostanu z domu bez jediného výstřelu.

Prošel jsem nezvykle čistou půdou, objevil světlík a přeopatmě vykoul ven. Policie se podle mého přání stahovala z jahodového záhonu a tak nebyli tak pozorní, jak být měli. Takže jsem se vysoukal ze světlíku a skrčil se za komínem. Děkoval jsem při tom americké zálibě v krbech - ústřední topení komín nepotřebuje a já bych se neměl za co schovat a čeho se chytit. A že mi pálené tašky pod nohama celkem klouzaly. Velká hmotnost přináší velké problémy.

A to jsem v tu chvíli nevěděl, co jsou to velké problémy.

Šátral jsem zrovna v kapse po vysílačce, když se ze zahrady ozval překvapený výkřik. Pokud jsem správně rozuměl, tak výkřik zněl: „Na střeše!“

Že by mluvili o mně?

V následující vteřině jsem o tom byl stoprocentně přesvědčen - práskl výstřel a kolem ucha mi pro bzučelo cosi hodně rozzlobeného a agresivního.

A další.

A ještě.

„Nestřílet!“ řval jsem spolu s osobou s megafonem, která si to přihasila od přední části domu a snažil se stát menším a ještě menším. Současně jsem se snažil nepustit se komínu a neprovalit se střechem - tašky kolem mě začaly nepříjemně popraskávat, jak jsem se snažil uhýbat tušeným drahým střel. Nechtěl jsem dopadnout jako komín, jehož vršek teď zdobilo pár poměrně slušných děr.

„Vzdávám se!“ zařval jsem, když mi do oka blýsklo odražené slunce z puškohledu, kterým na mě právě mířil kdosi v černé kukle opřený o střechu nejvzdálenějšího auta.

„Nestřílet, opakuj u nestřílet!“ zařval ještě jednou poručík do megafonu a ostřelovací puška se neochotně sklonila. Tak trochu jsem jejího majitele chápal - taky nemám rád, když mi někdo zakazuje vykonávat práci, která mě baví.

„Odhodte zbraně, slezte dolů a dejte ruce za hlavu,“ obrátil poručík svůj megafon k nebesům a ke mně.

„Nejsem ozbrojený a už lezu,“ houkl jsem v odpověď a pustil se komínu.

S mírným pobavením jsem stačil zaregistrovat, jak se policisté jednohlasně nadechli překvapením - ač jednopatrový, vypadal dům jako poměrně vysoký, takže skok ze střechy mohl skončit v lepším případě zlomeninou nohy, v tom horším i trvalou invaliditou.

Já si jenom natrhl kalhoty o okap a zabořil se na dobrých deset centimetrů do země. Jinak se mi dokonce podařilo přistát na nohou, ani jsem nemusel dělat obvyklý kotoul. V nohách mě ani nepíchlo.

„Ruce za hlavu!“ zařvala na mě pětice policistů s namířenými revolvéry.

Poslechl jsem je a nechal se dokonce prohledat a vzápětí i nasadit pouta.

„A žádné blbosti, nebo to do tebe naperu,“ zašeptal mi do ucha policajt, který mi zabavil desert eagle a uzi. Tvářil se u toho tak zle, že jsem mu i věřil. Asi má taky svou práci rád.

„A nemysli si, že si tě na stanici nepodáme, parchante,“ zasyčelo to z druhé strany, „osobně tě naučím, že nemáš obtěžovat bratry.“

Překvapeně jsem se na mluvčího podíval a pochopil, jak to s těmi bratry myslel - všichni černí j sou přece bratři.

„No když mi chcete ubližovat, tak nevím, proč bych s vámi chodil,“ prohlásil jsem odmítavě a vyvolal tím na tváři svých společníků značný údiv.

Díval jsem se, jak se údiv na tváři toho černého poldy pomalu přetavuje ve vztek a pak jsem jen tak jakoby mimochodem přetrhl řetízek od pout. Máte-li svaly dvakrát hustější, než normálně, ani to moc nezabolí.

Policajt po mé levé ruce (běloch) ani nestačil překvapeně otevřít ústa, a už jsem mu vytrhl svou věrnou pistolí z ruky a černocho po své pravici nakopl přímo do holeně. Začal se skládat s rodícím se výrazem bolesti ve tváři, zatímco za sebou jsem zaslechl vytahování pistolí z pouzder. Podle zvuku se jednalo o vytahování mnohočetné a zároveň velmi rychlé. Jinými slovy, během deseti vteřin budu mít místo těla řešeto.

Jelikož jsem právě došlápl do jahod rozmačkaných přesně podle podrážky moje boty, stala se úvaha čistě teoretickou.

*

„Hajzli jedni, moje uzi,“ nadával jsem na duhovém disku a zastrčil do pouzdra aspoň pistolí.

„Ale zase jsem to nikdy nepoužil a hlavní je, že jsem přežil ve zdraví,“ uklidnil jsem se vzápětí. Víc, než ztráta automatu mě mrzelo, že jsem se vypařil takhle před čtenýma očima policistů, čili udělal jsem přesně to, čemu jsem se chtěl vyhnout. Ale tak nějak se mi nechtělo nechat se zavřít do cely a absolvovat to, co mi policajti slibovali. Na druhou stranu bych se nechal i trochu zmlátit (co je to na mě s mým vylepšeným organismem), kdybych nevěděl, že by mi rozhodně sebrali vysílačku a znemožnili mi tak noční vypaření z cely, ze které bych se stejně nedostal kvůli tomu zatracenému stínění. Bez teleportace bych skončil jako pokusný králik v nějaké tajné laboratoři, až by se zjistilo, že nemám zrovna konstituci a oči normálního člověka.

Takže jsem vlastně udělal jediné, co šlo.

Stejně mě to švalo.

Když už mluvím o tom stínění - samozřejmě jsem se jednou počítače zeptal, co to je sakra za nesmysl, že se nemůžu teleportovat odkud chci. V každém pořádném vědeckofantastickém filmu i seriálu se člověk mohl vypařit třeba z rakve zakopané kilometr pod zemí a já vyfasuj u tohle? Nedokáže mě to dostat z pitomé menší zahrady. Počítač mi svým stále stejně melodickým hlasem vysvětlil, že teleportace, kdy nejsou k dispozici dva telepody (takové teleportační budky, v budoucnosti jsou na každém kroku), je krajně složitý proces, ve kterém je třeba brát v úvahu obrovskou řadu faktorů. A odmlčel se.

Když mlčení trvalo tak dlouho, až jsem pochopil, že počítač považuje celou věc za uzavřenou, zeptal jsem se, jaké že to j sou faktory.

A dozvěděl jsem se to. Dozvěděl jsem se víc, než jsem chtěl. Počítač mě zahrnul záplavou informací o různých energetických polích, z nichž o většině současná věda nemá ani tušení, poučil mě o biopatogenních zónách, interferencích mezi transportním paprskem a zbloudilými elektrony z drátů vysokého napětí, dozvěděl jsem se, že informaci o složení člověka může katastrofálně narušit i puštěný vysavač, zjistil jsem, že není-li ideální počasí, může se informace o člověku odrazit od nějaké vrstvy atmosféry a nenávratně se tak zkomplikovat, že zdigitalizovaný nebožák už nikdy nepůjde zhmotnit a vůbec mi počítač navykládal takovou řadu věcí, že jsem jen němě otvíral ústa a uvažovalo hodně dlouhým žebříku, kterým bych nahradil teleportaci. Nakonec mě strach částečně přešel, ale stejně jsem od té chvíle na přenosový disk nevstupoval s dobrými pocity. To jen tak na okraj.

Ted' jsem se odstrojil, uvařil si večeři a rozvalil se s tím ve svém oblíbeném křesle.

„Stává se ze mě hvězda,“ prohlásil jsem sám k sobě plnou pusou, když se na obrazovce objevila znovu kudrnatá moderátorka (Tanya Silverstein se jmenuje) a emotivně začala popisovat, co se dnes stalo.

„Neznámý masový vrah dnes udeřil na třech místech našeho města,“ pronesla právě a mě napadlo, jak sakra vědí, že jsem to byl u Nowakových já. Vždyť mě tam neviděla živá duše.

„Ačkoli je vrah velmi obratný, policii se podařilo zjistit, že i první vraždu tohoto dne spáchal on. Usvědčuje ho kulka vypálená ze stejné pistole, jakou spáchal i ostatní vraždy. Kulka, která byla vyjmuta z mrtvého těla George Bustera, teprve třináctiletého školáka, který trávil odpoledne u svého kamaráda. Policie předpokládá, že vrah si oba chlapce spletl a zabil tak toho nepravého. V současnosti je rodina Nowakových pod přísným policejním dohledem, neboť existuje možnost, že by se vrah mohl vrátit.“

Tou dobou jsem já prskal špagety a nadával jako pohan.

„Buzerant zatracený!“ zařval jsem při vzpomínce na oblékajícího se George, jak mi jde otevřít.

Během pěti minut se mi podařilo uklidnit, ale i tak jsem už z jídla neměl žádný požitek. Zprávy jsem rovnou vypnul abych poslouchal ještě to, jak jsem zmizel přímo před nosem policie, a následné divoké teorie o mém původu, na to jsem náladu neměl.

„Co ted', sakra, co ted'?“ vrčel jsem v křesle a bubnoval prsty do opěradla, až se z něj kouřilo. Bylo mi jasné, že rodina Nowakových ted' bude střežena líp, než české korunovační klenoty. Pravděpodobně okamžitě po

vraždě došlo k přestěhování neznámo kam, Nowakovi časem dostanou novou identitu a já nikdy nezjistím, kam se Jay poděl.

„Sakra práce!“ ulevil jsem si ještě jednou.

„Rozčilováním si nepomůžeš,“ napomenul jsem se a jal se místo neplodného vzteku přemýšlet. Vražda proběhla teprve před pár hodinami, takže teoreticky ještě nebyl čas na to, najít Nowakovým nový byt. Pokud policie nějaký nemá v záloze. Jako že ano. Ale asi ještě nestihli rodinu přestěhovat. Takže nejpravděpodobnější bude, že celá rodina je usídlena na policejní stanici. Ne snad, že bych měl zkušenosti s policejním postupem, ale na jejich místě bych to udělal zrovna tak. Žádný rozumně uvažující člověk nezaútočí na tak dobře chráněné místo, jako je policejní stanice, a pokud by se přece jenom takový člověk našel, neměl by sebemenší šanci na úspěch.

Já z čistě biologického hlediska člověk nejsem.

*

Útok na policejní stanici ale stejně není jen tak. Nejsem nesmrtelný, jsem jen nelidsky rychlý, silný a mám nadpřirozené regenerační schopnosti.

Nejdřív jsem slušně požádal počítač, aby mi prověřil všechny policejní stanice ve městě a zjistil, ve které se ukrývá rodina Nowakových. Počítač tentokrát nedělal drahoty a nevymýšlel nesmysly a během patnácti vteřin projel všechny osobní počítače ve městě. Jen tak mimochodem jsem získal tolik zajímavých informací, že bych se jejich prodáváním mohl živit, kdybych o to stál. Mě ale zajímalo pouze současné místo pobytu Nowakových - policie měla tuto informaci pečlivě zanesenu v registrech a tyto registry chráněné hesly. Zajímavý poznatek - systém heslování z roku 1986 vydrží vzdorovat umělé inteligenci z třicátého století přesně jednu celou a tři desetiny sekundy. Když ta umělá inteligence nespíchá.

Když jsem tuto informaci obdržel (tu o pobytu, ne o rychlosti hacknutí počítače), zapřemýšlel jsem, jestli nemám hezky celou stanici nechat odpařit jediným výstřelem z orbity. Škody na životech budou celkem minimální (policajt sem, policajt tam), já se nevystavím riziku a celonárodní paniku to taky nevyvolá - záblesk z orbity bude trvat tak krátce, že si nikdo nebude jistý, co vlastně viděl, a následky budou přičteny nějaké teroristické skupině.

Jelikož jsem na tomhle plánu nenašel jedinou chybičku, usadil jsem se pohodlně do křesla, dal si nohu přes nohu a požádal počítač, aby vymazal co nejkratším pulsem policejní stanici ze světa.

*

Už jsem říkal, že jednoduché plány nevycházejí?

„Lituji,“ ozval se počítač medově, „palba na americké území není povolena.“

„Co to kurva meleš,“ vyskočil jsem z křesla a vycenil zuby. Nebýt šíleného útěku před lodmi Aliance bez jediného výstřelu z mé strany, nebýt zamčené zbrojnice, nebýt nesmyslného stínění, nebýt toho neměnného hlasu, asi bych se ovládl. Takhle se ve mně temný démon zas jednou skoro dostal ke kormidlu.

Zkrotl jsem ho s vypětím všech sil a takovým příjemným hláskem oslovil počítač ještě jednou: „Mohl bys mi, prosím, vysvětlit, proč nemůžeme střílet na Ameriku? Když byla nebo bude stejně srovnána se zemí?“

„Neměnná direktiva Rady pro tuto misi zní: Jediný útok proti USA smí být proveden pomocí dostatečného množství zhuštěné plazmy tak, aby byla celá populace vymazána z existence v jediném milosrdném okamžiku.“

Toho dne jsem učinil dva důležité objevy. Za prvé - počítač nepřesvědčíte, ani když mu vyhrožujete opravdu odpornou smrtí. Za druhé - monitor z třicátého století jen pěstí neprorazíte.

*

Chtě nechtě jsem se musel vrátit k původnímu plánu a nachystat se na osobní návštěvu policejní stanice.

„Měl bych si sehnat neprůstřelnou vestu, pořádnou zbraň a napsat poslední vůli.“

Závěť jsem mohl napsat během slabé čtvrthodinky, ale jinak jsem na tom byl dost špatně. Zbraně budoucnosti mi už pocuchaly nervy dost, neprůstřelné vesty ochranky lodi zmizely i s mrtvými těly ajáměljen svou věrnou pistolí. Nu což, půjde to i s ní.

S mými reflexy by i mohlo.

*

Tentokrát jsem se nezhmotnil na střeše policejní stanice (mohla by být hlídaná), ale v blízkém parčíku. Jde o jiný park, než o ten, ve kterém jsem se objevil prvně, ale na první pohled byste to nepoznali. Byla tu tráva, nedaleké stromy, a dokonce i lavička s houmlesákem. Spícím.

Tiše jsem ho minul, podle vytištěné mapky se zorientoval a zamířil k policejní stanici.

Spatřil jsem ji už poměrně z dálky - byla to taková nenápadná jednopatrová budova s úzkými okny a parkovištěm plným policejních aut.

Jako nejlogičtější postup se mi zdálo prostě vejít dovnitř, požádat o informace o rodině Nowakových a v případě zamítavé odpovědi improvizovat. Tedy, improvizovat. .. nějaký ten záložní plán jsem měl. A docela jednoduchý.

Prošel jsem vchodem na stanici a málem vzbudil obtlouklého polda s krabicí kulatých koblih a kafem v kelímku před sebou. Než jsem otevřel ústa, napadlo mě, jestli všichni američtí policajti opravdu milují kulaté koblihy, nebo si jenom udržují zavedený image. Na to se budu muset taky zeptat.

„Dobrý večer,“ pozdravil jsem slušně, až sebou polda trhl.

„Dobře, co pro vás můžu udělat?“ zeptal se mně a zorničky se mu zúžily, jak mu můj obličej se zrcadlovými brýlemi něco připomněl.

„Potřeboval bych vědět, kde se nalézá rodina Nowakových,“ řekl jsem bezelstně. Těchto pár nevinných slov stačilo, aby policajt vyskočil a hmátl po pažbě revolveru, který se mu houpal na opasku.

Nehodlal jsem zbytečně ubližovat, ale když mi neumí slušně odpovědět...

Moje hmotnost zhruba odpovídá dvojnásobku hmotnosti normálního člověka. Když jsem teď kopl do stolu před policajtovou židlí, dalo mi to dostatečný opěrný bod k tomu, abych do kopu mohl vložit opravdu dost kinetické energie.

Stůl vyrazil jako splašený kůň a narazil policajtovi do stehů takovou silou, až se ozvalo nepříjemné zapraštění.

„Áááá,“ zařval policajt, svalil se na stůl a na revolver najednou neměl ani pomyšlení. To já zas pomyšlení měl.

Jednou rukou jsem stůl odmrští od zdi, ke které byl policajt přiražen, způsobil mu tak jistě nepříjemný pád na vykachličkovanou zem a z pouzdra jsem mu vytrhl policejní osmatčítku. Vedle mého desert eaglu vypadala jako dětská hračka.

„Tak ještě jednou,“ pravil jsem temně, „kde je rodina Nowakových?“

„Nic ti neřeknu, hajzle!“ doslova vyplivl policista. Přečetl jsem si, že se jedná o seržanta Lewise.

„Podívejte, seržante, není to nic osobního. Potřebuju vyřídit jenom jednu věc a pak odejdu a nikomu dalšímu se nic nestane. Jestli budu muset prolézat celou tuhle stanici, bude to stát životy vašich kolegů. A věřte mi, že početní převaha jim nebude k ničemu.“ Abych dodal svým slovům váhu, postavil jsem se a zvedl seržanta jednou rukou třicet čísel nad zem. Ani jsem při tom nezafuněl, na rozdíl od něj.

„Jsi zrůda, vrah dětí,“ chrčel seržant, i když jsem ho humánně nedržel za krk, ale za košili, která se začala pomalu trhat.

„Nejsem zrůda a kdybyste zažil to, co já, tak byste mě i pochopil,“ povzdechl jsem si odevzdaně. Abych řekl pravdu, tak vůbec nevím, proč jsem to řekl. Možná si potřebuju s někým popovídat, možná jenom nemám rád, když ze mě lidi dělají něco, co nejsem. Nevím a je to jedno.

Seržant se uzavřel do vzdorovitého mlčení a já jen pokrčil rameny. Samozřejmě by stačilo pár utržených prstů a měl jsem informaci, kterou jsem potřeboval, ale ubližovat nevinným se mi pořád příčí. A Lewis jenom dělá svou práci.

„No jak chcete, tak to půjde tou horší cestou,“ rezignovaně jsem s ním mrštilo zeď, až zachroptěl a spořádaně ztratil vědomí.

Jeho osmatčítku jsem si zastrčil do kapsy a vyrazil do hlubin policejní stanice.

Zatím bylo všude mrtvo, až jsem začal doufat, že seržant byl snad jediný, kdo měl téhle noci službu.

Jako bych tou rouhačskou myšlenkou přivolal pomstu z nebes, rozletěly se pět metrů přede mnou dveře a do chodby vstoupil další policajt.

Zářivky nesvítily zrovna tak, jak to měly v náplni práce, ale moje oči přesto dokázaly rozeznat, kdo mi to právě vlezl do zorného pole. Nebyl to nikdo jiný, než ten černý polda, který mi dnes odpoledne vyhrožoval.

„Překvápko, bratře,“ zahalekal jsem a vyrazil maximální rychlostí, jaké jsem schopen.

Jak jsem říkal, černoch byl ode mě na pět metrů. Takže stačil zúžit oči překvapením a dostat ruku na deset centimetrů od pažby revolveru.

Pak revolver změnil svého majitele, černoch letěl chodbou a já přemýšlel, že za chvíli budu mít tímhle tempem plné kapsy zbraní.

„To muselo bolet,“ použil jsem klišé bůhví odkud, když policistova hlava doslova křápla o dveře na konci chodby.

„Co se to tu děje?!“ otevřely se další dveře a dál v chodbě ještě jedny. To se objevil zřejmě hlavní šéf a já začal tušit, že se střelení nevyhnu.

„Kdo jste?“ štkl po mně kapitán Barnes (tyhle jmenovky jsou skvělá věc) a já rychle nasadil přátelský úsměv. Dokud neuvidí svého černého kolegu, mohl by si myslet, že jsem přišel jen na přátelskou návštěvu.

„Hledám rodinu Nowakových,“ oznámil jsem mu a ani jsem nestačil dořčit, že bych mu byl hrozně vděčný za jakoukoli informaci, když kapitán zbledl a sáhl po zbraní. Naprosto nechápu, kde se v lidech ta agresivita bere. Člověk se jich na něco zeptá...

Švihnutím ruky jsem kapitánovi přerazil rameno a odstrčil ho takovým způsobem, až narazil do svého kolegy, který už měl revolver v ruce. Kapitán byl poměrně tělnatý, kdežto jeho podřízenému se zbraní v ruce

se dala počítat žebra i přes košili uniformy. Takže hmotnější těleso narazilo do méně hmotného a výsledkem byla hromada těl pomalu stékajících po zdi. Než se zadek prvního z nich dotkl země, rozběhl jsem se.

Podle plánu policejní stanice, který jsem strhl ze zdi u vchodu (asi evakuační plán), se nacházejí cely pro zadržené v prvním patře. Takže stačí proběhnout chodbou, vylézt po schodech a měl bych být na místě. Pokud jsou Nowakovi skutečně tady.

Zrovna jsem na jedné čerstvě otevřených dveřích vyrobil plastiku policejního obličeje (nejdřív se snad podívám, kdo jde chodbou, než prudce otevřu, ne?), když mi nad levým ramenem hvízdla první kulka.

Napodobil jsem Clinta Eastwooda z westernu, jehož jméno jsem dávno zapomněl a s ladnou otočkou na patě vystřelil ze své věrné pistole.

Bohužel, s pětačtyřicítkou nemůžete člověka jen zranit, ani když máte zaměřovací schopnosti vylepšené implantovaným počítačem. Kinetická energie vystřelené kulky je taková, že člověka zabije pouhý balistický šok.

Takže jsem rovnou střílel mezi oči.

Policejní mozek ve spršce krve vytvořil krásný kontrast proti mléčnému světlu zářivky a pak ohodil dlaždičky takovým způsobem, že mě uklízečka jistě bude proklínat ještě týden po tom, co odejde do důchodu.

A bylo hůř.

Policejní stanice má u stropu videokamery, kterých jsem si prve nevšiml a to se mi teď vymstilo. Policajti s'e jaksí vzpomatovali a začali jednat jako profesionálové.

O hruď se mi rozprskla salva z automatické brokovnice a byla to taková pecka, až jsem muselo dva kroky ustoupit. Jít to o pár centimetrů výš, musel jsem si shánět nové sluneční brýle. A obličej.

Přitiskl jsem se ke zdi, vypálil několik ran z pistole a do druhé ruky chytil policejní revolver - policie se začala hlásit i z druhé strany chodby, od recepcce.

„Co tu děláte tak pozdě v noci, to vás nesháněj manželky, sakra?“ zařval jsem a proskočil nejbližšími dveřmi - střílení nabralo poněkud na hustotě a já bych tak mohl přijít snadno k úhoně. Což bych nerad.

Vzápětí jsem zase vyskočil ven, už jen kvůli momentu překvapení.

Jak jsem předpokládal, zabralo to. Normální člověk, když se dá na útěk, tak se nevrací. A tudíž je bezpečné vylézt z úkrytu a začít ho pronásledovat.

Tak jsem zastihl původně dobře kryté policajty uprostřed chodby, totálně a neprofesionálně překvapené. Až mi jich bylo skoro líto.

Jelikož jich bylo asi tak deset, během okamžiku jsem pochopil, že postřílet je všechny nestihnu dřív, než mě aspoň jeden trefí. Tedy nestihnu to, pokud si trochu nepomůžu.

Během svého pobytu na lodi jsem jen nenasával a nedíval se na zprávy, ale taky jsem zjišťoval podrobnosti o počítači v mojí hlavě a úpravách, které jsem si tak trochu v rychlosti navolil. Tak jsem zjistil, že se můžu dostat na pětinasobek své obvyklé rychlosti a síly, když použij u něco, co bych z lékařské terminologie třicátého století přeložil jako „řízený endorfino-adrenalinový šok“.

A ten jsem teď během zlomku sekundy vyvolal.

Během třetí pikosekundy mě zaplavila neuvěřitelná vlna dobré nálady, pocitu nepřemožitelnosti a pocitu, že čas se táhne jako zcukernatělý med. Policistům trvalo pět vteřin mého subjektivního času, než udělali jeden krok.

Takže na střílení jsem měl dost a dost času.

Pro mě samotného to vypadalo, jako bych si s rozmyslem vybíral, koho střelím jako prvního a kam přesně. Pro samotné policisty jsem musel představovat vířící zmrzlou končetinu, ze které prší výstřely.

Subjektivní zpomalení času má tu výhodu, že si můžete všechno krásně prohlédnout. Já se svými digitálníma očima skoro viděl, jak se jednotlivé kulky prodírají vzduchem, boří se policistům do čel a po dlouhé době opět vylétávají na světlo boží a nesou s sebou rozervané mozky a kusy lebky. Jako milovník dobrých hororů jsem si říkal, že jsem měl s sebou vzít i kameru. Z toho by byl film!

Deset policejních mozků zkráslilo nudný vzorek na zdi a učinilo z podlahy bruslařskou dráhu a pak jsem ze svého zrychleného režimu vypadl. Stejně, jako můžu do svého organismu vyplavit přirozené chemikálie, které mi umožňují pohybovat se naprosto nelidskou rychlostí, mohu tyto chemikálie zase absorbovat a uskladnit si je na pozdější dobu. Velice rozumné řešení.

Z hromady mrtvol se náhle ozvalo zachroptění, až jsem skoro nadskočil. Po lehkosti, s jakou jsem se před chvílí pohyboval, mi teď připadalo, že jsem naprosto nemožně nemotorný, i když jsem samozřejmě pořád měl svoje superreflexy.

Chroptění bylo zřejmě smrtelné, protože když jsem si hromadu mrtvol pořádně prohlédl, viděl jsem jen vyhasínající vytřeštěné oči.

Aspoň bude ticho.

*

V příští chvíli se dostavila další várka policistů. Když se do mého organismu dostala nová dávka organických drog, už ano. Samozřejmě to bylo to poslední, co zahlédl.

„Zatím to jde jako na drátkách,“ spokojeně jsem vypadl ze superrychlosti a přebrodil hromadu čerstvých i starších mrtvol. Klouzalo to, čvachtalo to a kdybych neměl na nohou zimní boty se speciální proti skluzovou podrážkou, asi bych se k mrtvolám na zemi připojil.

Třetí vlna útočníků nenásledovala, takže jsem se ke schodům dostal poměrně bez problémů. Pokud nepočítáte mezi problémy to, že se mi krev nějak dostala do bot a teď mi v nich nechutně čvachtalo. Ještě si někdo pomyslí, že se mi odporně potí nohy.

Vyběhl jsem schody čvachtaje v staccato režimu a vzápětí jsem letěl zpátky - to jsem narazil na policisty, kteří mě rozumně nešli lovit do přízemí, ale počkali si na mě hezky v patře. A čekali tak nabašení odhodláním a adrenalinem, že stihli vystřelit dřív než já. Kdybych neměl zlé tušení a pod schody opět nenahodil superrychlost, byl bych teď mrtvý. Takhle jsem se stihl na poslední chvíli odrazit, takže mi roj žhavého olova pro svištěl nad hlavou.

Přistál jsem v měkké hromadě policejního masa, vyšvihl se už nacvičeným pohybem na nohy a vylovil z jedné lebky svou pistolí.

„Tak takhle ne, hoši,“ zavrčel jsem a rozběhl se znovu do patra.

Schody pod mými ultrarychlými kroky popraskaly, z dlaždiček se zakouřilo, policajti otevřeli ústa jako ve zpomaleném filmu a pak jsem do nich vpadl. Zásobník desert eaglu samozřejmě není bezedný a já samozřejmě zapomněl nabít. Takže jsem poslal na vyhlídkový let pouze dva mozky a cvaklo to naprázdno. V normální rychlosti by mě to mohlo stát i život, takhle jsem bleskově zasunul pistolí do pouzdra a vrhl se mezi poldy s holýma rukama.

Nikdy jsem netrénoval žádné bojové umění a ono to není ani třeba, když máte svaly nelidsky husté. Stačí prasknout malíkovou hranou do krku, uhodit pěstí mezi oči, kopnout do břicha, zabořit loket pod hrudní kost. Lidé pak umírají na zlomenou páteř, mozek jim stříká ušima, střeva opouštějí tělo análním otvorem a srdce se rozprskávají v hrudních koších jako shnilá rajčata. A není u toho tolik kraválu, jako u střelení.

„Uf, nějak mě to zmáhá,“ vrátil jsem se do normální rychlosti a těla kolem mě popadala na zem. Na to, jak jsem se činil krátkou dobu, jich bylo celkem dost.

Se zájmem jsem se ohlédl, jak krev líně stéká po schodech a to mě málem stálo život - kolem ucha mi prolétla kulka podobné ráže, jakou vlastním i já.

Vrhl jsem se do krytu, málem se přizabil o jednu z mrtvol a málem si rozbil hubu o jakousi nízkou skříňku s šuplíky.

„Kterej vůl to sem dal,“ zavrčel jsem a horečně ládoval patrony do zásobníku. Podle všeho se mi podařilo rozdrtit většinu policejních sil, ale někteří jednotlivci stále odolávali. Nebál jsem se jejich palebné síly, ale někoho z nich by mohlo napadnout přivolat posily, případně i obávané FBI nebo SWAT nebo něco takového.

Počtvrté jsem si nechal organismus prosáknout adrenalinem a endorfiny a vyřítit se zpátky do chodby. Pocit rychlosti a nadšení zůstal, jen ten adrenalin mi začal připadat takový zvětralý a zředěný. Nic se zřejmě nemá přehánět, ani když máte takové tělo, jako já.

Na osamělého střelce samozřejmě stačil i zvětralý adrenalin. Nechci se chlubit, ale myslím si, že si ani nevšiml, kdy jsem se mu objevil v zorném poli a kdy jsem zmáčkl spoušť. Jak jsem zastrčil pistolí do pouzdra, toho si už nevšiml zcela jistě mozkové centrum, které je odpovědné za poznávací schopnosti, mu totiž vletělo do pootevřených dveří skříně, odkud vylovil magnum, které stále svíral v mrtvé ruce.

„Taky pěkná věcička,“ vykroutil jsem mu masivní zbraň z ruky a vyměnil ji za jeden z policejních revolverů ve své kapse.

„A to je všechno?“ rozhlédl jsem se vzápětí po liduprázdné chodbě, ve které smrděla krev, výkaly a střelný prach.

„Asi jo,“ odpověděl jsem si sám, když se k tomu nikdo jiný neměl slovem ni činem a vyrazil k celám, jejichž mříže jsem odsud jasně viděl.

První cela byla prázdná.

Druhá taky.

Třetí už ne.

Spatřil jsem v ní rodinu Nowakových a dva chlapy v bezvadně padnoucích sakách. To před tím, než jsem do prsou koupil řadu výstřelů z masivních pistolí.

*

V té jediné chvíli, v tom zlomku sekundy, se mi vrátilo všechno štěstí, které jsem za poslední roky postrádal. Jinak si nedokážu vysvětlit, že jsem přežil. Spočítejte si sami, jaká je pravděpodobnost, aby zhruba deset výstřelů ze dvou pistolí zasáhlo člověka zrovna tam, kde má dlouhý luxusní kabát náprsní kapsy. Zrovna tam, kam si člověk schová policejní revolvery, které zabaví cestou.

Podle mě se ta pravděpodobnost limitně blíží nule.

Ale to nevádí.

To rozhodně nevádí.

Se širokým úsměvem na tváři jsem se vyšvihl na nohy. Tentokrát jsem žádnou superrychlost nepotřeboval. Na dva obyčejné lidi ne. Prostě jsem vyskočil, vytasil pistoli a prohnal každému jednomu agentovi kulku mezi očima. Byli tak překvapení, že by to stihl i normální člověk.

„Tak a teď ta nepříjemná část,“ zahleděl jsem se zkoumavě do cely. Naskytl se mi tak pohled na vzor americké rodiny - otec Nowak stál neohroženě před svou ženou, která byla ke mně otočená zády a drtila v náručí svého syna.

Vážně dojemné.

„Neublížujte nám, prosím,“ vypravil ze sebe pan Nowak třaslavým hlasem.

Napadlo mě několik věcí - za prvé: proč všichni opakují v podstatě tu samou větu? Za druhé: mám je postřílet všechny, nebo si dojít do cely jen pro Jaye? A za třetí: vědí Nowakovi o sexuální orientaci svého syna?

„Nechci vám ublížit, potřebuju si jenom promluvit s vaším synem,“ řekl jsem a upřímně zapochyboval, že mi ti vystrašení lidé uvěří. Samozřejmě, že neuvěřili, i Američané mají jistou minimální hladinu inteligenčního kvocientu.

„No tak to půjde po zlém,“ řekl jsem si v duchu a plnou silou kopl z otočky do mříží. Z boku.

Jelikož jsem se předtím zapřelo mříže sousední cely, získal jsem tak poměrně hodně stabilní bod, díky němuž se mi povedlo to, co jsem chtěl - v zámku mříží to ublíženě prasklo a zarachotilo a mříže se odsunuly stranou, nechávající tak rodinu Nowakových napospas šílenému vrahovi.

„Au, sakra, to byl zas jednou nápad,“ zavrčel šílený vrah a vkulhal do cely s pocitem, že má přeražené všechny kosti v chodidle. Kopat do mříží není dobrý nápad, ani když máte tak odolný organismus, jako mám já.

„Ne, to nesmíte, náš syn vám nic neudělal,“ vrhl se na mě pan Nowak a pokusil se mě pěstí knokautovat. Stačil si o moji čelist zlomit pár prstů a pak jsem ho už držel za krk a plival mu slova do obličeje. Ani nevím, kde se ve mně ta potřeba vymluvit se vzala.

„Nic mi neudělal?“ zařval jsem jako smyslů zbavený a černý vír v mé hlavě se tak nějak naježil. „Kvůli tvému synovi zemře snad pět miliard lidí a mezi nimi i žena, za kterou bych dal vlastní život! Jestli si myslíš, že mi tvůj syn nic neudělal, tak si tady můžeme sednout a já ti povyprávím, jaké to je pracovat při třicetistupňových mrazech bez rukavic. Jaké to je ohýbat prsty, na kterých praská mrazem kůže a ze kterých teče krev, co na nich okamžitě mrzne. Řeknu ti, jaké to je dívat se, jak tvoje milovaná umírá v příšerných bolestech a ty se na to musíš dívat. A to všechno jenom proto, že se tvůj buzerantský synáček asi rozhodne dát se na politiku!“

Opravdu nevím, kde se ve mně ta potřeba vymluvit se vzala, ale když už jsem jednou začal, muselo to ven. Řval jsem na toho modrajícího chlápka, jaké to je muset pojídat lidské maso, jaký je to pocit, když na vás zaútočí sousedka se sekerkou a jaké to je celé dny nejíst. Jaké to je zachránit život milované bytosti, pak ji dlouhých pět let nevidět a nakonec ji ztratit takovým způsobem, že se z toho zblázníte. Nemyslím si, že pochopil jen desetinu z toho, co jsem na něj řval, ale bylo mi to jedno. Nezajímalo mě, jestli si všichni v místnosti budou myslet, že jsem blázen, jen jsem jim potřeboval vysvětlit, proč to dělám. A snad ne ani vysvětlit, nebo se ospravedlnit, spíš mi šlo o to, aby věděli, že já jsem ten, který je v právu. Že ne jsem zločinec, ale mstitel. Ten, který napravuje příkoří.

Pan Nowak naposled zachroptěl a zhadrovatěl mi v ruce, kdežto paní Nowaková zaječela takovým hlasem, že jistě vyrobila řadu prasklinek v mřížích a stiskla svého syna tak, že tentokrát opravdu zařval.

„Neboj, dlouho to bolet nebude,“ řekl jsem mu vyloženě nepřátelsky a namířil na něj svou pistoli. Svým předchozím projevem jsem v sobě vzbudil zuřivost, která v uplynulých dnech tak nějak odpočívala a neznám nebezpečnější bytost, než jsem já, když zuřím.

„Nedělejte to, můžeme si promluvit,“ zaječela paní Nowaková a strčila svého syna za svá záda.

„Promluvit...“ vzdychl jsem rezignovaně a ustřelil jí hlavu. Naprosto bez výčitek svědomí, nebo čehokoli podobného. Jen jsem uvažoval nad tím, že americká víra v řešení problémů tím, že se o nich bude dlouho mluvit u psychoanalytika, právě vzala za své. Alespoň u paní Nowakové.

Jay sledoval, jak se jeho matka hroutí k zemi a probodával mě zvláštním pohledem. Mísila se v něm zlost na vraha své mámy, údiv nad situací, kterou znal jen z filmů a ještě něco jiného. To něco jiného bylo tak výrazné, že jsem zaváhal s pistolí namířenou na jeho čelo.

„Vy nejste blázen, že ne?“ řekl ten kluk náhle.

„Ne jsem,“ řekl jsem já. Ani nevím, proč jsem se s ním bavil.

„To všechno, o čem jste mluvil, se opravdu stane?“

„Ano. Miliardy lidí zemřou, Země se stane skoro neobyvatelnou. Já se stanu otrokem v nelidských podmínkách a uvidím moji milovanou umírat.“ Eliščina tvář se mi objevila před očima, tak jsem nějak nemohl střílet.

„Proč?“ položil kluk tu úplně nejprvotnější otázku.

„Nevím,“ řekl jsem po pravdě. „Jednoho dne prostě přiletí lidi z budoucnosti, zabijí skoro všechny lidi a ze zbytku udělají otroky. Ve jménu Americké Aliance a toho, že všichni kromě Američanů jsou méněcenní. A taky proto, aby vybudovali lepší svět.“

„A co s tím mám společného já?“

„Ty jsi jedním z otců zakladatelů Aliance. Dozvěděl jsem se to z jejich počítače. Budeš stát na začátku dění, které způsobí konec mého světa. Spolu s dalšími, jak asi víš ze zpráv.“

„A vy myslíte, že to zastavíte tím, že nás zabijete?“ Na dvanáctiletého kluka měl nečekaně věcné a logické otázky.

„Je to to jediné, co můžu udělat. Doufat, že tomu zabráním. Že umožním Elišce prožít normální život.“

To už Jayovi po tvářích tekly slzy a já nějak věděl, že to není kvůli tomu, že ho chci zabít. Slzy kvůli tomuhle přestaly téct během našeho rozhovoru. Tyhle byly nové. Jelikož jsem mu před pár hodinami zabil přítele, Jay nejspíš věděl, co to znamená ztracená láska. Paradoxní situace.

„Jsi zvláštní kluk,“ řekl jsem, „je mi líto, co musím udělat, ale myslím, že to chápeš.“

Připadalo mi zvláštní mluvit takhle s dvanáctiletým klukem, ale on opravdu byl zvláštní. Poté, co jsem mu znovu zabodl laserový paprsek mezi oči, se nezhroutil do rohu cely, nepokusil se utéct, neprosilo život.

Jen tak klidně zavřel oči.

Já vystřelil.

*

Podivně otřesený (podivně na mě, abyste mi rozuměli) jsem se vydal k východu ze stanice a hlavou mi táhlo, že na tenhle zážitek zařve zbytek palubního baru.

Pak jsem měl náhle důležitější problémy.

Skrz zamřížované okno blýsklo ostré elektrické světlo a já zaslechl jakýsi klapot. Jako by se za oknem vznášel vrtulník.

A taky že jo.

„A do prdele, posily,“ zanedával jsem a rozběhl se k východu. Jestli k němu doběhnu dostatečně rychle, možná mě počítač stihne evakuovat dřív, než se něco semele.

Už když jsem seběhl do přízemí, bylo mi jasné, že moje naděje definitivně pohasla - i takhle na dálku jsem spatřil, jak se před vchodem houfují řada mužů v černých kombinézách. SWAT dorazilo.

„Co teď?“ položil jsem si zásadní otázku a rozhlédl se po mrtvé chodbě. Ačkoliv jsem zvládl celou policejní stanici jen s jednou pistolí, nevěřil jsem, že by stejný postup mohl fungovat i na členy speciální úderné jednotky. Policajti byli navíc překvapení nenadálým útokem, kdežto speciálové věděli, že je čekají potíže. Pokud stihl zatelefonovat někdo ze stanice, mohli by i vědět, že jsem nelidsky rychlý a odolný. A pokud koukají na zprávy, mohli by si to dát do souvislosti s mýma očima a schopností zmizet. Takže by mohli rovnou celou stanici pro jistotu odpálit nebo podpálit. Čili nic pro mě.

„Sakra, sakra, sakra,“ opakoval jsem pořád dokola a rozběhl se ve směru, kde jsem tušil vchod do suterénu. Někde tam by se měla nacházet zbrojnice, tedy přesně to, co potřebuju. Nejvíc bych samozřejmě potřeboval ústupovou cestu, ale to bylo přání značně nereálné - vchod je v obležení a na střechu taky nemůžu, neboť tam létá ten vrtulník.

„A vida, filmy nelžou,“ vykopl jsem dveře, seběhl schody a našel pravý ráj milovníka zbraní. Automatické brokovnice, útočné pušky, pistole, neprůstřelné vesty, štíty.

Popadl jsem dvě útočné pušky, nabil, nacpal si kapsy zásobníky, navlékl na sebe ještě jednu neprůstřelnou vestu a pod paži chytil megafon. Pak jsem podzemní zbrojnici opustil.

Právě včas.

Vchod se rozletěl ve chvíli, kdy jsem vyběhl schody a dovnitř se vevalilo několik členů proti teroristické jednotky.

Vypadali profesionálně, našťavaně a vůbec mi nebyli sympatičtí.

Tak jsem začal střílet.

Megafon křáplu podlahu a první dávka kulek se zahryzla do ostrých hochů. Jelikož mně zpětné rázy zase tak nevadí, držel jsem útočné pušky jako lehké pistolky a kropil a kropil.

Skutečně to vypadalo, jako bych pracoval se dvěma kropíci hadicemi, které mají jen poněkud vyšší tlak vody, než je zdravo - první dávka vyhodila dva příslušníky SWAT ze dveří, třetímu se rozprskla hlava i s helmou a čtvrtý tak nějak přišel o nohy. I s mými zaměřovacími schopnostmi to bylo to nejlepší, co jsem zvládal - pušky se blbě držely a i na mě kopaly docela dost. Ale ono o přesnou střelbu ani tak nešlo.

Bleskurychle jsem vyměnil zásobníky, vypálil další dávku, zahnal tak další členy SWATu od dveří a zvedl ze země nakráplý megafon. Je čas začít vyjednávat.

*

„Jsem ozbrojený a nebezpečný,“ vypustil jsem do megafonu první blbost, která mě napadla. „Mám rukojmí a pokud mi nedáte, co chci, zemřou strašlivou smrtí.“ Ve vylištěné policejní stanici se slova rozléhala skoro jako v jeskyni.

Čekal jsem nějakou odpověď, ale místo slov se ozval cinkot granátů. Byl jsem tím tak nemístně překvapen, že jsem se ani nestačil otočit a prudké magnéziové záblesky mě udeřily do očí. Mít lidské oči, vidím kulové.

Takhle jsem jen s přehledem rozstřílel další vlnu útočníků, která se co nejrychleji nacpala do dveří, aby mě dostala ještě ve chvíli, kdy nevidím. Jak takový chybný úsudek může někdy změnit celý život, to je neuvěřitelné - například členům úderné jednotky jej změnil tak, že jej rovnou ukončil.

„Vy jste mě neslyšeli?“ zařval jsem do megafonu a intenzivně přemýšlel, co budu dělat, jestli vědí, že je po rodině Nowakových. Asi se ven budu muset prostřílet.

„Tak co je, sakra,“ zklamaně jsem prohodil už mimo megafon, když nepřišla žádná reakce.

Začal jsem uvažovat, co mám sakra dělat a probíral jsem se i takovými možnostmi, jako že uteču kanálem, když jsem odkudsi z prvního patra zaslechl jakýsi rachot.

„A sakra, střecha!“ vyjekl jsem a před očima mi vyvstal obrázek černě oděných speciálů spouštějících se po lanech visících z vrtulníku. To by mi mohli nehezky vpadnout do zad.

Jelikož jsem tak nějak tušil, že v budově asi nebude poklop od kanálu, a pokud ano, tak ho sám od sebe v životě nenajdu, vyrazil jsem do boje. Z tísnivého pocitu obklíčení jsem nezaváhal a přepnul se v běhu do superrychlosti.

A že to byl super nápad.

Vyletěl jsem do schodů, jako by mě honil průjem a vpadl přímo mezi speciály. A když říkám „vpadl mezi“, tak vpadl mezi.

Jedna rána pěstí, druhá rána pěstí, kopanec, otočka, výstřel, rána pažbou, loket do zubů, čelo na čelo, koleno mezi nohy, další otočka, a ze speciálů byly mrtvoly. Já na tom taky nebyl zrovna dobře. Moje tělo má nejspíš svoje meze, takže jsem tak nějak nehezky dýchal, začala mě urputně bolet hlava a po vypadnutí ze superrychlosti jsem se cítil, jako bych týden nejedl kvůli akutním střevním potížím. Jako bych zkrátka spotřeboval víc energie, než si můžu dovolit. Zkusil jsem si loknout ze své věrné placatice, ale nijak mi to nepomohlo - vypotřebovaný adrenalin alkoholem nenahradíš. Kromě toho mě bolely ruce (klouby mám naštěstí všechny umělé), nohy a vůbec celý člověk. Speciálové byli navlečení do maximálního počtu neprůstřelných věcí.

Když se podezřelý zvuk ozval tentokrát odkudsi zdola, začalo mi být jasné, že na všechno sám nestačím. Kdybych měl na starost jen jedno patro, nejspíš bych se mohl bránit mnohačetné přesile. Když mám ale hlídat tolik místa najednou, tak se to nedá.

„Na střechu, tam je moje jediná záchrana,“ zavelel jsem sám sobě a rozběhl se k jasnému čtverci světla ve stropě, kudy přišly čerstvé mrtvoly.

Ačkoli jsem si přál se dostat pryč co nejrychleji, tentokrát jsem se na výkonnější mód nepřepnul. Neměl jsem k tomu žádná přesná fakta, ale tak nějak mi bylo jasné, že po další vlně adrenalinu a dalších svinstev by mi bylo ještě hůř. A ono to už tak nestálo skoro za nic.

Když jsem za sebou zaslechl rychlé kroky na schodech, vypálil jsem jen tak přes rameno pár dávek z pušky, jejíž pažbu jsem zdeformovalo helmu zvláště dotěrného speciála. Na chvíli by je to mohlo zdržet.

V následujícím okamžiku jsem byl zdržen sám, když jsem se konečně přerazilo jednu z mrtvol.

„Pomsta ze záhrobí jako vyšitá,“ zavrčel jsem, vykašlal se na pušku, která mi vyletěla z ruky a pádil dál. Čtverec ve stropě už byl na dosah.

Kašlal jsem na spuštěné schůdky a otvorem zkrátka vertikálně proskočil, takže jsem na střechu dopadl jako vymršťený z katapultu.

„Vysílačku, sakra, vysílačku,“ hrabal jsem se v kapse a proklínal pistole, které jsem si do kapes bůhví proč nastrkal.

„Tady seš, mrcho,“ zaklel jsem a přistrčil si miniaturní mluvítka k ústům.

„Transport, okamžitě,“ zařval jsem na počítač a jen tak okrajově uvažoval nad tím, jestli je střecha dostatečně nestíněná.

Nikdy jsem to nezjistil.

Byla noc a tak všude kolem zářila světla z oken rozsvícených bytů. Byla tu uhánějící auta, zářící pouliční osvětlení a ta helikoptéra létající kolem budovy taky na elektrice nešetřila.

Přes to všechno jsem spatřil, jak se na střeše nedaleké budovy zablesklo.

A taky jsem zaslechl jasné prásknutí.

Do hrudi mě nabral jakýsi neviditelný nosorožec, vysílačka mi vyletěla z ruky a já se rozplácl o asfaltovanou střechu.

Jelikož jsem to dostal do vesty, nic moc se mi nestalo. Vymrštil jsem se tedy na nohy, vrhl se po vysílačce a modlil se, aby mě netrefili do hlavy.

Bůh buď neexistuje, nebo je to pěkný parchant.

Další kulka mi prolétla stehnem, takže jsem vysílačku spíš málem spolkl, než abych ji chytil.

I tak by mi to ale stačilo, kdyby se mi ruka nerozprskla pod nápojem střel, které přiletěly bůhvíodkud.

Nestačil jsem se ani podívat, jak se moje ruka začíná okamžitě regenerovat a dostal jsem do těla další dávku. Tentokrát do nohy. A do druhé. A do ruky. A do zad.

A to už na mě bylo moc.

Stačil jsem si ještě pomyslet, jak hezky moje zdokonalená tkáň prší kolem mě a pak všechno kolem obestřela temnota.

Organizace

Naštěstí, nebo snad naneštěstí, to nebyla temnota smrtelná. Když jsem se poprvé probral, měl jsem z reality okolo pouze pár nejasných vjemů - slyšel jsem jakési houkání majáku, hlasy, kterým jsem nerozuměl a pípání jakýchsi přístrojů. Kdybych na to měl v dané chvíli mozkovou kapacitu, asi bych si pomyslel, že mě někam vezou v sanitce. Takhle jsem radši znovu omdlel, než abych nad něčím uvažoval.

Druhé probuzení už bylo o něco lepší. Nebo horší, jak se to vezme.

Hlasy se pročistily tak, že jsem byl schopen porozumět jednotlivým větám - pochopil jsem tak, že se mluví o mně a že se mluvčí hodně podivují nad mými regeneračními schopnostmi. To mě zahřálo u srdce. Ne snad, že bych musel být chválený, ale pokud regeneruji, tak neumírám. Zato jsem zase omdlel.

Třetí probuzení bylo sice nejjasnější, co se vnímání týče, ale taky nejtemnější, pokud jde o okolní atmosféru. Byl jsem natolik při smyslech, že jsem dokázal vyslechnout následující rozhovor:

„Podívejte, pane, já sice vidím, že máte pověření z nejvyšších míst, ale já mám své vlastní rozkazy. Takže tenhle hajzl půjde hezky do naší střežené nemocnice, tam ho budem hlídat jako oko v hlavě čtyřadvacet hodin denně a pokud se dostane z toho stavu, ve kterém je, tak ho zavřeme, až zčerná. A bůh ví, že bude sedět tak dlouho, dokud se neposadí na elektrické křeslo. Zabil šest děcek a pár mejch nejlepších kamarádů, takže se nemusíte bát, že bych se nepostaral, aby nám neutekl. Kromě toho mi už volali z FBI, že je můžu čekat každou chvíli.“ To byl první hlas, klidný, profesionální, typicky policejní. Ten druhý byl tak nějak jiný. Profesionálita z něj byla cítit taky, ale hlavně jsem pociťoval jakýsi chlad. Jako by majitel hlasu zažil a způsobil tolik bolesti, že mu už je všechno jedno.

„Jsem velice rád, že NYPD ve vás má tak oddaného příslušníka, kapitáne, a taky jsem rád, že se hodláte řídit svými rozkazy, ale můžete mi věřit, když vám říkám, že rozkazy z míst, odkud je mám já, ty vaše jednoznačně převyšují. Takže mi dejte příslušné formuláře, já vám je podepíši a za tohoto zatčeného převezmu odpovědnost.“

„Dokud mi můj šéf neřekne, že vám mám něco podepsat, tak zatčený zůstane v pravomoci NYPD,“ odpověděl první hlas a daly se z něj vyčíst známky podráždění. „Pokud se na něčem dohodnete se šéfem a pokud s tím budou souhlasit federálové, je váš. Do té chvíle se s vámi odmítám bavit.“

Ačkoli se mě na názor nikdo neptal, byl jsem rád, že mě policejní kapitán nechce dát. Myslel jsem si, že se svým supertělem a po tom, co jsem všechno prožil, jsem nad strach povznesen, ale teď jsem se tak nějak bát začal. Jelikož jsem se nemohl skoro hýbat a cítil jsem, jak ze mě crčí krev, dá se to myslím pochopit.

„Je to vaše poslední slovo, kapitáne?“ zeptal se druhý hlas a chlad z něj tentokrát přímo sálal.

„Samozřejmě,“ odpověděl kapitán tónem, který nepřipouštěl další diskusi.

„To je mi ovšem líto,“ pravil majitel chladného hlasu.

Pak práskl výstřel.

Ozvalo se nezaměnitelné žuchnutí mrtvého těla na podlahu a kdosi se rozječel. Ačkoli jsem se lekl, ječení nepocházelo ode mě.

„Buďte zticha a jedte, kam vám řeknu,“ pravil druhý hlas tak klidně, jako by právě zašlápl mravence místo zastřelení policisty. „Jednám v zájmu národní bezpečnosti a z toho důvodu se nemáte čeho bát, nebudete-li mi bránit v práci.“

Řidič i další potenciální oběti polkli jako jeden muž a já měl pocit, jako by vůz ještě zrychlil.

Stihl jsem ještě zaznamenat, jak majitel chladného hlasu udává směr a pak jsem zase ztratil vědomí. Asi mám vážnější zranění, než jsem si myslel.

*

Probudila mě trojice výstřelů. Ne jsem si tím jistý, ale myslím si, že opět střílel muž, který zabil kapitána.

„Odvezte ho na B4 a zavolejte doktora Bergmana,“ zaslechl jsem. Je zajímavé, jak pořád něco slyším, ale nevidím naprosto nic. Když jsem se na tenhle problém soustředil, pochopil jsem, že mám něco uvázaného přes moje umělé oči. Něco tak hutného, že to ani s nimi neprohlédnu. Mohl bych se sice pokusit o nějaký náročnější mód vidění, ale měl jsem pocit, že i jen chabý pokus by mě mohl na místě zabít. Tak jsem si to nechal na později.

Vzápětí jsem měl pocit, že se vznáším. Podle toho, jak jsem se u toho cítil, se mě nešetrně chopilo několik párů rukou a z nemocničního lehátka mě přendali na něco jiného. Bylo to tvrdé, studilo to do zad a vůbec jsem z toho neměl dobrý pocit.

Skoro by se dalo říct, že jsem začínal mít čím dál tím větší strach.

„Jestli bych se nemělo něco pokusit,“ napadlo mě a jen tak na zkoušku jsem se pokusil seskočit z vozíku a strhnout si pásku z očí.

Nevím, jak to vypadalo zvenčí, ale v plicích mě po tom pitomém nápadu nepříjemně bodlo, něco zabublalo, ze svalů ve všech končetinách vyšlehla ohnivá chapadla bolesti a něco mi začalo téct po bradě. Jelikož to bylo teplé a stékalo to pomalu, došlo mi, že to bude krev. A nejspíš moje.

„Nevysilujte se, příteli,“ ozval se chladný hlas těsně u mého levého ucha. „Nebude vám to nic platné a sílu budete do budoucna potřebovat.“

Radši jsem zase omdlel.

*

Po pátém probuzení toho večera jsem zjistil několik zajímavých faktů. Předně mi zmizela páska z očí, takže zase vidím. Krátkým pohledem jsem zjistil zbytek těch faktů.

Sedím na jakémisi kovovém křesle potaženém kůží, ruce, nohy a trup mám připoutané nějakými kovovými obručemi a i s křeslem se nacházím v jakési vykachličkované místnosti, která nepříjemně připomíná operační sál.

Dalším důležitým faktem je to, že v místnosti ne jsem sám. Je tu ještě zcela plešatý muž v lékařském plášti a další muž v bezvadně padnoucím šedivém obleku. Na tom muži jsou nejnápadnější jeho oči. Vyzařují takový chlad, že se s něčím takovým nemůže měřit ani teplota vakua.

„Vidím, že jste se probral, příteli,“ pravil muž v obleku a postoupil o pár kroků ke mně. Když jsem jej chtěl sledovat, zjistil jsem, že kovovou obruč mám i kolem hlavy.

„Jelikož spolu strávíme mnoho hodin, dovoluji, abych se představil. Jmenuji se Abraham Finch a jsem zaměstnancem jisté agentury, o které nemusíte vědět další podrobnosti. Toto je doktor Bergman, který pro nás také pracuje. Je to vynikající specialista hlavně v otázkách nervového systému.“

„Těší mě,“ vyplivl jsem s asi půl litrem krve.

„Nejspíš vás bude zajímat, kde to jste a proč tu jste,“ řekl Abraham Finch. „Za prvé byste měl vědět, že nepatřím k žádné vládní organizaci zájímající se o nedotknutelné životy amerických občanů. Mně osobně, stejně jako mým nadřízeným, by bylo naprosto jedno, kdybyste pozabíjel například celou mateřskou školu i s pomocným personálem. Co nás naopak zajímá velice, je váš výběr obětí. Abych tak řekl, shoduje se s výběrem, který učinili mí nadřízení před mnoha lety. Mohl byste mi tedy prozradit, co vás vedlo právě k tomu, abyste tak cílevědomě pozabíjel právě těchto konkrétních šest mladých Američanů?“

Napadlo mě, že pan Finch se zřejmě rád poslouchá a že si zakládá na tom, aby mluvil jako vzdělanec. Taky mě napadlo, co tím sakra myslí, že moje oběti už byly předtím někým vybrány. Nahlas jsem ale řekl: „Nevím, o čem to mluvíte, jsem zkrátka masový vrah, který nesnáší americké spratky.“ I mně samému to znělo jako hodně nepodařená lež.

„Ale, ale, příteli, takové pohádky si vykládejte vlastním dětem, jestli nějaké máte, já jsem na ně už poněkud velký.“

„No vidíte, jsem obyčejný blázen, který rád vypráví pohádky,“ pokrčil jsem rameny s nevinným úsměvem na tváři. Pokud vám po bradě teče krev, nemůžete se usmívat nevinně.

„Podívejte, příteli, já osobně mám času dost. A jak sám zjistíte, čas má tu nepříjemnou vlastnost, že se v nepříjemných chvílích nepříjemně vleče. Takže se vás naposled zeptám jako člověk lidské bytosti, proč jste si vybral právě těchto šest dětí.“

Možná vám to přijde zvláštní, ale já nějak věděl, že pokud mu to teď a tady prozradím, dostanu kulku mezi oči ze stejné pistole, která zabila bezejmenného kapitána NYPD. Takže jsem Jen mlčky zavrtěl hlavou.

„Dobrá, jak chcete,“ otočil se Finch k doktoru Bergmanovi, „Doktore, již v sanitce jsem zaznamenal, že náš přítel nejenže zná fakta, která by mělo znát pouze pět osob na této planetě, ale také má velmi zajímavou tělesnou konstituci. Potřebuji tedy, abyste mu předvedl téma vaší diplomové práce a v mezičase provedl předběžnou prohlídku. Rád bych věděl, s čím máme tu čest. Přijdu zítra touto dobou. Pánové,“ zlehka se uklonil pan Finch a mě napadlo, že by mu vyloženě seděl klobouk. Někdy myslím na úplné hovadiny.

„Takže, pane...“ podíval se na mě doktor. Jelikož jsem neměl důvod, aby mi všichni říkali „příteli“ nebo „pane“, zavrčel jsem na něj: „Tibor Lánský. Inženýr.“

„Takže, pane inženýre, myslím, že byste měl vědět, že tématem mé diplomové práce byl výzkum center bolesti v lidském těle.“ Než se doktor nadechl k další větě, stihl jsem si pomyslet, jak je tohleto typické. Ocitnu se v tajné laboratoři a jediným společníkem mi bude doktor, který zkoumal centra bolesti. Jako z laciného horroru.

„Takže pro vás bude opravdu maximálně nepříjemné, pokud se rozhodnete zamlčet mi fakta, která požaduje pan Finch. A to tak, že během celé procedury budete snít o návštěvě zubaře vybaveného pouze ruční vrtáčkou a polámanými vrtáky.“ Vida doktůrek má i smysl pro humor.

„Nezlobte se na mě doktore, ale vážně vám nic nemohu říct. Neberte si to osobně,“ odpověděl jsem zatvrzele na doktorův vyčkávací výraz.

„Ani vy si to neberte osobně. Jednám pouze na přímý rozkaz a také z lékařské zvědavosti,“ pokrčil rameny doktor Bergman a pustil se do díla.

Říkal jsem vám, že mi v minulosti vyndávali klouby a nahrazovali je kovovými, aniž by mi podali byť jen miligram anestetika. Takže já vím, co je to bolest.

Teď jsem pochopil, že jsem si to jen myslel.

Je obrovský rozdíl mezi tím, když vás řežou jako kus hovězího a tím, když se vám u toho ještě snaží způsobit bolest. Během pěti milisekund jsem řval jako tur a snažil se vyprostit z ocelových obručí. Nešlo to.

„Máte zajímavou tělesnou konstituci,“ prohodil doktor profesionálně zaujatě a vzal si z podnosu další skalpel. Ten první už měl po setkání s mými svaly poněkud tupý.

„Zajímavé, zajímavé,“ broukal si doktor během následující hodiny, během které jsem si totálně zničil hlasivky a napůl se zbláznil. Jen tak mimochodem se mi hlavou prohnal asi pětkrát můj starý známý energetický záblesk, ale tentokrát to nebylo nic platno. Pouta musela být z něčeho kvalitnějšího, než je běžná ocel, jinak bych je roztrhal jako papír.

„Zajímavé, opravdu, ta buněčná struktura, to napojení nervů, ty malé kapiláry sloužící k zásobování svalstva výživou, ta architektura jednotlivých svalů...“ přímo se rozplýval doktor. „Vy musíte mít několikanásobně větší sílu, než kterýkoli člověk, že?“ zeptal se dr. Bergman a dával si pečlivý pozor, aby se nedostal na dosah mých chňapajících prstů a cvakajících zubů.

„Asi mi nebudete chtít prozradit, kde jste k těm dokonalým vylepšením přišel, že ne?“ tak lítostivě se na mě doktor podíval.

„Ne,“ podařilo se mi zachraptět.

„No co nadělám,“ odtušil řezník a s novou chutí se pustil do mého svalstva. Na zemi se mu válela už slušná hromádka ztupených nástrojů.

V následujících hodinách jsem měl tolik chuti prozradit všechno, co vím, že to nemůžu ani slovy vypovědět. Vědomí, že by bolest zmizela, kdybych řekl těch pár nepodstatných fakt, která znám, bylo nesmírně lákavé. Nějak takhle musela katolická inkvizice dostávat z nebohých vesničanek přiznání k čarodějnictví.

Když doktor ohnul v mém loketním kloubu jakési zahnuté kleště, rozhodl jsem se, že vydržím, kdybych se u toho měl bolestí zbláznit. Respektive, že vydržím, dokud se nezblázním. Pak už to nebude v mých rukou.

„Nuže, pane inženýre, já mám po pracovní době,“ upozornil mě doktor Bergman zrovna ve chvíli, kdy jsem si začal broukat jakousi dětskou říkanku. Měl jsem tak trochu problémy s upamatováním si na slova, díky strhaným hlasívkám se mi špatně artikulovalo a taky jsem si myslím několikrát bolestí prokousl jazyk. Takže jsem byl veskrze rád, že se doktor rozhodl vzdálit.

„Uvidíme se zítra,“ zamával mi a úplně normálně opustil ordinaci. Jako by právě nestrávil hodiny tím, že ubližoval další lidské bytosti.

*

Jestliže doktor pracuje ve dne, pak je teď noc. Sedím na kovovém nepohodlném křesle, zírám do světla zářivek a bez ustání bojuji s návaly bolesti, které mi vystřelují z každé části mého těla. V pažích mám několik hlubokých ran roztažených jakýmsi chromovanými roztahováký, takže se nemohou zacelit, na levém předloktí mi chybí pár centimetrů čtverečních kůže, která nějak odmítá dorůstat a přišel jsem o pár nehtů. Nikdy bych tomu nevěřil, kdyby mi to někdo vyprávěl, ale stržení nehtů bylo na uplynulých krutostech to nejpříjemnější.

V hloubi duše jsem se po celou dobu svého utrpení utěšoval tím, že až to skončí, zacelí se mi strašlivé rány tak, že mi nezbude jediná jizvička. A ono nic. Snažil jsem se vyvolat další nával adrenalinovo-endorfinového šoku, ale nějak to nešlo. Buď mi došel adrenalin s endorfinem, nebo nemám dost duševních sil na ovládání svého těla. Možná obojí.

Následně jsem v příšerných bolestech napůl usnul, napůl omdlel. Řekněme, že toho usnutí nebyla zrovna polovina. Spíš tak jedno procento. Pokud to nemístně přeženu.

*

Ráno (možná) mě probudila strašlivá bolest spolu s nešetným poklepáním na rameno. Pokud máte místo ramene otevřenou ránu, je každé poklepání nešetné.

„Á, pan Finch, jak se vede?“ pokusil jsem se o trochu společenské konverzace. Prokousnutý jazyk mě u toho pekelně rozbolel a po hlasívkách mi několikrát přejela zrezivělá rašple.

„Prozradil něco, doktore?“ nenamáhal se Finch ani se na mě podívat.

„Bohužel, pane Finchi, je poněkud zatvrzelý. Pokud by vás to ale zajímalo, získal jsem množství dat, která jsem okamžitě začal vyhodnocovat. Je to jedním slovem fascinující.“

„Ano?“ tak znuděně se zeptal pan Finch.

„Ano,“ nedal se doktor ve svém nadšení zastavit. „Pan Lannsky má zhruba dvojnásobnou hustotu všech tkání v těle, umělé klouby takové kvality, jakou my ještě nedokážeme vyrobit a tak rafinovanou stavbu těla, že si to neumíte představit. Zatím mi uniká způsob, ale jsem si jistý, že nějak dokáže řídit chemické pochody ve vlastním těle. Za celou svou kariéru jsem se nejen s něčím podobným nesetkal, ale ani jsem si to vlastně nedokázal představit.“

Zdálo se, že tohle Finche konečně zaujalo: „Máte představu, jak je něco takového možné?“

„Abych pravdu řekl, tak nemám nejmenšího tušení. Případá mi, že jediný způsob, jak něčeho takového dosáhnout, je takového člověka přímo navrhnout a vyrobit. Jediná hodně vzdáleně podobná technologie je klonování, ale jak sám víte, jsou zatím výsledky v této oblasti poněkud nedostatečné. Abychom dokázali upravit genetický kód do takové podoby, jako má tento muž, tak na to naše technika nebude stačit ještě pár desetiletí. Minimálně.“ Z doktorova hlasu zaznívala profesionální úcta.

„Jste si jistý tím časovým odhadem? Není možné, aby nějaká jiná skupina něco takového vyvinula už dávno před námi?“

„Vsadím na to svou odbornou pověst.“

„Dobrá,“ promnul si bradu pan Finch. „Dostaňte z něj tedy i to, kde k těm vylepšením přišel. Za každou cenu. Kdybyste měl stránku po stránce projít celou svou diplomovou práci.“ Teprve po pěti minutách jsem pochopil, že ze strany pana Finche se jednalo o vtip.

Následující hodiny se nedají popsat. Opravdu ne. Neexistuje výraz, kterým bych mohl popsat tu nekonečnou bolest, kterou mi doktor způsoboval každou vteřinu svým počínáním. Kdybych na křesle neseděl já, asi bych si ho pro jeho odborné znalosti začal vážit. Takhle jsem jenom vypotřeboval všechny známé nadávky, vymyslel pár nových a zrovna se pustil do slibování té nejstrašlivější smrti, když mi doktor vyoperoval kloub z ukazováku.

„To je neuvěřitelné, jak čistá je to práce,“ kroutil hlavou doktor, zatímco já lapal po dechu. „Skoro nezničitelné a přitom vybavené tak jemnými konektory pro nervová vlákna, že jsem to ještě neviděl. Každý kloub navíc slouží jako podpůrná jednotka pro svaly. Zjednodušeně řečeno, ohýbáte svoje paže nejen silou svalů, ale také za pomoci mechanismů v těchto kloubech. Pokud mohou soudit z pouhého vnějšího pohledu.“ Doktor má svou práci očividně rád.

„Zabiju tě, uvařím tě, sežeru tě,“ plival jsem si na obnaženou hrud' sliny, „a piš si, že ne v tomhle pořadí.“

„Jistě, jistě,“ mávl doktor rukou a pustil se do mých zubů. Už jsem říkal, že zvuk zubařské vrtačky přímo nesnáším?

*

Během nekonečných hodin té tortury jsem uvažoval, proč sakra nemůžu omdlít. Bolest byla tak příšerná, že se s tím nějaký průstřely nemohly zdaleka měřit. Vedle té nekonečné vlny utrpení byly nějaké pro střílené paže a nohy vyložené vycházkou v růžovém sadu.

Po době rovnající se zhruba deseti nekonečnům jsem se odhodlal doktora Bergmana na tohle zeptat.

„Á, jsem rád, že jste si toho všiml,“ vyloženě jsem doktora potěšil, „jedná se o můj osobní vynález - stimulant odbourávající přirozené reakce organismu na bolest. Do vašeho těla jsem sice musel vpravit pětinasobné množství dávky, která by pro obyčejného člověka byla smrtelná, ale jak vidno, nakonec se to vyplatilo.“ A usmál se na mě takovým způsobem, že jsem si v duchu přísahal, že ho nejdřív rozkrájím na kousky, než ho zabiju, uvařím a sním. Jak vidno, bolest mi začala nehezky lézt na mozek.

*

Nebudete tomu věřit, ale v doktorově péči jsem takto mučen strávil několik dní. Nevím, kolik jich bylo přesně, mohl jsem se orientovat pouze podle doktorovy pracovní doby a podle návštěv pana Finche, ale ono je to jedno. Čas se protáhl takovým způsobem, že jsem si to do téhle chvíle nedokázal ani představit.

„Nuže, pane Lannsky,“ zkomolil mi jméno i pan Finch, „je mi poměrně líto, že jsme z vás zatím nedokázali dostat žádná fakta. Je to líto mně, je to líto mým nadřízeným. Ale myslím si, že další fáze výzkumů doktora Bergmana vám rozváže jazyk. Možná jste odolný vůči bolesti, ale málokdo vydrží pohled na to, jak se z něj stává živoucí torzo.“

S těmito slovy odešel.

Nestačil jsem se ani pořádně vyděsit a už ke mně přistoupil doktor Bergman. Tentokrát nadržel v ruce skalpel, ale vlastní brýle a nervózně si je leštil cípem svého laboratorního pláště, který nějakým zázrakem ušel promočení mou krví.

„Rád bych vám řekl, že z toho, co vám tady provádím, nemám vůbec potěšení,“ řekl doktor vážně vážně a nervózně po mně hodil očkem. „Samozřejmě jste mi splnil můj životní sen, neboť prozkoumávat váš organismus je něco, co dokáže vědce přivést až na samý okraj blaženosti. Kdybyste byl rozumný a prozradil mi, kde jste k všem těm dokonalým fyzickým vlastnostem přišel...“

Doktor se odmlčel a já si pomyslel, že přesně tohle na mě zkoušel i Finch. Hned druhého dne se objevil, projevil lítost nad mým stavem a zahrnul mě sliby o tom, jak mocná je organizace, ve které pracuje a jak by se mi v ní královsky vedlo. „Se svými schopnostmi byste našel široké uplatnění, pane Lannsky, dali bychom vám takový plat, že se vám o něm ani nesnilo a vůbec byste měl všechno, po čem vaše srdce touží. Stačí jen prozradit vaše motivace a odpřísáhnout nám věrnost. Nic víc. Dostal jste snad někdy v životě lepší nabídku?“

Nejsem si tím už zcela jist, ale myslím, že jsem ho poslal do prdele.

„Doktore“ zkusil jsem protiúder, „pusťte mě, nechte mě odejít a já slibuju, že nesplním jedinou věc, kterou jsem vám tady vyhrožoval. Máte mé čestné slovo.“

„Je mi líto, ale i kdybych se necítil zavázán organizaci, pro kterou pracuji, nemohl bych vaše přání splnit. Už jen proto ne, že svými činy naši organizaci přímo ohrožujete.“

Jako už tisíckrát předtím, i tentokrát jsem pocítil chuť zeptat se, o jakou organizaci jde. Bylo mi jasné, že to není žádná vládní agentura, ani nic podobného. Jako nejpravděpodobnější varianta se mi jevila Aliance, ale ta přece ještě nevznikla, určitě ne, když jsem pozabíjel polovinu jejich zakládajících členů o desetiletí dřív, než je

myšlenka na něco takového napadla. A i kdyby tuhle myšlenku nosili v hlavě už dlouho, tak banda dvanáctiletých děcek nemůže zaměstnávat takový typ lidí, s jakými jsem poslední dobou musel jednat.

Samozřejmě jsem se na to doktora ptal - nepřímo. Jenže slovo „Aliance“ jsem nechtěl vypustit z úst a doktor mi bez nějakého vědomostního postrčení odmítal cokoli říct. Nepochyboval jsem o tom, že odhalením svého osudu bych z něj něco dostal, ale to bych si rovnou mohl podepsat rozsudek smrti. A i když smrt není něco, čeho bych se bál, tak jsem pořád nesplnil svůj úkol. Umřít zkrátka ještě nemůžu.

„Sakra, doktore, nemáte vy lidem spíš pomáhat, než je nelidsky mučit?“ zkusil jsem znova taktiku, kterou jsem neúspěšně použil v uplynulých hodinách snad stokrát.

Z čistě biologického hlediska nejste člověk a kromě toho jste vrah šesti malých dětí,“ odtušil i tentokrát doktor znatelně chladnějším hlasem a otočil se k terminálu počítače, který až do téhle chvíle zůstal nevyužit. Za dlouhých osamělých nocí naplněných bolestí jsem vyzkoumal, že se jedná nejspíš o jakousi verzi operačního stolu ovládaného kompletně přes počítač. Této teorii odpovídalo i množství nástrojů na tenkých mechanických ramenou.

„Je mi líto, ale následující procedura bude poněkud devastující,“ omluvně se na mě doktor usmál a brýle mu chladně zablyskly. „Ale vaše složení mě zajímá natolik, že potřebuji pár mrtvých vzorků na důkladný průzkum. Samozřejmě, že bych nemusel udělat to, co vás čeká, ale to byste musel být rozumný.“

Doktor znovu pokrčil rameny a aktivoval nějaký program.

Jedno z ramen nad operačním stolem ožilo a do ramene se mi zabodlo jasné červené světýlko.

„A skalpelů jsem už ve vás ztupil až dost,“ dodal doktor jako by se nechumelilo a ťukl do klávesy enter.

Světýlko rázem zmohutnělo, mně se zakouřilo z ramene a pak už jsem jenom řval. Z masa mi stoupal tenký proužek temného kouře, v rameni se mi prohlubovala rána a spálená krev a tkáň intenzivně smrděla.

„Ani laserem nejde vaše tělo řezat tak snadno, jak by člověk čekal,“ slyšel jsem do svého řevu mluvit doktora.

Trvalo to neuvěřitelných pět minut, ale pak byla moje ruka najednou oddělená od těla, doktor ji s heknutím zvedl, uložil do připraveného vaku s ledem a na vozíku odvezl kamsi mimo operační sál. Napadlo mě, že v podzemí zřejmě musí mít perfektně vybavenou laboratoř, když dokáže provádět analýzy složení mého masa. Tedy něčeho, co se na Zemi vlastně nevyskytuje.

Pokud by vám přišlo divné, že jsem přemýšlel nad tím, jak má doktůrek zařízenou laboratoř, tak to bylo hlavně proto, abych neřval hrůzou. Pan Finch měl pravdu - bolest je sice příšerná věc, ale pokud víte, že vám po ní nezůstanou trvalá zmrzačení, dá se vydržet. Pokud při mučení dochází k nezvratným znetvořením, je bolest o to horší. Jedná se sice jen o psychologický efekt, ale to nic nemění na jeho účinnosti.

*

„Nedělejte to, prosím vás, neberte mi ruce,“ řval jsem druhého dne, když se mi červené světýlko ustálilo na druhém rameni. Jelikož mi nedokázaly zarůst ani obyčejné řezné rány, musel jsem se rozloučit s nadějí, že mi ruka naroste zpátky. Takže při vyhlídce na amputaci druhé ruky na mě sedla panika.

„Víte, jak mě můžete zastavit,“ prohodil doktor chladným hlasem. Myslím, že se ho dotklo něco, co jsem na něj řval během včerejší amputace. Nehezke poznámky o své matce nemá rád nikdo.

„Já nemůžu!!“ zařval jsem tak zoufale, že by se kámen ustrnul. V hlavě mi bojovalo vědomí toho, že dokončit úkol můžu i bezruký, že se z toho pořád ještě můžu dostat, se skutečností, že v následujících okamžicích budu bezruký a že to můžu vlastní vůlí zastavit.

„No jak chcete,“ pravil doktor a zapnul zase ten strašlivý laser. Tentokrát byla bolest horší než včera, i když pravděpodobně jen díky psychologickému faktoru.

*

V dalších dnech jsem přišel o obě nohy a stal se tak lidským torzem na kovovém křesle. Už nikdy jsem se nepřiblížil tomu, abych prosil o milost - nohou se člověk vzdává přece jen snáze, než rukou.

Prosit jsem začal až ten další den.

*

„A teď se podíváme na ty vaše oči,“ mlaskl spokojeně doktor Bergman, když odešel pan Finch poté, co si mě důkladně prohlédl a vyjádřil rozčarování nad mou tvrdohlavostí.

„Ne, to mi nemůžete udělat, přece mě neoslepíte,“ začal jsem zničehonic koktat a po několika dny nemyté tváři mi tekly přímo řeky potu. Vzpomněl jsem si na to, jak jsem byl už jednou slepý a rozhodně jsem si to nehodlal zopakovat. Tím spíš, že tentokrát by mi oči už nikdo vrátit nedokázal.

„Je to na vás,“ pokrčil rameny doktor a zase si přešetřil brýle.

„Doktore, prosím vás pro všechno na světě, oči mi neberte,“ blábolil jsem hrůzou a snažil se doktora zhypnotizovat. Máte-li kybernetické oči, jde to dost těžko.

„Dělám jen to, co musím.“

Zoufale jsem uvažoval, co dělat. Můžu to zastavit jedinou větou, ale to mě bude čekat cesta do temnoty. Všechno to utrpení bude k ničemu. Dábel kdesi uvnitř mě se mi snažil našeptat, že Alianci jsem smrtí poloviny zakládajících členů už spolehlivě zlikvidoval a že si tedy můžu dát pohov. Nemůžu vám vylíčit, jak hrozně rád bych ho poslechl, ale něco mi říkalo, že lže. Ty řeči pana Finche a doktora Bergmana o „organizaci“ jsem bral velice vážně. Dá se říct, že mi tady něco smrdělo. A nebylo to z toho, jaký jsem měl strach.

„Tak se připravte, nebude to nic příjemného,“ přiblížil mi doktor čepel skalpelu k levému oku a jemně zabořil jeho hrot do mé kůže.

Znáte to přísloví o nouzi nejvyšší a pomoci nejbližší? Něco na něm bude.

„Počkejte doktore, musím vám něco říct,“ zařval jsem tak přesvědčivě, že doktor skalpel oddálil.

„Ano?“

„Vidím, že vás nepřesvědčím, ale myslím, že jste v jádru slušný člověk a tak vás poprosím o poslední laskavost, než ze mě uděláte nemohoucí slepou trosku. Jestli máte kousek cti v těle, neodmítnete poslední přání člověku, kterého čeká osud horší, než smrt.“

Na doktora moje řeč evidentně zapůsobila - v hlavě mu svedla krátký boj slušnost s povinností. Kdyby nenosil brýle a neměl tudíž pochopení pro moje starosti o zrak, asi by vyhrála povinnost.

„Co byste chtěl?“ zeptal se.

„Chtěl bych si naposled pochutnat na dobrém whisky,“ řekl jsem.

„Dobrá,“ odpověděl doktor a za deset minut se vrátil s lahví hnědavé zlaté tekutiny.

„S ledem?“

„Děkuji.“

Doktor nalil do sklenice trojitého panáka whisky, podle mého přání mi tekutinou zašplouchal před očima a pak mi sklenici přidržel před ústy, abych se mohl napít. Dával při tom pozor, abych mu náhodou nechňapl po ruce.

Neměl jsem nic takového v úmyslu, soustředil jsem se jenom na tu nádhernou chuť alkoholu, na to teplo, rozlévající se mi z žaludku po celém těle. Na tu energii.

Pamatujete, jak vždy po akci nasávám? Jak alkoholem nejen zabírám špatné svědomí, ale léčím i kocovinu po použití čipu? Jak tím dobírám energii pro můj implantát? Tak teď jsem dobíjel, jako ještě nikdy.

„Tak začneme,“ řekl doktor a položil sklenici s kostkami ledu na nedaleký stolek.

„Ano, začneme,“ usmál jsem se na něj děravými zuby a ponořil se do operačního systému nedalekého počítače.

*

Ovládám-li takhle na dálku nějaký operační systém, připadám si, jako bych snil s otevřenýma očima. Teď jsem ze snu viděl, jak doktorovi do obličeje prosáklo ne-li poznání, tak alespoň silné znepokojení z toho, že zřejmě udělal fatální chybu. Najednou nevěděl, jestli má pokračovat v operaci, nebo se sebrat a utíkat.

Rozhodl se špatně.

Jak se tak skláněl k mému oku, uviděl jsem, jak se laserový nůž otáčí mým směrem. A jak spouští.

Tentokrát to neodnesla žádná moje končetina, kdepak. Zato doktorovi upadla pravá ruka, skalpel zazvonil o podlahu a jemně mu na ní zabubnovaly prsty levé ruky. Taky česky kolen se mu v mžiku osamostatnily, jak je lékařský laser obtáhl hezky po obvodu.

Lidské tělo je mnohem méně konzistentní, než to moje. Celé zneškodnění doktora mohlo trvat tak sekundu, možná dvě. Doktor je také mnohem méně odolný než já a navíc nemá v těle chemikálii své vlastní výroby.

Takže na podlahu dopadl už ve stavu bezvědomém.

„A teď se budou dít věci,“ prohlásil jsem já a pře směřoval laserový nůž na ocelové svorky obepínající moje tělo. Jak jsem přišel o všechny končetiny, nějak ty svorky byly jenom dvě.

„Aby mi doktor neumřel na šok,“ staral jsem se, když to laseru šlo strašně pomalu a doktor se neprobouzel. Přes veselý tón mého hlasu jsem byl nervózní, jako už dlouho ne. Pokud nečekaně dorazí pan Finch, pokud se probudí doktor, pokud laseru dojdou baterky, budu ztracen.

Pan Finch se neobjevil, doktor se neprobudil a laser přeřízl obě svorky tak, že jsem se mohl bez problémů svalit z křesla.

„Au,“ pronesl jsem šťastně, když jsem čelem kleplo podlahu - taky byste byli šťastní, kdybyste po nekonečných dnech v křesle konečně mohli změnit polohu.

„Kuku, doktore,“ ťukl jsem přátelsky čelem o čelo a doktor se konečně probal.

„To bolí!“ zařval tak obligátně a pokusil si něčím chytit poraněná kolena. Jelikož neměl jedinou ruku kompletní, byl to tak trochu problém.

„Nebolí,“ usmál jsem se na něj. „Ne v porovnání s tím, co tě čeká.“

A zakousl jsem se mu do nosu.

*

Za dlouhých osamělých nocí jsem dospěl k přesvědčení, že neregeneruji u hlavně proto, že nemám z čeho. Jedinrát jsem nedostal najíst ani napít, takže bych měl dávno zemřít žízni. Nezemřel jsem, ale aspoň mi to efektivně zarazilo proces regenerace.

Teď jsem měl nádhernou porci masa před sebou a nehodlal jsem promarnit ani minutu.

Ačkoli jsem se nemohl pořádně hýbat, mohl jsem aspoň napodobovat pídalku obecnou. Jelikož se doktorovy kolenní česky válely na podlaze, docela to stačilo.

Nesnažil jsem se působit jako nějaký sadista, ale zároveň jsem doktorovi neprokousl krční tepnu a neukončil tak jeho trápení. Místo toho jsem mu labužnický okousal nos, sežvýkal uši a rozhryzal bílý plášť. Jak byl po včerejšku vypraný, tak mi moc nechutnal.

Jak už jsem říkal, doktor v sobě neměl látku vlastní výroby, takže si mého kanibalismu nijak zvlášť neužíval. Přesto neměl umírání nijak jednoduché - probral se ze mdlob pokaždé, když jsem se mu zakousl do obzvlášť citlivého místa. A že jich bylo.

„A dost, abych si nepokazil žaludek,“ zarazil jsem sám sebe, když jsem měl v žaludku asi pět kilo masa a cítil se jako znovuzrozený. Doktor se před pěti minutami přestal cítit úplně, protože konečně na následky zranění zemřel. A že neměl hezkou smrt.

Během následující hodiny jsem jen tak ležel na podlaze a sledoval, co se se mnou děje.

Jako první ustoupila bolest ze zranění.

Pak mi začalo mravenčit ve všech pahýlech, co jsem jich měl a jizva na tváři (jak se doktor polekal mého ovládnutí počítače, nechtěně mi přejel skalpelem po obličeji) tedy jizva na tváři se zatáhla. A v žaludku jsem ucítil zase prázdno.

Sežral jsem tedy další kus doktora, pak chvíli odpočíval, pak zase jedl, odpočíval, jedl...

Během pěti hodin jsem měl pahýly rukou dlouhé asi dvacet centimetrů, začaly mi růst nohy a cítil jsem, že brzy bych mohl být zase kompletní člověk.

Když jsem kdysi dávno lezl do regenerátoru s nastavenou možností „vylepšená regenerace“, ani ve snu bych si nebyl pomyslel, že je tím myšleno i to, že mi dorostou amputované končetiny. Asi jsem manuál neposlouchal dostatečně pozorně.

Trvalo to celou noc, z doktora zbyla nahrubo ohlodaná kostra, ale zhruba v devět ráno jsem se znovu postavil na svoje vlastní nohy.

Nádherný pocit.

Zkusmo jsem zahýbal prsty, zkusil pár reflexivních výpadů a vyzkoušel si manipulaci se skalpelem. Vůbec mi nepřipadalo, že bych měl prsty sotva pár hodin staré, hýbal jsem s nimi naprosto bez problémů. Jedinou změnou tak zřejmě bude, že teď už mám klouby zase vlastní a ne kovové. Což je sice nemilé, ale s mojí hustotou kostí to zas takový problém nebude.

Až jsem se v následující minutě zastyděl - narostou mi nové končetiny a já bych si stěžoval!

*

„A teď bych sebou měl hodit,“ napomenul jsem se, jak jsem tak stál uprostřed operačního sálu jen ve spodním prádle.

„Kdepak mám svoje věci?“ zajímal jsem se a opatrně vyrazil na průzkum terénu. Ne snad, že bych byl na svojí kožené bundě a kabátu nějak závislý, ale doktorovo oblečení bylo nepoužitelné (rozkousal jsem ho, abych se dostal k potravě) a nikoho jiného jsem za celou dobu neviděl. A nahý odsud nemůžu.

Kolem operačního sálu se nacházely další místnosti. Všechny byly opuštěné a všechny vyvolávaly dojem, že je nepoužívá víc lidí, než právě doktor Bergman. Dalo se tak usuzovat z jednoho hrnku na kafe, jednoho laboratorního pláště na věšáku a podobných věcí. Ono se pozná, kdy v místnosti pracuje kolektiv a kdy jednotlivec.

„Sakra, snad mi ty věci neukradli,“ začal jsem se rozčilovat, jak ubíhal čas a já pořád nic nenacházel. Nemám sice hodinky, ale jakous takous představu o ubíhajícím čase jsem si udržoval. Tudíž vím, že pan Finch by se mohl objevit až nechutně brzo. A nerad bych ho vítal takhle v negližé.

„Heuréka!“ zařval jsem nahlas po dalších deseti minutách usilovného přehrabování všemožných skříní. Rukama mi prošlo už tolik lékařské techniky, že se mi po zážitcích z minulých dnů dělalo poněkud nevolno. A ono stačí, že na operačním sále začíná hnít ohlodaná kostra, nemusím to tady ještě všechno pozvracet.

„Jsem zase člověk!“ zahalekal jsem znovu, když jsem měl na sobě většinu svých věcí. Zbraně bohužel chyběly, ale taky tady musí někde být. Daleko víc mi vadilo, že chybí moje vysílačka, kterou jsem naposled viděl ve chvíli, kdy jsem na ni padal ústy.

„Nevadí, nevadí, pořád se odtud můžu dostat,“ uklidňoval jsem se a začal zametat stopy svého usilovného hledání.

„A teď můžeš přijít,“ řekl jsem na adresu pana Finche, který se už pravděpodobně prodírá městskou dopravou, aby se se mnou opět setkal a zeptal se mě, jestli mu nechci něco říct. Myslím, že dnes ho opravdu potěším - mám toho na srdci opravdu dost.

*

Nečekal jsem ani půl hodiny (jak jsem si zjistil z mých krásných hodinek, se kterými jsem se znovu shledal), když na operační sál vstoupil pan Finch.

Čekal jsem při tisknutí ke stěně hned vedle dveří, kde byla nejmenší šance, že si mě všimne. Tak jsem si mohl krásně vychutnat, jak sebou pan Finch škubl, když mě nejdřív neuviděl na kovovém křesle a pak mu zrak padl na ohlodaanou kostru.

Nedal jsem mu čas si milého doktora důkladně prohlédnout a rovnou jsem se na něj vrhl.

Než se pan Finch stačil otočit po zvuku, který mi mimoděk vyšel z hrdla, letěl vzduchem přes celý operační sál.

„Teď si popovídáme, parchante,“ jedním skokem jsem se ocitl u něj, zvedl ho za klopy saka a prohodil vysklenou skříní s různými lesklými instrumenty uvnitř.

„Pokud si to přejete,“ zvedl se Finch z trosek skříně a nehezky se na mě usmál. Jako by věděl něco, co já ne.

Vzápětí jsem poznal, že to asi tak opravdu bude. Pan Finch vyrazil rychleji, než jsem kdy u jakéhokoli člověka viděl, v polovině kroku předvedl jakousi otočku následovanou výskokem a kopl mě rovnou do brady. Obyčejného člověka by něco takového na místě zabilo. Já jen zachroptěl a padl na podlahu.

Než jsem se stačil vzpamatovat z toho překvapení, stál pan Finch nade mnou a sápal se mi po krku.

„Stejně bys mě nezved,“ řekl jsem mu důvěrně a popadl ho za kotník. Jak byl pan Finch nelidsky rychlý, tak vážil j ako obyčejný člověk. Takže jsem s ním mrskl dva metry přes místnost.

Stačil jsem se tak tak postavit a Finch už zase letěl. Tentokrát jsem byl naštěstí na takovou možnost připraven, takže jsem stačil skoro uhnout a strašlivý kopanec jsem inkasoval jen lehce do ramene. Stejně mě to roztočilo jako káču.

„Tak to ne, hochu,“ prohodil jsem a vyrazil proti Finchovi se zvednutými pěstmi. Když mu nedám dost prostoru na výskok, nebude mě moci takhle v letu nakopávat.

V duchu jsem si představoval, že budou stačit dvě rány pěstí a milý pan Finch bude vykašlávat střeva. Bohužel, realita mívá sklony ke zklamávání svých obyvatel.

Takže pan Finch místo aby moje rány prostě inkasoval, začal je dokonce vykrývat.

A vracet.

Když jsem dostal jednu pěstí do brady, povšiml jsem si ve vyrovnaném obličejí pana Finche poprvé něčeho podobného znepokojení. Zřejmě není zvyklý, aby lidé po jeho direktu stáli. A další věc, která ho znepokojovala, byly moje rány. Za prvé je nedokázal vykrývat zdaleka všechny a za druhé ho asi začaly poněkud bolet. Však jsem se taky rozechříval.

Když to vezmu kolem a kolem, tak jsem byl rychlejší, silnější a vůbec fyzicky vybavenější k boji než pan Finch. Jemu hrála do ruky pouze znalost jakýchsi bojových umění - tak mohl moje rány nejen vykrývat, ale také je uštěďovat.

„Tak to ne, milej zlatej,“ zavrtil jsem hlavou, když jsem dostal kopanec do brady, až jsem zahlédl hvězdičky. Pan Finch se nejspíš taky rozhýbal a teď předváděl takové chvaty, až mi z toho bylo skoro úzko.

Tak jsem použil svůj oblíbený adrenalinovo-endorfinový šok.

Následující boj trval přesně pět vteřin.

V té první jsem si vychutnal překvapení pana Finche, když jsem mu náhle dokázal vykrývat i údery, o kterých jsem předtím skoro ani nevěděl.

V té druhé se pan Finch pokusilo útěk, nebo snad strategický ústup.

Ve třetí jsem mu přerazil obě nohy, ruce a předvedl jediný bojový chvat, který ovládám - českou facku.

Ve čtvrté pan Finch opět letěl přes operační sál, levou stranu tváře rozbitou jako dobře udělaný tatarák, a nevěřícně při tom poučil oči.

V páté jsem mu dolámал zbylé kosti v rukou a posadil ho na své oblíbené křeslo.

„A teď si popovídáme,“ usmál jsem se a dotáhl kovové svorky kolem rukou a nohou pana Finche. Vypadal, jako by se začal bát.

*

„Absolutně nic vám neřeknu,“ získal pan Finch ztracenou sebekontrolu a dokonce se mu povedlo se na mně usmát.

„Ale to se pletete, pane Finchi. Povíte mi všechno, co víte a na oplátku se dozvíte, co vím já. Teď, když se situace otočila, vám nějaké ty informace dát můžu. A myslím, že je to férová nabídka, ne?“ zkoumavě jsem se zahledl do očí pana Finche.

„Jak jsem řekl, nedozvíte se ode mě vůbec nic. A pokud si myslíte, že se situace změnila, tak zřejmě žijete v přesvědčení, že v celé budově jste pouze vy a já.“ A pan Finch se samolibě usmál.

„Ono nejde ani tak o to, jestli tuhle laboratoř, nebo co to je, chrání celá armáda,“ pronesl jsem pomalu, „spíš se jedná o tu skutečnost, že sem nikdy nezavítali za celou tu dobu, co jsem tady byl. Takže my dva na sebe budeme mít pravděpodobně hodně času. Hodně moc.“ To „hodně moc“ jsem řekl takovým tónem, aby pan

Finch pochopil, že člověk někdy může mít opravdu víc času, než by si přál. Například když sedí na mučícím křesle.

„Ale nebudeme si přece vyhrožovat, pane Finchi,“ usmál jsem se na svého zajatce opět přátelsky (byla to ode mě sprostá přetvářka, vím), nalil si sklenici whisky, usadil se na okraj operačního stolu a vypověděl panu Finchovi celý můj životní příběh. Začal jsem útokem na Zemi, popsal jsem život v postapokalyptickém světě, zmínil jsem se o lidech z budoucnosti, bez přílišných detailů jsem popsal, jak mě vzali do otroctví, jak jsem se z něj dostal, jak jsem odcestoval do minulosti a proč zabírám malé děti.

„A to je tak v kostce všechno, co jste tak urputně chtěl vědět,“ dokončil jsem své vyprávění, „teď je řada na vás.“

Pan Finch vypadal, že si nově nabytá fakta potřebuje nejdřív utřídit v hlavě. Abych pravdu řekl, nebyl jsem proti. Pokud Finch pochopí, co se děje, bude to pro nás oba lepší.

„To by souhlasilo, to by vysvětlovalo všechno,“ broukal si pan Finch sám pro sebe takovým tónem, jako by neměl polámané ruce a nohy. Jako by ho zjevená pravda vyloženě fascinovala a zastínila realitu okolo.

„Takže od vás potřebuju vědět,“ vrátil jsem ho do reality, „co jste myslel tím, když jste mi říkal, že moje oběti si už někdo vybral přede mnou.“

„Jak už jsem řekl, nic se ode mě nedozvíte,“ odpověděl pan Finch a díval se na mě vyloženě přehlíživě. Jako by tím, že mu zjevená fakta zodpověděla jeho otázky, získal nade mnou nějakou převahu.

„No podívejte, já vám ty věci neřekl ani tak proto, že byste byl sympatický, jako mi šlo o to, abyste celou situaci pochopil a mohl mi ji hezky přetlumočit,“ vysvětlil jsem mu pro jistotu, kdyby náhodou byl jen poněkud nechápavý a nevěděl, proč mu něco vysvětluju.

„A já jsem rád, že jste mi konečně prozradil vaše motivy, protože nyní si naše organizace může se situací poradit s maximální efektivitou. Pokud jste čekal i vy nějaké informace ode mě, musím vás zklamat. Veškerá fakta jsou tajná.“

„No, když to berete takhle,“ pokrčil jsem rameny a povyprávěl mu o jednom zážitku z doby, kdy jsem se dostal z otroctví. Vystupoval v něm admirál Pike, já a konvice horké vody.

„To neuděláte,“ opadl klid z pana Finche jako shnilá omítka z rozpadajícího se chlívku.

„Dělal jsem horší věci,“ usmál jsem se vyloženě vražedně. „Zabíjel jsem muže, zabíjel jsem ženy a zabíjel jsem děti. Když jsem potřeboval informace, udělal jsem jim nejdřív takové věci, které si ani neumíš představit. Pokud mě k tomu donutíš, udělám ti to samé a udělám ti ještě víc. Mám velkou představivost a něco jsem se přiučil i od doktora Bergmana.“

Někdy je slovo mocnější než čin. Jako třeba v tomhle případě.

Pan Finch zbledl, podíval se mi do rudých očí a pak se rozpovídal.

*

Pan Finch mluvil skoro nepřetržitě dobrou hodinu. Během ní jsem se dozvěděl všechno, co jsem chtěl. Pan Finch při řeči často přeskakoval témata (jako by byl ze mě nervózní), ale když všechna fakta shrnu do kompaktního celku, vyjde z toho asi tohle:

Asi před čtyřiceti lety byla založena supertajná organizace, kterou řídilo a stále ještě řídí pět lidí. Nejprve se tito lidé nijak nelišili od mocichtivých boháčů, jakých je na světě spousty. Měli své špinavé obchody, podplacené politiky, manipulovali se sdělovacími prostředky a dělali vůbec všechny věci, které takoví lidé dělávají.

Jak šel čas, rostla jejich chuť a touha po moci. Kde dřív stačil podplacený kongresman, tam nyní byla síť navzájem se neznajících politiků, které tito lidé doslova a do písmene vlastnili. Mohli si vymyslet sebeabsurdnější zákon a na druhý den byl naprostou většinou v kongresu schválen. Mohli mít všechnen luxus světa, mohli mít cokoli, na co stačila jejich fantazie. A také si žili jako arabští šejkové, topili se v luxusu, neexistovalo jediné přání, které by si nemohli splnit. Ale s jídlem roste chuť a brzy jim nestačilo vlastnit jen majetek, mít jen moc. Zatoužili po ovládnutí celé planety.

Po důkladném plánování přišli tito lidé s plánem na vytvoření nového společenského zřízení. Něčeho tak nevidaného, co by nikdy nemohlo vzniknout samo od sebe.

Jak jsem ze slov pana Finche pochopil, tak se pětice mocných už nedala považovat za obyčejné lidské bytosti - díky moderní technice si prodloužili mládí, netrpěli žádnými závažnými chorobami a na celý svět pohlíželi jako na šachovnici, na které se dají hrát zajímavé partie. Ničím jiným pro ně nebyl ani jejich budoucí plán. Jen hra.

Rozhodli se založit něco, z čeho se časem vyklube Aliance, jak ji znám já.

V tomto bodě jsem pana Finche přerušil a zeptal se, jak to, že o pěti mocných nikdo nikdy neslyšel a za otce zakladatele je obecně považováno dvanáct malých dětí.

„Musíte pochopit, že s rostoucí mocí roste i nebezpečí, které mocným hrozí,“ odpověděl pan Finch, „ať už je skutečné, nebo jen možné. Osobně si nemyslím, že by naši organizaci ještě někdo dokázal ohrozit, ale pětice mocných nedosáhla toho, čeho dosáhla, ignorováním možných nebezpečí. Jelikož nehodlali riskovat nic ani v tomto případě, vybrali náhodně dvanáct dětí z jednoho města a uložili na různá místa ve světové síti jisté nepravdivé informace. Osobně jsem se samozřejmě o celém plánu dozvěděl až tehdy, kdy jste se do věci

vložil vy, ale myslím si, že časem by se děti staly obecně známými politiky, kteří by stáli u zrodu Aliance. Ve skutečnosti by samozřejmě šlo jen o loutky řízené pětici mocných.“

„Neuvěřitelné,“ vydechl jsem fascinovaně, když se po hodině pan Finch odmlčel. „Vždycky jsem si myslel, že spiknutí a konspirace jsou pustým výmyslem novinářů a spisovatelů a vy mi teď řeknete tohle...“

Pan Finch mlčel a nabýval barvy šedého betonu. Asi ho zlomeniny pěkně trápí.

„Ještě mi řekněte, co jste zač vy,“ vyzval jsem ho. Myslím, že odvedení pozornosti od svých zranění i uvítal.

„Agent Finch,“ uklonil se lehce hlavou, „pracuji pro organizaci od svých dvaceti a doufám, že mohu říci, že jsem jedním z nejlepších.“

„Má ta vaše organizace víc lidí, jako jste vy? Myslím tím lidí, kteří už ne jsou tak docela lidmi.“

„Pár ano,“ přiznal agent Finch, nejspíš s vědomím, že na opačné tvrzení bych mu neskočil.

„Netušil jsem, že technika už je tak daleko.“

„K vaší dokonalosti to má samozřejmě hodně daleko,“ neochotně přiznal agent Finch, „ale normální člověk se se mnou v boji nemůže měřit. Lékařské aspekty by vám nejlépe popsal doktor Bergman, jeden z našich nejlepších lidí. Hrozná ztráta,“ zakroutil hlavou při pohledu na kostru, která se nám pořád válela pod nohama.

„A teď mi ještě řekněte, kde najdu pětici a já vás nechám odejít,“ řekl jsem, jako bych se ptal na cenu chleba.

Agentu Finche moje otázka tak pobavila, že se i přes svůj zdravotní stav smál dobrých pět minut. „Zaútočit na pětici mocných? To je dobré, to se vám povedlo!“

„Neřekl bych, že jsem takový vtipálek, nezapomínejte, že jsem vyhladil celou invazi lidí z budoucnosti.“

„Figurky, loutky, nikdo zvlášť důležitý,“ vydechl poněkud vyčerpaně agent Finch. „Ujišťuji vás, že na sídlo pětice by nestačila celá armáda Spojených států. Kdyby ovšem někdo věděl, kde se sídlo nalézá.“

„Chcete říct, že to neví ani takový věrný agent, jako jste vy?“

„Pochopitelně, že to nevím. Nikdy jsem nikoho z pětice neviděl a pokud bych viděl, stejně by to byl jen dvojník. Pětice nedosáhla takové moci tím, že by se vydávala zbytečně nebezpečím.“

„Ale nějak vás přece musí kontaktovat, dávat vám rozkazy, platit vás.“ Začínal jsem být tak trochu zoufalý, hlavně proto, že agent Finch zřejmě mluvil pravdu. Za prvé jsem mu to viděl na očích a za druhé, a to hlavně, to dávalo dokonalý smysl.

„No samozřejmě, že dostávám rozkazy, ale nevydává mi je osobně pětice, ale můj nadřízený. A jemu pravděpodobně chodí rozkazy stejnou cestou přes deset dalších lidí, z nichž polovina ani neexistuje. A o placení se samozřejmě starají banky, právníci, já sám nevím kdo. Nikdy jsem se o to nestaral.“

„Chápu, jak vám je,“ promluvil najednou trochu změněným hlasem, já sám celý život plnil rozkazy, aniž bych věděl, pro koho pracuji a jestli tím pomáhám dobré věci. Když mi před několika dny byla svěřena historka o nastolení nového pořádku světa a vytvoření nové celosvětové vlády, řekl jsem si, že je to jen další krycí báchorka. Ani nevíte, jak jste mě překvapil tím vašim cestováním v čase a vůbec vším. Znamená to, že mi řekli pravdu. Tak nějak začínám uvažovat, v kolika případech jsem se dozvěděl vymyšlenou báchorku a kdy jsem pracoval s čistými, nezkrivenými fakty.“

Tvoje starosti na mou hlavu, pomyslel jsem si v duchu. Já tu vymýšlím, jak se dostat na kobylku moci, která zapříčiní konec celého světa, udělá ze mě vraha malých dětí (šest děcek jsem zabil zbytečně, kurva!) a vůbec mi zamíchá životem tak, že to snad ani víc nejde, a on si tady stěžuje kvůli takovým blbostem. Na kratičký okamžik jsem si pomyslel, jestli se na celou pomstu a nápravu budoucnosti nevykašlat a žít se třeba fakt tím herectvím. Bohužel, musel jsem nápad zaplašit. Nejenže by to moje svědomí neuneslo, ale pětice by mi klidnou práci v showbyznysu nedopřála. Teď, když o nich vím, určitě ne.

Takže budu muset překonat ve výkonnosti i americkou armádu, najít nejlépe ukryté zlosyny v historii Země a vymazat je z tváře světa.

Co sakra budu dělat po obědě?

*

„Proč jste mi najednou tak ochotně všechno vyklopil?“ vyjel jsem na agenta Finche najednou, „vždyť vás to pravděpodobně bude stát život.“

„Za prvé jsem si jist, že byste ze mě všechno dokázal dostat,“ pokrčil polámanými rameny agent. „Mám sice trénink na zvládání bolesti, ale to, co jste popisoval... No a za druhé si jistě uvědomujete, že jste se dozvěděl jen velice málo faktů, která by mohla pětici ohrozit. Sice víte o její existenci, ale to je asi tak všechno. Můžete klidně pozabíjet zbytek dětí, pětice si vybere jiné. Můžete dát všechno, co jsem vám řekl, do novin, můžete mě citovat, nebude vám to nic platné. Nikdo vám neuvěří. Najít sídlo pětice se vám nikdy nepodaří, nevíte, kdo jsou jednotliví členové, máte prostě nulové množství informací, které by byly nějak užitečné.“

Když jsem se nad tím zamyslel, došel jsem k závěru, že agent Finch má pravdu. Nevím skoro nic. Skoro.

„No když je to tak, asi se s vámi rozloučím,“ pokrčil jsem rameny tentokrát já.

„Vy mě nezabijete?“ zeptal se agent, jako by vyzvídal, jestli bude na oběd svíčková, nebo řízek.

„Proč bych to dělal?“ podíval jsem se na něj tak ublíženě, „Sice jsem kvůli vám vytrpěl opravdu hodně, ale myslím, že vás taky nečekají příjemné dny. Budu se odsud totiž muset nějak dostat a pochybuji, že tady

zůstane někdo živý, kromě vás. Takže vás možná čekají dlouhé dny plné bolesti, hladu a žízně. A umírání. Pokud to přežijete, myslím, že si budeme kvít.“

Agent Finch se na mě podíval se směsicí vzteku a strachu, já mu vytáhl z podpažního pouzdra pistoli a navždy opustil operační sál.

S flaškou whisky v ruce.

*

Láhev jsem najeden zátahem dopil hned v další místnosti. Tak trochu se mi z toho zatočila hlava, ale energii budu potřebovat. Jestli je budova (nebo co to je) plná vojáků, bude se mi hodit cokoli.

Pohodlně jsem se usadil do otočného křesla před obrazovku počítače a nechal svoji mysl splynout s operačním systémem. Nezatěžoval jsem se obyčejnými aplikacemi a skrz firewall a další bezpečnostní prvky vyrazil do elektronických okruhů celé budovy.

Lidská mysl není stavěná na to, aby najednou pojmla veškeré elektronické okruhy celé budovy. Pokud máte v mozku implantovaný čip z budoucnosti, dá se to zvládnout.

Cítil jsem se, jako bych měl tisíc očí, pět set uší a stovky dalších různých smyslů. Viděl jsem veškerými kamerami, co jich v budově bylo (v laboratoři a na sále ani jediná), slyšel jsem směrovými mikrofony, vnímal jsem infračidly, cítil nášlapnými detektory.

Takže jsem během pár desetin vteřiny měl důkladný přehled o každém člověku nacházejícím se v mém dosahu.

Agent Finch nelhal - budova byla střežena nějakou soukromou bezpečnostní agenturou, nebo něčím podobným. Chlapi na sobě měli moderní neprůstřelné vesty, oblečení byli do uniform a vyzbrojení byli také velice dobře.

Když už jsem u těch zbraní - budova jich má pár i automatických - takových, které rozeznávají cíl podle nějakých identifikačních rysů, jako je třeba vzorec duhovky, magnetický proužek kdesi v uniformě a tak podobně. V tomto konkrétním případě byli hlídači monitorováni na základě trojrozměrného snímání obličeje, bezkontaktního prohlížení duhovky a ještě museli nosit na košili magnetickou kartu.

„Geniální systém,“ prohlásil jsem okouzleně. „Něco takového skoro nemůže selhat.“

Samozřejmě jen v případě, že se nikdo nedostane do počítače.

*

První incident jsem začal nenápadně - kulomet nad jedněmi dveřmi se líně zaměřil na nejbližšího vojáka a střelil ho takřka laškovně do ramene.

„No pojdte pomoci kolegovi,“ šeptal jsem kdesi v laboratoři, i když se moje mysl toulala v drátech po celé budově.

Kolegové zraněného byli skutečně loajální a já je ještě navnadil tím, že jsem kulomet otočil do původní polohy. Tak se seběhlo asi pět lidí a začalo raněnému pomáhat.

Pak už pomoc najednou nepotřeboval nikdo.

Po celé budově se najednou automatické zbraně otočily proti lidské obsluze, skryté automaty vyjely z podlah, laserové paprsky se zapínaly, dveře se zabouchávaly, výtahy prováděly psí kusy.

Sprchy krve smáčely dlouhé chodby, mrtvol padaly v mnoha kusech na podlahu, mozky, střeva a jiné orgány létaly vzduchem. Kulky hvízdaly, odrážely se od stěn a porcovaly, rvaly a trhaly živé maso. V uzavřených místnostech se spouštěly automatické hasicí systémy a pomalu, ale jistě zaplavovaly nedobytné uzavřené prostory.

Výtahy se změnilly v strašlivé nástroje smrti, jež se pohybovaly zrychlením, které nemohl žádný člověk přežít.

Já se celkem bavil.

Někteří vojáci sebrali dostatek soudnosti, zabarikádovali se na koncích chodeb a pokoušeli se klást odpor automatickým zbraním, které jsem ovládal. Bohužel, budova se nespolehala jen na lidský personál a tak jsem měl nejen značnou palebnou převahu, ale taky výhodu nezranitelnosti. Něco jiného je bojovat proti automatickému kulometu a něco jiného je řídit ten kulomet, jako bych hrál videohru.

Jak říkám, zábava.

Trvalo neuvěřitelných patnáct minut strašlivé řezničiny, než jsem zastavil palbu, nechal výtahy dojet do suterénu a vypnul automatické hasicí systémy. Tou vodou se mi podařilo vytvořit pár opravdu velkých akvárií, ve kterým namísto rybek plavali úředníci. Někteří i břichem nahoru.

„Tak tě holka ani nebudu potřebovat,“ promluvil jsem na pistoli agenta Finche a zastrčil si ji do kapsy. Pistole byla tak těžká, že jsem o kapsu málem přišel. Budu si muset sehnat nějaké pouzdro.

Než jsem se odpojil od počítačového systému budovy, zařídil jsem si registraci do sítě. Tak budu moci odejít, aniž mi systém, kterému jsem vrátil kontrolu nad budovou, bude v cestě bránit. Mimochodem, kdyby měl systém nějaké vědomí, asi by se psychicky zhroutil z toho, co jsem právě jeho součástími napáchal za zvěrstva. Někdy je absence inteligence vyloženě výhodou.

„Panebože, já tu snad chcípnu,“ prohlásil jsem vzápětí, když jsem se pokusil postavit a místo toho jsem žuchl zpátky do křesla. Hlavu mi zachvátila taková křeč, jako bych měl uprostřed mozku vakuum, které se mi snaží vcucnout zbytek mozku. Okrajově jsem si uvědomil, jak čip vysává duševní sílu, i když se pokouším o obyčejnou komunikaci s počítačem. Co mi to s mozkiem muselo udělat, když jsem najednou byl přítomen v celé budově, na to jsem nechtěl ani myslet. Spíš nemohl, než nechtěl.

Seděl jsem v tom zatraceném křesle snad půl hodiny, než jsem se sebral natolik, abych dokázal doklopýtat do doktorova soukromého pokoje (stolek, postel, věšák, skříň, nic jiného) a vylovit ze dna skříně láhev ginu. Po zkušenosti s whiskou mi bylo jasné, že jedině alkohol mě dokáže zachránit od toho, abych se musel regenerovat celý den.

Gin byl hořký, dobrý a vnášel mi do hlavy nový život. Vytáhl jsem celou flašku skoro jedním lokem a cítil se jako duševně znovuzrozený.

Takže jsem konečně opustil doktorovo hájemství a vykročil do chodeb.

„Ježíši Kriste, tady to vypadá!“ vyjekl jsem překvapením, když jsem šlápl na jakousi roztrhanou ledvinu. Sice jsem viděl díky kamerám smrt jednoho každého člověka, ale to bylo tak jaksi nereálné. Jako kdybych se na to díval v televizi. Takhle naživo to bylo zcela o něčem jiném - barvy byly živější, obraz plastický a pak tu byl ještě ten zápach. Nevěřili byste, jak moc smrdí na kusy rozstřílené tělo. Ani nemusí být mrtvé dlouho, úplně stačí, když je rozervané na kusy.

Se znechuceným výrazem jsem se doslova přebrodil dlouhou chodbou kolem četných kanceláří až k výtahům. Během cesty by každému normálnímu člověku zešedivěly vlasy a snídani z minulého silvestra by vyzvracel i soudní patolog. Neexistují zkrátka slova, která by dokázala popsat situaci v prostorách, kudy jsem procházel. Nemůžu popsat, co kulky z automatických kulometů nadělaly z hlav strážníků, co zůstalo z jejich těl, jak se protřhané pláty neprůstřelných vest zasnoubily s měkkými těly pod sebou. Když řeknu, že to byl jednolitý hnus, musíte mi zkrátka věřit.

„Kdyby tu aspoň těch hlídačů nebylo tolik,“ trpce jsem si postěžoval, když z otevřených dveří výtahů vytekla mrtvola, která nemohla mít jedinou kost v těle celou. Že byla kabina celá vymalovaná krví, o tom bych se snad ani nezmiňoval, kdyby mi celou cestu nahoru krev nekapala ze stropu výtahu za krk, ať jsem dělal, co jsem chtěl. Království za deštník.

Podle číselníku výtahu jsem byl asi ve dvacátém patře. Počítáno od sklepa dolů. Takže jsem vyjel na povrch a vykročil do denního světla.

*

„A sakra,“ pravil jsem vzápětí, když jsem mokře vyčvachtal z výtahu. Na rozdíl od právě projetych dvaceti pater se tady nenacházel jediný člen stráže a jediná kamera. Automatické zbraně tu taky nebyly.

Takže je jen pochopitelné, že jsem vstoupil do obyčejné kancelářské budovy a že se na mě upíraly pohledy úředníků a úřednic čekajících prostě na výtah.

„No snad jste nečekali tak dlouho,“ zavrtěl jsem nechápavě hlavou, když se kancelářské krysy s jekem rozutekly na všechny strany. Víím, jsem trochu od krve, ale to se snad může stát každému, ne?

Prošel jsem kancelářemi k východu, jako by se nechumelilo, prošel východem a zase jednou stál pod zářícím sluncem a dýchal sněhem vonící vzduch. Kdybych necítil jen krev a zase krev, možná bych měl z té vůně sněhu i radost.

„A teď pryč odsud,“ zavelel jsem a odsunul na pozdější dobu takový zajímavý problém - řešil jsem zrovna otázku, jak jsem mohl vyjet z přísně strážného objektu do nějakých obyčejných kanceláří. Nejspíš jsem při pobytu v síti změnil víc věcí, než jsem si myslel, když jsem si zabezpečoval bezpečný odchod. Aspoň někdo najde agenta Finche.

S pocitem naprostého absurdna jsem mávl na taxík a málem si umazal oči od krve, jak jsem si je chtěl protřít, když přede mnou smykem jeden vůz zastavil.

„K policejní stanici v East Endu,“ zavelel jsem a důkladně si v zrcátku prohlédl řidiče taxíku. Byl to tlustý Ind s turbanem na hlavě, kterého jsem odhadoval na uctívající bohyně Kálí. Když mu nevadí můj krvavý vzhled...

„Policejná stanice, rozum,“ pronesl uctíváč a vyrazil takovou rychlostí, že mi hned bylo jasné, že při takovém ježdění musel přijít o pud sebezáchovy už dávno. Nejspíš ho ztratil v nějaké zatáčce.

*

„To je dobrý,“ podal jsem šoférovi stovku a vystoupil před stanicí. Ind pravděpodobně poděkoval (nerozuměl jsem mu) a zmizel v kouři z pálcích se pneumatik.

Samozřejmě, že jsem nechtěl jít na stanici, kterou jsem nedávno kompletně vyhubil. Jen je od ní blízko do takového malého, nenápadného parčíku. Parčíku, ve kterém je takové malé kouzelné místo. Když na něj šlápnu, objevím se na jednom krásném duhovém disku.

Pesimisticky jsem předpokládal, že mě okamžitě spatří eskadra policistů, kteří budou stanici ve dne v noci hlídat, ale nic takového mě nepotkalo. Na vchodu stanice byla žlutá policejní páska, parkoviště před stanicí zelo prázdnotou a nad celou budovou se vůbec vznášel jakýsi opar smutku a truchlení. Nejspíš kvůli mně.

Nehodlal jsem pokoušet štěstí, takže jsem se otočil na patě a vyrazil k parčíku. Kdyby mi někdo vykládal, že se do něj dostanu bez jediné nehody, prohlásil bych ho za nemístného optimistu a možná mu dal i pěstí.

A vidíte, měl by pravdu.

Duhový disk pod nohama mi už opravdu chyběl.

Na lodi

„A teď si dám koupel. A pořádnou večeři. A zase koupel,“ sliboval jsem sám sobě, zatímco mě výtah vynášel k mojí kajutě.

Serval jsem ze sebe veškeré oblečení, dal si koupel, navlékl se do jakéhosi županu ze syntetické látky, nacpal se k prasknutí výkvěty italské kuchyně, dal si koupel a bezradně stanul nad hromadou šatstva, které začínalo poněkud páchnout.

Nakonec jsem se musel s pocitem jisté trapnosti zeptat palubního počítače, ale zjistil jsem, co se dá se šaty udělat. Nacpat do jisté skříně podobné věci a po deseti vteřinách vytáhnout ve stavu podezřele připomínajícím novotu.

„Krása,“ prohlásil jsem, když ze skříně opravdu vylezlo všechno čisté, suché, vyžehlené a složené.

Navlékl jsem se zpátky do kalhot a košile a šel si ještě jednou vyčistit zuby. Doktorskou pachut' jsem nějak nemohl dostat z úst.

*

Následující den jsem odpočíval, jedl, užíval si pohodlí a snažil se přijít na to, jak najít pětici mocných. Chvilí jsem se na sebe zlobil, že jsem výslech agenta Finche vzal tak zkrátka, ale nakonec jsem dospěl k přesvědčení, že by nějaké mučení bylo k ničemu. Co Finch věděl, to mi řekl.

„Takže co, sakra,“ rázoval jsem po můstku a snažil si vzpomenout, jestli nějaký hrdina z filmu či knihy musel hledat supermocné padouchy, aniž by měl jedinou indicii o jejich pobytu. Napadl mě James Bond, ale knihy o něm jsem nikdy nečetl a z filmů jsem si pamatoval jen vydařené akční scény. Kdybych věděl, co mě potká, díval bych se pozorněji.

Z nedostatku jiných nápadů jsem se znovu zaposlouchal do historie Aliance, jestli třeba neobjevím něco, co by mi pomohlo.

A věřte tomu, nebo ne, objevil. Na šestý poslech.

*

„Že mě to nenapadlo dřív, sakra,“ pleskl jsem se dlaní do stehna, až to zaštípalo. Odpověď byla tak na dosah ruky, že mě překvapovalo, že jsem na to nepřišel dřív. Ono totiž vůbec nebylo třeba poslouchat o historii Aliance, všechna fakta jsem měl před sebou. Takže mi teď jenom stačilo zaslechnout zmínku o mimozemských entitách, na které Aliance prý nikdy nenarazila, a byl jsem doma.

Kdy získala pětice mocných na významu, kdy ve skutečnosti vlastně vznikla?

V roce 1947.

A co se v tom roce stalo ještě zajímavého?

U Rosswellu spadl létající talíř.

*

„Jasně, jasně, jasně,“ opakoval jsem si jako posedlý, mimozemská technologie je přesně to, co umožní několika lidem stát se těmi nejmocnějšími na planetě. Respektive ne technologie samotná, ale vědění, které z ní plyne. Ve světě, kde jsou nejcennější informace, může být třeba takový počítačový čip nejnovější generace klíčem k nepředstavitelnému bohatství.

Vzpomněl jsem si na teorii, že počítače pocházejí od mimozemšťanů a další kolečko mi zapadlo do soukolí konspirace celý boom s počítači klidně mohla způsobit pětice mocných. Aby vydělali miliardy dolarů, aby spoutali svět kilometry propojených počítačových kabelů, aby tak získali přístup do veškeré oblasti lidské činnosti.

Pochodoval jsem po můstku a vymýšlel další a další možnosti, kterých se pětice mohla chopit, měla-li v ruce mimozemskou technologii. Zdokonalené tělo agenta Finche, dlouhověkost pětice, to vše odpovídalo mé teorii.

„A co z toho tedy plyne?“ položil jsem řečnickou otázku a dramaticky se zastavil před obřím monitorem. Počítač už je na moji samomluvu tak zvyklý, že se ani neobtěžuje reagovat.

„Že pětice mocných sídlí v Oblasti 51,“ odpověděl jsem si.

Když se nad tím zamyslíte, je to naprosto logické. Neexistuje místo, které by tak moc přitahovalo pozornost v souvislosti se vším, co se týká mimozemšťanů. Neexistuje místo, které by tak dlouho odolávalo jakémukoli odhalení pravdy. Tudíž se jedná o nejlepší možnou skrýš, jakou si může inteligentní člověk vymyslet. Neboť pod svícem bývá největší tma.

Z logistického hlediska jde taky o mistrovský výběr - jakékoli sídlo v horách je napadnutelné, kterýkoli mrakodrap může spadnout, kterýkoli uměle vybudovaný kryt bude nebezpečný už jen tím, že kolem sebe bude soustředit ochranu.

Oblasti 51 se nic z toho netýká - nikdo neví, jak rozsáhlý je případný komplex, jestli tam vůbec je, a nikomu nepřijde divné, že je oblast chráněna vojensky. Vždyť každý ví, že vojáci tam hlídají ufony. Respektive, ví to každý blázen, který podobným nesmyslům věří. Informovaní lidé „vědí“, že tam možná probíhají nějaké pokusy americké armády. Že pod zemí sídlí nejmocnější lidé planety, to nenapadne nikoho.

A teď jen vymyslet, co s tím.

„Budu potřebovat zbraně, to je jasné,“ uvažoval jsem nahlas. Dál musím zjistit, jak to v oblasti vůbec vypadá. Taky musím mít jistotu, jestli jsem nepodlehł vlastní fantazii. A jestli ne, tak budu potřebovat ještě jednu věc. Zázrak.

Zbraně nebudou problémem, zato ten zbytek ano. Jak by se tak sakra dalo zjistit, jestli je v Oblasti 51 opravdu úkryt nejmocnějších lidí na planetě?

„Počítači, jak jsi dobrý ve vyhodnocování dat?“ zeptal jsem se tak opatrně.

„Specifikujte otázku,“ řekl počítač podezřívavě.

„Řekněme, že potřebuju zjistit z komunikací počítačů na celé planetě cokoli, za čím by se mohlo skrývat nějaké spiknutí. Konkrétně potřebuju u najít pět lidí, kteří tuhle planetu v podstatě řídí. A jako jediné vodítko ti můžu dát jména dvanácti lidí, s jejichž počítačovými záznamy si tihle lidé hráli.“

Počítač neřekl nic jiného, než že mě požádalo jména těch dvanácti. A tak jsem mu je dal.

V následující chvíli naskočila na obřím monitoru velká čísla, ze kterých jsem jasnozřivě pochopil, že udávající zbývající čas do vyřešení problému.

„No jestli projede za pět hodin všechny počítače na planetě, tak sežeru koště,“ řekl jsem nevěřičně. Ale co když jo.

Rozhodl jsem se býti optimistou a vyrazil do nižších pater lodi. Nešel jsem shánět koště, ale jestli mám pravdu, budu potřebovat víc, než nějaké ty zbraně.

„Tak se podíváme, co tahle věcička dokáže za zvěrstva,“ zabručel jsem si pod nosem, když jsem se dostal až k regenerátoru v kajutě admirála Pika. Po admirálovi mimochodem nezbyla ani vzpomínka, kajuta se leskla čistotou a desinfekcí. Příjemné.

Zaposlouchal jsem se do manuálu a jen občas položil nápovědě doplňující otázku.

„Takže to by mělo jít,“ pronesl jsem nahlas, když počítač domluvil. Po důkladném průzkumu možnosti jsem si vybral jedno takové vylepšení, které ještě nemám. Nebudu sice po něm vypadat jako člověk, ale výrazně to zvýší moje šance na přežití. A o to mi jde především. Jinak kupodivu regenerátor nenabízel už nic moc, co by se mi mohlo hodit. Nechci tím říct, že by nedokázal předělat člověka na sněžnou ropuchu, ale většinu vylepšení vhodných pro boj jsem si navolil už při prvním kontaktu s touto skvělou mašinou.

„Tak s chutí do toho a půl je hotovo,“ svlékl jsem se a vlezl do přístroje.

Bolest tentokrát nebyla tak nepříjemná.

Zašel jsem na můstek, zkontroloval čas na monitoru a vydal se do transportní místnosti. Musím na nákupy.

S rezervní vysílačkou v kapse (kam se poděla ta první netuším) jsem se zhmotnil přímo na střeše jedné nenápadných kasáren. Na sobě jsem měl policejní neprůstřelnou vestu a v kapse pistoli agenta Finche. Snad to bude na vojáky U.S. Anny stačit.

„Heslo!?“ vyštěklo to za mnou, když jsem z té střechy seskočil na vybetonovaný dvůr. No nemám já smůlu?

„Heslo je pomsta,“ otočil jsem se na patě, vytrhl vojáčkovi automat z ruky a poslal ho jednou ranou pěsti do říše snů. Copak ho nenaučili, že se k podezřelým osobám neleze na dosah jejich ruky?

„Muniční sklad, muniční sklad,“ bručel jsem si pro sebe a nenápadně se smýkal podél betonových stěn. Naštěstí byla noc a tak se nedaly předpokládat nějaké divoké vojenské aktivity. I když u vojáků nikdy nevíte, kdy budou mít cvičný poplach.

„Á, tady to je,“ ulehčeně jsem si oddechl, když jsem přímo před sebou spatřil zelenou barvou natřené dveře z tlustého plechu.

Nečekal jsem, že mě stráž pustí bez problémů dovnitř, ale přesto jsem zaklepal.

Odsunulo se okénko ve dveřích, objevila se nevyspalá tvář, já do tváře strčil hlaveň pistole a otevřely se i dveře.

„Nejsem terorista a amerických občanů si hluboce vážím,“ uklidnil jsem strážného a práskl ho pažbou zlehka do spánku. No, zlehka... Trocha krve z toho byla.

„A teď s chutí do díla,“ zaradoval jsem se a seběhl po úzkých schodech do samotného skladu.

Vypadalo to tam přesně tak, jak jsem čekal. Do dálky se táhly řady regálů s pistolemi, municí, automatickými zbraněmi, neprůstřelnými vestami, helmami a vůbec vším možným.

„Helmu si nevezmu, helma mi nesluší,“ věděl jsem z dob, kdy u nás byla ještě vojenská služba povinná. Jinak jsem si na záda pověsil dvě automatické pušky M17, vyzbrojil se dvěma pistolemi, do podpažních pouzder zastrčil dva automaty, našel krásnou velkou kabelu z maskovací látky, nacpal do ní deset kilo granátů, jednu krásnou brokovnici a dosypal do plna krabičkami s municí.

Když jsem se to pokusil zvednout, dosáhla ucha meze pevnosti v tahu a zůstala mi v ruce.

„Sakra práce,“ zanařoval jsem a pomocí popruhů zbraňových pouzder tašku svázel tak, aby se dala nést v podpaží nebo na rameni.

„Panenko skákavá,“ zafuněl jsem, když jsem ten náklad vyzdvihl na rameno. Normálního člověka by to zarazilo do země, já s tím možná dokážu i vylézt do schodů.

Jelikož jsem si věřil a jelikož jsem si připadal jako dítě v hračkářství, pověsil jsem na sebe ještě pár pouzder s automatickými pistolemi, křížem přes hrud' dvě automatické brokovnice jackhammer a ještě pár vrhacích nožů. Člověk nikdy neví, co ho může v boji potkat.

„Mám všechno?“ zeptal jsem se vyrabovaného skladu a když mi nikdo neodpověděl, přibral jsem ještě dvojici mých oblíbených uží. To by v tom byl čert, aby to teď nepřišlo ke slovu. No a pak mi ještě do oka padl takový krásný lehký kulomet, že jsem prostě neodolal, pověsil si ho kolem krku a přidal k tomu ještě nábojový pás. Škoda, že tu nemají ten skvělý rotační kulomet, co měl Blaine v Predátorovi.

Víc jsem nepotřeboval a víc bych ani neunesl, takže jsem vyrazil k východu.

Spíš než vyrazil by se hodilo spíš slovo „rozšoural se“. Normální chůze se mi totiž dosáhnout nepodařilo, takže jsem se opravdu spíš šoural, jestli i to není příliš odvážné.

„To jsem zvědav, jak se s tímhle dostanu na střechu, aniž by si mě někdo všiml,“ sarkasticky jsem prohodil sám k sobě, když se mi kolenní klouby začaly po deseti schodech snad zadírat, nebo co.

Ačkoli jsem zbytek schodů zdolával dost dlouho, problém se střechou a nenápadností jsem nevyřešil.

„Třeba budu mít štěstí,“ zašeptal jsem sám k sobě a opatrně vykoukl do noční tmy. Zatím to vypadalo, že si omdlelého strážného nikdo nevšiml. No co, třeba to vydrží.

Nevěřil bych, kdyby mi to někdo vyprávěl, ale opravdu se mi povedlo vyházet veškeré zbraně na plochou střechu, aniž bych někoho probudil. Od americké armády bych tedy čekal profesionálnější přístup.

Nikdo se neobjevil ani tehdy, když jsem na střeše na sebe zase všechny zbraně navěsil, aby mě počítač mohl přenést i s nimi.

„Začíná to tu být strašidelné,“ okomentoval jsem nepřítomnost lidí v kasárnách, nevěřičně zavrtěl hlavou a aktivoval vysílačku.

Mám dojem, že tentokrát se pode mnou duhový disk trochu prohnul.

*

„No vida, ještě čtyři hodiny a bude,“ zaradoval jsem se už zase na můstku. Zbraně odpočívaly hezky v transportní místnosti, protože mě naštěstí napadlo netahat je s sebou do výtahu a na můstek, když stejně budu muset zase stejnou cestou zpátky. Někdy mi to i myslí.

„To jsem zvědav, to jsem zvědav,“ opakoval jsem si jakousi mantru a sledoval, jak vteřiny na monitoru ubíhají. Jelikož dělat něco takového by nevydržel čtyři hodiny nikdo, nalil jsem si pořádného panáka whisky, pak dalšího a ještě jednoho. Nechci se opít, potřebuji u jen načerpat co nejvíc duševní síly. Čip a jeho funkce mi určitě přijdou hodně vhod. Pokud všechny přípravy nedělám zbytečně.

Pak jsem si dal večeři, koukl jsem se na monitor, vykoupal jsem se, koukl se na monitor, sjel do transportní místnosti, vyčistil, vyzkoušel, nabil a zastřílel všechny zbraně (pokryl jsem tak podlahu jedné chodby množstvím nábojnic) a zase se vrátil na můstek.

Patnáct minut.

„To už vydržím,“ uvelebil jsem se v křesle a zase začal sledovat ubíhající vteřiny.

Sice se mi to hodně táhlo, ale nakonec jsem se dočkal. Počítač odpočítal poslední vteřinu, na obrazovku se vrátil pohled do vesmíru a můstkem se rozlehl melodický hlas:

„Problém vyřešen.“

„No a jak to dopadlo, co jsi zjistil, povídej, přeháněj, nenechávej mě čekat,“ bombardoval jsem počítač slovy.

A tak počítač spustil.

Dozvěděl jsem se řadu zajímavých věcí.

Například to, že počítačů je na světě opravdu hodně, většina z nich je propojena s dalšími v nějakém typu síti a že těmito sítěmi probíhají denně taková kvanta informací, že si to ani neumím představit. Měl jsem dojem, že tohle mi počítač říká jenom proto, abych patřičně ocenil, jak se nadřel.

Pak se konečně dostal k tomu podstatnému. Nenapínal mě a rovnou mi sdělil, že jsem se nespletl a všechny indicie skutečně vedou k Oblasti 51. A jen tak mimochodem mě informovalo tom, že v Rosswellu tenkrát opravdu havaroval talíř, jeden mimozemšťan přežil a byl odvezen na zkoumání na leteckou základnu, ze které se časem stala Oblast 51. Jak jsem tak počítač poslouchal, tak tohle bylo překvapení i pro něj v záznamech Aliance žádná zmínka o potvrzeném výskytu inteligentního mimozemského života nebyla.

„Potřebuju na Oblast 51 zaútočit. Co bys mi navrhoval?“ přenesl jsem se k praktickým problémům a oslovil počítač.

Podle tónu hlasu ho to vyložene potěšilo.

„V teoretické rovině navrhuji letecký průzkum s využitím všech sond lodi, zmapování celé oblasti jak horizontálně, tak vertikálně a následný útok ze vzduchu,“ přišel s nápadem ani ne během vteřiny.

„Jak vertikálně?“ nechápal jsem.

„Sondy pochopitelně umožňují proniknout i zemskou kůrou a sondovat tak struktury nalézající se pod povrchem.“

„Perfektní,“ řekl jsem já. Pak mi došlo, že počítač řekl „v teoretické rovině“.

„Co jsi myslel tou teoretickou rovinou?“

„Samozřejmě nemůžeme zaútočit na oblast nalézající se v USA,“ připomněl mi počítač to zatracené nařízení.

Tentokrát jsem se ovládl, nenadával a přikázal počítači, aby přiletěl nad Oblast 51 a začal sondovat. Třeba ho nějak přesvědčím.

„K použití sond je zapotřebí vstoupit do zemské atmosféry,“ informoval mě počítač.

„A sakra,“ zaskřípal jsem zuby já. Objevení několikakilometrového létajícího talíře by mohlo vzbudit víc pozornosti, než bych chtěl. Ale zase na druhou stranu, je to Oblast 51 a k té zjevení létajícího jídelního náčiní tak nějak patří. Takže to risknu.

Nařídil jsem sestup a na obrazovce sledoval, jak planeta hezky roste. Pak se divadlo ještě vylepšilo, když čumák mojí lodi vstoupil do atmosféry. Začalo to totiž hezky žhnout.

„Až jsem se zpotil,“ prohodil jsem sám k sobě, když jsme zůstali viset těsně pod mraky. Počítač mi na hlavní obrazovku promítl pohled na poušť pod námi. Co jsem viděl, tak se pod námi táhly na všechny strany ostatné dráty a drátěné ploty, sem tam byl nějaký hangár a jinak nic. Žádný létající talíř (kromě nás), žádní ufoni na pastvě, nic.

Přes svůj instinkt i analýzu počítače jsem najednou tak nějak nevěřil, že zrovna tady se skrývá pětice nejmocnějších lidí na planetě. Vždyť by se tu museli strašlivě nudit.

„Zahajuji průzkum,“ řekl počítač a vytrhl mě tak z chmurných představ. A že vytrhl je hodně slabé slovo.

Na obrazovce to najednou začalo vypadat, jako by se vrstva země po vrstvě začala vypařovat a na světlo začaly vystupovat struktury, které se pod zemí skrývaly.

Takže nejdřív vystřídal silnou skepsi mírný optimismus, jak se objevily podzemní kanceláře tam, kde bych je na první pohled nikdy nehledal. Pak mírný optimismus vystřídal optimismus silný, když pod jedním hangárem vedly místnosti nějak moc do hloubky a komplex se ještě začal jakoby rozšiřovat, čím hlouběji sahal.

A pak byl silný optimismus vystřídán přímo nadšením, když sonda lodi pronikla na dva kilometry pod zem a objevila něco, co se podobalo podzemnímu městu. Něco tak propracovaného jsem nikdy neviděl.

„Můžeš to přiblížit?“ fascinovaně jsem zíral na kilometry chodeb, pokojů, schodišť, výtahů a vůbec všeho, co si můžete v takovém podzemním komplexu představit.

Samozřejmě, že mohl.

Prohlédl jsem si spleť komplexu a pak jsem si nechal proskenovat poušť okolo.

Spatřil jsem automatické zbraně schované v písku, mezi kterými bych neprojel ani v hodně kvalitním tanku, i kdybych měl nesmírné štěstí. Vzpomněl jsem si na slova agenta Finche o tom, že sídlo pětice by nedokázala dobýt ani americká armáda. Agent Finch nepřeháněl.

Jen nevěděl, že proti mně a mé lodi je americká armáda jenom banda děcek s plastovými pistolkami.

Kdyby ovšem ta loď byla ochotná střílet.

*

„Počítači,“ řekl jsem najednou tak opatrně.

„Ano?“ zeptal se počítač.

„Vadí té tvé direktivě i útok na strojní zařízení, nebo jen smrt Američanů?“

„V direktivě se jasně mluví o ochraně životů amerických občanů.“

Zazubil jsem se jako blázen a přikázal: „Automatické zbraně, pal!“

A počítač pochopil.

*

Automatické zbraně ukryté v písku mají tu výhodu, že nepotřebují obsluhu, která by v nich dennodenně seděla a pomalu se pekla pod žhavým pouštním sluncem. Na druhou stranu je tu i nevýhoda - pokud takovou zbraň řídí počítač, může se stát, že se zbraň vymkne kontrole.

Jako třeba teď.

Lodní počítač v jediném okamžiku vstoupil do mysli svých nekonečně zaostalejších kolegů a obrátil hlavěň proti hlavni, hlavici proti hlavici, stroj proti stroji.

Tam, kde v jeden okamžik byly automatické zbraně, zbyl v následujícím okamžiku jen jemný popel se spálené oceli. Rychlopalná děla páraly boky automatických tanků, proti tankové kulomety páraly veškerý kov v dosahu, naváděné rakety měnily vše ve změř ohně a roztavené oceli.

„To byla atomovka,“ zaclonil jsem si oči, když se rozestoupil takový nenápadný kopeček a z deseti proti sobě bojujících strojů zbyla jen vzpomínka. Nikdo mi neodpověděl.

Těch atomovek bylo přesně deset. Nebyly zřejmě nijak výkonné, ale dokázaly vyhladit veškerý mechanický život v poušti na kilometry daleko.

„Útok dokončen,“ prohlásil počítač po dlouhých pěti minutách.

„No taky bych řekl,“ prohlásil jsem já a fascinovaně zíral na poušť. Nebo lépe na to, co z pouště zbylo. Nerad bych přeháněl, ale jak je poušť obvykle tvořena pískem, tak teď ho v několika čtverečních kilometrech pod námi moc nebylo. Zato se všechno blýskalo a třpytilo ve vycházejícím slunci, jako by byla země poházená kilogramy diamantů. To se sluneční paprsky lámaly na skle, které z písku vzniklo vlivem nepředstavitelných teplot při termojaderných explozích.

Ztráty na lidských životech byly ovšem nulové.

„A to si zase zařídím sám,“ prohlásil jsem tiše, aby mě počítač neslyšel a po zádech mi přeběhl mráz - vždyť se chystám sestoupit do nejnedobytnější pevnosti na planetě a zlikvidovat celé její osazenstvo jen za pomoci ručních zbraní. Nezbábl jsem se náhodou?

*

V transportní místnosti jsem na sebe navěsil tolik zbraní, kolik jen šlo. Do podpažních pouzder menší automaty, za opasek a na opasek automatické pistole, do pouzder na lýtkách další pistole, deset granátů na každý zip a knoflík, ke kterému se dala přidělat pojistka, do bot a dozadu za opasek vrhací nože, na záda útočnou pušku křížem s brokovnicí, do ruky lehký kulomet.

Tentokrát jsem neměl kabát, jen koženou bundu. S nezbytnými černými brýlemi (tentokrát opravdu jen kvůli image) jsem vypadal jako reinkarnace Terminátora.

Nekecám.

„Tak tedy vzhůru dolů,“ zavelel jsem a ztěžka vystoupal na duhový disk. Počítač obdržel informace jako obvykle, takže se zpátky na loď dostanu ze stejného místa, jako se na zemi objevím. Pokud ovšem přežiju, čemuž jsem moc nevěřil.

Pak mi do obličeje zase mířila známá laserová děla.

Konec začátku

Tentokrát jsem pod nohama neměl ani čerstvou trávu, ani asfalt nějaké střechy. Došlápl jsem přímo do něčeho, co mohlo být velkoskladem sklenářství, jímž proběhlo špatně nalaďené stádo hovězího dobytka. Zkrátka a dobře, šlapal jsem po střepech skla, z nichž se místy ještě kouřilo.

Podle mapy, kterou jsem si vytiskl, musím nejdřív do hlavní výtahové šachty, jíž se pak dostanu dál do komplexu. Kam se vydám potom, to se ještě uvidí - snažil jsem si pečlivě zapamatovat, jak to v komplexu vypadá a samozřejmě jsem si to nechal vytisknout i na papír, takže mám jakous takous šanci, že i někam trefím. Velmi malou šanci, řekl bych - chodeb jsou kilometry a já ani nemám tušení, kde pětice může sídlit. Sice jsem na průhledném schématu celého komplexu dokázal odhalit něco, co připomínalo megaluxusní rezidence, takže se po vládcích světa podívám tam, ale člověk nikdy neví. Třeba si libují v prostotě a jeden každý přespává v krcálku na košťata. Možné je všechno.

Zanechal jsem planých úvah a vyrazil přes zpustošenou krajinu přímo k černajícímu se otvoru, ze kterého trčely čtyři traverzy jako kosti dávno mrtvého dinosaura. Jestli mě rozum neklame, tak po něčem takovém by se mohl pohybovat výtah.

Došel jsem až k šachtě a opatrně, přeopatrně nakoukl dovnitř. Držel jsem se při tom jedné z traverz, aby mě kulomet a zbytek výstroje náhodou nestáhl dolů. Takový pád bych rozhodně zažít nechtěl, i kdybych ho náhodou přežil.

Letmým pohledem jsem zjistil, že tudy opravdu jezdí výtah a porozhlédl se po jeho ovládání. Pokud tu někdy něco takového bylo, musela to moje loď odpařit spolu s hangárem, který se tu původně nacházel.

„No nic, na co mám čip,“ řekl jsem do šachty a ponořil se do jeho ovládání. Jak mi v krvi ještě koloval alkohol, nebylo to tak strašné.

Nejdřív jsem necítil nic, ale vzápětí objevil pokročilý software čipu jednoduché elektrické vedení a vydal sérii krátkých příkazů. Kdesi v hlubině to zahučelo a za necelé dvě minuty vyjela po kolejnicích robustní kabina se zasouvacími dveřmi. Rozumně jsem ji zastavil dřív, než stačila dojet k upáleným koncům traverz, a nasoukal se dovnitř. Nasoukal a spadl dovnitř, mám-li být přesný.

Čip se znovu napojil na jednoduché ovládání výtahu a už jsme jeli. Tak trochu jsem čekal, že každou chvíli prošije kabinu dávka střel, jak jsem projížděl podzemními patry, ale nic se nestalo. Vojáci se možná ještě nestačili vzpamatovat, nebo nečekají, že se na Zemi objeví takový blázen, který by zaútočil sám samojediný na jejich pevnost. Neřešil jsem to a byl rád, že je klid.

Vzápětí to v kabině cinklo a výtah se s trhnutím zastavil.

„A teď do díla,“ prohlásil jsem a vyšel do prostorné recepcce, nebo co to bylo.

Spíš než recepcce by se snad hodilo slovo vrátnice. Byla to rozlehlá klenutá hala s pultem u zdi a řadou dveří. Z tak velkého prostoru jsem měl nepříjemný pocit a taky mi vadilo, že tu nikdo není. Jestli tahám tu hromadu železa zbytečně...

Vtiskl jsem se paranoidně do rohu a zahleděl se do mapy. Podle ní bych měl jít prostředními dveřmi, kterými se dostanu do chodby, jež mě přivede k dalšímu výtahu. Jinak se v tomhle patře nenachází nic zajímavého, jen kanceláře a nějaké archivy. Legračně mě napadlo, že mnozí úředníci normálně pracují nad hlavami lidí ovládajících svět. To by byl pocit, kdyby to věděli.

Nehodlal jsem stát v podzemní hale a vymýšlet blbosti, takže jsem strčil mapu do kapsy a vešel do prostředních dveří, prst na spoušti kulometu chvějící se nervozitou. Chodba byla prázdná.

Prázdná zůstala i poté, co jsem došel podél řady dveří k výtahu a stisknutím fungujícího tlačítka jej přivolal. Dokonce ani z výtahu se nevyhrnula rota vojáků. Divné.

Než jsem vešel do výtahu, prohlédl jsem si své okolí v průhledném módu. Napůl s jistotou jsem čekal, že za dveřmi spatřím vojáky, jak natahují zbraně a vyrážejí k útoku, ale prostory byly opravdu tak prázdné, jak se tvářily. Jak říkám, divné.

Zmáchl jsem tlačítka zavírací dveře a poté, co se dveře uzavřely, jsem se dal do studování číselníku na výtahu. Měl tlačítka a čísla jako každý obyčejný výtah, ale kromě toho jsem spatřil i nějakou lištu s podélnou drážkou. Jako na kreditní karty.

Zkusmo jsem zmáchl tlačítka nejspodnějšího patra a přesně podle mého očekávání zaplálo červené světýlko na boku lišty. Výtah nesveze nikoho, kdo v komplexu nepracuje.

Ale kam s tím na můj skvělý čip.

Netrvalo to ani desetinu vteřiny, když světýlko bliklo zeleně a výtah se rozjel. Není ta technika úžasná?

„A teď to přijde!“ očekával jsem v každém patře smršť kulek, ale výtah pokojně klesal do hlubin a nic se nedělo. Až mi přišlo divné, že se dá do nejzabezpečenější oblasti světa dostat tak snadno.

Tohle pomýšlení mě málem stálo život. Výtah se přiblížil ke své zastávce a já se chystal vystoupit, když mě napadlo ještě pro jistotu prohlédnout si okolí svým bystrozrakým módem.

Dobře jsem udělal - v chodbě na každé straně výtahu se krčilo pět vojáků a mířilo automatickými zbraněmi na přibližující se výtah. V momentě, kdy by se dostal do výhodnějšího palebného úhlu, skončil bych jako řešeto.

„Tak to ne, hoši,“ řekl jsem tiše a zadíval se na podlahu výtahu. Měla přesně takovou konstrukci, jako jsem čekal. A jakou jsem potřeboval.

Palbou z kulometu jsem bleskurychle rozpáral podlahu kolem sebe a nově vzniklým otvorem proskočil dřív, než stačil jediný voják zareagovat. S mými reflexy nebyl problém se ve vhodném okamžiku chytit jedné z podpěr v podlaze, zhoupnout se na ní a přistát přesně mezi dvěma skupinami vojáků.

Tvářili se vyloženě překvapeně.

Ne, že bych čekal, až dopadnu na podlahu - střílet jsem začal už v letu. A střílel jsem z obou zbraní - jednou vlevo, jednou vpravo.

Normálně je tahle křížová palba okoukaná z hollywoodských filmů asi dost k ničemu, ale v mém případě mi do ruky hrálo automatické zaměřování a pevná ruka. Takže jsem dostal obě družstva v jednom okamžiku.

„Jsem si vždycky myslel, že helmy jsou k ničemu,“ opovrživě jsem nakopl kevlarový nočník, ze kterého udělala moje palba takovou podivnou abstraktnost. Co to udělalo s lebkou jejího majitele, to ani nechtějte vědět.

Rozhodně jsem se nehodlal zdržovat prohlídkou helem a rozličných tělesných orgánů a rozběhl jsem se ve směru, který by mě měl zavést k dalšímu výtahu. K tomuhle budu muset už kolem ubytoven strážít, takže se asi dost nadřu.

Nadřel jsem se.

Vojáci si na mě počkali v ústí chodby vedoucí do další takové haly a šli po mně, jako by si byli vědomi mojí nebezpečnosti. Já si byl rozhodně vědom jejich a proto jsem okamžitě přepnul do své oblíbené rychlosti a vzal pevně do ruky svůj kulomet. To mi zachránilo život.

Od stěny se odrazila čtveřice granátů a v ústí chodby vykvetl plamenný květ.

„No ne, oni na mě s plamenometem,“ stihl jsem si pomyslet a začal jednat. Kdybych nestihl to přepnutí do „bojové“ rychlosti, skončil bych jako dobře upečená a na kusy roztrhaná imitace steaků. Takhle jsem jen dvakrát vypálil ze dvou pistolí a modlil se, aby můj nápad nebyla úplná hovadina.

Nebyl.

Dřív, než granáty dopadly na zem, našla si každá ze čtyř kulek svůj cíl - granáty vhozené do chodby jsem těmi výstřely zahnal tam, odkud přiletěly a pak jsem se nelidskou silou odrazil od země právě včas, aby mi plamenná vlna jen lehce olízla podrážky bot.

Na konci chodby se ozvaly čtyři téměř současně exploze a plamenomet odumřel. Takže jsem místo do hořícího napalumu dopadl na lehce opálenou podlahu. Pak jsem se rozběhl.

Tahleta „bojová“ rychlost mi umožňuje skoro uhýbat kulkám. Takže jsem vyletěl z chodby a začal lítat po hale nepředstavitelnou rychlostí. Odrážel jsem se od stěn, dělal prudké shyby, občas jsem vystříhl hvězdu a vůbec předváděl takový tělocvik, že by můj profesor tělesné výchovy ze základní školy žasl. A ještě jsem při tom střílel z kulometu.

Nábojový pás vlál vzduchem, kulky hvízdaly, kulomet rachotil, vojáci padali. Místnost se proměnila v něco jako úl pro olověné včely - střelba byla tak hustá, že to opravdu tak vypadalo. Kdybych nebyl tak rychlý a kdyby vojáci dokázali odhadnout, kterým směrem se v příští chvíli vrhnu, dopadl bych jako tatarák doširoka. Takhle to vypadalo asi tak, že jsem vpadl mezi ně, střelba vojáků mě pomalu následovala (a dělala mezi vojáky práci za mě), pak jsem předvedl něco jako skok vysoký, zasypal jednotku palbou shora a celá situace se zase opakovala. Kdyby můj kulomet nechrlil proudy olova a vojáci měli víc klidu, nejspíš by mě dokázali sestřelit. V situaci, kdy jim do obličejů pršely zbytky jejich méně šťastných kamarádů, těla jim prosekávaly vyražené kousky betonu a kachlíček a uši trhal nepředstavitelný hluk, neměli na práci tu správnou atmosféru.

Takže jsem já přežil a oni ne.

„Matrix hadr,“ pronesl jsem uznale, když jsem si prohlédl, co zůstalo z místnosti. Vysoké podpůrné sloupy byly ohlodány skoro až na dřev, na podlaze se vršily střepy z kachlíček, krev proudila v rýhách po kulkách, stékala po stěnách a kapala se stropu a nebylo snad jednoho metru čtverečního, kde by se nedal najít kousek vojáka.

Zanechal jsem prohlídky a vyrazil dál do útrob komplexu. Chladný vzduch mi hvízdal v rozpálené hlavě kulometu a nábojový pás chrástil mnohem méně. Bodejť by ne, když jsem vystřílel dobrou polovinu. Pod bundou mám naštěstí tři další.

Následující cestu skrz chodby snad nemá cenu ani popisovat. Buď jsem pokojně běžel, nebo jsem zabíjel těmi nejrozličnějšími způsoby. Nejdřív kulometem, pak útočnými puškami a nakonec mi v ruce zůstaly krátké automaty. To jsem absolvoval už třetí cestu výtahem, za sebou jsem měl stovky mrtvých, ve stěně mi zarůstaly tři průstřely, na levém bicepsu mizela jizva po škrábnutí kulkou a v zubech jsem měl nějaké vlasy, jak se ke mně jakýsi voják dostal moc blízko. Prorazil jsem mu lebku pěstí a takhle jsem dopadl.

Pak začalo přituhovat.

*

Když jsem zahodil i malé automaty, napadlo mě konečně sebrat zbraně mrtvým vojákům. Používali něco, co jsem neznal, a co mělo pořádnou průraznost, jak jsem zjistil, když mě trefili.

Proběhl jsem další halou plnou vojáků, použil jeden granát a zbytek dostřílel z ukradených pušek. Používat granáty není tak zábavné, ale moje bojová rychlost mě začíná tak trochu unavovat. Kdyby se tak adrenalin dal doplňovat stejně lehce, jako energie vysátá čipem, to by bylo něco. I když ten čip mi taky začínal dělat starosti - neprozetelně jsem si vzal pouze svou obvyklou placatci whisky, která se mi teď prázdně rozvalovala v kapse. Jenže abych stíhal doplňovat všechno to prohlížení podezřelých prázdných chodeb a nahlížení za roh, musel bych tahat na krku přinejmenším sud jako bernardýn.

Nebudete tomu věřit, ale skvělá příležitost se naskytla jen pár minut poté, co jsem na to pomyslel. K následujícímu výtahu jsem musel přes sekci, ve které zřejmě žili důstojníci a mužstvo. To jsem zjistil, když jsem při jedné přestřelce skočil do dveří na straně chodby, abych unikl střepinám granátu, který jsem odhodil. Střepinám jsem unikl, roztrhaní vojáci mě taky minuli, takže mě dostala až židle zezadu do hlavy.

Tedy dostala... nepříjemně překvapila, řekněme.

Otočil jsem se na patě, jednou ranou ruky židli rozštípal předtím, než se na mě znovu vrhla a prostřelil hlavu člověku, který jí mával. Podle vojenské košile a výložek to byl nějaký důstojník, na nějž jsem narazil v jeho vlastním pokoji.

Zavřel jsem za sebou dveře a veden instinktem prohledal celý pokoj. Našel jsem láhev bourbonu, vyprázdnil ji, a hned mi bylo o hodně líp. Nic víc jsem zde nemohl získat a tak jsem zase vyrazil do spleti chodeb. Mám před sebou ještě dlouhou cestu a ještě ke všemu posledních pět minut houká hodně nepříjemný alarm. Možná je to kvůli mně.

Alarm dokázal zburcovat i lidi, kteří o mně zatím neměli ani ponětí. Veskrze to bylo k jejich smůle - vycházeli z pokojů ve chvíli, kdy jsem já probíhal okolo, takže to bylo to poslední, co se jim v životě podařilo. Několikrát jsem schytl kulku do zad, ale kromě děr v bundě mi to nenadělalo větších škod.

Z bojové rychlosti jsem během následujících minut nevypadl ani jednou - vojáci se na mě řítili ze všech stran, hlavně mých zbraní byly rozpálené do ruda a kulky hvízdaly po chodbách takovým způsobem, že to šířilo hrůzu. A smrt, pochopitelně.

Kdybych na sobě neměl vestu, byl bych několikrát mrtvý i přes své regenerační schopnosti. Takhle vesta zastavovala většinu střel a ty, které nezastavila, už neměly takovou energii, aby mi dokázaly příliš ublížit. Tedy příliš ublížit. Zarávaly se mi pár milimetrů do masa a byly okamžitě vytlačovány regenerující tkání, stejně jako ty, které mě zasáhly do rukou nebo nohou. Ač jsem tomu zprvu nevěřil, moje tělo se dokáže naučit, jak regenerovat co nejrychleji. Takže se mi ošklivé průstřely uzavíraly po několika vteřinách. Když jsem si představil, jak to musí spotřebovávat živiny mého organismu, napadlo mě, jestli bych neměl začít ohlodávat mrtvé vojáky.

Po dalším sjetí výtahem jsem s tím opravdu začal.

Ať to zní nechutně jak chce, já prostě musel. To jsem se takhle podíval na před chvíli prostřelené předloktí a to mě donutilo zalapat po dechu. Na pohled na kulku pomalu se nořící z masa, které okamžitě srůstalo. Jsem si během pobytu v základně už celkem zvykl, ale pohled na kosti porostlé jen tenkou kůží mě málem stál duševní zdraví. Ještě pár takových regenerací a bude ze mně kostra potažená kůží bez gramu masa.

Tehdy jsem se zakousl do prvního vojáka. Z anatomie (ještě ze základní školy) si pamatuju, že mozek obsahuje hodně výživných látek. Takže teď jsem rozbíjel lebky vojáků a pojídal ještě teplý mozek. Nebylo to nic příjemného na pohled ani na poslech, ale já cítil, jak mi do žil proudí nová síla a jak se mi svaly regenerují. A jedl jsem už horší věci. I když ne jsem rasista.

*

Podle mého skromného odhadu jsem byl zrovna v polovině cesty (tedy kilometr pod zemí), když začaly problémy.

To jsem zrovna vletěl do další takové haly a rozžhavl hlavně automatických pušek, když vojáci z ničeho nic došli. Tou dobou jsem už byl zvyklý na pravidelný přísun, takže mě to poněkud překvapilo.

Pak se otevřely takové nenápadné postranní dveře a do haly vešel můj starý známý.

Agent Finch.

Z filmů vím, jak má takové setkání starých nepřátel vypadat. Nepřítel nakráčí doprostřed místnosti, následuje proslov, vrhání vražedných pohledů, vyměňování si bonmotů a pak se začne buď bojovat, nebo střílet.

Já, jak jsem byl rozjetý, jsem přešel hned k poslednímu bodu. Agent Finch skončil nalepený na zdi a v těle měl dva plné zásobníky, které jsem před okamžikem prohnal hlavní.

„Vy...“ zachroptěl, když jsem k němu došel.

Pak obrátil oči v sloup a umřel.

Z toho by dobrý film nebyl, kdybych se rozkrájel.

*

Pokračoval jsem dál a vše mi tak nějak začalo splývat. Jak jsem zpočátku měl strach ze smrti, tak ten najednou pominul. Nemyslel jsem na nic, jen probíhal chodbami, prohlížel si místnosti přes zeď a střílel a střílel a střílel. Výlet do podzemí se smrskl na nekonečný proud zabíjení, uhýbání před kulkami a regenerování vlastních zranění. Rychlost regenerace se ustálila na zřejmě nepřekročitelné hranici pěti sekund, během kterých se z průstřelu svalu stávala zcela neviditelná jizvička. Skvělé.

Pak mi došli nepřátelé.

Zahodil jsem už pátou zadřenou pušku a sebral z podlahy jinou. Pak jsem proskočil dalšími dveřmi a čekal příval vojáků.

A ono nic.

„Tak kde jste?“ pronesl jsem po mnoha minutách své první slovo a jazyk se mi vlivem mozkové hmoty lepil na patro.

Vojáci nikde.

Vybral jsem si z nastalé situace to lepší, zaradoval se nad příznivým osudem a vyrazil podle mapky. Byla značně prosáklá krví, ale číst se pořád dala. Kromě toho mám další dvě kopie přímo pod vestou, kdyby se téhle něco stalo. S mými schopnostmi jsem zřejmě s to vyhubit celý podzemní komplex a následně v něm zemřít potupně hladu při marném hledání cesty ven.

Následně jsem narazil na lidi, kteří mi až dotud v komplexu chyběli - úředníky, kancelářské krysy a prostě všechny, kteří tady normálně musejí pracovat. Kdyby se mi nepodařilo odbočit, nikdy bych na tohle místo nezavítal.

„A sakra,“ vypravil jsem ze sebe, když jsem vstoupil do prostor, které připomínaly obrovskou hotelovou halu. Na gaučích, židlích a v křeslech tady seděly stovky lidí a četly si, bavily se spolu, nebo koukaly na televize, rozvěšené po celé místnosti u stropu.

„Pšt,“ udělal jsem na těch pár lidí, kteří se po mně s šokovanými výrazy otočili, a zase hezky vycouval z místnosti. Za dveřmi jsem chvíli poslouchal, jestli neuslyším překvapené zaječení, které se zvrhne v davovou paniku, ale nic se nestalo. Představil jsem si, jak se lidé, kteří mě zahlédli, dívají jeden na druhého, krčí rameny a nevěří tomu, co viděli. Scéna jako z komedie.

*

Pár následujících minut jsem bloudil opuštěnými betonovými chodbami, hledal další výtah a čekal za každým rohem past.

Past nepřicházela a výtah jsem nenalézal, i když podle mapy by jeden měl být v chodbě přímo přede mnou. V tomhle místě ale byla mapka poněkud divná - výtah se měl nacházet v chodbě, ve které jsem byl, asi dvě stě metrů přede mnou. Jenže chodba byla opatřena dveřmi, které se nedaly vyrazit, prostřelit, ani nijak elektronicky oblnout. Jelikož se výtah nacházel přímo nad jednou z pěti rezidencí, jasnozřivě jsem si domyslel, že se jedná o evakuační výtah a dveře jdou otevřít jen z druhé strany. Nejmocnější lidi planety přece nebudou jezdit s obyčejnými ouřady.

Z nedostatku jiných alternativ jsem se kus vrátil a našel poměrně široké schodiště, po kterém jsem se vydal. Ani tady jsem nenarazil na jedinou známku odporu.

„To není normální, sakra,“ vrčel jsem, „nacházím se na úrovni těch rezidencí a on se mě snad nikdo nepokusí ani zastavit.“ Skutečně, podařilo se mi celým komplexem prostřilet až úplně dolů, přímo tam, kde zřejmě sídlí pětice mocných. Nepřítomnost stráží mě tak znepokojovala víc, než jsem si byl ochoten přiznat. A že jsem si přiznával dost.

Jediná překážka, na kterou jsem narazil, byly kruhové trezorové dveře, kterými schodiště najednou skončilo. Byly netypicky hladké, bez jediného mechanického výstupku - prostě takové ocelové kolo zasazené do zdi.

Vypadaly tak nechráněně a nehlídaně, že jsem se okamžitě zarazil a nechal svou mysl zapátrat po čemkoli elektronickém.

Během pěti vteřin jsem odhalil dva rotační kulometry, jedno velké propadlo, automatický plamenomet s nádrží zvlášť menší cisterny na vodu a umně zamaskované trysky na rozprašování kyseliny. Kdybych neměl možnost připojovat se na dálku k počítačům, nikdy bych na nic z toho nepřišel. Takhle to bylo, jako by přede dveřmi stála obsluha těch zbraní a dychtivě mi popsala kde co je a co to dělá. Takže jsem virtuální obsluhu požádal, aby předvedla, co ty hračky umí.

Během následujících deseti minut se deset metrů čtverečních před dveřmi proměnilo v to nejhorší peklo, jaké si umím představit. Hustota olova ve vzduchu dosahovala ohromných hodnot, oheň přiváděl tryskající kyselinu do varu a okamžitě ji odpařoval. Taky se otevřelo to propadlo.

„Ještě něco?“ zeptal jsem se vyzývavě počítačů ovládajících zbraně a když se mi nedostalo pozitivní odpovědi, nechal jsem propadlo zase uzavřít a došel až k těm dveřím.

Vyzkoušel jsem na ně svůj pohled Bystrozrakého, ale to jsem poprvé narazil - ani dveře, ani zeď se mi nepodařilo prohlédnout. Technická představivost mi přihrála obrázek obrovské podzemní prostory obehnané nepředstavitelně silnou zdí s jedněmi dveřmi. Dveřmi, před kterými právě stojím.

Bylo mi jasné, že silou tady nic nez můžu. Pokusil jsem se dveře otevřít svým čipem, ale ze šílené spletnosti elektronického zabezpečovacího systému jsem dostal okamžitě takovou migrénu, že jsem se musel urychleně odpojit.

Chvíli jsem jen nerozhodně podupával přede dveřmi, chvíli jsem na ně ťukal klouby prstů (skoro vůbec to neznělo) a chvíli jsem do nich i kopal. Nic platno, dveře zůstávaly uzavřené a nenabízely jedinou možnost, jak je pokořit. Kdyby aspoň měly nějaké madlo, nějaký číselník, klíčovou díрку, cokoli. Neumím otevírat trezory, neotevřu ani pitomou vložku, ale jakýkoli mechanický díl navíc by mi pomohl aspoň psychicky. Z hladké symetričnosti dveří na mě sedala deprese, zvlášť, když jsem si uvědomil, že litry kyseliny na nich nezaněchaly jedinou stopu, stejně jako oheň.

Ale nikdo ještě nevymyslel problém, se kterým by si český člověk neporadil. Když je to navíc strojař. Po pěti minutách mě napadlo, jak je možné, že mám mapku celého komplexu, když skrz tuhle zeď neprojdou ani moje smysly. Nedošel jsem k jinému závěru, než že si počítač při mapování pomohl i interními daty z místních počítačů. A že by se to dalo využít i teď.

Vytasil jsem z kapsy vysílačku a kontaktoval počítač mojí lodi. S pocitem mírného překvapení z toho, jak signál dokázal proniknout všemi patry nade mnou, jsem mu popsal situaci a zeptal se ho, jestli dokáže obelstít bezpečnostní protokoly těch zatracených dveří.

Místo odpovědi jsem z vysílačky zaslechl jen takové pohrdavé odfrknutí.

V následující vteřině se dveře otevřely.

Prostě se jen tak rozdělily na dva půlkruhy a zajely do zdi.

*

Vešel jsem dveřmi dovnitř (zeď i dveře byly tlusté přes dva metry) a zůstal stát s ústy otevřenými překvapením.

Okolí už nevypadalo jako vnitřek libovolné budovy. Spíš to připomínalo venkovní krajinu přenesenou do nitra planety. Se schodů jsem sestoupil do něčeho připomínajícího krásné půlkruhové náměstí. Byla tu kašna s tekoucí vodou, byly tu lavičky, byla tu mramorová dlažba. Náměstí mělo průměr asi pět set metrů a kolem něj se rozprostírala travnatá planina. Opatrně jsem se sehnul a zjistil, že tráva je skutečná. Nebylo mi jasné, jak tady dokáže růst bez slunečního světla, ale mám důležitější věci na práci. Stejně mi to místo ale přišlo jako hodně okouzující - strop byl podpírán širokými sloupy, které se tvářily jako živé listnaté stromy. Iluze byla tak dokonalá, že jsem k jednomu sloupu musel přijít až na deset centimetrů, abych poznal, že se nejedná o živý strom. Kdybych neměl umělé oči, asi bych si tím nebyl jistý ani tak.

Sledoval jsem očima kmen stromu a musel vydechnout úžasem, když jsem se dostal až k jeho koruně - strop byl namalován tak úžasně, že připomínal jasnou letní oblohu. Nevyznám se v umění, ale myslím, že tak dokonalou fresku nikdo nikdy nevytvořil. Vládcí světa si zřejmě mohou dovolit hodně dobré umělce.

Jelikož neznám jméno jediného z pětice mocných, vyrazil jsem systematicky po obvodu zdi. Logika říká, že mě to musí zavést k první haciendě, nalézající se dobré dva kilometry odsud. Procházku přírodou jsem neabsolvoval, ani nepamatuju.

*

Šel jsem asi deset minut, vychutnával krajinu (v dálce se rýsovaly neexistující hory) a přemýšlel, co udělám, až dojdu k prvnímu vládcí planety. Zabij u ho rovnou, nebo mu něco řeknu? A když řeknu, tak co?

Ačkoli jsem přemýšlelo blbostech, dával jsem současně pozor na krajinu okolo mě. Moje paranoidní já se nechtělo smířit s tím, že bych zlikvidoval veškerou ochranu, co jich pětice má. Sice jsem si dokázal představit, že se tito lidé distancovali od zbytku komplexu v krásné napodobenině panenské přírody, ale mám dojem, že mocní se takhle nechovají. Mocní potřebují kolem sebe cítit svou moc a proto se nemohou obejít bez ochrany a služících. Ale třeba se pletu.

V následující pikosekundě jsem poznal, že ke své škodě mívám dost často pravdu, když tak rozjímám nad okolním světem.

Nad krajinou práskl výstřel a do hrudi mě zasáhl takový kopanec, že mi to v mžiku polámalo snad polovinu žeber. Mých žeber.

Práskl jsem sebou do trávy a zjistil, že i hlína je skutečná. Snad mi neucpe hlavně zbraní.

Přepnul jsem se do bojové rychlosti a vymrštil se na nohy takovým způsobem, že jsem to nezažil. Pokud bych vyloženě musel, tak bych to popsal jako hadovitý úskok stranou kombinovaný s vrhnutím se vpřed.

Tak mě další velkorážní kulka minula o dva milimetry. Rozběhl jsem se tak, jak jsem ještě neběžel. Úskok vlevo, úskok vpravo, kotoul, hvězda, most, dva kroky zpátky, jeden kupředu, otočka, sprint, zase úskok.

Ani já sám jsem nevěděl, co v následujícím okamžiku udělám, takže to nemohl tušit ani tajemný a neviditelný ostřelovač. Ne, že by se o odhad mých pohybů nesnažil - kulky mi létaly tak blízko těla, že jsem se při každém pohybu připravoval na to, že si zase lehnu do trávy a budu obdivovat fresku nad sebou.

Ale tentokrát jsem měl štěstí.

Podařilo se mi doběhnout až na dohled první haciendy, když mě ostřelovač konečně odhadl a posadil mi kulku přímo doprostřed hrudi.

Čerstvě srostlá žebra pukla na jiných místech a já sebou zase praštil do trávy. Tentokrát jsem nevstal - bylo mi jasné, že bych měl kulku v hlavě dřív, než bych se dostal na nohy ostřelovač, který mě dokáže sundat v bojové rychlosti, by něco takového jistě dokázal. A z toho, že pořád žiju a uvažuju, jsem usuzoval, že mě chtějí živého.

Když mě chtějí, tak mě budou mít. Kdo chce kam...

*

Ležel jsem v trávě snad celých pět minut, když jsem konečně zaslechl kroky. Zněly měkce a bylo jich hodně. Hrubým odhadem tak od deseti lidí.

„Vstaňte, přáteli, a hezky pomalu,“ řekl velmi povědomý hlas.

Pomaloučku jsem se podepřel lokty a málem zařval - nade mnou stál agent Finch a mířil mi do obličeje svou oblíbenou pistolí. Možná bych překousl, že nad sebou vidím stát a usmívat se mrtvolu, ale že nade mnou stojí v deseti kopiích, to už na mě bylo trochu moc.

„Abych se představil, jmenuji se Abraham Finch,“ řekl jeden z Finchů a mírně se uklonil. Zahlédl jsem, že se při tom počouchle usmívá - jako by věděl, na co myslím.

„Klony, co?“ zeptal jsem se a odpovědí mi bylo desatero stejných přikývnutí.

Pomaloučku jsem se postavil na nohy a stejně tak zvedl ruce nad hlavu. Možná bych stihl vytasit pistole, ale asi bych nestihl po střilet všechny agenty Finche. Ne, pokud jsou tak rychlí, jako ten z laboratoře. A pokud jde o klony, tak jsou.

„Co se mnou hodláte udělat?“ zeptal jsem se a hleděl do desatera stejných hlavní namířených na mně stejným způsobem.

„Pan Kamikushi si přeje znát vaši totožnost,“ odpověděl mi jeden z Finchů. „Takže nám ji nyní prozradíte a zemřete rychle.“

„Ále, jděte už s těma otázkama někam,“ řekl jsem já.

A s rukama nad hlavou začal střílet.

*

Jestli jste nepochopili, co jsem právě řekl, tak vás můžu ujistit, že ani Finchové nepochopili, co jsem právě udělal. V jedné chvíli jsem před nimi stál s rukama vysoko zdviženými a v té další se proti nim vzedmula vlna žhavého olova.

„Překvápko, hoši,“ usmál jsem se a dal ruce dolů.

Abych byl přesný - horní ruce.

V těch spodních jsem držel dva rychlopalné automaty, jimž se hustě kouřilo z hlavní.

Regenerátor opravdu dokáže s lidským tělem zajímavé věci.

*

Mé nové dvě ruce zřejmě nepřekvapily jen agenty Finche, ale taky neznámého ostřelovače. Já na nic nečekal a stále v bojové rychlosti vyrazil k haciendě takovým tempem, až mi od bot odlétávala hlína a drny. Nekličkoval jsem, nedělal jsem blbosti, prostě jsem jen uháněl rychlostí, kterou na této planetě nedokáže vyvinout žádný jiný teplokrevný živočich.

A trefit něco tak rychlého s ostřelovací puškou není tak snadné, jak byste si mohli myslet. Zeptejte se toho neznámého, když mi nevěříte - vypálil po mně třikrát a netrefil ani jednou.

Takže jsem proskočil dřevěnými dveřmi domu, v každé ruce jsem svíral po automatické pistoli a tvářil jsem se tak, že to muselo pozabíjet všechny mouchy v okolí.

*

„Tak kde jste kdo?“ vydechl jsem zklamaně, když jsem uviděl, že dům je poněkud prázdný. Zato byl ale nádherný - vysoké stropy, husté koberce, nepředstavitelný luxus. Takhle si dřív nežili ani králové, protože pro podobný luxus by museli kompletně vyždímat národ na daních.

Ačkoli byl dům zdánlivě opuštěný, ani na okamžik jsem nezapomněl, že se odsud po mně střílelo. A odkud líp střílet, než ze střechy.

Vřítil jsem se do obrovské haly a každým okem se snažil obsáhnout polovinu místnosti. Lokalizoval jsem schody a vyběhl po nich nahoru. Kdybych řekl, že jsem je bral po třech, lhal bych. Bral jsem je po osmi až desíti - v podstatě jsem se pohyboval obrovskými skoky.

Jak byl dům krásný, tak měl pouze přízemí a první patro. Takže mi stačilo v prvním patře zapnout průhledový mód a měl jsem jasno - přímo nade mnou je půda. A štěstí tomu chtělo, že mi do zorného úhlu padl i člověk s ostřelovací puškou - mířil právě k padacím dveřím v podlaze (pro mě ve stropě) s úmyslem se se mnou setkat někde v domě.

Kdo chce kam...

Vystřílel jsem skrz padací dveře tolik olova, že se snesly k zemi v podobě najemno nasekaných třísek. Mezi nimi se k podlaze sneslo i něco většího - vypadalo to jako napodobenina člověka s hodně poškozenou ostřelovací puškou.

Šlápl jsem poničené zbrani na hlaveň, spodníma rukama popadl napodobeninu člověka pod krkem a zvedl ho na úroveň svých očí, abych si ho mohl pořádně prohlédnout.

„No jak jinak, agent Finch,“ odfrkl jsem si znechuceně, když jsem v krvavé masce poznal tvář člověka, kterého potkávám nějak často. Víte, jak to myslím.

„Tak žiješ, nebo co?“ zatřásl jsem bezvědomým agentem a jeho krev mi znečistila kalhoty. Připadal jsem si jako nešikovný zahradník prohlízející děravou konev.

Agent Finch zřejmě žil, ale neměl se k tomu, aby se probрал z bezvědomí. Já se mu ani nedivil - kromě několika kilogramů olova měl v sobě i kousky dřeva, ve které se proměnila podlaha a samotné dveře vedoucí na půdu. Mít já v obličeji něco takového, taky bych moc nespěchal do vědomého světa.

„No tak si nepokecáme, no,“ pokrčil jsem rameny a vystřílel do Finchovy hlavy další zásobník. Jelikož jsem měl dost rukou, nemusel jsem tělo při měnění zásobníku ani pustit.

„Pokud si chcete pohovořit, jsem vám k dispozici,“ ozvalo se najednou za mnou dokonalou angličtinou.

Až jsem nadskočil.

*

Během desetině sekundy jsem se otočil a ustálil svůj oční terč uprostřed očí neznámého mluvčího. V následující desetině sekundy bych ho zastřelil, kdyby vzduchem něco nehvízdlo a neudělalo mi na mojí krásné pistoli jakousi resekci hlavně.

„Nemám rád střelné zbraně,“ promluvil znovu ten muž a ledabyly zasunul do pouzdra na zádech krásnou japonskou katanu.

„Pan Kamikushi?“ zeptal jsem se, protože muž nejen že byl evidentně Japonec, ale taky vypadal na dobrých sto let. Tudíž odpovídal představě, kterou jsem si udělalo jednom z pětice mocných. Když jsem se ještě muži zahleděl do očí, zahlédl jsem cosi, co jsem zatím neviděl u žádného člověka - nemůžu popsat, co to bylo, ale jeho oči kvůli tomu připomínaly diamanty nebo laserové emitory. Zračila se v nich tvrdost, nezdolná energie, nepřekonatelná vůle a naprostá absence emocí. Co vám mám povídat.

„Samozřejmě,“ energicky přikývl pan Kamikushi na mou otázku.

„A vy jste?“

„Tibor Lánský,“ odpověděl jsem a pod dojmem těch očí si připadal velice nevychovaně.

„Jak jsem pochopil, přišel jste mě zabít,“ pravil pan Kamikushi bez zájmu, „jelikož jste se dostal přes mou osobní ochranku, dovolím vám bojovat o svůj život. Ne snad ze sympatií k vám, ale váš úspěch by mohl znamenat, že jste dobrý bojovník a to by mě mohlo na chvíli rozptýlit.“

Nevěděl jsem, jestli mám být uražen, cítit se ohrožen, nebo toho chlapa rovnou zabít. Ale ačkoli se mohu pohybovat nepředstavitelnou rychlostí, něco mě varovalo, abych se v žádném případě nepokoušel vystřelit z nějaké zbraně, co jich u sebe mám. To něco mi tak naléhavě šeptalo, že by mě pan Kamikushi stihl rozpoltit katanou dřív, než bych se dotkl pažby jediné zbraně. Radši jsem tuhle předtuchu poslechl.

„Jestli tou ochrankou myslíte agenty Finche, tak nebyli nic extra.“ řekl jsem radši místo střelení.

„Obyčejný člověk by v souboji s jedním agentem Finchem neměl absolutně žádnou šanci na přežití, i kdyby byl ozbrojen tak, jako teď vy a agent měl jen holé ruce. Skutečnost, že jste jich dokázal zabít deset, mi skoro imponuje.“

„A proč si myslíte, že nedokážu stejně lehce zabít i vás?“ vyslovil jsem nahlas svou obavu. Třeba mi pan Kamikushi prozradí, že je jenom obyčejný stoletý dědek a začne prosit o život.

Hezký sen.

„Možná to dokážete, kdo ví,“ usmál se tak melancholicky ten drobný Japonec, „jak jsem pochopil, nejste obyčejný člověk. Možná tedy dokážete čelit i někomu, jako jsem já. Následujte mě prosím.“ A s těmi slovy se ke mně otočil zády a vyrazil dolů po schodech.

Mohl jsem vytasit čtyři automaty najednou a pana Kamikushiho prostřílet jako řešeto, ale pořád mě před tím něco varovalo. Tvor přede mnou je možná jen hodně starý megaloman, který to dobře umí s mečem, ale taky může jít o člověka, který v sobě chová podobnou sbírku vylepšení, jaké mám i já. Jestli je agent Finch jen normálním poskokem, tak jeden z pětice mocných si tělo mohl nechat vylepšit takovým způsobem, který by mohl nadělat problémy i mně. Ačkoli jsem tomu tak úplně nevěřil, stačilo to alespoň na to, abych si nepřipadal trapně, že mám z toho drobného mužika strach. Nemám strach, jen počítám se všemi možnostmi, opakoval jsem si zatvrzele.

Japonec mě dovedl prázdným domem až do místnosti, která jistě musela sloužit jako soukromá tělocvična. Na zemi tu ležely tatami, na stěnách pak visely nejrůznější chladné zbraně.

„Vyberte si,“ vyzval mě úsporným gestem pan Kamikushi.

Jelikož jsem vždy obdivoval veškeré chladné zbraně, připadal jsem si teď jako dítě v hračkářství skloubeném s cukrárnou. Nábožně jsem obcházel kolem zdí a prohlížel si nádherné meče ve skvostných pouzdrech.

Pan Kamikushi mě po celou dobu mého vybírání nerušil zřejmě přesně věděl, jak si připadám.

Po mnoha a mnoha minutách jsem sáhl po dlouhé kataně v dřevěném pouzdra zdobeném jemnou vypalovanou linkou stáčeující se do všemožných ornamentů.

Meč z pouzdra vyjel s nepopsatelně jemným zasyčením a ve světle stropních reflektorů se krásně zaleskl.

Pohlédl jsem úkosem na pana Kamikushiho a uviděl, jak se uznale usmívá. Zřejmě jsem sáhl po jednom z nejlepších kousků.

V ten moment mě to začalo bavit - sundal jsem se sebe všechny střelné zbraně, odepjal granáty a vytahal vrhací nože z všemožných úkrytů a shodil se sebe i kabát, koženou bundu a neprůstřelnou vestu. Sice jsem věřil, že by vesta mohla odolat i zásahu katanou, ale tak nějak mi připadalo nefér, že bych měl bojovat v brnění, když pan Kamikushi má na sobě jen domácí kimono. Možná jsem se choval bláznivě, ale já si spíš myslím, že se ve mně ozvala čest. Když boj muže proti muži, tak ať rozhodne jen umění každého z nás.

Vzpomněl jsem si na jeden starý film se samuraji a panu Kamikushimu se hluboce uklonil. Odměnou mi byla úklona stejně hluboká.

Pak jsme začali.

Zpočátku jsem si říkal, že pana Kamikushiho nejdřív tak zlehka oťukám, abych ho vyzkoušel.

Když jsem jen naprostou náhodou dokázal vykrýt dvě rány mečem, nepřipadalo mi najednou nefér ani přepnutí do bojové rychlosti.

A taky to nefér nebylo - vím, že to není možné, ale pan Kamikushi se dokáže pohybovat skoro stejně rychle jako já. Pravda, v bojové rychlosti jsem daleko rychlejší než on, ale kdybych nebyl, skončil bych během jediné

sekundy rozsekaný na drobné nudličky. Takhle jsem dokázal úderý pana Kamikushiho vykrývat, i když jsem meč v životě nadržel v ruce. Bohužel, pan Kamikushi zase dokázal vykrývat moje rány. Čepel mého meče prorážela bez problémů zvukovou bariéru, ale čilý Japonec vždycky nějak stihl nastavit svůj meč a můj úder odrazit. Když si zvyknete na to, že se pohybujete tak, že vás obyčejný člověk vidí jen jako rozmazanou šmouhu je taková zkušenost poněkud deprimující.

„Vy taky nejste obyčejný člověk, že ne?“ zapřel jsem konverzaci po sérii opravdu intenzivních úderů a bloků.

„Samozřejmě, že ne. S technologií, kterou máme, by bylo bláhové být pouhým člověkem.“

„Samozřejmě,“ přisvědčil jsem já a zaútočil nejvyšší rychlostí, jaké jsem schopen. Zvonení mečů se slilo v jediný tón a čepele jiskřily takovým způsobem, že jsem se začal bát požáru.

„Vaše tělo však bude zřejmě ještě dokonalejší než to mé,“ projevil se i pan Kamikushi, když se mu povedlo zatlačit mě skoro do kouta.

„To si pište,“ odrazil jsem se od stěny a sérií úderů přinutil Japonce k ústupu. „Ani si neumíte představit, jaká technologie stojí za tímhle tělem.“ A ukázal jsem si spodníma rukama na břicho.

„Mám velikou představitivost,“ odvětil pan Kamikushi, „kromě jiného. Obávám se však, že Evropan by nedokázal ocenit železnou vůli, schopnost soustředění a obrovskou pokoru k učení starých mistrů.“

„Ale Evropan by jistě dokázal ocenit trochu skromnosti,“ jedovatě jsem odsekl - tyhle ty řeči vyložené nesnáším.

„Ovšem nedokázal by ani pochopit učení zdvořilosti,“ usmál se pan Kamikushi chladně a podařilo se mu rozseknout mi triko na hrudi. Kůže se čepel naštěstí ani nedotkla.

„Co vy můžete vědět?“ položil jsem řečnickou otázku. „Třeba zrovna o té železné vůli. Zkoušel jste někdy pracovat při čtyřicetistupňovém mraze?“

„Nikdy,“ přiznal pan Kamikushi a nakopl mě do hrudi. Nevěděl jsem, že v souboji na meče se smí taky kopat.

Proletěl jsem místností a rozplácl se na koberci v obývacím pokoji. Pan Kamikushi se hnul takovou rychlostí, že byl u mě dřív, než jsem se stačil vydrápat na nohy.

Pod vlivem adrenalinovo-endorfinového šoku jsem uhnul strašlivé ráně mečem, která rozpůlila parkety v místě, kde jsem měl ještě před okamžikem hlavu a vyšvihl se na nohy takovým způsobem, že jsem rovnou z výskoku taky zaútočil.

Japonec moje rány se soustředěným výrazem v obličeji odrazil a sám zahájil další sérii úderů. Ač jsem sám nikdy žádné bojové umění netrénoval, teď jsem musel obdivovat, jak efektivní něco takového je - rány přicházely takovým způsobem, že jsem nikdy předem nevěděl, odkud můžu smrtící seknutí čekat a musel jsem meč odrážet vždycky až ve chvíli, kdy už byla jeho dráha jasná. Něco takového je strašlivá zabíračka na nervy.

„Takhle by to dál nešlo,“ pomyslel jsem si ve chvíli, kdy mi čepel Japoncova meče prosvíštěla jen několik mikronů od krkavice a pustil se do boje s opravdovou chutí.

V následujících minutách jsme chodili po zdech, proskakovali dřevěnými zdmi, ničili vybavení domu a vůbec dělali strašlivé věci. Mně se kouřilo od podrážek kožených bot, pan Kamikushi párkrát vyrazil do cihlové zdi holou rukou díru zvíci mé hlavy (to když jsem stačil uhnout) a já párkrát proletěl nějakým kusem nábytku (to když jsem uhnout nestačil).

Pan Kamikushi se do boje vůbec ponořil stejně jako já. Měl jsem dojem, že už velice dlouho neměl takového soupeře jako jsem já a tak si to chce co nejvíc užít. Předváděl šíleně komplikované prostocviky s mečem, vyrážel ze sebe euforické výkřiky a při každém třesnutí čepelí o sebe se mu zablesklo v očích.

Mě jen tak mezi zvonivým řinčením napadlo, že by neškodilo získat trochu převahy na svou stranu. Udržovat se v bojové rychlosti po delší dobu je poněkud nepříjemné a pan Kamikushi se zdál být s každým okamžikem boje rychlejší, nebezpečnější a plnější energie. Brzy bych na něj nemusel stačit.

V následující minutě jsem tedy sehrál strategický ústup před svištícím ostřím Japoncova meče a nenápadně se nechal zahnat zpátky do místnosti, kde jsem přišel ke svému meči.

Jeden meč je pro čtyři ruce strašně málo.

*

„Konečně to začíná být zajímavé,“ pravil pan Kamikushi pobaveně, když jsem zavířil čtyřmi meči najednou a rozcupoval mu přední část kimona. V bojové rychlosti jsem viděl, jak Japonec najednou nestíhá.

„A to jste ještě nic neviděl,“ zašklebil jsem se na něj a znovu předvedl něco jako větrný mlýn. Jak nemám žádnou techniku, tak se strašlivě ostré čepele pohybují po nepředvídatelných drahách.

Teď to byl pan Kamikushi, kdo ustupoval.

Já vířil v jeho stopách, meče řinčely a Japonec se pomalu přestal usmívat. Já naopak.

„Proč mě vlastně chcete zabít?“ zeptal se pan Kamikushi, když se mi podařilo vyrobít mu na hrudi řadu pořádných škrábanců, z nichž pomalu tekla krev a lepila mu na tělo rozřezané kousky kimona.

„Ale znáte to,“ vykryl jsem strašlivý útok na krk horním párem čepelí a kontroval dvojsekem zespoda. „Takové ty obyčejné důvody, jako že kvůli vaší megalomanské hře přijde konec světa a všichni moji blízcí pomřou.“

„To myslíte vážně?“ zahleděl se mi Japonec do očí a obezřetně začal ustupovat do schodů. Já cítil, že mi dochází adrenalin s endorfinem, ale ten jeho ústup mi dodával sílu.

„Smrtelně vážně,“ odpověděl jsem a proměnil sloupek zábradlí v déšť páráték.

„A můžete mi říct, jak k tomu došlo, nebo snad dojde?“

„Samozřejmě, nerad bych vás zabil dřív, než budete vědět, proč jsem to udělal,“ odpověděl jsem mírně sarkasticky a minul nos pana Kamikushiho jen o milimetry.

V následujících okamžicích jsem mezi šermířskými vstupy panu Kamikushimu stručně odvyprávěl, co mně přivedlo až sem. Nezdálo se, že by ho to nějak vyvedlo z míry, ale zato jsem měl dojem, že mi uvěřil každé slovo.

„Takže vy se chcete pomstít a zároveň napravit všechno, co se už stalo,“ zamyšleně prohodil malý Japonec a málem mi prosekl špičku nosu - kdyby mu v cestě nestály tři čepele a čtvrtá mu nemířila na varlata.

„Ano, pomsta spojená s napravením zločinu, není to krásné?“ zeptal jsem se a vzduchem zavířilo několik šedivých vlasů, jak pan Kamikushi nedokázal uhnout.

„Ano, má to v sobě takovou symetrii, harmonii a krásu,“ souhlasil se mnou ten strašlivý bojovník.

„Je škoda, že to nebudete moci dokončit.“

Vzápětí mi nějakým nepředstavitelným grifem povyřážel všechny meče z rukou, odsekl mi pravou horní ruku v zápěstí, nakopl mě do hrudi, až jsem proletěl pět metrů přes místnost (a zlikvidoval umění v hodnotě pár milionů) a přistál na zádech na tlustém koberci.

Než jsem se stačil vzpamatovat, stál pan Kamikushi nade mnou a tak ledabyle máchal čepelí katany nad mojí průdušnicí.

„Nevěřil jste doufám, že se mi můžete rovnat v boji mečem?“ zeptal se s tou samozřejmou nadutostí, s níž pohlíží většina Japonců na Evropany.

„Studoval jsem největší mistry mé vlasti po dlouhá desetiletí, cvičil jsem tak náročné cviky, že Evropana by zabily, odřikal jsem si veškerá potěšení života ve snaze pochopit způsob boje. A vy byste si mohl myslet, že mě porazíte jen díky tomu, že máte upravené tělo? Jste k smíchu,“ řekl pan Kamikushi.

A napřáhl se k smrtící ráně.

„Přišel jsem o manželku. Ztratil jsem svobodu. Stal jsem se cizím majetkem. Musel jsem se dívat, jak umírá jediný člověk na Zemi, kterého jsem miloval. Stal jsem se vrahem mužů i žen, kteří mi ublížili. Zabíjel jsem děti, které byly nevinné. A vy byste si mohl myslet, že nechám žít člověka, který tohle všechno způsobil? Jste k smíchu,“ řekl jsem já.

Pan Kamikushi se znechuceně ušklíbl a znovu zopakoval náprah, který v okamžiku, kdy jsem promluvil, přerušil.

Já se taky ušklíbl, ale spíš pobaveně. To nad tím, co všechno se dá stihnout, když má člověk tolik rukou.

Granát v mojí levé spodní ruce byl odjištěný už dobré tři vteřiny. V první piko sekundě čtvrté jsem do sucha vyprázdnil svoje zásoby adrenalinu a endorfinu a inicioval ten nejmohutnější adrenalinový šok, jaký jsem kdy zažil. Moje tělo získalo v momentě takové schopnosti, jaké si ani pan Kamikushi nedokázal představit. Takže v okamžiku, kdy čepel jeho meče měla za sebou polovinu cesty k mému krku, jsem granátem mrštil proti břichu pana Kamikushiho takovou rychlostí, až to vyvolalo sonický třesk.

Pan Kamikushi už najednou nestál na mém hrudníku, ale plachtil vzduchem. Na krku jsem ucítil závan větru, jak mě čepel meče minula o pár centimetrů, když ji její majitel vzal na svém letu s sebou. Zkrátka a dobře, malý Japonec právě napodoboval člověka, jenž se postavil před hlavěň děla, které zrovna spustilo.

A bylo naládované tříštivými projektily.

Vyslal jsem za letícím Japoncem zářivý úsměv, zaregistroval jeho nevěřící pohled a pak se granát konečně probudil k životu.

Kinetická energie mého hodu zarazila nenápadné litinové vajíčko panu Kamikushimu až někam hluboko do střev, takže exploze granátu měla ty nejvhodnější podmínky k tomu, aby nadělala co největší škody.

A že nabízenou příležitost vzala pořádně za pačesy.

Střeva našlehaná v jemnou pěnu se rozstříkla po místnosti, meč zasvištěl nadzvukovou rychlostí, jak její tlaková vlna vyrvala z mrtvých prstů, končetiny se rozlétly do čtyř světových stran, žebra malého Japonce napodobila australskou zbraň na lovení klokánů, páteř se esovitě zavlínala vzduchem a utržená hlava roztříštila na malé kousky krásnou vázu z bůhvíkolikáté čínské dynastie.

Co udělalo rozervané maso a krev, to jsem si do téhle chvíle ani nedokázal představit. Obrovský šplíchanec červené kaše ohodil zdi, obrazy, lustry, koberec, schody... a mě.

*

„Jo jo, čestný boj je skvělá věc, ale ve válce a lásce je prý povoleno všechno...“ pokýval jsem hlavou a uvažoval, jaké jsem měl vlastně štěstí. Kdyby se pan Kamikushi nechtěl přesvědčit, že ne jsem třeba žoldákem nějaké jiné tajné organizace, mohl mi setnout hlavu ve chvíli, kdy mě poprvé uviděl.

„Tak a teď ještě čtyři takoví a je vymalováno,“ spokojeně jsem si zamnul všechny čtyři ruce (ta useknutá mi stačila během té chvíle dorůst) a vydal se do tělocvičny pro všechny svoje zbraně.

„To si nemyslím,“ řekl najednou někdo.

Chtěl jsem se otočit po hlase, ale nějak jsem nemohl. Jako by moje tělo zase patřilo někomu jinému.

*

S nepopsatelnými pocity honícími se mi hlavou jsem sledoval, jak moje tělo vychází z domu, otáčí se přesně ve směru, ze kterého jsem přišel a vydává se na cestu po travnaté ploše mezi umělými stromy.

Přemýšlel jsem, co se to děje a jak je možné, že se mnou někdo dokáže takhle manipulovat, když jsem si předělal čip k obrazu svému. Přece se ta zatracená věc nemohla zase přeprogramovat na původní účel, letělo mi hlavou, to by se mi přece v hlavě neozval ten neznámý hlas...

Jen tak mimochodem jsem si uvědomil, že ten hlas se mi ozval opravdu jenom v hlavě, že jsem ho ušima nezaznamenal.

„Výborně, bod pro tebe,“ pobaveně si někdo pomyslel v mém mozku, jako by naslouchal všemu, co si myslím a výborně se tím bavil.

„Co jsi zač?“ pomyslel jsem si vztekle - podaří se mi zabít jednoho z nejmocnějších lidí na planetě a v dalším okamžiku jsem zase jenom loutka v cizích rukách. No nenaštvalo by to?

„To uvidíš, to ti slibuju,“ zachechtal se mi ten cizinec v hlavě a pak už bylo ticho, ať jsem vyzvídal, jak jsem chtěl.

Maširoval jsem pod umělou nebeskou klenbou a má nálada se blížila teplotě vakua. Byl jsem pomstě tak blízko. Stačilo pozabíjet další čtyři chlapy, z nichž žádný určitě nevládl tak dobře mečem, a bylo po starostech. Mohl jsem mít svoji pomstu, mohl jsem klidně spát i při pomyslení na to, že jsem pozabíjel zbytečně šest dětí, mohl jsem věřit ve šťastnější budoucnost lidstva. Místo toho narazím na jakousi formu telepatie a znovu se ze mě stane loutka jdoucí nejspíš na smrt. To není fér!

Popsat svou náladu jako mizernou by bylo bláhovým zkrášlováním skutečnosti. Připadal jsem si hodně podobně stavu, do kterého jsem se dostal jen třikrát za život - poprvé po smrti Vlasty, podruhé při Eliščině úmrtí a potřetí v té strašlivé mučírně, ve které jsem posléze poobědval jistého doktora. Živil jsem svou nenávist a doufal, že mi zase pomůže získat nad sebou ztracenou kontrolu.

Bohužel, tentokrát proces zklamal na celé čáře. Jen jsem měl pocit, že neznámý telepat se z mého mozku stáhl co možná nejvíc, jako by si udržoval odstup od nějakého duševního požáru. Hajzl opatrný.

Došel jsem až na náměstí a čekal, že mě cizí vůle vyvede zpátky do komplexu. Místo toho jsem se zastavil a zahleděl se na krásnou kašnu. Ve které netekla voda.

Naprosto nesmyslně mě napadlo, že jsou možná někde ucpané trubky, když se mramorová nádrž rozdělila na dva půlkruhy a naprosto tiše se rozjela do stran.

„To je jako z Fantomase,“ napadlo mě a už jsem scházel po schodech, které kašna původně skrývala.

Opravdu to bylo jako z nějakého filmu se superpadouchem. Schody byly točité, vedly prudce dolů a bylo jich moc. Jestli jsem si někdy stěžoval, že bydlím ve třetím patře, tak teď jsem viděl, jak jsem si nevážil svého pohodlí. Během půl hodiny jsem se dostal do slušného tempa, světlo nad hlavou se mi dávno změnilo v pouhou malou světelnou tečku a co je pode mnou, to jsem radši ani nehádal. Připadal jsem si jako na obrovské nekonečné šroubovici, po které můžu běžet tak dlouho, dokud nezemřu hlady a ani pak nedosáhnu jejího konce.

Když jsem se konečně dostal na konec schodů, měl jsem svaly ve stehnech jako z papíru (i moje svaly!) a kdybych mohl, svalil bych se na hrubě vydlážděnou zem. Neznámý telepat se mnou ovšem měl jiné plány - otočil jsem se vlevo a vešel do jedné z mnoha chodeb, které od schodiště mířily na všechny strany.

Zase jsem chvíli šel, až jsem se dostal před dveře velice podobné těm, které mi musel otevřít počítač mojí lodi. Tyhle byly ovšem trochu jiné - tvar byl nesymetrický, pokrývala je řada naprosto cizích symbolů a materiál nevypadal jako něco, co bych poznával. Bylo to lesklé jako sklo a zároveň to budilo dojem jakési životnosti. Nechtěl bych se toho dotknout ani za milión.

„No jen pojď dál,“ ozvalo se mi v hlavě v tu chvíli a já na dveře položil ruku v místě, kde byl narysovaný složitý symbol tak trochu připomínající tříprstou dlaň s pavoučími prsty.

Rukou mi projelo nechutné mravenčení.

Nový začátek

Nemůžu ani vypovědět, jak moc se mi nechtělo do místnosti, která se nalézala za podivnými dveřmi. Kdybych mohl, otočil bych se na patě, vyběhl milión schodů a vykašlal se na svět a celou svou pomstu.

Místnost za dveřmi totiž vypadala jako břišní dutina jakéhosi nepředstavitelného živočicha, kterému se v těle rozbujela digitální rakovina.

Jinak se to popsat nedá - stěny horečnatě pulsovaly, sem tam z nich vystupovaly elektronické přístroje, jakým podobné jsem nikdy neviděl a celé to působilo dojmem jakési příšerné zvrácenosti.

To nejhorší mě ovšem ještě čekalo.

Jak jinak.

Prošel jsem místností až do jejího středu a pak konečně v těch příšerných kulisách rozpoznal tvar, který jednoznačně nebyl součástí místnosti.

„Vítám tě,“ řekl mimozemšťan s velkou hlavou a mandlovýma očima.

*

„No nazdar,“ řekl jsem já a ani si nevšiml, že zase můžu svobodně mluvit. Veškerá moje pozornost se upírala na bytost přede mnou. Jak už jsem řekl, skutečně připomínala klasického šedivého mimozemšťana, kterého každý zná minimálně z Akt X. Tenhle se ovšem od toho filmového dost lišil - ve filmu jsou vždycky tak tencí, až je s podivem, že je hlava nepřeváží a oni nepadnou na obličej. Tenhle byl naopak tak neuvěřitelně tlustý, že prase připravené na zabíjačku vedle něj vypadalo jako mumie anorektičky prošlé koncentračním táborem.

„To ale jsou ošklivé myšlenky,“ zatvářilo se to nechutné stvoření a já si všiml, že odlišností od filmu je víc - tvorů ze zad a břicha vycházely jakési nechutně slizké pupeční šňůry, které se zdály být napojené na křeslo, v němž se to stvoření doslova roztékalo.

„Říkal jsem, že jsou to ošklivé myšlenky,“ uslyšel jsem znovu v hlavě a moje pravá horní ruka mi vrazila pořádnou facku.

„Au,“ řekl jsem.

„A to je teprve začátek,“ usmál se mimozemšťan.

„Jak začátek?“ zeptal jsem se já poněkud nejapně.

„Vnikl jsi na moje území a zničil jednu z mých loutek. Nečekáš doufám, že ti to projde?“

Nenamáhal jsem se s odpovědí - těch falešných zakladatelů Aliance na mě začíná být trochu moc.

„Na něco jsem se ptal,“ štěkl mi mimozemšťan v hlavě a já dostal facku tentokrát z druhé strany.

„No abych řekl pravdu, tak se v celé situaci začínám poněkud ztrácet. Co myslíš těmi loutkami?“

„Tak ty to nevíš? No pochopitelně, že ne. Neví to nikdo, nevědí to dokonce ani ty loutky. Věří, že jsou pány světa a že jejich nápady jsou skutečně jejich.“

„Zatímco jim je ty vkládáš telepaticky do hlavy, že jo?“ hádal jsem.

„Vidíš, na příslušníka takové tupé rasy jsi docela chytrý,“ pochválil mě tlustý mimozemšťan a zase se zatvářil pobaveně.

„Co kdybys mi to hezky celé vysvětlil, myslím, že na to mám nárok, než mě zabiješ,“ navrhl jsem. Jak jsem si připadal čím dál tím nereálněji, tak mě napadlo, že budu postupovat podle scénáře většiny hollywoodských filmů. Ať se padouch vykecá, ono na něj stejně dojde.

„Ty bys chtěl vědět, o co tady vlastně jde?“ zeptal se mimozemšťan a zdál se být každým okamžikem víc a víc pobavený. „Vlastně proč ne, zvědavost je něco, co mě na vaší rase nejvíc fascinuje.“

A začal vyprávět.

*

O tom, jak před padesáti lety ztroskotal na Zemi spolu se čtyřmi kolegy. Jak přežil jedině on, jak byl zajat americkou armádou a jak se s ním lidé snažili domluvit. Jak pochopil, že je mentálně natolik na výši, že si s lidmi může dělat, co chce. Jak ovládl vysoké armádní důstojníky, jak nechal vybudovat celou Oblast 51, jak z ní časem nechal postavit tenhle komplex. Jak za pomoci zachráněné technologie z havarované lodi získal nesmírný finanční vliv na celém světě. Jak se přes pět figurek stal vládcem světa.

„Nikdy bych si nemyslel, že se mi něco takového podaří, když jsem tehdy vylezl z trosek naší lodi, našel své kolegy mrtvé a uviděl, že planeta je obydlená,“ usmál se mimozemšťan tak nostalgicky, až vypadal skoro mile.

„A ten nápad s vytvořením celosvětové vlády byl taky tvůj?“ chtěl jsem vědět já.

„Samozřejmě... počkat, jak to víš?“ Mandlové oči se mi zabodly do mých umělých.

„Ani se neptej, tomu bys nevěřil ani ty,“ řekl jsem skromně a pokrčil výmluvně rameny.

„Mluv,“ rozkázal mimozemšťan a už nepůsobil ani trochu mile. Na to, že nebyl ani metr a půl vysoký, působil až nehezky nebezpečně.

„A co když ti to nechci říct?“ zeptal jsem se.

„Tak chtít budeš,“ usmál se mimozemšťan vyloženě ošklivě a zdánlivě nelogicky dodal: „Máš rád hmyz?“

„Cože?“ vypadlo ze mě nejapně, když tu jsem pocítil na jedné z rukou nějaké lechtání. S neblahou předtuchou jsem se na tu ruku podíval.

Po dlani levé horní ruky mi líně lezla dvacet centimetrová stonožka a svými jedovatými kusadly mi něžně oždibovala ruku. Zatím jen tak náznakově, ale kousnutí mohlo přijít každým okamžikem.

„Ona tu ve skutečnosti není,“ prozradil mi důvěrně mimozemšťan, „ale tvoje mysl věří, že je skutečná, takže tě její jed asi dokáže i zabít. Vlastně žádné asi, buď si stoprocentně jistý, že to dokáže. Zkoušel jsem to.“

„Dej to pryč, proboha, dej to pryč,“ zaječel jsem a marně se pokusil stonožku setřást. Rukou jsem nedokázal pohnout ani o milimetr.

„Lidská mysl je něco krásného,“ vykládal mimozemšťan zasněně. „Stačí nepatrná námaha z mé strany a stanou se pro ni skutečností ty nejhorší obavy, ty nejhorší myšlenky se zhmotní. Nevěřil bys, jak snadno se dá každý člověk ovládnout, opravdu ne. Abych ti to přiblížil - jak by se ti líbilo vyprávět mi o svém životě pokrytý hmyzem od hlavy až k patě?“

Ačkoli stále paralyzován, otrásl jsem se hrůzou. Hmyz nesnáším snad od narození a neumím si představit nic hnusnějšího, nic nesnesitelnějšího, než když po mně něco leze.

„Dej to pryč, všechno ti řeknu,“ skoro jsem vzlykl a rozpovídal se o svém osudu. Jelikož vím, že mi mimozemšťan může číst myšlenky, nevynechal jsem nic.

„To je příběh, jaký jsem ještě neslyšel,“ řekl mimozemšťan a černé oči mu nadšením přímo hořely. „Říkáš, že ses vrátil z budoucnosti? Že můj plán bude fungovat? Že se o mně nedozví nikdy nikdo a že vybuduji říši, které budu vládnout? To je skvělé!“

„Jak víš, že budeš Alianci vládnout ty?“ zeptal jsem se nechápavě - jelikož o mimozemšťanovi nikdo neví, nebylo mi úplně jasné, proč něčemu takovému věří.

„Snad si nemyslíš, že by mě mohlo něco ohrozit? Jestli bude vytvořeno nové uspořádání světa, tak si buď jistý, že já budu v jeho čele. A tím se mimochodem dostáváme k tobě.“

Najednou jsem měl tak nějak sucho v krku.

„Chceš mě zabít?“

„Ale kdepak, zabíjení bude v budoucnosti dost a dost, jak jsi mi právě prozradil. Nač zabíjet víc, než je nutné? Ale zlikvidoval jsi mi jednu z loutek, takže ji nahradíš. Myslím, že by se ti to mohlo časem i zalíbit - budeš žít v luxusu, jen nebudeš mít vlastní vůli. A každý den se budeš budit v posteli plné švábů.“

„Co?“ vyjekl jsem překvapeně.

„Jako takové malé potrestání za to, že ses opovážil mi sáhnout na jednu z mých loutek. Sice si myslím, že zabíjení není vždycky nutné, ale na druhou stranu mám hodně rád pohled na trpící podřadnou rasu.“

„Tady dole asi moc trpících nevidáš,“ řekl jsem opovržlivě.

„Ale naopak, vidím tady všechno, co vidět chci,“ ukázal mimozemšťan na obrovskou obrazovku, která visela na zdi za mými zády. „Každý den můžu po libosti sledovat zprávy z celého světa. Nemyslíš si, že se mi podařilo ze světa udělat něco krásně odporného?“

„Co?“ vyjel jsem, „to mi chceš namluvit, že za stav světa můžeš ty? Jen a jen ty?“

„No samozřejmě,“ ušklíbl se ten šedivý tlustoch, „copak tě nikdy nenapadlo, že by stačilo jen trochu chtít a svět by vypadal mnohem líp? Například taková vaše politika je toho skvělým příkladem - stačilo by jen trochu chtít a vlády zemí by dokázaly pro svůj lid udělat hodně. Kdybych - já neprosazoval svoje zájmy.“ A znovu ten odporný úšklebek.

Nezaujatě jsem se nad tím zamyslel a musel jsem šedivákovi dát zapravdu. Kolikrát mě napadlo, že například vláda České republiky snad musí být podplacená nějakým úchylem, aby vymýšlela nesmyslné zákony a vůbec dělala všechno pro to, aby prostého českého občana co nejvíc nasrala. A ona je to pravda!

„A to děláš jenom prostřednictvím pětice mocných?“ zeptal jsem se.

„Ano, pětice má své podřízené, ti zase další a tak pořád dál.“

Moje organizace je strašlivě rozvětvená a proto nemůže být nikdy poražena. Až se zrodí Aliance, bude to ještě lepší. Ale ty by ses teď měl dát do práce, ať se taky podílíš na smrti svých blízkých.“ Tentokrát byl jeho úsměv opravdu odporný.

„Počkej, zajímá mě ještě jedna věc,“ řekl jsem dřív, než mě mohl mimozemšťan vyšoupnout ze svého brlohu.

„Ano?“

„Telepatie mě zajímá. Co vím, tak je nemožná, protože je pro mozek živé bytosti příliš energeticky náročná. Takže bych rád věděl, co za tím je a jak to vůbec funguje. A proč jsem ti vůbec musel vyprávět svůj příběh, když sis ho mohl jednoduše vytáhnout z mojí hlavy.“

„Říkal jsem, že je tvoje rasa hodně zvědavá a že se mi to na ní líbí,“ pokýval hlavou mimozemšťan. „Vysvětlím ti to - jde o naladění mozku telepata na frekvenci mozku bytosti, kterou chce kontaktovat, nebo ovládnout. Nevím, proč by něco takového mělo být pro živou bytost příliš náročné z energetického hlediska, vaši vědci se v tomhle určitě museli splést, jako v tolika dalších věcech. Mám-li ti říct pravdu, tak jediná překážka pro jakoukoli pozemskou bytost je nevyspělost vašich myslí. Nedokážete zatím ovládat svůj mozek natolik, abyste dokázali ovládat jeho frekvence. A také vám chybí smysl, kterým byste mohli vycítit, jakou frekvenci vlastně naladit. Zkrátka a dobře, nejste pro telepatii vybaveni. K vlastní škodě na ni ale o to líp reagujete, jako každé mentálně prosté stvoření. A k tomu příběhu mohl bych jej z tebe dostat, ale vyžadovalo by to daleko větší úsilí, než když čtu jenom to, co si zrovna myslíš. A kromě toho je donucení k poslušnosti daleko zábavnější.“

„Tak frekvence, říkáš,“ pravil jsem zamyšleně. „A ještě mi řekni, jak můžeš vydržet udržovat pod kontrolou pět lidí po celý den najednou. Vždyť to musí být strašně náročné.“

„Tak, jak si to představuješ, bych to nemohl samozřejmě zvládnout ani já,“ odpověděl šedivák „je tady ovšem další skvělá vlastnost vašich mozků - osobně to nazývám myšlenkovou setrvačností. Například ta stonožka by na tvé ruce vydržela klidně měsíc a to jsem ti jen do hlavy vložil obecnou myšlenku na hmyz pohybující se ti po ruce. To tvoje mysl dodala přesný vzhled a druh hmyzu, tvoje mysl by ho udržovala při životě a nutila by tě myslet si, že jde o skutečnost. A přesně takhle to dělám s mými loutkami. Mají v hlavě implantovány představy a podle nich jednají. Dalo by se dokonce říci, že do určité míry samostatně. Ale teď dost řečí, musíš do práce.“

„Počkej, mám ještě poslední otázku,“ vykřikl jsem zoufale.

„Ano?“ svolil mimozemšťan nadutě, abych se zeptal.

„Nevadí ti ten pavouk, co ti leze po břiše?“

*

Šedivák nejdřív vypadal, že moji otázku pokládá za nepodařený vtip.

Pak cosi ucítil.

Snad nějaké lechtání.

„Co to je?“ vyvalil velké mandlové oči a zíral na své vypouklé břicho. „Tady žádný pozemský hmyz není!“

„No když to říkáš,“ usmál jsem se hnusně tentokrát já a sledoval, jak se šedivák pokouší tenkými prsty odstranit tlustého pavouka ze svého nahého těla. Nějak mu to nešlo.

„Není!“ zaječel mi mimozemšťan v hlavě a pokusil se smést další exemplář hmyzu, který se mu objevil zřejmě na rameni, podle toho, jak ucukl hlavou.

„Ty!!“ otočil najednou mandlové oči na mě, jak mu hlavou blesklo světlo poznání.

„Já,“ tak skromně jsem se usmál já.

„Nevím, jak se ti to povedlo, ale budeš za to trpět tak, že si to ani neumíš představit!“ namířil na mě šedivák dlouhý prst a z jeho mentálního hlasu číselo taková zloba, že jsem to ještě nezažil. Na mě to nějak nepůsobilo.

„Tak ukaž,“ vyzval jsem ho.

„Jak si přeješ,“ zamračil se mimozemšťan a vyvolal mi v hlavě ty nejpříšernější představy, na jaké se moje mysl zmohla.

Tedy spíš pokusil se vyvolat.

Pobaveně jsem sledoval, jak se mandlové oči rozšiřují nejdříve údivem a pak nefalšovaným úlekem, když jsem zůstal stát a dál se usmíval.

„A teď já,“ řekl jsem vzápětí.

Na následující události šedivý mimozemšťan určitě nezapomene. V hlavě se mu vyrojilo tisíc myšlenek a jedna byla strašlivější než druhá. Kruté, nelidské výjevy se mu proháněly myslí a nutily ho ječet, plácet kolem sebe rukama, rvát o pomoc (skutečně rvát, má tenký, nepříjemný hlásek) a snažit se vstát z křesla. Jak byl mimozemšťan normálně šedivý, tak teď přešel hrůzou skoro do čisté bílé.

„Ne, ne, už dost, to je strašné, dost!“ zalapal po dechu ten tlustý hajzlík, když se trochu uklidnil a vize vyprchaly,

„Ale no tak, když jsem teď objevil krásy telepatie, tak se konečně můžu podělit o ty nejzajímavější zážitky svého života,“ usmál jsem se na mimozemšťana se strhanou tvář takovým způsobem, až se skoro rozplakal hrůzou.

Pak jsem mu ukázal do posledního detailu všechno, co jsem si musel do této chvíle vytrpět.

Nechal jsem ho prožít si útok na rodnou planetu, ukázal jsem mu znásilňovanou milovanou manželku, implantoval mu pocity, jaké jsem zažíval, když jsem viděl Elišku naposledy živou. Co nejvěrněji jsem v telepatickém spojení zavzpomínal na chvíle strávené s doktorem Bergmanem a vybavil si poměrně čerstvou vzpomínku na to, jak jsem se cítil, když jsem zjistil, že jsem naprosto zbytečně zabil šest malých dětí.

A bylo toho víc, bylo to intenzivní a bylo strašně krásné to předat někomu dalšímu.

Cítil jsem se jako po zpovědi.

Na mimozemšťana to bohužel (pro něj bohužel) mělo přesně opačný účinek. Jestli byl po mém prvním pokusu s vyvoláním vizí hrůzou bílý, tak teď bušil hlavou o zem, tiskl si pavoukovité prsty na mandlovité oči a svíjel se v křečích, jako bych mu do hlavy lil žhavé olovo.

Když jsem vyslal poslední vizi, zůstal jsem stát nad šedivou hromadou masa, která se otřásala v takových vzlycích, jaké ještě nikdo nikdy od žádné živé bytosti neslyšel.

„A s tímhle se budeš probouzet každé ráno,“ usmál jsem se na mimozemšťana přátelsky.

Samozřejmě, že mi uvěřil.

A pomočil se hrůzou.

*

V následující hodině jsem ho vystřadil z křesla, pohodlně se do něj usadil sám a vysvětlil mu, že se občas nevyplácí podceňovat nižší formy života.

Zvlášť, když mají v hlavě kus hardwaru z třicátého století.

„Abys věděl, tak na telepatii jsem se ptal z čistě praktických důvodů,“ vysvětloval jsem blahosklonně, „tak nějak jsem tušil, že to bude mít vědecký základ a že to můj čip dokáže napodobit. Jak jsem ti říkal, tak svého času dokázal můj mozek přimět k tomu, aby plnil veškeré jeho příkazy. Tak co by neuměl vyvolat pár specifických frekvencí. A dřív, než se zeptáš, tu jedinou potřebnou zjistil prostě z toho, žes mi do mozku vrtal ty a ovlivňoval jeho přirozenou frekvenci.“

Mě osobně ještě napadlo, že kdybych se nesetkal s tímhle mimozemšťanem, lidstvo by nikdy telepatii neobjevilo vždyť čip je standardní kus železa z třicátého století a stejně nikdy nikoho nenapadlo použít ho takovým způsobem, jako teď já.

Náhoda je mocná čarodějka.

*

No a to je vlastně všechno. Po krátké (velmi krátké) úvaze jsem se rozhodl stát se novým pánem světa.

Šedivý mimozemšťan vlezl poslušně zpátky do křesla, i když tak se to vlastně říct nedá. Už to nebyl on - z jeho osobnosti nezůstalo po mých telepatických sondách skoro nic. Stal se stejnou loutkou, jako je čtveřice mocných. Vložil jsem mu do hlavy příkazy pro pár příštích dní, na hlavu mu jako takovou malou pomstu vsugeroval obzvlášť vypaseného pavouka a vydal se zpátky do domu pana Kamikushiho. Dám se tam do pořádku (vypiju veškerý alkohol, na který narazím) a potom se možná vrátím na loď. A možná ne. To ještě nevím.

Co vím, je, že pod mým velením se ze světa stane lepší místo k životu.

To vám slibuju.

SCIENCE - FICTION

14

MARTIN MOUDRÝ

TEMNÉ ZÁBLESKY

Obálka Barbara Lech. Redakce Jiří PiLch.

Vydání první.

Technické zpracování litografií a sazba

Robert PiLch - Brokilon.

Vydalo nakladatelství **LEONARDO**,

Svazácká 17, 70030 Ostrava - Jih

v roce 2006 jako svou 49. publikaci.

e-mail: leonardo@mybox.cz

Tisk Marten s.r.o.

Doporučená maloobchodní cena: 249, - Kč

Cena Klubu čtenářů SF: 235, - Kč

ISBN 80-85951-46-0

Svět, jak ho známe, byl zničen. Přežilo
jen málo lidí, kteří si museli poradit
v situaci, na niž nebyl nikdo připraven.
Tibor Lánský ale, ač to sám netušil,
připraven byl. A dokázal své schopnosti
dokonale využít, aby zničení
světa pomstil.

Doporučená cena
včetně DPH: 249,- Kč

LEONARDO